

பெரியார் பல்கலைக்கழகம்

(NAAC 'A++' Grade with CGPA 3.61 (Cycle - 3)

(State University - NIRF Rank 56 – State Public University Rank 25)

சேலம் - 636 011

தொலைநிலை மற்றும் இணையவழி கல்விமையம்

முதுகலைத்தமிழ்

முதலாமாண்டு – முதற்பருவம்

காப்பிய இலக்கியம்

(Candidates admitted from 2025 onwards)

PERIYAR UNIVERSITY

CENTRE FOR DISTANCE AND ONLINE EDUCATION (CDOE)

M.A தமிழ் 2025 admission onwards

CORE III

காப்பிய இலக்கியம்

Prepared by:

வெ. அஜித்குமார்
கௌரவ விரிவுரையாளர்
தமிழ்த்துறை
பெரியார் பல்கலைக்கழகம்
சேலம்-11

Scrutinized & Verified by:

BOS Members,
Centre for Distance and Online Education (CDOE)
Periyar University
Salem - 636011

பாடத்திட்டமும் பொருளடக்கமும்

காப்பிய இலக்கியம்

அலகு எண்	பாடத்திட்டமும் தலைப்புகளும்	பக்க எண்
1	காப்பியம் - வரையறை, பெருங்காப்பியங்கள், ஐம்பெருங்காப்பியங்கள், ஐஞ்சிறுங்காப்பியங்கள், பிற காப்பியங்கள், காப்பியங்களின் வரலாறு, காப்பியம் பிறந்த கதை, காப்பியங்களும் சமயங்களும், இரட்டைக்காப்பியங்களின் காலம், சிலப்பதிகார உருவாக்கம், தமிழ்க்காப்பியங்களில் சீவச சிந்தாமணி, தமிழ் இராமாயணப் பாரத காப்பியங்களின் தோற்றம், பெரிய புராணத்தின் காப்பிய மாண்புகள், காப்பிய மரபு மாற்றங்கள், காப்பியங்களின் பொது இயல்புகள், காவியங்களின் ஒடுங்கு தசை	1 – 58
2	சிலப்பதிகாரம் மதுரைக்காண்டம் - ஊர்காண் காதை, அடைக்கலக் காதை, கொலைக்களக்காதை	59 - 138
3	மணிமேகலை - மலர்வனம் புக்க காதை சீவச சிந்தாமணி - காந்தர்வ தத்தைார் இலம்பகம்	139 – 179
4	கம்பராமாயணம் - சுந்தர காண்டம் - காட்சிப்படலம் பெரியபுராணம் - அப்பூதி அடிகள் நாயனார் புராணம்	180 – 228
5	இராவண காவியம் தமிழகக் காண்டம் - தாய்மொழிப்படலம் கருணைக்கடல் இராமானுஜர் காவியம் - காஞ்சிக் கற்பகம்	226 – 299

அலகு - 1

நோக்கங்கள் :

- காப்பியக் கட்டமைப்பு, பாடுபொருள், யாப்பு, அணிநலம் இவற்றை அறிமுகப்படுத்துதல்.
- காப்பியங்களின் வகைப்பாட்டினையும் அவை குறித்தான பொதுப்பண்புகளையும் கற்பித்தல்
- சிலப்பதிகார உருவாக்க வரலாற்றினையும் தமிழ்க்காப்பியங்களில் சீவக சிந்தாமணி பெறுகின்ற இடத்தினையும் விளக்குதல்
- சான்றோர்கள் முன்வைக்கும் காப்பியங்களின் ஒடுங்கு திசையை அறிந்து அவற்றை செழுமைப்படுத்துவதற்கான செயல்பாட்டில் ஈடுபடல்.

காப்பியம் - வரையறை

ஒரு சமுதாயம் ஒரு குறித்த காலத்தில் எவ்வகை இலக்கியத்தை ஏற்றுக் கொள்ளத் தயாராக இருக்குமோ, எவ்வகை இலக்கியத்தைக் கற்று மகிழ்ந்து இன்புறுமோ அவ்வகை இலக்கியம் அக்காலத்தில் உண்டாவது இயல்பு. சமுதாயத்தின் நிலைக்கும் சூழ்நிலைக்கும் அவற்றில் உண்டாகும் இலக்கியத்திற்கும் மிக நெருங்கிய, விட்டு விலகாத தொடர்புண்டு என்பர் எஸ்.வையாபுரிப்பிள்ளை. அதன்படி, காப்பியங்கள் ஒவ்வொரு காலக்கட்டத்திலும் அக்காலத் தேவைக்கேற்பத் தோன்றியுள்ளன.

காப்பியம் என்னும் சொல்லுக்குத் தமிழ்ப் பேரகராதி “நால்வகை உறுதிப் பொருள்களையும் கூறுவதாய்க் கதை பற்றி வரும் தொடர்நிலைச் செய்யுள்” என்று பொருள் கூறுகிறது. காப்பியம் என்பது உயர்ந்த குறிக்கோள் உடைய தலைவனின் வாழ்க்கை வரலாற்றை விவரிக்கும் தொடர்நிலைச் செய்யுள் எனலாம். காப்பியம் என்னும் சொல் சீவக சிந்தாமணியில் முதன் முதலில் இடம் பெற்றுள்ளது. இதனைக் ‘காப்பியக் கவிகள்’ (சீவக.சிந். - 1585) என்னும் சொல்வழி உணரலாம்

வடமொழியில் காவ்யா என்றால் பாட்டு என்பது பொருள். கவியால் படைக்கப்படுவன அனைத்தும் காவியமே. எனவே காவ்யா - காவியம் - காப்பியம் என ஆகியது என்பர். தமிழில் தொல்காப்பியம், காப்பியக் குடி, வெள்ளூர்த் தொல்காப்பியர், காப்பியஞ்சேந்தனார், காப்பியாற்றுக் காப்பியனார் முதலான பெயர்கள் காணப்படுகின்றன. இவை காப்பு + இயம் என்ற சொற்களின் சேர்க்கையாகக் கருதப்படுகின்றன. பழமரபுகளைக் காப்பது காப்பியம் எனக் கருத இடம் உண்டு. காப்பியம் என்ற இலக்கியமே, வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலச் சமூக - சமய - அரசியல் வரலாற்றையோ அல்லது வரலாறாக நம்பப்படுவதையோதான் பாடுபொருளாகக் கொண்டுள்ளது. இவை வாய்மொழி மரபாகச் சொல்லப்பட்டு வந்த கதைகளாக அமைந்தன. இவ்வாறு வரலாற்றுக்கு முந்தைய கால மனிதனின் வாழ்வியல், சிந்தனை மற்றும் சமய நம்பிக்கை பற்றிச் சொல்லப்பட்டு வந்த கதைகளே ஹோமர் போன்ற கவிஞர்களால் காப்பியமாகத் தொகுக்கப்பட்டன.

ஆங்கிலச் சொல்லான Epic என்பதும் 'epo' என்ற கிரேக்கச் சொல்லின் ஆக்கமாகக் கருதப்படுகிறது 'epo' என்றால் 'to tell' என்றும், 'epos' என்றால் 'anything to tell' என்றும் பொருள்படும். எனவே Epic என்பது மரபுவழியாகச் சொல்லப்பட்டு வருவது என்பது பொருளாகிறது. இவ்வகையில் காப்பியம் என்பதும் பழமரபுகளைக் காத்து இயம்புவது.

இலக்கிய உலகில் காப்பியம் ஒரு தனி இடத்தைப் பெற்றுள்ளது. இதனைச் செவ்விலக்கிய வகையில் (Classical Literature) அடக்குவர். இலக்கிய வளம் நிறைந்த பழமையான மொழிகளில் முதல் இலக்கியம் காப்பியமாக அமைவதைக் காணலாம். இந்த நிலை தமிழுக்கு இருக்கிறதா? என்றால், இல்லை என்றே சொல்ல வேண்டும். இதனால் மட்டுமே தமிழ் பழமையான செம்மொழி அன்று என்று கூறிவிட முடியாது. இங்குக் கர் என்பார் கூற்று நினைத்தற்கு உரியது. அவர் “வீரயுகத்தில் காப்பியம் மட்டுமே எழ வேண்டும் என்ற நியதி இல்லை. பல மொழிகளில் ஹோமரின் இலியட், ஒடிசி போன்ற காவியங்களுக்குப் பதிலாக, கதை எதுவும் இன்றித் தங்கள் தங்கள் நாட்டுச் சிற்றரசர்களையும் தலைவர்களையும் பாராட்டிப் பாடும் பாடல்கள் எழுந்துள்ளன” என்கிறார். சங்க இலக்கியமான புறநானூறும், பதிற்றுப்பத்தும் பத்துப்பாட்டில் பல பாடல்களும் இத்தகைய வீரயுகப்

பாடல்கள்தாம். சீன மொழியிலும் இத்தகைய உதிரிப் பாடல்களே வீரயுகத்தில் எழுந்துள்ளன.

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் வீரயுகத்தை அடுத்துத்தான் காப்பியக் காலம் தொடங்குகிறது. இக்காப்பிய எழுச்சிக்கு வித்திட்டவர் இளங்கோ அடிகள் ஆவார். சிலப்பதிகாரத்திற்கு முன் பல காப்பியங்கள் எழுந்திருக்க வேண்டும் என அறிஞர்கள் கருத்துத் தெரிவித்தாலும் அவை அனைத்தும் ஊகங்களே. தமிழில் தோன்றிய முதல் காப்பியமே சிலப்பதிகாரம்தான். இதனை அடியொற்றியே தமிழில் பல காப்பியங்கள் எழுதப்பட்டுள்ளன.

காப்பியங்களின் வகைப்பாடுகள்

காப்பியம் என்றாலே தமிழர்களுக்குச் சிலப்பதிகாரம், சிந்தாமணி முதலான ஐம்பெருங் காப்பியங்களும் - ஐஞ்சிறு காப்பியங்களுமே நினைவுக்கு வரும். தொடர்ந்து பெரியபுராணம், கம்பராமாயணம், வில்லிபாரதம் முதலான பலவும் நம் நினைவுக்கு வருவதுண்டு. 20-ஆம் நூற்றாண்டில் பாரதியின் பாஞ்சாலி சபதம், பாரதிதாசனின் பாண்டியன் பரிசு, புலவர் குழந்தையின் இராவண காவியம், கண்ணதாசனின் ஏசு காவியம் போன்றனவும் காப்பியங்களாகவே எண்ணப்படுகின்றன. எனவே காப்பியம் என்ற இலக்கிய வகையைப் பற்றி நாம் தெரிந்து கொள்வது அவசியமாகிறது.

மேலை இலக்கியக் காப்பிய வகை

கிரேக்கம், இலத்தீன், பாபிலோனியம் முதலான பழமை வாய்ந்த மொழிகளில் எழுந்துள்ள காப்பியங்களைப் பின் வருமாறு வகைப்படுத்துகின்றனர்.

- 1) முன்முறைக் காப்பியம் (Primitive or Oral Epic)
- 2) வழிமுறை அல்லது கலைக் காப்பியம் (Secondary or Literary Epic)
- 3) வீரயுகக் காப்பியம் (Chivalric Epic)
- 4) வீரயுகக் காதல் காப்பியம் (Chivalric Romance)
- 5) காதல் காப்பியம் (Romantic Epic)
- 6) நகைச்சுவைக் காப்பியம் (Burlesque Epic)

கலைத் தன்மை பெறாத - அதே நேரத்தில் உணர்ச்சிப் பெருக்காகக் கவிஞனால் தங்கு தடையின்றி வாய்மொழி மரபில் பாடப்பட்டுவருவன முன்முறைக் காப்பியம்.

இதனை அடுத்துத் தோன்றுவன கலைக்காப்பியம். இவற்றில் கவிஞனின் சிந்தனைக்கும் கற்பனைக்கும் இடம் உண்டு. தேசிய முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒரு கருத்தியல் இவ்வகைப் படைப்புகளில் சிறப்பான இடத்தைப் பெறும்.

வீரயுகக் காப்பியங்களில் வீரதீரச் செயல்கள், அற்புத ஆற்றல்கள், உணர்ச்சி பூர்வமாக மிகையான கற்பனையுடன் வெளியிடப் பெறும்.

வீரயுகக் காதல் காப்பியங்களில் காதல், காதலுக்காகப் போராடும் மிகப்பெரிய போராட்டம் முதன்மைப்படுத்தப் பெறும்.

நகைச்சுவைக் காப்பியங்களில் கிண்டலும் கேலியும் நிறைந்து, தன்னேரில்லாத் தலைவனாக உருவகப் படுத்தப்பட்ட காப்பியத்தலைவன் இங்குக் கிண்டலுக்கும் கேலிக்கும் உரியவனாக, ஆளுமையில் தரம் தாழ்ந்தவனாகச் சித்திரிக்கப் படுவான்.

வடமொழியில் காப்பிய வகை

வடமொழியில் காப்பியங்கள் பின்வருமாறு வகைப்படுத்தப் பெறுகின்றன.

- 1) இதிகாசம்
- 2) மகாகாவியம்
- 3) காவியம்
- 4) புராண காவியம்
- 5) உத்பாத்தியம்
- 6) சம்பு காவியம்
- 7) சந்தேச காவியம்
- 8) கண்ட காவியம்

இதிகாசம் என்ற சொல்லுக்கு 'இவ்வாறு முன் இருந்தது' என்று பொருள். இதிகாசங்கள் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட கால வரலாறாக (Pre-historic Period) நம்பப்

படுவன. வால்மீகி ராமாயணமும், வியாச பாரதமும் இவ்வகைப் படைப்புகளே. வடமொழியின் மகாகாவியம் என்பது இதிகாசக் கதையின் ஒரு பகுதியை எடுத்துக் கொண்டு, விரிவாகப் பேசுவது. இதில் அறம், பொருள், இன்பம், வீடுபேறு ஆகிய நூற்பொருள் இடம் பெறும். கற்பனை வளமும் வருணனைத் திறனும் பெற்றிருக்கும். மகா காவியத்திலிருந்து அளவால் குறைந்தது காவியம். நூற்பொருளும் இதில் இடம் பெறாது. ஒரு சில குறைந்து அமையும். உயரிய நோக்கமும் கற்பனை வளமும் குறைவாகவே காணப்படும். கடவுளர் பற்றிய புராண வரலாறாக அமைவது புராண காவியம். இதிகாசத்திலோ, புராணங்களிலோ இடம் பெறாத, புதிய கதையை மையமாகக் கொண்டு படைக்கப் பெறுவன உத்பாத்தியம் என்னும் காப்பிய வகையாகும். சம்புகாவியம் என்பது உரையிடை இட்ட பாட்டுடைச் செய்யுளாகும். சந்தேச காவியம் என்பது தூது இலக்கிய வகையாகும். கண்ட காவியம் என்பது பழைய இதிகாச - காப்பியக் கதையை எடுத்துக் கொண்டு, கால வேறுபாட்டிற்கு ஏற்ப மாற்றங்களையும், புதுமைகளையும் சேர்த்துப் படைக்கப் பெறுவது. தமிழில் பாரதிதாசனின் கண்ணகி புரட்சிக் காப்பியம், சாலை இளந்திரையனின் சிலம்பின் சிறுநகை போன்றவை இக்கண்ட காவிய வகையைச் சார்ந்தவை.

தமிழில் காப்பிய வகை

தமிழ்க் காப்பியம் என்றாலே நமக்கு நினைவுக்கு வருவன ஐம்பெருங் காப்பியங்கள் - ஐஞ்சிறு காப்பியங்கள் என்பனவே. கொங்குவேளிர் இயற்றிய பெருங்கதை என்ற ஒரு மிகச் சிறந்த காப்பியமும் உள்ளது. பெரியபுராணம், கம்பராமாயணம், வில்லிபாரதம் என்பனவும் தமிழில் தோன்றிய மிகச் சிறந்த காப்பியப் படைப்புகளே. இருபதாம் நூற்றாண்டிலும் காப்பியம் என்ற பெயரில் பல படைப்புகள் வெளி வந்துள்ளன. இவற்றைப் பின்வரும் வகைப்பாடுகளில் பகுத்துக் காணலாம்.

- 1) இதிகாசம்
- 2) புராணம்
- 3) பெருங்காப்பியம்
- 4) சிறுகாப்பியம்

- 5) மறைந்துபோன தமிழ்க் காப்பியம்
- 6) மொழிபெயர்ப்புக் காப்பியம்
- 7) இசுலாமிய சமயக் காப்பியம்
- 8) கிறித்தவ சமயக் காப்பியம்
- 9) தற்காலக் காப்பியம் - மற்றும் கதைப் பாடல்கள்

கம்பராமாயணமும் வில்லிபாரதமும் தமிழில் இதிகாசக் காப்பியங்களாகும். ஆனால் இவை இதிகாசத் தன்மையான வாய்மொழி மரபோ, உணர்ச்சியோ இன்றிக் கலைத்தன்மையோடு கற்பனை வளமும், கருத்தியல் புனைவும் கொண்டு படைக்கப்பட்டுள்ளன. இதனால், இவை மேலை இலக்கியக் கலைக்காப்பியம் என்ற வகையைச் சார்ந்தன எனலாம்.

தமிழில் புராணக் காப்பியங்கள் மூன்று வகையாகப் படைக்கப் பட்டுள்ளன. ஒன்று, கந்தபுராணம் போன்ற கடவுளர் பற்றிய புராணக் காப்பியம். இரண்டாவது வகை திருவிளையாடல் புராணம் போன்ற கடவுளர் பற்றிய தலபுராணம். மூன்றாவது வகையைச் சார்ந்தவை மாமனிதர் பற்றிய பெரியபுராணம் போன்றவை ஆகும்.

சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, சீவக சிந்தாமணி, வளையாபதி, குண்டலகேசி ஆகியன பெருங்காப்பியங்கள் என்றும் உதயண குமார காவியம், நாககுமார காவியம், யசோதர காவியம், நீலகேசி, சூளாமணி ஆகியன சிறு காப்பியங்கள் என்றும் எண்ணப்படுகின்றன.

சமயப் போராட்டங்கள், மக்களின் கவனிப்பு இன்மை முதலான காரணங்களால் அழிந்து போன தமிழ்க் காப்பியங்கள் பல. உரையாசிரியர்களால் மேற்கோள் காட்டப்பட்ட ஒரு சில காப்பியங்களில் தகடூர் யாத்திரை, வளையாபதி, குண்டலகேசி, விம்பசார கதை, சாந்தி புராணம், நாரத சரிதை, கலியாணன் கதை, பருப்பதம், புராண சாகரம், அமிர்தபதி, பிங்கல கேசி, அஞ்சனகேசி, காலகேசி, இராசராச விசயம், வீரணுக்க சரிதம், குலோத்துங்க சோழன் சரிதை முதலான காப்பியங்களின் பெயர்கள் அறியப்படுகின்றன.

நச்சினார்க்கினியர் உரையிலும், புறத்திரட்டிலும் காணப்படும் இராமாயணச் செய்யுள்கள், பெருந்தேவனார் குறிப்பிடும் இராமாயண வெண்பா, யாப்பருங்கலத்திலும், வீரசோழியத்திலும் மேற்கோள் காட்டப்படும் வெண்பாவில் அமைந்த இராமாயணச் செய்யுள்கள் புராணம் குறிப்பிடும் சைன ராமாயணம் பல திரட்டு என்னும் சுவடித் தொகுப்பில் உள்ள நான்கு இராமாயண வெண்பாக்கள் இவற்றின் மூல நூல்கள் அழிந்து போய்விட்டன.

இதே போன்று சங்ககாலம் தொட்டுப் பாரதக் கதை தொடர்பான பல காப்பியங்கள் எழுந்துள்ளன. சின்னமனூர்ச் செப்பேடு “மாபாரதம் தமிழ்ப்படுத்தும் மதுராபுரிச் சங்கம் வைத்தும்” எனச் சங்க காலத்தான ஒரு பாரதம் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது. அடுத்தது பெருந்தேவனார் பாடிய பாரதம். வச்சராசன் பாரதம் அல்லது அருணிலை விசாகன் பாரதம் என்ற ஒரு பாரத நூலும் குறிப்பிடப் படுகின்றது. இவை அனைத்தும் மறைந்து போயின.

தமிழில் பல தழுவல் காப்பியங்கள் எழுந்துள்ளன. இத்தகைய தழுவலன்றி மொழிபெயர்ப்பாகவும் பல எழுந்துள்ளன. மனுசரிதை, வசுசரிதை, பிரபுலிங்க லீலை, வெள்ளக்கால் ப. சுப்பிரமணிய முதலியாரின் துறக்க நீக்கம் (மில்லினின் paradise Lost), அனந்த நாராயணரின் இலியதம் (ஹோமர்), அ. சிங்கார வேலுவின் ஒதீசியம் (ஹோமர்), ஜமதக்னியின் மொழிபெயர்ப்பான இரகுவம்சம், குமார சம்பவம், மேக சந்தேசம் (காளிதாசர்), ஆதி வரகவி மொழி பெயர்த்த காதம்பரி ஆகியன இவ்வகையில் குறிப்பிடத் தக்கன.

இசுலாமியக் காப்பியங்களில் குறிப்பிடத் தக்கது சீறாப்புராணம். கிறித்தவக் காப்பியங்களில் தேம்பாவணியும், இரட்சணிய யாத்திரிகமும் சிறப்புடையன. தற்காலத்தில் பாரதியின் பாஞ்சாலி சபதம் முதலானவும், பாரதிதாசனின் பாண்டியன் பரிசு, தமிழ்ச்சியின் கத்தி முதலானவும் காப்பிய வரிசையில் குறிப்பிடப்படுவன. முடியரசனின் பூங்கொடி, கவியோகி சுத்தானந்த பாரதியின் பாரத சக்தி மகா காவியம், புலவர் குழந்தையின் இராவண காவியம் ஆகியன பழந்தமிழ்க் காப்பிய மரபில் பாடப்பட்டனவாகும். பஞ்சபாண்டவர் வனவாசம், கர்ணன் சண்டை, நல்லதங்காள் கதை முதலான பல எண்ணற்ற கதைப் பாடல்கள் தற்காலக் காப்பிய வரிசையில் இடம் பெற்றுள்ளன.

பெருங்காப்பியங்கள்

தமிழ்க் காப்பியக் கொள்கை பற்றிய விரிவான செய்தி பழந்தமிழ் இலக்கண நூலான தொல்காப்பியத்தில் இல்லை எனலாம். வடமொழி மரபை ஒட்டி எழுந்த தண்டியலங்காரமே முதல்முதலில் காப்பிய இலக்கணம் பற்றி விரிவாகப் பேசுகின்றது. தொடர்ந்து பன்னிரு பாட்டியல், நவநீதப் பாட்டியல், மாறன் அலங்காரம் முதலான பாட்டியல் நூல்கள் இவ்விலக்கணம் பற்றிப் பேசுகின்றன.

பெருங்காப்பியம் தனக்கு ஒப்புமை இல்லாத தலைவனைப் பற்றிய கதையாக அமைய வேண்டும் என்று தண்டியலங்காரம் கூறுகிறது.

பெருங்காப்பியம் வாழ்த்து, வணக்கம், வருபொருள் கூறித் தொடங்கப் பட வேண்டும் என்பார் தண்டி அவையடக்கம் இடம் பெற வேண்டும் என்பதை மாறன் அலங்காரம் வலியுறுத்தும். காப்பியப் பாடுபொருள் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் நாற்பொருள் தருவதாக அமைதல் வேண்டும் என்பது இலக்கண நூலார் அனைவரின் கருத்தாகும்.

பெருங்காப்பிய வருணனைக் கூறுகளாக மலை, கடல், நாடு, வளநகர், பருவம், இருசுடர்த் தோற்றம் என்பனவற்றைத் தண்டி கூறுகிறார். தென்றலின் வருகை, ஆற்று வருணனைகளை மாறன் அலங்காரம் சுட்டும். நவநீதப் பாட்டியல் மாலை (பொழுது), குதிரை, யானை, கொடி, முரசு, செங்கோல் பற்றிய வருணனைகளைச் சேர்க்கும்.

பெருங்காப்பிய நிகழ்ச்சிகளைப் பொது நிகழ்ச்சி, அரசியல் நிகழ்ச்சி என இரண்டாக வகைப்படுத்தலாம். திருமணம், பொழிலாடல், நீராடல், புதல்வர்ப் பேறு, புலவியிற் புலத்தல், கலவியில் கலத்தல் ஆகியவற்றைப் பொது நிகழ்வுகளாகத் தண்டி ஆசிரியர் குறிப்பிடுவார். மாறன் அலங்காரம் இவ்வாழ்க்கை, நிலையாமை, கைக்கிளை ஆகியவற்றைச் சேர்க்கும். குலவரவு, உலகின் தோற்றம், ஊழின் இறுதி, தொன்னூற்று அறுவரது இயற்கை, வேதியர் ஒழுக்கம் இவை பற்றிப் பேச வேண்டும் என்பவற்றைப் புராணக் காப்பிய நிகழ்வுகளாக வச்சணந்திமாலை முதலான இலக்கண நூல்கள் குறிப்பிடும்.

பெருங்காப்பிய அரசியல் நிகழ்வுகளாக மந்திரம், தூது, செலவு, இகல் வென்றி, முடிசூடல் ஆகியவை தண்டி கூறுவன. இவற்றுடன் ஒற்றாடல், திறை கோடல் ஆகியவற்றை மாறன் அலங்காரம் சேர்க்கும்.

சுவை, பாவம் (மெய்ப்பாடுகள்) காப்பியத்தில் இடம் பெற வேண்டும். அத்துடன் சந்தி, பாவிகம் ஆகிய கதைப் பின்னல் அமைதல் வேண்டும் என்பார் தண்டி. இதனைச் சற்று விரித்து வித்து, எண், துளி, கொடி, கருப்பம் எனப் பன்னிரு பாட்டியல் குறிப்பிடும்.

பெருங்காப்பியக் கட்டமைப்பாகச் சருக்கம், இலம்பகம், பரிச்சேதம் ஆகியவை அமையும் என்பார் தண்டி. இவற்றுடன் படலம், காண்டம் ஆகியவற்றை மாறன் அலங்காரம் குறிப்பிடும். வெண்பா, விருத்தம், அகவல், கொச்சகம் என்னும் பாவகை காப்பியம் பாடச் சிறந்தவை எனப் பன்னிரு பாட்டியல் குறிப்பிடும்.

இவை தவிர வழிப்படுத்துதல், வழிப்பயணம், பந்தாடல், அசரீரி, சாபம் முதலான நிகழ்வுகளும் சுடுகாடு, தீளி முதலான வருணனைக் கூறுகளும் காதை, புராணம் ஆகிய கட்டமைப்புக் கூறுகளும் பெருங்காப்பியக் கூறுகளாக அமைவதைக் காணலாம்.

தமிழில் பெருங்காப்பியங்களை ஐம்பெருங் காப்பியங்கள் என்ற வகையுள் அடங்குகின்றனர். அவை சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, சீவக சிந்தாமணி, வளையாபதி, குண்டலகேசி ஆகியன. இவற்றுள் சிலப்பதிகாரம் மணிமேகலை இரண்டையும் இரட்டைக் காப்பியங்கள் என்பர். ஆனால் இந்தப் பாகுபாடுகள் எதன் அடிப்படையில் செய்யப்பட்டன. இப்பாகுபாடு சரிதானா? என்ற சிந்தனை அறிஞரிடையே இன்னும் கேள்விக் குறியாகவே உள்ளது. இங்கே குறிக்கப்பட்டுள்ள ஐம்பெருங் காப்பியங்கள் வரிசையில் குண்டலகேசியும், வளையாபதியும் கிடைக்கப் பெறவில்லை. அவை எப்படி இருந்தன. அவை பெருங்காப்பிய மரபில் பாடப் பட்டவைதானா? என்பது யாருக்கும் தெரியாது. நன்னூல் மயிலைநாதர் உரையில் (நூ.387) 'ஐம்பெருங் காப்பியம்' என்ற பெயர் காணப்படுகிறது. பின்னர் தோன்றிய தமிழ்விடுதூது 'கற்றார் வழங்கு பஞ்ச காப்பியம்' என்று குறிப்பிடுகின்றது. இந்த இரு நூல்களிலும் எவை 'பஞ்ச காப்பியம்' என்பது குறிக்கப் படவில்லை. கி.பி. 19-ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த கந்தப்ப தேசிகர்,

சிந்தா மணியாம் சிலப்பதிகாரம் படைத்தான்
நந்தா மணிமே கலைபுனைந்தான் - நந்தா
வளையா பதிதருவான் வாசகனுக்கு ஈந்தான்
திளையாத குண்டலகே சிக்கும்

என்று ஐம்பெருங்காப்பியங்களை எண்ணிச் சொல்கிறார்.

ஐம்பெருங்காப்பியங்கள்

அறம், பொருள், இன்பம் , வீடு என்னும் நால்வகை உறுதிப் பொருள்கள் அடங்கியவை 'காப்பியம்' எனப்பட்டன.

இந்த விதிமுறைகளை முழுமையாகக் கொண்ட

சிலப்பதிகாரம்

மணிமேகலை

சீவக சிந்தாமணி

வளையாபதி

குண்டலகேசி

ஆகிய ஐந்தினையும் தமிழில் தோன்றிய ஐம்பெருங் காப்பியங்கள் என்பர்.

இவ்ஐந்தனுள் சிறப்புத் தகுதி வாய்ந்தவை சிலப்பதிகாரமும், மணிமேகலையும் ஆகும். இவை இரண்டையும் இரட்டைக் காப்பியங்கள் என்று குறிப்பிடுவார்கள். இவ்விரண்டும் கதை நிகழ்ச்சியில் ஒன்றுடன் ஒன்று தொடர்புடையவை. மேலும் சமகாலத்தில் தோன்றியவை. ஏனையவை சோழர் காலத்தில் தோன்றியவையாகும்.

1)சிலப்பதிகாரம்

சிலப்பதிகாரம் ஐம்பெரும் காப்பியங்களில் ஒன்று. இது சேரன் செங்குட்டுவன் சகோதரர் இளங்கோஅடிகள் இயற்றிய காப்பியமாகும். அரசு பதவியை உதறிவிட்டு

துறவறம் பூண்டு வாழ்ந்தவர் இளங்கோ அடிகள் கோவலன், கண்ணகி, மாதவி இக் கதையில் முக்கியப் பாத்திரங்கள். கண்ணகி கற்பு நெறி தவறாமல் வாழும் பத்தினி மாதவி பேரழகி. ஆடற்கலையின் ஆழமுணர்ந்தவள். கணிகையர் குலத்தோன்றலெனினும் கற்புநெறி வழுவாமல் கோவலனுக்கென்றே வாழ்ந்தவள். மணிமேகலையின் தாய். கோவலன் தனது செல்வம் அனைத்தையும் முறை இல்லாமல் செலவழித்து கடைசியில் மிஞ்சிய தனது மனைவியின் காற்சிலம்பை விற்க மதுரைக்கு வருகிறான். கடைவீதியில் அதை விற்க முயலும் போது அரண்மனைக் காவலர்களால் அரசியின் சிலம்பை திருடியதாக குற்றம் சாட்டப்பட்டு மன்னர் முன் விசாரணை கைதியாக நிற்க வைக்கப்படுகிறான். மன்னன் கோவலன் விற்க முயன்ற சிலம்பு அரசியின் சிலம்பு என குற்றம் சாட்ட, கோவலன் அது தனது மனைவி கண்ணகியின் காற்சிலம்பு என மறுக்கிறான். ஆனால் மன்னனின் தவறான தீர்ப்பால் கொலை செய்யப்படுகிறான். கணவன் கொலையுண்ட செய்தி கேட்டு கண்ணகி கோபாவவேசமாக அரசனின் அரச சபைக்கு வருகிறாள்.

மன்னனின் தீர்ப்பு தவறு என நீதி கேட்கிறாள். மன்னன் தனது மனைவியின் காற்சிலம்பில் உள்ளது முத்து என கூற தனது சிலம்பில் உள்ளது மாணிக்கப் பரல்கள் என சிலம்பை வீசி உடைத்து நிரூபிக்கிறாள்.

நீதி தவறிய மன்னன் அக்கணமே உயிர் விடுகிறான். அரசியும் உடன் உயிர் விடுகிறாள். கண்ணகி மதுரை நகரமே முதியவர், குழந்தைகள், பெண்கள் தவிர மற்ற அனைத்தும் (மதுரை நகரமே) தீக்கிரையாகச் சபிக்கிறாள்.

2)மணிமேகலை

மணிமேகலை ஐம்பெரும் காப்பியங்களுள் ஒன்று. மணிமேகலையின் கதைக்களன், கதை மாந்தர், கதை நடக்கும் காலம் ஆகியவை சிலப்பதிகாரத்தை ஒத்து இருப்பதால் மணிமேகலையும் சிலப்பதிகாரமும் இரட்டைக் காப்பியங்கள் என்று அழைக்கப்படுகின்றன. இக்காப்பியத்தின் நாயகி மணிமேகலை, சிலப்பதிகாரத்தில் வரும் மாதவியின் மகளாவாள். கோவலன் மற்றும் கண்ணகியின் சோக மறைவிற்கு பிறகு, மாதவி பொது வாழ்விலிருந்தும் கலைப் பணியிலிருந்தும் தன்னை விடுவித்துக் கொண்டாள். தான் கடந்த காலத்தில் வாழ்ந்த முறையையும் நினைவுகளையும் மாற்ற நினைத்த மாதவி, அவற்றின் சுவடுகளும் உலக

சுகங்களும் இன்றி மணிமேகலையை வளர்க்க எண்ணி புத்த சமய மடம் ஒன்றில் அவளைச் சேர்த்து வளர்த்தாள்.

அவள் வாழ்ந்து வந்த நாட்டு இளவரசன் மணிமேகலையின் மேல் காதல் கொள்ளவே, அவனிடமிருந்து விடுபட்டு மணிபல்லவத் தீவுக்குச் சென்று புத்த சமயத் துறவியானாள். அங்கு அவளுக்கு பசிப்பிணி போக்கும் “அட்சய பாத்திரம்” கிடைத்தது. அன்று முதல் மக்களின் பசியைப் போக்குவதையே தன் கடமையாகக் கொண்டு வாழ்ந்த மணிமேகலை, அவள் மறைவிற்கு பின் தெய்வமாகப் போற்றப்பட்டாள்.

3) சீவக சிந்தாமணி

சீவக சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, வளையாபதி, குண்டலகேசி என்னும் ஐம்பெருங்காப்பியங்களுள் சீவக சிந்தாமணி காலத்தால் முதன்மையானதாகும். வடமொழியில் உள்ள சீவகன் கதைகள் பலவற்றைப் பின்பற்றித் தமிழில் பாடப்பட்டது இந்நூல். இதற்கு முதல் நூல் “ஷத்திர சூடாமணி” என்பர். இக்காப்பியத் தலைவன் பெயர் சீவகன் ஆகும். சிந்தாமணி என்பது தேவலோகத்தில் உள்ள ஒரு மணியாகும். அது கற்பகத்தரு மற்றும் காமதேனு போன்று கேட்டதைத் தரும் இயல்புடையதாகும். அதனால்தான் “சீவகனுடைய கதையைக் கூறும் சிந்தாமணி போன்ற காப்பியம்” என்ற பொருளில் இதற்குச் சீவக சிந்தாமணி எனப் பெயரிட்டார் இக்காப்பியத்தின் ஆசிரியர் திருத்தக்கதேவர். சீவக சிந்தாமணி மொத்தம் 3145 பாடல்களைக் கொண்டது. பதின்மூன்று இலம்பகங்களையுடையது. இலம்பகம் என்பதற்கு மாலை என்பது பொருளாகும். அத்தியாயம் என்றும் சொல்லலாம். அதாவது உட்பிரிவுக்குத் திருத்தக்கதேவர் வைத்த பெயர் இலம்பகம் ஆகும். முத்தி இலம்பகம் தவிர ஏனையவை மகளிர் பெயரையே பெற்றுள்ளன. பெரும்பாலான இலம்பகங்களில் மணநிகழ்ச்சி கூறப்பட்டுள்ளது. சீவகன் எட்டு பெண்களை மணக்கின்ற நிகழ்ச்சி எட்டு இலம்பகங்களில் கூறப்பட்டுள்ளது. எனவே தான் இக்காப்பியத்திற்கு

“மணநூல்” என்ற பெயரும் உண்டு. பதிகத்தில் காப்பியத்தின் கதைச் சுருக்கம் கூறப்பட்டுள்ளது.

இக்காப்பியத்தை இயற்றிய திருத்தக்கதேவர் சமண முனிவராவார். இவர் திருத்தகு முனிவர் என்றும், திருத்தகு மகா முனிவர் என்று அழைக்கப் பெறுவார். இவர் சைன ஆசாரியர் சங்கங்களில் ஒன்றாகிய திரமிள சங்கத்து அருங்கலான்வயத்தைச் சேர்ந்தவர் என்பர். இவர் வாழ்ந்த காலமும் இடமும் தெளிவாகத் தெரியவில்லை என்றாலும், இவர் கி.பி. 2ஆம் நூற்றாண்டிற்கும் 7ஆம் நூற்றாண்டிற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தைச் சேர்ந்தவராக இருக்கலாம் என வரலாற்று ஆய்வாளர்கள் கருதுகின்றனர். திருத்தக்கதேவர் சோழர் குடியில் பிறந்தவர். இளமையிலேயே கல்வி கேள்விகளில் சிறந்த விளங்கியவர். வடமொழிப் பயிற்சி மிக்கவர். காமம், பொய், கொலை, கள், சூதாடல் என்ற ஐவகைத் தீமையும் அகற்றியவர். சமணத் துறவியாக வாழ்ந்தவர். விருத்தமெனும் பாடல்களைக் கொண்டு பெருங்காப்பியம் பாடியவர்களில் இவர் முதன்மையானவர்.

ஒரு சமயம் திருத்தக்கதேவர் மதுரை சென்றிருந்தபோது, அங்கிருந்த புலவர்கள், சமண சமயத்தவர் துறவறம் பற்றிப் பாட இயலுமே ஒழிய அகப்பொருட் சுவை மிக்க இன்பத்துறைப் பாடல்களைப் பாட இயலாது என்று இகழ்ந்துரைத்தனர். இதனால் மனவருத்தமுற்றை இவர் தம் ஆசிரியரிடம் இதுபற்றி கூறினார். இவரின் திறமையை உலகுக்கு உணர்த்த விரும்பிய ஆசிரியர், அப்பொழுது குறுக்கே ஓடிய நரி ஒன்றைப் பற்றி ஒரு நூல் இயற்றுமாறு கூறினார். அப்போதே ஆசிரியர் போற்றும் வண்ணம், செல்வ நிலையாமை, யாக்கை நிலையாமை பற்றிக் கூறும் “நரி விருத்தம்” என்னும் அற்புதமான ஒரு சிறு நூலை இயற்றினார். திருத்தக்கதேவரின் கற்பனைத் திறனைக் கண்டு வியந்த ஆசிரியர் சீவகன் வரலாற்றை அகப்பொருள் சுவை மிளிர் பெருங்காப்பியமாக பாடுமாறு கட்டளையிட்டார். அதோடு “செம்பொன்வரைமேல்” என்ற ஒரு பாடலை எழுதி அவரிடம் கொடுத்து, அதனையே கடவுள் வாழ்த்தாகக் கொண்டு நூலைத் தொடங்குமாறு கூறினார். ஆசிரியர் பாடிய அப்பாடலோடு திருத்தக்கதேவரும், “மூவா முதலா” எனத் தொடங்கும் சித்தரைத் துதிக்கும் பாடல் ஒன்றைப் பாடினார். ஆசிரியர் தாம் பாடிய பாடலைவிட தம் மாணவர் பாடிய பாடல் சிறப்பாக இருப்பது

கண்டு, திருத்தக்கதேவரின் பாடலை முதலாகவும், தம் பாடலை இரண்டாவதாகவும் வைக்கும்படி கூறினார். அதனால் தான் இக்காப்பியத்தில் சித்தர் வணக்கம் முதலாவதாகவும், அருகர் வணக்கம் இரண்டாவதாகவும் உள்ளது. திருத்தக்க தேவர் இக்காப்பியத்தை எட்டே நாட்களில் பாடி அருளியதாகக் கூறுவர்.

பாண்டியன் அவையிலே திருத்தக்கதேவர் தமது நூலை அரங்கேற்றினார். காப்பியத்தின் நடை, அழகு, அமைப்பு, ஒன்பது சுவைகள் ஆகியவற்றைக் கண்டு புலவர்கள் பலர் வியந்து பாராட்டினர். ஆனால் சில அழுக்காறு கொண்ட புலவர்கள், இன்ப சுவை கொண்ட பாடல்களைப் பாட வேண்டுமாயின் இவருக்கு நல்ல முன் அனுபவம் இருந்திருக்க வேண்டும் என்று கூறினார்கள். இது கேட்ட திருத்தக்கதேவர் கையிலே நெருப்பை ஏந்தி தமது அகத் தூய்மையை அனைவரும் அறியச் செய்தார்.

பின்வந்த கம்பர் போன்ற பெரும் புலவர்களுக்குச் சீவக சிந்தாமணி கலங்கரை விளக்கமாகத் திகழ்ந்தது என்றால் மிகையாகாது.

4)வளையாபதி

வளையாபதியின் ஆசிரியர் பெயர், இயற்றப் பட்ட காலம், அக்காவியத் தலைவன் பெயர், காவியத்தின் கதை போன்றவை தெரியவில்லை. இக்காவியத்தின் 72 பாடல்கள் தான் கிடைத்துள்ளன. அவற்றில் 66 பாடல்கள் 14-ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய புறத்திரட்டிலும், 3 பாடல்கள் சிலம்பின் அடியார்க்கு நல்லார் உரையில் மேற்கோளாகவும், 2 பாடல்கள் யாப்பருங்கலக்காரிகை என்னும் இலக்கண நூலின் பெயர்தெரியாத ஓர் அறிஞரால் இயற்றப்பட்ட விருத்தியுரையில் மேற்கோளாகவும், இளம்பூரணரின் தொல்காப்பிய உரையில் மேற்கோளாகக் காணப்படுவதும் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலென்று கருதப்படுவதுமாகிய எஞ்சிய 1 பாடல் நச்சினார்க்கினியர் உரையில் மேற்கோளாகவும் கிடைத்துள்ளன. இது ஒரு சமண சமய நூல்.

புகார் நகரில் நவகோடி நாராயணன் என்னும் செல்வச் செழிப்புமிக்க வணிகன் இருந்தான். அவன் சைவ சமயத்தவன். அவனுக்கு இரண்டு மனைவியர். முதல் மனைவி அவன் குலத்தைச் சார்ந்தவள். இரண்டாம் மனைவி வேறு குலத்தைச் சார்ந்தவள். அவன் வேற்றுச் சாதிப் பெண்ணை மணந்ததை எதிர்த்து

அவன் குலத்தவர்கள் அவனைச் சாதியைவிட்டு ஒதுக்கி வைப்பதாக அச்சுறுத்தவே அவன் தன் இரண்டாம் மனைவியை விட்டுப் பிரிந்தான். அவன் பிறிந்த சமயத்தில் அப் பெண் கருவுற்றிருந்தாள். பின்னர் அவன் கடற்பயணத்தை மேற்கொண்டு பெரும்பொருள் ஈட்டித் திரும்பித் தன் முதல் மனைவியுடன் இன்பமாக வாழ்ந்து வந்தான். இரண்டாம் மனைவி தன் துன்பம் தீர காளி தேவியை வழிபட்டு வந்தாள். சில மாதம் கழித்து அவள் ஒரு மகனைப் பெற்றெடுத்தாள். அவனை நன் முறையில் வளர்த்து வந்தாள். அச்சிறுவனுடைய விளையாட்டு தோழர்கள் அவனைத் தகப்பன் பெயர் தெரியாதவனென்று எள்ளித் துன்புறுத்தவே, அச்சிறுவன் அதுபற்றி தன் தாயிடம் முறையிட்டான். அவள் ஒருவழியாக அவன் தந்தையின் பெயரை அவனுக்குத் தெரிவித்தாள். அது கேட்ட அவன் தன் தந்தையைத் தேடிச் சென்று தன்னை மகனாக ஏற்றுக்கொள்ளுமாறு வேண்டினான். ஆயினும் ஊர்க் கட்டுப்பாட்டைக் கருத்தில் கொண்டு நவகோடி நாராயணன் அவனை ஏற்றுக் கொள்ள மறுத்துவிடுகிறான். பின்னர் அவன் தாய் காளியின் உதவியால் செட்டிச்சாதிப் பெரியவர்களிடம் தன் கற்பின் உண்மையை நிலைநாட்டுகிறான். நாராயணனும் அவனைத் தன் மகனாக ஏற்று அவனுக்கு வீரவாணிபன் எனப் பெயரிட்டு, அவர்களுடன் இனிது வாழ்ந்தான்.

இவ்வாறு இக்காப்பியத்தின் கதை கூறப்பட்டாலும், இந்நூல் சமண சமயக் கருத்துக்களையும் கூறுவதால், சமண நூலில் காளியைப் பற்றிய செய்திகள் இடம் பெற வாய்ப்புகள் இல்லை என்றே எண்ணத் தோன்றுகிறது. இந்நூலின் செய்யுட்கள் முழுமையாக கிடைக்கப் பெறாததால் இதுபற்றி அறுதியிட்டுக் கூற இயலவில்லை.

5) குண்டலகேசி

இந்நூலின் நாயகி குண்டலகேசி செல்வச் செழிப்புமிக்க வணிகர் குலத்தில் பிறந்தவள். அவள் பெற்றோர் இட்ட பெயர் பத்தா தீசா. அவள் பருவமடைந்து இனிது இருந்த சமயத்தில் அவ்வூரில் சத்துவான் என்பவன் வழிப்பறிக் கொள்ளை அடித்து, அரசனால் கொலைகளத்துக்கு அனுப்பப்பட்டான். அப்போது அவனைச் சாளரத்தின் வழியே கண்டு, அவள் அவன் மீது காதல் கொண்டாள். அது அறிந்த அவள் தந்தை அரசனுக்கு பொருள் தந்து அக்கள்வனை மீட்டு அவளுக்கு மணமுடித்து வைத்தார். இருவரும் சிலகாலம் இனிது வாழ்ந்த பின்னர், அவனுக்கு மனைவியின் நகைகளை கொள்ளை அடிக்கும் எண்ணம் வரவே, அவளைத்

தனியே அருகில் இருந்த சேரர் மலை உச்சிக்கு அழைத்துச் சென்றான். அவன் நடத்தையில் சந்தேகம் கொண்ட பத்தா அது பற்றி கேட்க, அவன் நகைகளைப் பறித்துக் கொண்டு அவளை மலையுச்சியிலிருந்து தள்ளிவிட இருப்பதைக் கூறினான். அது கேட்ட அவள் சாவதற்கு முன் கடைசியாக அவனை ஒருமுறை சுற்றி வந்து வணங்கவிரும்புவதாகக் கூறி அவனை அம் மலை உச்சியிலிருந்து தள்ளி விட்டாள். பின்னர் அவள் சமண மதத்தை தழுவினாள். அவள் தலைக் கூந்தல் பனங்கருக்கு மட்டையால் மழிக்கப்பட்டது. பின்னர் வளர்ந்த அவள் முடி வளைந்து குண்டலம் போலக் காட்சியளித்ததால் குண்டலகேசி என வழங்கப்பட்டாள். அவள் பல இடங்களில் வாதம் புரிந்து, கடைசியில் புத்தரிடம் ஞானத் தெளிவு பெற்று பௌத்தத் துறவியானாள்.

இக்காப்பியத்தில் தற்சமயம் 19 பாடல்களே கிடைக்கப் பெற்றுள்ளன. இந்நூல் பௌத்த சமயத்தைச் சார்ந்தது. இந்நூலாசிரியர் நாதகுத்தனார் ஆவர். இந்நூலின் காலம் கி.பி. 7 ஆம் நூற்றாண்டு ஆகும். இந்நூலுக்கு குண்டலகேசி விருத்தம் என்கிற பெயரும் உண்டு.

ஐஞ்சிறுங்காப்பியங்கள்

சிறுகாப்பிய இலக்கணம்

சிறு காப்பியங்களுக்கான தனி இலக்கணம் மேற்கூட்டிய இலக்கண நூல்களில் இடம் பெறவில்லை. பெருங்காப்பியம் தரும் நாற்பொருளில் சில குறைந்து இயல்வது சிறு காப்பியம் என்பார் தண்டி. தமிழிலுள்ள ஐஞ்சிறு காப்பியங்களில் இவை அளவில் குறைந்திருப்பது தெரிய வருகிறது. பெருங்காப்பியச் சுருக்கமும் சிறுகாப்பியமாக எண்ணப் படுகின்றது. பெருங்காப்பியங்களுக்கு உள்ள உயர்ந்த, பரந்துபட்ட, நாடு தழுவிய ஓர் உன்னதத் தன்மை சிறுகாப்பியங்களுக்கு இல்லை என்றே சொல்லலாம். இவை குறிப்பிட்ட ஒரு கருத்தை, பகுதியை மட்டுமே மையப் படுத்துகின்றன எனலாம். தமிழில் சிறுகாப்பியங்களை ஐஞ்சிறு காப்பியங்கள் என்று வகை செய்வர். இந்த வகைப்பாடும் கூடக் கருத்து வேறுபாடுகளுக்கு உரியதாக உள்ளது. யசோதர காவியம், நீலகேசி, உதயணகுமார காவியம், நாககுமார காவியம், சூளாமணி

ஆகியவற்றை ஐஞ்சிறு காப்பியங்களாகத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றாசிரியர்கள் குறிப்பிடுவர்

செந்தமிழின்கண் சிறந்து விளங்கும் பெருங்காப்பியங்கள் ஐந்தையும் ஒருசேரத் தொகுத்து ஐம்பெருங்காப்பியங்கள் என்று வழங்கும் வழக்காற்றினை நீங்கள் அறிவீர்கள். அதற்கு ஒப்ப, பெருங்காப்பிய இலக்கணங்களுள் சில குறைந்து அமைந்த பண்டைய நூல்களுள் (தொடர்நிலைச் செய்யுட்களுள்) சூளாமணி, யசோதர காவியம், உதயணகுமார காவியம், நாககுமார காவியம், நீலகேசி ஆகியவற்றை ஐஞ்சிறு காப்பியங்கள் என்று கூறும் வழக்கு உண்டாயிற்று.

சூளாமணி

ஐஞ்சிறு காப்பியத் தொகுதியுள் சூளாமணி பெருங்காப்பிய இலக்கணங்கள் பொருந்தியிருப்பினும் என்ன காரணத்தினால் சிறு காப்பியப் பிரிவில் சேர்த்து வழங்கினார்கள் என்று தெரியவில்லை. சூளாமணியின் பாடல்கள் எளிமையும் இனிமையும் நிறைந்தவை. சீர்மை பொருந்திய சூளாமணியைப் பற்றிய சில செய்திகளையும் அது சமண சமயக் கருத்துகளைக் கதையின் ஊடே சொல்லிச் செல்வதையும் காண முற்படுவோம்.

நூலாசிரியரும் காலமும்

சூளாமணிக் காப்பியத்தை இயற்றியவர் தோலாமொழித் தேவர். இவர் தரும தீர்த்தங்கரரிடத்தே (24 தீர்த்தங்கரர்களுள் ஒருவர்) பெரிதும் ஈடுபாடு உடையவர் என்பதும் கார்வெட்டியரசன் விசயன் காலத்தில் இருந்தவரென்பதும் அவ்விசயன் வேண்டுகோளின் படி இந்நூலை இயற்றினார் என்பதும் சூளாமணிச் செய்யுள் ஒன்றின் மூலம் அறியலாம். பெரும்பான்மையான தமிழ் நூல்களின் காலத்தை உறுதியாகக் கூற இயலாததைப் போலவே இதன் காலத்தையும் திட்டமாகக் கூற முடியவில்லை. சிலர் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தது என்றும் சிலர் அல்ல என்றும் கூறுவர்.

சூளாமணியின் முதல்நூல்

ஆருகத நூலாகிய பிரதமானுயோக மகாபுராணத்தில் கூறப்பட்ட பழைய கதையொன்றினைப் பொருளாகக் கொண்டு எழுந்த நூல் சூளாமணி என்றும்,

அருகக் கடவுளால் அருளிச் செய்யப்பட்ட மகாபுராணமே இதற்கு முதல் நூல் என்றும் கூறுவர். மேலும் மணிப்பிரவாள நடையில் அமைந்துள்ள ஸ்ரீபுராணம் தான் முதல் நூல் என்றும் கூறுவர். அப்புராணத்தின்கண் பதினோராம் தீர்த்தங்கரராகிய சிரேயாம் சுவாமி புராணத்தின்கண் இக்கதை கூறப்பட்டுள்ளது. இக்கதையே தோலாமொழித் தேவர்க்குக் காப்பியப் பொருளாயிற்று.

அருகக் கடவுளின் சிறப்பு

இறைவனுடைய சிறப்புகள் காப்பியப் பாத்திரங்கள் மூலம் போற்றப்படுகின்றன. மன்னன் சுவலனசடி கீழ்வருமாறு இறைவனைப் பாராட்டுகிறான்:

எந்த அணிகலன்களையும் அணியாமலே இயற்கை யொளி விளங்கப் பெறுபவன். வரம்பிலா ஞானத்தைப் பெற்றவன். கடையிலா அறிவுடையவன். பகைமைக் குணம் தோன்றுகின்ற கூரிய படைக்கலன்கள் எதுவும் அமையப்பெறாத வடிவத்தை உடையவன். தருமச் சக்கரத்தை உடையவன். ஸ்ரீவத்சம் என்னும் மறுவை (மச்சம்) அணிந்தவன். (இரதநூபுரச் சருக்கம் : 182,183)

சாரணர் போற்றுதல்

சுவலனசடி மன்னன் இறைவனை வணங்கித் திரும்பும் சமயத்தில் சாரணர் இருவர் விண்ணில் நின்று இறங்கித் திருக்கோயிலை வணங்கினர். 'விண்ணவர்கள் போற்றுமாறு மணம் பொருந்திய தாமரைமலர் மேல் சென்றருளியவன். யாம் போற்றினாலும் மகிழ்வதில்லை. விருப்பு வெறுப்பு அற்றவன். எல்லோர்க்கும் ஒரே தன்மையாய் அருள் புரிபவன். மணம் நிறைந்த தாமரைமேல் வான் வணங்கச் சென்றவன்' (இரதநூபுரச் சருக்கம் : 187-189) என்று இறைவனைப் போற்றுகின்றனர்.

சுயம்பிரபை வணங்கிப் போற்றுதல்

சுவலனசடியின் மகள் சுயம்பிரபை இறைவனின் குணங்களாகப் போற்றித் துதிக்கிறாள்: 'ஆதியங்கடவுள், அறிதற்கரிய மறைகளைத் தந்தருளியவன். மெய்யறிவுக்கு உரியவன். தாமரை மலரின் மேல் சென்றருளியவன், காமனைக் கடிந்தவன், காலனைக் காய்ந்தவன், திருவுறுமார்பினன், எல்லா உயிர்களுக்கும்

தண்ணளியைச் செய்தவன், அடியார்களின் துன்பங்களைத் தீர்த்தருளினவன்' (இரதநாபுரச் சருக்கம்: 214-216) என்று பாராட்டுகிறாள்.

துறவுச்சருக்கத்தில் பயாபதி மன்னன் அருகதேவனை மிகப் பரவிப் போற்றுகிறான் (1905-1912)

சாரணர் தம் அறிவுரை

மன்னன் சவலனசடி, சாரணர் இருவரையும் வணங்குகிறான். அனைவர்க்கும் அறத்தைக் கூறுவதே தம் பணியாகக் கொண்டிருக்கும் சாரணர் மன்னனுக்கும் அறவுரை கூறலாயினர்.

பிறவிகளின் தொடர்ச்சி

மெய்யுணர்வில்லாமை என்கிற வித்தினின்று உண்டாகி, விடாது தொடர்ந்து வருவது பிறவிகள். அந்தப் பிறப்புகளின் வரிசை இவ்வளவு என்று எண்ண இயலாது. பழவினை செலுத்துதலால் மீண்டும் பிறந்து, அதிலும் சில செயல்களைச் செய்து, மீண்டும் மீண்டும் பிறந்து துன்பப்படும் இயல்பின உயிர்கள். அவை, சார்பு கிடைக்கும் வரையில் மாறி மாறிப் பல பிறப்புகளில் பிறந்து வருந்தும். (இரதநாபுரச் சருக்கம் : 198-200)

பிறவிப் பிணியைப் போக்கும் வழி

தொடர்ந்து வரும் பிறவிப்பிணியை ஒழிக்கும் வழி யாது எனில் அருகக்கடவுளின் திருவடிகளை அடைதலே. அதற்குத் துணையாக இருப்பது மும்மணியே என விளக்குகிறார். மும்மணியைப் (இரத்தினத் திரயம்) பற்றி ஏற்கெனவே விளக்கம் தந்திருப்பதை நினைவுபடுத்திக் கொள்ளுங்கள்.

துறவியை நாடல்

பயாபதி மன்னன் திருக்கோயிலுக்குச் சென்று இறைவனைத் துதித்துப் பாடுகிறான். (துறவுச் சருக்கம் : 1905-1912) பின்னர் ஒரு துறவியைக் கண்டு வணங்குகிறான். இல்வாழ்க்கையின் இன்பம் எத்தகையது என்பதை அத்துறவி கீழ்வருமாறு விளக்குகிறார்.

ஆனைதுரப்ப அரவு உறை ஆழ்குழி

நானவிர் பற்றுபு நாலு மொருவனோர்

தேனின் அழிதுளி நக்குந் திறத்தது

மானுயர் இன்பம் மதித்தனை கொள்நீ (துறவுச் சருக்கம் : 1905-1912)

ஒருவன் தன்னை ஒரு காட்டுயானை துரத்திவர ஓடி, நச்சுப்பாம்பு வாழ்கின்ற ஆழமான கிணற்றில் வீழ்ந்து, அதனுள் தொங்குகின்ற ஒரு கொடியைப் பிடித்துக் கொண்டு தொங்கினான். அப்போது, மேலேயிருந்த தேன் கூட்டிலிருந்து நழுவிச் சொட்டிய தேன்துளி ஒன்று தன்வாயில் விழ அதனைச் சுவைத்து மகிழ்ந்தான். அதை ஒப்பதாம் இவ்வாழ்க்கை. பல்வேறு வகைப்பட்ட துன்பம் நிறைந்த மானிட வாழ்க்கையினூடே அவர்கள் நுகரும் இன்பம் அத்தகையதுதான்.

கொல்லா விரதத்தின் சிறப்பு

கொல்லா விரதத்தின் சிறப்பினை, பயாபதிக்குத் துறவிகள் விளக்குகின்றனர். இல்லறத்தார் எல்லா விரதங்களையும் செய்யவில்லை என்றாலும் கொல்லாவிரதத்தைக் கைப்பற்றினால் போதும். அது எல்லா வினைகளையும் வெல்லும் ஆற்றலுடையது என்கின்றனர்.

எல்லா விரதம் இயல்பொக்கும் ஆயினும்

அல்லா விரத மனையாய் அவர்கட்குக்

கொல்லா விரதங் குடைமன்ன ஆமெனின்

வெல்லா வகையில்லை வீங்கெழில் தோளாய் (2002)

விரதங்கள் அனைத்தையும் ஒழுங்காய்க் கடைப்பிடிக்கும் ஆற்றல் இல்லாத இல்லறத்தார்க்கும் கொல்லாமை என்னும் விரதம் ஒன்றையேனும் குறிக்கொண்டு மேற்கொள்ள இயலாமாயின் அவ்வில்லறத்தார் வென்று ஒழிக்க இயலாத தீவினை வேறு எதுவும் இல்லை என்பது பாடலின் கருத்து.

யசோதர காவியம்

இந்நூல் யசோதரன் என்னும் அவந்தி நாட்டு மன்னன் வரலாற்றைக் கூறுவது. இதன் காலம் 10-ஆம் நூற்றாண்டு எனலாம். இதன் ஆசிரியர் பெயர்

தெரியவில்லை. அறங்களில் தலையாயதும் நல்லாறு எனப்படுவதுமாகிய கொல்லாமை என்னும் அறத்தை எடுத்துரைக்க இது எழுந்தது எனலாம். உயிர்க்கொலை கூடாது என்பதையே மையக்கருத்தாகக் கொண்டு தோன்றிய நூல். நல்வினை, தீவினை ஆகியவற்றின் பயனை விளக்கமாகக் கூறிச் செல்கிறது.

உணர்வைத் தூண்டும் நுண்கலைகள்பொதுவாக நுண்கலைகள் உணர்ச்சியைத் தூண்டவல்லன என்ற கருத்தையும் இசைக்கலை எப்படி உணர்ச்சியைத் தூண்டியது என்பதையும் எடுத்துக் காட்டுகிறது இக்காப்பியம்.

யசோதரனின் மனைவி அமிர்தபதி, யானைப் பாகனின் இசையில் மயங்கி அவனை விரும்பி, தன்னிலை தவறுகிறாள் என்பதை விளக்கி, காமத்தின் தன்மையை எடுத்துரைக்கிறார்.

காமத்தின் தன்மை

‘இற்பிறப்பை அழித்து, புகழையும் மானத்தையும் போக்கி, மனத்திட்பத்தை உடைத்து, ஆண்மையை அழித்து, சிந்தையைச் சிதைக்கும் தன்மையுடையது காமம்’ (126) என்கிறார் ஆசிரியர்.

பிறப்பும் இறப்பும்

வினைவழி நான்கு கதிகளிலும் (நான்கு வகைப் பிறவிகள்) மாறிமாறிப் பெற்ற பிறவிகள் எண்ணற்றவை. இறந்தவை மீண்டும் பிறந்தன. பிறந்தன வெல்லாம் மீண்டும் இறந்தன. பிறப்பதற்காகவே அவை இறந்துபட்டன. இதுவே இயல்பாகியது.

பிறவியை நீக்க வேண்டும். அதற்குச் செய்ய வேண்டியன இவையென விளக்குகிறார் கீழ்வரும் பாடலில்,

ஆக்குவ தேதெனில் அறத்தை ஆக்குக
போக்குவ தேதெனில் வெகுளி போக்கவே
நோக்குவ தேதெனில் ஞானம் நோக்குக
காக்குவ தேதெனில் விரதம் காக்கவே (322)

உதயணகுமாரகாவியம்

ஐஞ்சிறு காப்பியங்களில் ஒன்று உதயணகுமார காவியம். உதயணன் வாசவதத்தைக் கதையைக் கூறுவது. அரிதின் முயன்று தேடிய சுவடியை வைத்துப் பதிப்பித்த உ.வே.சாமிநாதய்யர் இந்நூல் இலக்கியச் சுவையில் குன்றியிருப்பதோடு பிழைகளும் மலிந்திருக்கின்றன என்று குறிப்பிடுவார். ஆனால் பெருங்கதையில் முதல், கடைப் பகுதிகளில் கிடைக்காமற்போன செய்திகளால் ஏற்பட்ட வெற்றிடத்தை இந்தக் காவியம் நிரப்புகிறது.

காப்பியச் சுவைமிகுந்த பெருங்கதையின் கதையையே இந்நூலும் கூறுவதால் பரவலாக இது மக்களிடையே இடம்பெறாமல் போயிற்று என்று கருத இடமுண்டு.

நாககுமார காவியம்

ஐஞ்சிறு காப்பியங்களிலே ஒன்று. முழுமையாகக் கிடைக்கவில்லை. ஆங்காங்கே கிடைத்த குறிப்புகளை வைத்துக் கொண்டு கதையின் தன்மையை ஓரளவு ஊகிக்கலாம். பெருங்கதையின் இழந்த பகுதிகளுக்கு உதயண சரிதம் உதவியது போல இதற்கும் சில நூல்களின் மேற்கோள்களும் குறிப்புகளும் உதவியுள்ளன.

ஆசிரியரும் சமயமும்

நாககுமார காவியத்தின் ஆசிரியர் பெயர் தெரியவில்லை. ஆயினும் கதைப் போக்கிலிருந்து, இது ஒரு சமண முனிவரால் இயற்றப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பதை முடிவு செய்யலாம்.

காப்பிய அமைப்பு

ஐந்து சருக்கங்களை உடையது. 170 பாடல்களையும் கொண்டுள்ளது. சருக்கங்கள் ஒன்று, இரண்டு என எண்ணுப்பெயரால் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றிற்குத் தனிப்பெயர் இல்லை. விருத்தப்பாவினால் ஆனது. இதற்கு நாகபஞ்சமி கதை என்ற ஒரு பெயரும் உண்டு.

மூலநூலும் பெயரும்

நாககுமார காவியத்தின் மூலநூல் வடமொழி என்று கூறுகிறார்கள். வடமொழி காவியத்தின் ஒவ்வொரு சருக்கத் தலைப்பிலும் அதன் ஆசிரியர் மல்லிசேனர் இப்பெயரைக் குறிப்பிடுகிறார்.

கதை பிறக்கக் காரணம்

மகதநாட்டின் மன்னன் சிரேணிகனும் அவன் மனைவி சாலினியும் தம் சுற்றத்தாரோடு, விபுலமலையிலுள்ள சமவ சரணத்திற்கு வந்து அங்கு வீற்றிருக்கும் முனிவரை வணங்கித் தரும உரைகளைக் கேட்டனர். தரும தத்துவங்களைக் கேட்டபின், அம்முனிவரிடம் நாகபஞ்சமியின் கதையை உரைக்க வேண்டுகிறான் மன்னன். (சமவசரணம் என்பது பூமிக்கு மேல் வானத்தில் இந்திரன் முதலிய தேவர்களால் உருவாக்கப்பட்ட அருகன் கோயில்)முனிவரும் கதையைக் கூறுகிறார். அதுவே நாககுமார காவியம்.

நாககுமாரன் கதை

கிடைக்கும் குறிப்பிலிருந்து இக்கதையை இவ்வாறு கொள்ளலாம். மகத நாட்டிலுள்ள கனகபுரம் என்னும் நகரை, சயந்திரன் என்னும் அரசன் ஆண்டு வந்தான். அவனுக்கு விசால நேத்திரை, பிரிதிதேவி என இரு மனைவியர் இருந்தனர். மூத்த மனைவியின் மகன் சிரீதரன். பிரதாபந்தன் இளையவன் மகன். பின்னர் இவனுக்கு நாககுமாரன் என்ற பெயர் சூட்டப்பட்டது. இவர்களைத் தவிர வேறு பல மனைவியரும் அரசனுக்கு உண்டு.

பிரதாபந்தன் பல சாதனைகளை நிகழ்த்திப் பல திருமணங்களைச் செய்து கொள்கிறான். இறுதியில் தன் மகன் தேவகுமாரனுக்கு முடிசூட்டிவிட்டு அலமதி என்னும் கேவலஞானியை வணங்கித் துறவு பூண்டு, இயற்கை உருவாகிய நிர்வாண உருக் கொண்டு நோன்பு நோற்கலானான். அவன் மனைவி இலக்கணையும் பதுமரீ என்னும் ஆர்யாங்கனையை வணங்கித் துறவு மேற்கொள்கிறாள்.

நாககுமாரன் தன்னைப்பற்றி நின்ற கொடிய காதி வினைகளை வென்று சித்த பதம் சேர்ந்தான்.

நீலகேசி

ஐஞ்சிறுகாப்பியங்களில் ஒன்றாகிய நீலகேசி ஒரு சிறந்த வாதநூல் எனலாம். கருத்துகளை எடுத்துரைக்கும் வகைகளையும் அவற்றை மறுத்துரைக்கும் பாங்கினையும் திறம்பட விளக்கும் சிறப்பினது நீலகேசி.

நீலகேசி தோன்றக் காரணம்

ஐம்பெருங்காப்பியங்களுள் ஒன்றாகிய குண்டலகேசி பௌத்த சமய நூல். பௌத்த சமயக் கருத்துகளை மக்களிடையே பரவச் செய்யத் தோன்றியது. அக்காலத்தே சமணமும் பௌத்தமும் தம்முள் மாறுபட்டிருந்தன. சமயக் காழ்ப்பு முகிழ்த்த காலகட்டம் என்கூடச் சொல்லலாம். தம் சமயமே உயர்ந்தது என வாதம் செய்து நிறுவிய சூழல். அத்தகைய சூழலில் ஆருகத மதமாகிய சமண சமயத்தைப் பழித்தும் குறைத்தும் குண்டலகேசி கூறியது. அதற்கு விடை தருவார் போலவும் விளக்கம் தருவார் போலவும் பௌத்த சமயக் கொள்கைகளைக் குற்றஞ்சாட்டியும் சமண சமயக் கோட்பாடுகளை விளக்கியும் நீலகேசியை ஆசிரியர் எழுதினார்.

நூலாசிரியரும் உரையாசிரியரும்

சிறந்த வாதநூலாகக் கருதப்படுகின்ற நீலகேசியை எழுதிய ஆசிரியர் பெயர் தெரியவில்லை. அவர் வாழ்ந்த காலமும் அறிய இயலவில்லை. ஆனால் அந்நூலுக்கு மிக அரிய உரை எழுதிய உரையாசிரியர் சமயதிவாகர வாமன முனிவர் என்பதை அறிய முடிகிறது.

நூலின் சிறப்பு

தத்துவ நூல் அறிவுக்கு விருந்தாக அமைந்தாலும் இலக்கியங்கள் போன்று சுவையுணர்ச்சி அளித்தல் அரிதாகும். ஆனால் அவற்றையும் பலவகைச் சுவைகள் தோன்றும்படி எழுதுவது நமது தமிழ் மொழியின் பின்னுமொரு சிறப்பு. மணிமேகலை அதற்கொரு நல்ல எடுத்துக்காட்டு. குண்டலகேசியும் அவ்வகையைச் சார்ந்ததுதான். ஆயினும் முழுமையாகக் கிடைக்காதது தமிழுக்கும் பௌத்தத்திற்கும் நேர்ந்த இழப்பு எனலாம்.

அந்தப்பாதையில் நீலகேசியும் அமைந்துள்ளது. நீலகேசியையும் அவளை எதிர்த்தாரையும் எதிரெதிர் நிறுத்திச் சொற்போர் புரியும்படி அமைத்திருப்பது சுவை குன்றாமல் இருக்க வழிவகுக்கிறது. நீலகேசி மூலம் அக்காலச் சமயநிலைகளை அறியவாய்ப்பு நேர்கிறது. உரையாசிரியரின் நுணுக்கமான உரைகள் சிந்தனைக்கு நல்ல விருந்தாகின்றன.

தருமவுரைச் சருக்கத்தின் சிறப்பு

முனிச்சந்திர பட்டாரகன் என்ற பாத்திரத்தின் மூலம் நீலகேசிக்கு அறவுரையை விளக்கமாகக் கூறுவதுபோல் தருமவுரைச் சருக்கம் அமைக்கப் பட்டுள்ளது. மக்கள், தேவர், நரகர், விலங்கு என்னும் நால்வகைப் பிறப்புகளிலும் ஏற்படுகின்ற துன்பங்களை எடுத்துக்காட்டி அவை தீர்வதற்கான வழியையும் ஆசிரியர் கூறுகிறார். அதாவது உயிர்களின் அறியாமை காரணமாக உறுகின்ற பிணிகளை முற்றுமாகப் போக்க மருந்து ஒன்றுண்டு என்கிறார். அது ஒரு கூட்டுமருந்து எனக்கூறி, சமண சமயக் கோட்பாடாகிய நன்ஞானம், நற்காட்சி, நல்லொழுக்கம் என்னும் மும்மணியின் இயல்புகளை நீலகேசிக்கு விளக்கமாக விரித்துரைக்கிறார் முனிவர். சமணசமயக் கோட்பாடுகளும் தத்துவமும் விளக்கம் பெறுகின்ற சருக்கம் இது.

முனிவரின் அறவுரையால் மெய்யுணர்வு பெற்ற நீலகேசி தன் நன்றிக் கடனை முனிவர்க்குச் செலுத்தும் வகையாக அக்காலத்தில் மேலோங்கி யிருந்த பல்வகை மதத்தாரோடும் வாதம் புரிந்து வெற்றி கொண்டு சமண சமயத்தைப் பரப்ப வகை செய்கிறாள்.

பெளத்த சமயக் கருத்துகளுக்கு மாறாக நீலகேசி எழுந்ததால், குண்டலகேசி, அருக்கச் சந்திரன், மொக்கலன், புத்தர் ஆகியவர்களோடு நீலகேசி வாதம் புரிந்து வென்றதாக ஆசிரியர் அமைத்துக் கொள்கிறார். பின்னர் ஆசீவகவாதி, சாங்கியவாதி, வேதவாதி, பூதவாதி ஆகியவர்களோடும் வாதம் செய்து வென்றதாகக் கூறிச் செல்கிறார்.

வாதநூல்களில் சிறந்து விளங்குகிறது நீலகேசி. குண்டலகேசி வாதநூலுக்கு வித்திட்டது என்றால் நீலகேசி பின்வந்த வாத நூல்களுக்கு முன்னோடியாய் அமைந்தது எனலாம்.

பிற காப்பியங்கள்

ஐம்பெருங்காப்பியங்கள், ஐஞ்சிறுங்காப்பியங்கள் போலவே கி.பி.17-ஆம் நூற்றாண்டு முதல் பல தமிழ்க் காப்பியங்கள் தோன்றிய வண்ணம் உள்ளன. அவற்றைப் பற்றிய விளக்கத்தினைக் காண்போம்.

பிற்காலக் காப்பியங்கள் என்ற தலைப்பில் முனைவர் பாக்யமேரி வகைமை நோக்கில் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு என்ற புத்தகத்தில் பின்வரும் தரவுகளைக் கொடுக்கிறார்.

வ.எண்.	நூலின் பெயர்	ஆசிரியர் பெயர்	காலம் (நூ)
கிறித்துவக் காப்பியங்கள்			
1.	தேம்பாவணி	வீரமாமுனிவர்	17
2.	இரட்சணிய யாத்திரிகம்	கிருட்டிணப்பிள்ளை	18
3.	இயேசு காவியம்	கண்ணதாசன்	1981
இசுலாமியக் காப்பியங்கள்			
4.	சீறாப்புராணம்	உமறுப்புலவர்	17
5.	குத்புநாயகப் புராணம்	முகியித்தீன் சேகணாப் புலவர்	19
இராமாயணக் காப்பியங்கள்			
6.	இரகு வம்சம்	அரசு கேசரி	15 அ 17
7.	இராவண காவியம்	புலவர் குழந்தை	19
8.	இராமாயண வெண்பா	சுப்பிரமணிய ஐயர்	20
பிற்காலப் பிற காப்பியங்கள்			
9.	மருமக்கள் வழி மாண்மியம்	கவிமணி தேசிக விநாயகம் பிள்ளை	19
10.	பாண்டியன் பரிசு	பாரதிதாசன்	1943
11.	பூங்கொடி	முடியரசன்	1964
12.	செந்நீரோவியம்	பண்ணன்	1994
13.	பாரத சக்தி மகாகாவியம்	சுத்தானந்த பாரதியார்	20
14.	உதயம்	கலைவாணன்	20

காப்பியங்களின் வரலாறு

பெருங்காப்பியமும் சிறுகாப்பியமும்

வடமொழியில் மகாகாவியம். காவியம் என்ற வகைமையையே பெருங்காப்பியம் - சிறுகாப்பியம் என்று தமிழில் குறிப்பிடுகின்றனர். வடமொழியில்

இதிகாசங்களான இராமாயண - மகாபாரதக் கிளைக் கதைகளை எடுத்துக் கொண்டு, அவற்றைக் கலைத் தன்மையுடன் தண்டியலங்காரம் கூறும் இலக்கணப்படி பாடினர். இவையே மகாகாவியம் - காவியம் எனப்பட்டன. வடமொழி தமிழ்க் காப்பியங்களுக்கிடையே பெயரில் இந்த ஒற்றுமை காணப்பட்டாலும், பாடு பொருளில் இருமொழிக் காப்பியங்களும் வேறுபடுகின்றன. தமிழில் எந்த ஒரு பெருங்காப்பியமோ அல்லது சிறு காப்பியமோ இதிகாசத் தழுவலாக இல்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

காப்பியங்களும் சமயங்களும்

சிலப்பதிகாரம் சமணச் சமயத்தைச் சார்ந்தது என்று அறிஞர்கள் பலர் கூறுகின்றனர். சிலப்பதிகாரத்தில் உள்ள கதை மாந்தர்களின் நிகழ்வுகள் என்பன தமிழகத்தில் நிகழ்ந்த நிகழ்வுகள் ஆகும். தமிழக மக்கள் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு ஆகிய நான்கு நிலைகளில் வாழ்க்கையை வாழ்ந்தவர்கள். மேற்கூறியவற்றுள் இன்பம் என்பது இல்லற வாழ்க்கையை வாழ்ந்து வளம்பெற்று இன்பநிலையை அடைவதாகும். இல்லற வாழ்க்கை முடிந்த பிறகு வடக்கிருக்கும் நிலையை மேற்கொள்ளுவதுதான் வீடு நிலையாகும்.

சமணச் சமயம் குடும்ப(திருமண) வாழ்க்கை மேற்கொள்ளுதல் கூடாதெனக் கூறுகின்றது. ஆனால் சிலப்பதிகாரம் கோவலன், கண்ணகி ஆகிய இருவரும் திருமணம் செய்து கொண்டு வாழும்நிலையைக் கூறுகின்றது. எனவே, இந்தக் கருத்தின் படி இக்காப்பியம் சமணக் காப்பியம் இல்லை என்பது அறியப்படுகிறது.

வடக்கு முகமாக அமர்ந்து நிர்வாணநிலையை அடைதலைச் சமணச் சமயம் கூறுகின்றது. இந்நிர்வாண நிலையைத்தான் வீடுபேறு அடைதல் என்பர். கோவலன், கண்ணகி ஆகிய இருவர் மட்டுமல்ல, வேறு எவரும் நிர்வாணநிலை எய்தியதாகச் சிலப்பதிகாரம் கூறவில்லை. அப்படி இருக்கும் பொழுது இந்நூல் எப்படி சமணக் காப்பியம் எனக் கூற முடியும்? எனவே, இந்நூல் சமணக் காப்பியம் இல்லை என்பதற்கு இச்செய்தி மற்றொரு கருத்தாக அமைகிறது.

கடவுள் இல்லை என்ற கொள்கையை முன் மொழிகிறது சமணச் சமயம். ஆனால் சிலப்பதிகாரம் கண்ணகிக்குச் சிலைவடித்ததையும் வாழிபாடு

நிகழ்ந்தியதையும் கூறுகின்றது. எனவே, இக்கருத்தின் மூலமும் இந்நூல் சமணக் காப்பியம் இல்லை என்பது தெளிவாகிறது.

இளங்கோவடிகள் சமண சமயத்தவர் என்று கூறுவர் அறிஞர். அதற்குச் சான்றாகக்,

குணவாயில் கோட்டத்து அரசு துறந்து இருந்த

குடக்கோச் சேரல் இளங்கோ வடிகட்கு

என்ற பாயிர அடிகளை எடுத்துக்காட்டி, அடியார்க்கு நல்லாரின் விளக்கத்தைக் கூறுவர். அதாவது, 'குணவாயில் என்பது திருக்குணவாயில் என்பதோர் ஊர். கோட்டம் என்பது அருகன் கோட்டம்' அடிகள் என்பது சமணத் துறவியர்க்கானது என்பது உரை ஆசிரியர் தரும் விளக்கம். கோட்டம் என்பது அருகன் கோட்டத்தைக் குறித்தது என்றால் அக்கோட்டம் முருகனைக் குறித்ததாகும். ஏனெனில் அறுகண் என்பதே அருகன் என்றாகி பின்னர் முருகன் என்றானது என்று தமிழ்ச்சிந்தனையாளர் பேரவையின் தலைவர் திரு. பாண்டியன் அவர்கள் பல சான்றுகளைக் கொண்டு நிறுவியுள்ளார். மேலும், அருக்கன்மேடு என்னும் ஊர் புதுச்சேரி மாநிலத்தில் அமைந்துள்ளது. இப்பெயர் முருகன் பெயரால் அமைந்தது என்று அப்பகுதியைச் சுற்றியுள்ள மக்கள் கூறியதாக வரலாற்று ஆய்வாளர்கள் (தமிழகம், புதுவை வரலாறும் பண்பாடும்) கூறியுள்ளனர்.

மேலும், அடிகள் என்ற சொல் பொதுவானது. அடிகள் என்ற சொல் சமணத் துறவியரைக் குறித்தது என்று எதனடிப்படையில் ஆசிரியர் கூறுகிறார்? என்பது வினாவாக உள்ளது. எனவே, இக்கருத்துகளின் மூலமும் இக்காப்பியம் சமணம் சார்ந்ததில்லை என அறியமுடிகிறது.

குடும்ப வாழ்க்கை வாழாது, துறவு வாழ்க்கையை மேற்கொள்ளுதலை வற்புறுத்திக் கூறுவது இச்சமயத்தின் முதன்மை கொள்கை எனலாம். குடும்பம் என்பது நம் சமுதாயத்தின் அங்கம். குடும்பம் இல்லையேல் நாளை சமுதாயம் இல்லை. நல்ல கருத்துகளையும் ஒழுக்கங்களையும் நெறிகளையும் குடும்பம் என்ற அமைப்பின் மூலந்தான் அடுத்த தலைமுறையினருக்குக் கடத்த முடியும். அப்பொழுதுதான் அவை, காலங்காலமாக இங்கு நிலைத்து நிற்கும். இல்லையென்றால் அவை அழிந்து போகும். இவற்றைச் சமணச் சமயம்

உணர்வில்லை. ஆனால் தமிழர்கள் இவற்றை எல்லாம் நன்கு உணர்ந்து, அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்ற நான்கு நெறிகளையும் போற்றி வாழ்ந்தனர். அதனால்தான் தமிழர் என்றொரு இனம் இன்றும் நிலைத்திருக்கிறது.

அறம், பொருள், இன்பம், வீடு ஆகிய நான்கினுள் முதல் மூன்றைத் தமிழர்கள் அனைவரும் போற்றி வாழ்ந்தனர். நிர்வாணநிலையை அடையும் வீடு பேற்றை மட்டும் பெரும்பாலானோர் (விருப்பம் உள்ளவர்கள் மட்டும்) போற்றி வாழ்ந்துள்ளனர். இதனடிப்படையில் உருவானதுதான் முதுமக்கள் தாழிகள் என்ற அமைப்பாகும். மேலும், தன் நிலைமையில் தாழ்வு ஏற்பட்டதை எண்ணி வடக்கிருத்தலைப் புறநானூறு 213-ஆம் பாடலும், புறப்புண்ணுக்கு நாணி வடக்கிருத்தலைப் புறநானூறு 65-ஆம் பாடலும், மானத்திற்காக வடக்கிருத்தலைப் புறநானூறு 74-ஆம் பாடலும், நட்புக்காக வடக்கிருத்தலைப் புறநானூறு 215-ஆம் பாடலும் தெளிவாக எடுத்துரைக்கின்றன. எனவே, வீடு பேறு அடைதலைத் தமிழர்கள் பின்பற்றினர் என அறிய முடிகிறது.

பெருங்கதை

கொங்கு நாட்டு விசய மங்கலத்தில் பிறந்த கொங்கு வேளிர் எழுதிய நூல், பெருங்கதை ஆகும். இது வடமொழி நூலைத் தழுவியது. குணாட்டியர் என்பவர் எழுதிய வடமொழி நூல் பிருகத் கதை. அந்த நூல் தமிழில் பெருங்கதை யாக உருவாயிற்று. பெருங்கதை உஞ்சைக் காண்டம், இலாவண காண்டம், மகத காண்டம், வத்தவ காண்டம், நரவாண காண்டம் என்ற ஐந்து பகுதிகளைக் கொண்டது. அகவல் யாப்பில் உள்ளது. இது தொடர்நிலைச் செய்யுள் ஆகும்.

குருகுலத்தவனும், கௌசாம்பி நகரத்து அரசனுமாகிய சதானிகனின் மகன் உதயணன். உதயணனின் நண்பன் யூகி ஆவான். உதயணன் வாசவதத்தை, பதுமாவதி, மானனிகை ஆகிய பெண்களை மணந்து இறுதியில் துறவு பூணுவதாகக் கதை முடிகிறது

“கொங்கு வேளிர் சமணர். எனவே இந்த நூலில் சமண சமயக் கருத்துகளைக் காணலாம்.

தீவினையாகும் கருமம் தீர்ந்த உயிர் மேலே செல்லும்

(பெருங்கதை, உஞ்சைக் காண்டம் : 40: 186)

அல்லாண் நீத்தல் (பெருங்கதை, வத்தவ காண்டம் : 4 : 159)

என்பன சமண சமயக் கருத்துகளாம்” என்று தமிழ் இணையக் கல்விக்கழகம் என்ற இணையத் தளம் கூறுகின்றது. நல்வினை, தீவினை ஆகியவற்றைப் பற்றிப் பௌத்தச் சமயமும் தான் கூறியுள்ளது. பிறகு எந்த அடிப்படையில் இந்நூல் சமணச் சமயம் சார்ந்தது என்கிறார் இவ்வாசிரியர்.

இந்நூல் ஒரு வடமொழி நூல் என்று அறிஞர்களே ஏற்றுக்கொள்கின்றனர். வடமொழி நூலில் வடமொழிக் கருத்துகள்தான் இருக்கும். இதில் நமக்கு எந்த ஐயமும் வேண்டாம். வடமொழி நூலைத் தழுவி, தமிழ்மொழியில் எழுதிய காப்பியத்தைப் பிறமொழி சமயத்தாக்கத்தினால் தோன்றியது என்கின்றனர்.

சீவக சிந்தாமணி

தமிழில் முழுமையாகக் கிடைக்கும் காப்பியங்களுள் ஒப்பற்றதாய்த் திகழ்வது சீவக சிந்தாமணி ஆகும். சிந்தாமணி - ஒளி கெடாத ஒரு வகை மணி. சீவகன் என்பவர் கதையின் நாயகன் ஆவார். சீவகனின் வரலாற்றை முழுமையாகத் தெரிவிப்பதால் இந்நூல் சீவக சிந்தாமணி என்று பெயர் பெற்றது. சீவக சிந்தாமணி என்னும் காப்பியத்தைப் படைத்தவர் திருத்தக்க தேவர். சோழர் குலத்தில் அரச மரபைச் சார்ந்தவர்.

சச்சந்தன் விசயை என்போர் சீவகனின் பெற்றோர் ஆவர். கட்டியங்காரன் என்னும் அமைச்சன் சூழ்ச்சியால் மன்னன் சச்சந்தனைக் கொண்டு, ஏமாங்கத நாட்டினைக் கைப்பற்றினான். குழந்தைப் பருவம் முதற்கொண்டு சீவகனைக் கந்துக்கடன் என்னும் வாணிகன் வளர்த்து வந்தான். உரிய பருவம் எய்தியதும் தன் நாட்டைப் பெறுவதற்குத் தாயின் அறிவுரையோடு, மாமன் கோவிந்தனின் துணைக்கொண்டு போரிட்டு வென்றான், சீவகன். அச்செய்திகளை விரிவாக விளக்கிக் கூறும் நூலை சீவக சிந்தாமணி ஆகும்.

சீவக சிந்தாமணி என்னும் பேரிலக்கியம், நாமகள் இலம்பகம் முதலாக முத்தி இலம்பகம் ஈறாக, 13 இலம்பகங்களைக் கொண்டு திகழ்கின்றது. இலம்பகம் யாவும் மகளிர் பெயரினையே பெற்றுள்ளன. ஒவ்வோர் இலம்பகத்திலும் ஒரு மண

நிகழ்ச்சி கூறப்பட்டுள்ளது. இலக்கியச் சிறப்பு மிக்க இந்நூலில் 3145 பாடல்கள் உள்ளன. விருத்தம் என்னும் பாவகையால் பாடப் பெற்றது.

சீவகன் தன் ஆற்றலால் எட்டுப் பெண்களைத் திருமணம் செய்து கொள்கின்றான். இதனால் இந்நூலுக்கு மணநூல் என்ற பெயரும் உண்டு.

இந்நூல் சமணச் சமயத்தைச் சார்ந்தது எனக் கூறுவர். ‘சமணத் துறவிகள் அறக்கருத்துகளை மட்டும் அன்றி இல்லறச் சுவையையும் பாட முடியும் என்பதனைநிறுவும் பொருட்டு இந்நூலை இயற்றினார் திருத்தக்க தேவர் என்று தமிழ் இணைக்கல்விக்கழகம் கூறுகின்றது. இல்லறச் செய்தியைக் கூறிய பொழுதே இந்நூல் சமணச் சமயத்திற்கு எதிரானது என்பது விளங்குகிறது. இக்கருத்தைப் பற்றி முன்பே விளக்கப்பட்டுள்ளது. எனவே, இதனைச் சமணக் காப்பியம் என்று கூறுவது ஏற்புடையதன்று.

ஒருவர் எட்டு பெண்களை மணத்தல் என்பது தமிழன் முதன்முதலில் தோன்றிய காலக்கட்டத்தில் மக்களின் பெருக்கத்திற்காக நிகழ்ந்திருக்கலாம். குடும்பம் என்ற அமைப்பைத் தமிழர்கள் தோன்றிவித்தப் பின்பு ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்ற பண்பு நிலை உருவாக்கப்பட்டது. எனவே, இந்நூல் தமிழர்களின் பண்பாட்டிற்கு எதிராகவும் உள்ளது.

இந்நூலின் காலம் கி.பி.9-ஆம் நூற்றாண்டு என்கின்றனர். மேலும், வட மொழியிலுள்ள கத்திய சிந்தாமணி, சத்திர சூடாமணி, ஸ்ரீபுராணம் ஆகிய நூல்களில் சீவகன் கதை காணப்படுகிறது. அவற்றைத் தழுவித் தமிழில் சீவக சிந்தாமணி என்னும் பெரு நூலாகத் தந்துள்ளார் திருத்தக்க தேவர் என்றும் கூறப்படுகிறது. வடமொழி நூல்களைத் தழுவி எழுதப்பட்டது என்றால் இது ஒரு தழுவல் நூல் தமிழ்மொழி மரபு நூல் இல்லை. எந்த ஒரு இலக்கியமும்(நூல்) அம்மொழி சார்ந்த கருத்துகளைக் கொண்டு புதியதாகப் படைக்கப்படுகிறதோ அதுவே அம்மொழிக்கான இலக்கியமாகும். மற்றவை அனைத்தும் தழுவல், மொழிப்பெயர்ப்பு என்ற தன்மைக்குள் சேரும். எனவே, இந்நூல் தமிழ்மொழி இலக்கியம் அன்று தழுவல் நூல் என்பது தெளிவாகிறது.

ஒருவன் எட்டுப் பெண்களை மணந்து கொள்வது வடமொழியாளர்களின் பண்பாக இருந்திருக்கலாம். அந்தப் பண்பை எதற்குத் தமிழ்மொழியில் இயற்றித் திணித்தனர்? இங்குள்ள தமிழர்களின் பண்பை மாற்றுவதற்காகவா? போன்ற வினாக்கள் எழுகின்றன.

வளையாபதி

வளையாபதி காப்பிய ஆசிரியர் யார்? எப்போது இந்நூல் இயற்றப்பட்டது? காவியத் தலைவன் பெயர் என்ன? காவியத்தின் கதைதான் என்ன? இந்த வினாக்களுக்கு யாதொரு விடையும் இதுவரை கிடைக்கப் பெறவில்லை. இக்காப்பியத்தின் சில செய்யுள்கள் மட்டும் கிடைத்துள்ளன.

சிலப்பதிகாரத்திற்கு உரை எழுதிய அடியார்க்கு நல்லார், யாப்பருங்கல விருத்தி உரையாசிரியர், நச்சினார்க்கினியர், இளம்பூரணர் முதலானோர் இந்நூலின் பாடல்களை மேற்கோள் காட்டுகின்றனர். இந்நூற் பாடல்கள் மொத்தம் எழுபத்தி இரண்டு கிடைத்துள்ளன.

‘இக்காப்பியத்தின் சில செய்யுள்கள் மட்டும் கிடைத்துள்ளன. கிடைத்துள்ள பாடல்களைக் கொண்டு நோக்குகிறபோது, இது ஒரு சமணச் சமய நூல் என்பது மட்டும் உறுதியாகிறது. நூற்பாடலைக் கொண்டு இவர் சமணச் சமயத்தைச் சார்ந்தவர் என யூகிக்கலாம்’ என்று தமிழ் இணையக் கல்விக்கழகம் கூறுகின்றது. நூலை முழுவதுமாகக் கிடைக்கவில்லை. ஆனால் இந்நூல் சமணச் சமயத்தைச் சார்ந்தது என்று கூறுகின்றனர். நூல் முழுவதும் கிடைக்காத பொழுது எதன் அடிப்படையில் இது சமணம் சார்ந்தது என்ற முடிவுக்கு வந்தனர் அறிஞர்.

நாககுமார காப்பியம்

ஐஞ்சிறு காப்பியங்களிலே ஒன்று. முழுமையாகக் கிடைக்கவில்லை. நாககுமார காவியத்தின் ஆசிரியர் பெயர் தெரியவில்லை.

“நாககுமார காப்பியம் என்பதும் சைன சமயத்தை வலியுறுத்தி எழுதப்பட்ட காப்பியம். அந்த நூல் ஒரு செய்யுளம் எஞ்சாமல் மறைந்தது” (தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, ப.எ.191) என மு.வரதராசனார் அவர்கள் கூறியுள்ளார்.

“ஐந்து சருக்கங்களை உடையது. 170 பாடல்களையும் கொண்டுள்ளது. சருக்கங்கள் ஒன்று, இரண்டு என எண்ணுப்பெயரால் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றிற்குத் தனிப்பெயர் இல்லை. விருத்தப்பாவினால் ஆனது. இதற்கு நாகபஞ்சமி கதை என்ற ஒரு பெயரும் உண்டு. நாககுமார காவியத்தின் மூலநூல் வடமொழி என்று கூறுகிறார்கள். இது ஒரு சமண முனிவரால் இயற்றப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பதை முடிவு செய்யலாம்” என்று தமிழ் இணையக் கல்விக்கழகம் கூறுகின்றது.

இந்நூலைப் பற்றி இரு கருத்துகள் உள்ளன என்பது நமக்குப் புலப்படுகிறது. இதில் எது உண்மை என்பது நமது வினாவாக அமைகிறது.

யசோதர காவியம்

இந்நூல் யசோதரன் என்னும் அவந்தி நாட்டு மன்னன் வரலாற்றைக் கூறுவது. இதன் காலம் 10-ஆம் நூற்றாண்டு எனலாம். இதன் ஆசிரியர் பெயர் தெரியவில்லை. அறங்களில் தலையாயதும் நல்லாறு எனப்படுவதுமாகிய கொல்லாமை என்னும் அறத்தை எடுத்துரைக்க இது எழுந்தது எனலாம். உயிர்க்கொலை கூடாது என்பதையே மையக்கருத்தாகக் கொண்டு தோன்றிய நூல். நல்வினை, தீவினை ஆகியவற்றின் பயனை விளக்கமாகக் கூறிச் செல்கிறது.

நீலகேசி

ஐஞ்சிறுகாப்பியங்களில் ஒன்றாகிய நீலகேசி ஒரு சிறந்த வாதநூல் எனலாம். கருத்துகளை எடுத்துரைக்கும் வகைகளையும் அவற்றை மறுத்துரைக்கும் பாங்கினையும் திறம்பட விளக்கும் சிறப்பினது நீலகேசி. சிறந்த வாதநூலாகக் கருதப்படுகின்ற நீலகேசியை எழுதிய ஆசிரியர் பெயர் தெரியவில்லை. அவர் வாழ்ந்த காலமும் அறிய இயலவில்லை.

சூளாமணி

ஐஞ்சிறு காப்பியத் தொகுதியுள் சூளாமணி பெருங்காப்பிய இலக்கணங்கள் பொருந்தியிருப்பினும் என்ன காரணத்தினால் சிறு காப்பியப் பிரிவில் சேர்த்து வழங்கினார்கள் என்று தெரியவில்லை. சூளாமணியின் பாடல்கள் எளிமையும் இனிமையும் நிறைந்தவை. சூளாமணிக் காப்பியத்தை இயற்றியவர் தோலாமொழித் தேவர்

ஆருகத நூலாகிய பிரதமாநுயோக மகாபுராணத்தில் கூறப்பட்ட பழைய கதையொன்றினைப் பொருளாகக் கொண்டு எழுந்த நூல் சூளாமணி என்றும், அருகக் கடவுளால் அருளிச் செய்யப்பட்ட மகாபுராணமே இதற்கு முதல் நூல் என்றும் கூறுவர். மேலும் மணிப்பிரவாள நடையில் அமைந்துள்ள ஸ்ரீபுராணம் தான் முதல் நூல் என்றும் கூறுவர். இந்தக் கருத்திற்கு ஏற்கனவே விடைக் கண்டோம்.

மேலும், மேற்காட்டப்பட்ட வளையாபதி, நாககுமார காப்பியம், யசோத காவியம், நீலகேசி, சூளாமணி ஆகியவற்றைச் சமணச் சமயம் சார்ந்தது எனக் கூறியுள்ளனர். நூல்கள் முழுவதும் கிடைக்காத பொழுது, அவற்றைச் சமண நூல்கள் என்று கூறுவது ஏற்புடையதன்று. சமணச் சமயங்கள் கூறுகின்ற அறக்கருத்துகள் எல்லாம் நம் தமிழ்மொழியில் உள்ளவையே. எனவே, பிற மொழிக் காப்பியங்களின் வழி சமணக் கருத்துகளைத் திணித்துள்ளனர் என்பது தெளிவாகிறது.

இரட்டைக் காப்பியங்களின் காலம்

சிலப்பதிகாரம் கி.பி.இரண்டாம் நூற்றாண்டில் எழுந்த காப்பியம் என்பது பலரால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட கருத்து. இதற்கான அடிப்படைச் சான்றுகளில் ஒன்று இளங்கோ சேரன் செங்குட்டுவனின் தம்பி என்பது. இச்செங்குட்டுவன் சங்க இலக்கியத்தில் ஒன்றான பதிற்றுப்பத்தில் பாடப்பட்டவன். இவனுடைய காலம் கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டு ஆகும்.

அடுத்த சான்று வரந்தரு காதையில் இடம்பெறும் கண்ணகி வழிபாட்டில் இலங்கை வேந்தன் கயவாகு கலந்துகொண்டான் என்பது. இவரின் காலமும் கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டு ஆகும்.

மூன்றாவது சான்று, சிலப்பதிகாரம் மணிமேகலை ஆகிய இரண்டு காப்பியங்களிலும் இடம்பெறும் பதிகங்களில் “இளங்கோ சிலம்பு பாடச் சாத்தனார் கேட்டார்” எனவும் செய்திகள் இடம்பெறுகின்றது.

மணிமேகலைக் காப்பியம் பௌத்த சமயக் காப்பியம் என்றபோதும் பல அறிஞர்களாலும் பயிலப்பெற்றுள்ளது. “இளம்பூரணர், பேராசிரியர், தெய்வச்சிலையர்,

அடியார்க்கு நல்லார், சங்கர நமச்சியவாயர் முதலிய உரையாசிரியர்களால் எடுத்தக்காட்டப்பெற்ற நூலாகும்” என்று மணிமேகலை பலரால் எடுத்தாளப்பெற்ற சிறப்பினைப் பதிவு செய்துள்ளார் உ.வே.சா. இவ்வகையில் எளிய சமய விளக்கமுடைய இனிய காப்பியம் மணிமேகலை என்பது உறுதியாகின்றது இது எழுந்த காலம் குறித்துப் பல கருத்துகள் நிலவுகின்றன.

சிலம்பினை அடியொற்றி எழுந்த மணிமேகலை கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தது என்பர் ஆர்.ஆர். தீட்சித், மயிலை.சீனி.வேங்கடசாமி, உ.வே.சா. ஆகியோர் இதைக் கூறுகின்றனர். மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி தன் பௌத்தமும் தமிழும் என்ற நூலில் பின்வருமாறு இதை எடுத்துரைக்கிறார்.

“கி.பி.200க்கப் பிறகு தமிழ்நாட்டைக் களப்பிரர் பிடித்துக் கொண்டு ஏறத்தாழ கி.பி.575 வரையில் அரசாண்டார்கள். ஆகவே கி.பி.200க்குப் பின்னர் மணிமேகலையும் சிலப்பதீரமும் எழுதப்பட்டிருக்க முடியாது. கி.பி.200க்குள்ளேயே எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும்” எனக் கூறுகிறார்.

சிலப்பதிகார உருவாக்கம்

அலை கொழிக்கும் பூம்புகார்க் கடலைக் காணுங்கள்! அன்றைய பூம்புகார் கடலால் கொள்ளப்பட்டு விட்டது. அதன் நினைவாகத்தான் கரையில் இன்று நினைவுச் சின்னங்கள் எழுப்பப்பட்டுள்ளன. கண்ணகிக்கு எழுப்பப்பட்டுள்ள கோட்டம் காணுங்கள்! “ஒரு முலை இழந்த திருமாவுண்ணி” என்று நற்றிணை இவள் கதையைக் குறிக்கின்றது.

சேரன் செங்குட்டுவன் தன் மனைவி வேண்மாளோடு மலைவளம் காணச் சென்றான். உடன் கூலவாணிகன் சீத்தலைச் சாத்தனாரும் சென்றார். அப்போது குன்றக்குறவர்கள் செங்குட்டுவனைக் கண்டு மலையில் தாங்கள் கண்ட காட்சியைக் கூறினர். “காட்டில் வேங்கை மரத்தின் கீழே ஒரு பெண் தன் மார்பகத்தை இழந்த நிலையில் துயரம் மிக வந்து நின்றாள். வானவர்கள் போற்றத் தன் கணவனோடு அவள் வானகம் அடைந்தாள்” என்று குன்றக்குறவர் கூற அங்கிருந்த சீத்தலைச் சாத்தனார் கண்ணகி பற்றிய கதையைச் செங்குட்டுவனிடம் கூறினார். செங்குட்டுவன் மனைவி “நம் நாடடைந்த இப்பத்தினிக் கடவுளை வழிபடல் வேண்டும்” என்றாள்.

இமயத்திலிருந்து கல்லெடுத்து வந்து கண்ணகிக்கு உருச்சமைத்து வழிபாடு செய்வதெனச் செங்குட்டுவன் முடிவு செய்தான்.

இளங்கோவடிகள்

செங்குட்டுவன் வடநாட்டின்மீது படையெடுத்துச் சென்று, கண்ணகிக்குக் கல் கொண்டு வந்தான். தமிழ் மன்னரின் வீரத்தை இகழ்ந்துரைத்த கனக விசயர் அக்கல்லைச் சுமந்து வந்தனர். வஞ்சி மாநகரில் பத்தினிக் கோட்டம் சமைத்துச் செங்குட்டுவன் விழாச் செய்தான். விழாவிற்கு இளங்கோவடிகளும் சென்றார். அப்போது கண்ணகி தேவந்தி என்னும் பார்ப்பனத் தோழிமீது தோன்றினாள். கண்ணகியின் ஆவி தேவந்தியை ஆட்கொண்டது. அந்த நிலையில் கண்ணகி இளங்கோவின் வரலாற்றைக் கூறினாள். உள்ளம் நெகிழ்ந்த இளங்கோ கண்ணகியின் வரலாற்றைச் சிலப்பதிகாரமாக வடித்தார்.

தமிழ்க் காப்பியங்களில் சீவக சிந்தாமணி

சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை ஆகிய தமிழ்க் காப்பியங்கள் தமிழ் மண்ணில் தோன்றிய பெண் மக்களைக் காப்பியத் தலைமைப் பாத்திரமாகக் கொண்டிருக்க, இச் சீவக சிந்தாமணி வடநாட்டு வேந்தனைக் காப்பியத் தலைவனாகக் கொண்டு அமைகிறது. காப்பியக் கதை, கதை மாந்தர்கள், கதைக்களம் முதலானவை தமிழ் மண்ணுக்குச் சொந்தமல்ல இவை 'வடவர் மரபு' வடநாட்டார் மரபு' என்றாலும் காப்பிய ஆசிரியர் தமிழர், தமிழ் நாட்டைச் சார்ந்தவர். தம் சமயச் சார்பு காரணமாக தன் சமயம் சார்ந்த வடமொழிக் கதையை எடுத்துக் கொண்டு, கதைப் போக்கை மாற்றாமல், அதே நேரத்தில் தமிழர் மரபு பிறழாமல் காப்பியத்தைப் புனைந்திருக்கின்ற திறன் அருமையினும் அருமை. இதனால்தான் இக்காப்பியம், சோழர் காலத்தில் மிகுந்த செல்வாக்குப் பெற்றிருந்ததாகச் சேக்கிழார் புராணம் குறிப்பிடுகின்றது.

இன்றும் கூடத் தமிழ் அறிஞர்களால், தமிழ் ஆசிரியர் மற்றும் மாணாக்கர்களால் பெரிதும் போற்றப்பட்டு வருவதற்கான அடிப்படைக் காரணம் இதன் இலக்கியச் சிறப்பும், தமிழ் இலக்கிய மரபுமே என்றால் அது மிகையாகாது.

காப்பிய ஆசிரியர்

காப்பிய ஆசிரியர் திருத்தக்க தேவர். இவர், சமண முனிவர். சோழர் குலத்தில் தோன்றியவர். வஞ்சி எனும் ஊரில் இருந்த பொய்யாமொழிப் புலவரால் புகழப்பட்டவர். திருத்தகு முனிவர், திருத்தகு மகா முனிவர், திருத்தக்க மகாமுனிகள், தேவர் என்ற சிறப்புப் பெயர்களால் சிறப்பிக்கப்பட்டவர். இவர், அகத்தியம், தொல்காப்பியம், சங்க இலக்கியம் முதலான தமிழ் நூல்களைக் கற்றுத் தேர்ந்தவர். வடமொழிப் புலமை மிக்கவர். சமண சமய நூல்களைக் கற்றவர். அன்பு, அருள், வாய்மை, அடக்கம் ஆகிய நற்பண்புகளைப் பெற்றவர். அறிவு முதிர்ச்சி அடைந்தவர். இளமையிலேயே துறவு நெறியைப் பின்பற்றியவர். தம் நல்லாசிரியருடன் பாண்டி நாட்டிலுள்ள மதுரையில் வாழ்ந்தவர். அங்குச் சங்கப் புலவர்களுடன் இருந்து தமிழ்ச் சுவையைப் பருகியவர். அப்போது தமிழ்ப் புலவர் ஒருவர் ‘சமணர்களுக்குத் துறவை மட்டுமே பாடத் தெரியும்’ ‘காமச் சுவைபட இலக்கியம் படைக்க வல்லார் அல்லர்’ எனப் பழித்தார். இதனைக் கேட்ட திருத்தக்க தேவர் ‘சமணர்கள் காமத்தை வெறுத்தனரே யன்றிப் பாடத் தெரியாதவர்கள் அல்லர்’ என்றார். ‘அப்படி என்றால் காமச் சுவைபட ஒரு நூல் இயற்றுக’ என்றார் புலவர். இதனைத் தேவர் தன் ஆசிரியரிடம் கூற, அவர் தம் மாணாக்கரின் புலமைத் திறத்தை உணர்த்த, எதிரே ஓடிய நரி ஒன்றைக் காட்டி ‘இது பற்றிப் பாடுக’ என்றார். உடனே நரிவிருத்தம் பாடினார் தேவர்.

திருத்தக்க தேவரின் புலமைத் திறத்தை நரிவிருத்தம் பாடியதன் மூலம் சங்கப் புலவருக்கு வெளிப்படுத்திக் காட்டிய ஆசிரியர், மீண்டும் தம் மாணவரை நோக்கி ‘ஜீவகன் வரலாற்றைப் பெருங்காப்பியமாகப் பாடுக’ எனப் பணித்தார். அதோடு நின்றாரா? இல்லை ஒரு கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலைப் பாடியும் கொடுத்தார். பின் தேவரும் ஒரு கடவுள் வாழ்த்துப் பாடிக் காப்பியத்தைத் தொடங்கினார். தான் பாடிய கடவுள் வாழ்த்தினும் தேவர் பாடிய கடவுள் வாழ்த்து சிறந்ததாக அமைந்ததை அறிந்த ஆசிரியர், தேவர் பாடிய பாடலை முதலிலும், தான் பாடிய பாடலை அடுத்தும் வைத்துக் காப்பியத்தைப் படைக்குமாறு பணித்தார்.

ஆசிரியரின் ஆணையைத் தலைமேல் ஏற்ற திருத்தக்க தேவர், காவியம் முழுவதையும் பாடி முடித்து ஆசிரியரிடம் சமர்ப்பித்தார். ஆசிரியரின்

வேண்டுகோளின்படி, அதைச் சங்கப் புலவர்தம் அவையில் அரங்கேற்றினார். புலவர்களும் அரசனும் அதனை வெகுவாகப் புகழ்ந்தனர். காப்பியத்தில், காமச்சுவையும் இன்பச் சுவையும் மிகுதியாகவும் சிறப்பாகவும் இருப்பதைக் கண்ட சில புலவர்கள், தேவரின் துறவில் சற்று ஐயம் கொண்டனர். சிற்றின்ப அனுபவம் இல்லாத ஒருவரால் இந்த அளவுக்குச் சிற்றின்பத்தைப் பாடமுடியுமா? என்பது அவரது கேள்வியாக இருந்தது. தேவரின் துறவு வாழ்வில் கூட இவர்களுக்குச் சந்தேகம். இவர் சிற்றின்ப அனுபவம் உடையவராக இருக்க வேண்டும் எனப் பேசிக் கொண்டனர். அவர்தம் உள்ளக் கிடக்கையை அறிந்த தேவர், நான் உண்மையான பாலசன்னியாசியாகின் இப்பழுக்கக் காய்ச்சிய இரும்பு சுடாதிருக்க எனக் கூறிக் கையால் தொட்டும், காலால் தீண்டியும், அது அவருக்கு எவ்விதத் துன்பமும் கொடுக்கவில்லை. இதனால் தேவரின் தவ ஆற்றலை அறிந்து அஞ்சிய புலவர்கள் தம்மை மன்னிக்குமாறு வேண்டினர். அவர்களது பிழை பொறுத்த தேவர், 'நீவிர் எனது துறவைப் பலரும் அறியச் செய்து, நன்மையே செய்தீர்' எனக் கூறி அவர்களது அச்சத்தைப் போக்கினார். இவ்வாறு கர்ண பரம்பரைக் கதை ஒன்று கூறுகிறது. இதுவே இவ்வாசிரியர் பற்றி நாம் அறியக் கிடக்கின்ற வரலாறாகும்.

ஆசிரியர் திருத்தக்க தேவர் ஒரு சமண சமயத்தைச் சார்ந்தவர் என்பது புலப்படுகிறது அதோடு அவர் சிறந்த இளந்துறவி என்பதும், தவ ஆற்றல் பெற்றவர் என்பதும் தெரியவருகிறது. மேலும், ஆசிரியர் சிறந்த தமிழ்ப் பற்றாளர் என்பதோடு, சிறந்த தமிழ்நூல் கல்வியாளர் என்பதும் தெரிய வருகின்றது.

காப்பியத்தின் காலம்

சீவக சிந்தாமணியின் காலம், ஆசிரியர் வரலாறு முதலானவை அறியப்படவில்லை என இதன் பதிப்பாளர் உ.வே.சாமிநாதையர் குறிப்பிடுகிறார். என்றாலும் இதன் காலம் கி.பி. 9ஆம் நூற்றாண்டு என்று சிலர் கருதுகின்றனர். கம்பர், இதில் ஓரகப்பை முகர்ந்து கொண்டார் என்பதால் இதன் காலம் கம்பராமாயணத்திற்கு முந்தியதாகலாம் என்பர். சேக்கிழார் காலத்தில், இந்நூல் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தாகச் சேக்கிழார் புராணம் குறிப்பிடுகிறது. எனவே இந்நூலினது காலம். இவற்றிற்கு முற்பட்டதென்பது தெரிகிறது. கம்பராமாயணம் கி.பி. 10ஆம் நூற்றாண்டு என்பது பொதுவான கருத்து. அதற்கு முந்தியது

என்பதால் இந்நூலினது காலம் கி.பி. 9ஆம் நூற்றாண்டு எனக் கொள்ளலாம். இக்காப்பியத்தின் மொழிநடை, விருத்தப்பா அமைப்பு ஆகியவை கொண்டு, இது பெருங்கதைக் காப்பியத்திற்குப் பின்னர் எழுந்திருக்க வேண்டும் என்பதும் இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது. தமிழ்க் காப்பியங்களில் விருத்தப்பாவின் தொடக்கம் சிலம்பில் தோற்றம் பெற்றாலும், தொடக்க காலக் காப்பியங்களான சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, பெருங்கதை ஆகியன நிலைமண்டில ஆசிரியப்பாவில் அமைந்தனவே. முதன்முதலாக விருத்தப்பாவில் அமைந்த காப்பியம் சீவக சிந்தாமணியே. எனவே, விருத்தப்பாவின் தொடக்கம் சிந்தாமணியே எனலாம். தொடர்ந்து இதன் செல்வாக்கு சூளாமணி, கம்பராமாயணம், பெரிய புராணம் முதலானவற்றில் இருப்பதை அறியலாம். காப்பிய இலக்கணம் கூறும் தண்டியலங்காரம் (காவ்யா தர்சம்) நூலில் கூறப்பட்டுள்ள இலக்கணம் முழுவதுமாகப் பின்பற்றப்பட்ட முதல் தமிழ்க் காப்பியம் இதுவே.

காப்பியத்தின் கதை மூலம்

தமிழ்க் காப்பியங்களில் சிலம்பு, மேகலைக்கு அடுத்து எழுந்தவை அனைத்தும் வடமொழிச் சார்புடையனவே. பெரிய புராணம் காப்பிய அமைப்பில் பாடப்பட்டாலும், அதனைக் காப்பியம் என்ற இலக்கிய வகையில் சேர்ப்பதா-வேண்டாமா? என்ற ஆராய்ச்சி இன்னும் நடந்து வருகிறது. இந்திய மொழிகள் அனைத்திலுமே தொடக்க காலக் காப்பியங்கள் வடமொழிச் சார்புடையே அமைகின்றன.

இந்நூலுக்கான முதல் நூல் இன்னதென்று ஆசிரியர் குறிப்பிடவில்லை. இதனால் இந்நூலின் மூலநூல் எது என்பது அறியப்படவில்லை என்பார் உ.வே.சாமிநாதையர். ஆயினும், வடமொழியில் சத்திர சூடாமணி, கத்திய சிந்தாமணி, ஜீவந்தர நாடகம், ஜீவந்தர சம்பு என நான்கு நூல்கள் உள்ளன. இவை சீவகன் சரித்திரம் கூறுவனவே. சமண சமயத்தின் வேதாகமமாகக் கருதப்படும் ஸ்ரீபுராணத்திலும், மகாபுராணத்திலும் இக்கதை சொல்லப்பட்டுள்ளது. இவை, இக்காப்பியத்தின் மூலமாகலாம் என்ற கருத்து நிலவுகிறது. தமிழில் சிந்தாமணி மாலை என்ற நூலொன்றும் அறியப்படுகிறது. சமணர்கள் இந்நூலுக்கான மூலநூல் சத்திர சூடாமணியே என்கின்றனர். என்றாலும், மேற்கண்ட நூலின் கதைக்கும் சீவக சிந்தாமணி கதைக்கும் அடிப்படையில் சில வேறுபாடுகளும்

உண்டு என்கிறார் உ.வே.சாமிநாதையர். இதற்கான காரணம் தமிழ் மரபுக்கு ஏற்பச் சிந்தாமணி ஆசிரியர் செய்து கொண்ட மாற்றமே எனலாம். வால்மீகி ராமாயணத்திற்கும் கம்பராமாயணத்திற்கும் உள்ள வேறுபாடு போன்றதே இதுவும் எனலாம். சமண சமயச் சிந்தனைகளைத் தமிழ் மக்களுக்கு எடுத்துரைக்க வேண்டும் என்ற நோக்கில் இக்கதை தமிழ்க் காப்பியமாகப் பாடப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்று கருதலாம். சோழர் காலத்தில் சமண சமயம் அரசர்களாலும், ஆழ்வார்-நாயன்மார்களாலும் நசுக்கப்பட்ட சமூகச் சூழலில் அதன் எழுச்சியைச் சீவகனின் அரசருவாக்கம் மூலம் மீட்டுருவாக்குவதே இக்கதையை - வடமொழி வரலாற்றை எடுத்தாண்டதற்கான நோக்கமாவும் கொள்ளலாம். சமணர்கள் இசைக்கு எதிர்ப்பு, இன்பத்திற்கு எதிர்ப்பு என்ற பிரச்சாரம் ஓங்கியிருந்த சூழலில் தாங்கள் இவற்றிற்கெல்லாம் எதிர்ப்பாளர்கள், மறுப்பாளர்கள் அல்ல என்பதை எடுத்துரைக்கவே இக்கதையை அருமையான விருத்தப்பாவில் பாடியுள்ளார் திருத்தக்க தேவர் எனக் கருதலாம். பக்தி இயக்கத்தின் உச்ச கட்டக் காலத்தில், தம் சமயக் கொள்கையை நிலை நிறுத்த ஆசிரியருக்குச் சீவகன் வரலாறு ஒரு நிலைக்களனாக அமைந்ததில் வியப்பில்லை. தம் சமயத்தை நிலை நிறுத்துவதில், சமயக் கொள்கைகளைப் பரப்புவதில், தாங்கள் இசைக்கோ, சிற்றின்பத்திற்கோ எதிர்ப்பாளர்கள் அல்ல என்பதை உறுதி செய்வதில், தேவர் மிகப்பெரிய சாதனை புரிந்துள்ளார் என்றே எண்ணத் தோன்றுகிறது. இந்நூலின் ஏட்டுப் பிரதிகள், தமிழகத்தின் அனைத்துப் பகுதிகளிலும் கிடைத்துள்ளமை இதனை உறுதி செய்யும்.

தமிழ் இராமாயணப் பாரத காப்பியங்களின் தோற்றம்

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் சங்க இலக்கியம் தொடங்கி இராமாயணம் பற்றிய குறிப்புகள் பல கிடைத்துள்ளன. வெண்பா யாப்பில் அமைந்த இராமாயணமும், ஆசிரியப்பாவில் அமைந்த இராமாயணமும் முன்பு இருந்து, பின்பு அழிந்திருக்க வேண்டும் என்று மயிலை. சீனி வேங்கடசாமி போன்றோர் கருதுகின்றனர்.

புறநானூறும் இராமாயணமும்

மக்கள் இடையே வழக்கத்தில் இருந்த சில இராமாயணக் கதை நிகழ்ச்சிகளைச் சங்க இலக்கியங்கள் பதிவு செய்துள்ளன. புறநானூற்றில் வரும் ஒரு குறிப்புக் கருத்தக்கது.

குரங்குகள் அணிந்த நகைகள்

மிகுந்த ஆற்றல் உடைய இராமன் சீதையுடன் காட்டிற்குச் சென்றான். அப்போது வலிமையுடைய இராவணன் சீதையைக் கவர்ந்து சென்றான். விண் வழியே கொண்டு செல்லும்போது அவள் அணிந்து இருந்த மதிப்புமிக்க நகைகளை ஒவ்வொன்றாய்க் கீழே போட்டுக்கொண்டே சென்றாள். அவளைத் தேடிச் சென்றபோது, குரங்குகள் இவற்றைக் கண்டு எடுத்தன. எந்த நகையை எந்த உறுப்பில் அணிந்து கொள்வது என்னும் அறிவு அவற்றுக்கு இல்லை. அதனால் மாற்றி மாற்றி அணிந்து அழகு பார்த்துக்கொண்டன. இதைப்போல், இளஞ்சேட் சென்னி என்ற வள்ளலிடம் இசைக் கலைஞன் பரிசாகப் பெற்ற விலை மதிக்க முடியாத பொன் நகைகளை, அவனது வறுமை மிக்க உறவினரும் சுற்றத்தாரும் அணிந்து கொள்ளும் முறை தெரியாமல் உடம்பில் மாற்றி மாற்றி அணிந்து அழகு பார்த்துக் கொண்டனர். இது வறுமைத் துன்பத்தையே கண்டு வந்த கலைஞனுக்கு நினைக்க நினைக்கச் சிரிப்பைத் தந்தது என்று அவன் கூறுவதாக ஊன்பொதி பசங்குடையார் என்ற புலவர் புறநானூற்றில் பாடியுள்ளார். இராமாயண நிகழ்ச்சி சங்கப் பாடலில் இவ்வாறு உவமையாகப் பாடப்பட்டுள்ளது. தெரிந்த ஒன்றைக் காட்டித் தெரியாததை விளக்குவதே உவமையின் முதன்மையான பயன்பாடு. எனவே, இராமாயணக் கதை, அன்று மக்களுக்கு நன்கு தெரிந்த ஒன்றாக இருந்திருக்கிறது.

கடுந்தெறல் இராமன் உடன்புணர் சீதையை

வலித்தகை அரக்கன் வெளவிய ஞான்றை

நிலம்சேர் மதர்அணி கண்ட குரங்கின்

செம்முகப் பெருங்கிளை இழைப்பொலிந்து ஆங்கு(புறம். 378)

அகநானூறும் இராமாயணமும்

மேலே குறிப்பிட்டதைப் போன்று அகநானூற்றுப் பாடல் ஒன்றிலும் இராமாயணக் காட்சி ஒன்று இடம் பெற்றுள்ளது.

பறவைகளின் ஒலியும் இராமனும்

காதலில் ஈடுபட்டிருக்கும் தலைவி ஒருத்தியைப் பற்றி ஊரார் பழி தூற்றிக் கொண்டிருந்தனர். இதற்கு அலர் தூற்றுதல் என்று பெயர். ஒருநாள் அத்தலைவன் வந்து அத்தலைவியையே மணம் செய்துகொண்டான். அன்றே ஊரார் பழி தூற்றுவதை நிறுத்திக்கொண்டனர். இதனால் அத்தலைவியைப் பற்றி ஊர் முழுதும் ஒலித்துக் கொண்டிருந்த பழிப்பேச்சின் ஓசை உடனடியாக நின்றுவிட்டது. இதற்குப் புலவர் ஓர் உவமையை அழகாகக் கூறியுள்ளார். இலங்கைப் படையெடுப்பின்போது இராமன் 'தொன்முதுகோடி' எனப்படும் தனுஷ்கோடியில் வந்து தங்கி இருந்தான். அவ்வாறு தங்கி இருந்த இடம் பறவைகள் ஓயாது ஆரவாரம் செய்து கொண்டிருந்த ஆலமரத்தின் நிழல். இராமன் இலங்கைப் படையெடுப்பு தொடர்பாகத் தன் தோழர்களோடு கலந்து உரையாடிக் கொண்டிருந்தான். பறவைகளின் ஓசை தடங்கலாக இருந்தது. தன் கையை உயர்த்திக் காட்டினான். உடனே அத்தனை பறவைகளும் அமைதி கொண்டு அடங்கிவிட்டன. இதைப்போல, தலைவன் தலைவியை மணமுடித்துக் கைப்பிடித்த உடனேயே, அதுவரை ஊரெல்லாம் முழங்கிக் கொண்டிருந்த பழிப்பேச்சுகள் அடங்கின என்று தோழி கூறுவதாக அந்தப் பாடலில் புலவர் இராமாயண நிகழ்ச்சியை உவமையாகக் கையாண்டுள்ளார்.

அப்பாடல் வரிகள் இதோ:

வெல்வேல் கவுரியர் தொன்முது கோடி
முழங்குகிறும் பௌவம் இரங்கு முன்துறை
வெல்போர் இராமன் அருமறைக்கு அவித்த
பல்வீழ் ஆலம் போல
ஒலிஅவிந் தன்றுஇவ் அமுங்கல் ஊரே.(அகம். 70)

மேலே கூறப்பெற்ற இரண்டு நிகழ்ச்சிகளுமே வான்மீகி இராமாயணத்திலோ, கம்பராமாயணத்திலோ இடம் பெறவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

சிலம்பும் இராமாயணமும்

இராம அவதாரம் பற்றிய புராணக் கதையைச் சிலப்பதிகாரம் பதிவு செய்துள்ளது. இராமாயணக் கதை சுருக்கமாகச் சிலப்பதிகாரத்தில் இரு இடங்களில் பேசப்படுகிறது.

ஊர்காண் காதை

தாதை ஏவலின் மாதுடன் போகிக்
காதலி நீங்கக் கடுந்துயர் உழந்தோன்
வேத முதல்வன் பயந்தோன் என்பது
நீஅறிந் திலையோ நெடுமொழி அன்றோ

(சிலம்பு. ஊர்காண் காதை. 46-49)

இராமன் தன் தந்தையாகிய தயரதன் ஆணையின் பேரில் மனைவியுடன் காட்டினை அடைந்தான் (வனவாசம் சென்றான்). அந்தக் காட்டில் வாழும் வாழ்க்கையிலும் மனைவியை இழந்து பெருந்துன்பம் அடைந்தான். பிரம்மனை ஈன்ற திருமாலுக்கே இந்த நிலை என்பது உனக்குத் தெரியாதா? எல்லாரும் அறிந்த கதையல்லவா?

இப்பகுதி, கோவலனுக்குச் சொல்லப்படும் ஆறுதல் மொழியாக இடம்பெற்று உள்ளது.

ஆய்ச்சியர் குரவை

திருமாலைப் போற்றி இடைக்குல மக்கள் பாடும் ஆய்ச்சியர் குரவையிலும் அவனது இராம அவதாரம் பற்றிய குறிப்பு வருகிறது.

மூஉலகம் ஈரடியால் முறைநிரம்பா வகைமுடியத்
தாவியசே வடிசேப்பத் தம்பியொடும் கான்போந்து

சோஅரணும் போர்மடியத் தொல்இலங்கை கட்டழித்த

சேவகன்சீர் கேளாத செவிஎன்ன செவியே

(சிலம்பு - ஆய்ச்சியர் குரவை)

திருமாலின் பத்து அவதாரங்களுள் வாமன அவதாரமும் ஒன்று. வாமன அவதாரத்தில் மாவலி மன்னன் தானமாகத் தந்த மூன்றடி மண்ணையும் அளந்து பெறுவதற்காக வாமனன் பேருருக் கொண்டான். மூன்று உலகத்தையும் இரண்டு அடிகளால் அளந்தான். அத்தகைய திருவடிகள் சிவக்க, இராமன் தன் தம்பியோடு, காட்டிற்குச் சென்றான். சோ என்னும் அரணையும் தொன்மையுடைய இலங்கையையும் அழித்தவன் அவனே. அத்தகையவனுடைய புகழைக் கேட்காத செவிதான் என்ன செவியோ என்று ஆய்ச்சியர் குரவைப் பாடல் விவரிக்கிறது.

சிலம்பு தரும் செய்தி

சங்க இலக்கியங்கள் கூறும் இராமாயணச் செய்தி வான்மீகி இராமாயணத்தில் இடம்பெறாதது. ஆனால் சிலப்பதிகாரம் கூறும் செய்தி வான்மீகி இராமாயணத்தை அடி ஒற்றியது. மேலும் திருமால் அவதாரமாக இராமன் கருதப் பெற்றதையும் விவரிப்பது.

பிற்கால இராமாயணங்கள்

கம்பருக்கு முன் தமிழ்நாட்டில் நிலவிய இராமாயணம் பற்றிய செய்திகளை இதுவரை தெரிந்து கொண்டோம். இவையே தமிழ் இலக்கியத் தொடக்க காலத்தில் உள்ள செய்திகளாக அறிய முடிகிறது. பின்னாளில் பல்லவர் காலத்தில் ஆழ்வார்கள் இராம அவதாரத்தின் பல்வேறு செய்திகளைப் பாடி இருக்கிறார்கள். இவை யாவும் கம்பருக்கு முன் உள்ள இராமாயண இலக்கியங்களாக அறிய முடிகிறது. கம்பருக்குப் பின்னரும் தமிழில் இராமாயணங்கள் தோன்றி உள்ளன.

வில்லிபாரதம்

தமிழில் அதிகமான வடசொற்களைக் கலந்து வரும் நூலாக வில்லிபாரதம் காணப்படுகிறது. சுருங்கச்சொல்லல், விளங்கவைத்தல், ஓசையுடைமை,

ஆழமுடைத்தாதல் முதலிய நூலழகுகள் இந்நூலில் அமைந்துள்ளன. ஆழ்வார்களுடைய சொற்களும், பொருள் கருத்துகளும் சிற்சில இடங்களில் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன.

கி.பி. 16-ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த வில்லிபுத்தூரார் இயற்றிய பெருங்காப்பியம் வில்லிபாரதம். வியாசரை முதல் நூலாசிரியராகக் கொண்ட வில்லிபுத்தூரார் தமக்குமுன் வழங்கிய சங்க இலக்கியங்கள், பக்தி இலக்கியங்கள், பாரத வெண்பா, வடமொழியிலமைந்த பாலபாரதம், மக்களிடையே வழங்கிய பாரதம், கிளைக்கதைகள், நாட்டுப் பாடல்கள், பழமொழிகள் ஆகியவற்றை மனத்தில் கொண்டு தமது நூலைப் பாடினார்.

நல்லாப்பிள்ளை பாரதம்

வில்லிபுத்தூரார் பாடிய பாரதத்திலே சுருக்கமாகக் கதையைத் தொகுத்துக் கூறும் 300, 400 பாடல்கள் தவிர, மற்றைய நாலாயிரஞ் செய்யுட்களை எடுத்துக்கொண்டு, பிற்காலத்தில் நல்லாப்பிள்ளை என்பவர், புதிதாகத் தாம் 11 ஆயிரம் பாடல்கள் பாடி, இடையிடையிற்கோத்தும் இறுதியில் சேர்த்தும் பாரதம் 18 பருவங்களையும் பூர்த்தி செய்தார் அது நல்லாப்பிள்ளை பாரதம் என வழங்கப்படுகிறது.

நூலாசிரியர்

திருமுனைப்பாடி நாட்டில் வக்கபாகையென்னும் இராசதானியில் கல்வி, அறிவு, செல்வம், அதிகாரங்களில் குறைவின்றி ஆட்சி செலுத்தி வந்தவன் வரபதியாட் கொண்டான். கல்வி, கேள்வித்திறமைகளையும், அடக்கம், அன்பு, ஒழுக்கம் முதலிய நற்குணங்களையும் கொண்ட வில்லிபுத்தூராரின் ஆற்றலைக் கேள்வியுற்ற அம்மன்னன் அவரை அழைத்துத் தனது அவைப் புலவராக்கினான். தனது சமஸ்தானத்துக்கு, உலகம் உள்ளவரைக்கும் அழியாத பெருமை உண்டாகும்படி, வடமொழியில் வேத வியாசர் எழுதிய மகாபாரதத்தைத் தமிழில் எழுதும்படி வேண்டி, அவ்வாறே வில்லிபுத்தூரார் பாடினார்.

வில்லிபுத்தூரார் திருமுனைப் பாடி நாட்டில் சனியூரில் வீரராகவாச்சாரியாருக்கு மகனாக அவதரித்தவர், வைணவ மதம் சார்ந்த அந்தணர்

என்னும் செய்திகள் நூலின் சிறப்புப் பாயிரத்தின் மூலம் அறியமுடிகிறது. தன்னை ஆதரித்த வரபதியாட்கொண்டானை இந்நூலின் இடையிடையே புகழ்ந்து பேசியுள்ளார். இவர் மகாபாரதம் தவிர வேறு நூல் எதுவும் பாடியிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. பிற்காலத்தவர் இவரை “வில்லிபுத்தூராழ்வார்” என்றே குறிப்பிட்டனர்.

இவருடைய காலம் ஏறக்குறைய 16-ஆம் நூற்றாண்டு ஆகும். திருவண்ணாமலையில் வாழ்ந்த அருணகிரிநாதருடைய சம காலத்தவர் வில்லிபுத்தூரார் என்றும் கூறப்படுகிறது.

நூலாசிரியர் பற்றிய கதை

வில்லிபுத்தூரார்க்கும் இவர் தம்பியர்க்கும் தாய் பாகத்தைப் (பரம்பரைச் சொத்துரிமை) பற்றி விவாதமுண்டாக, அவ்விடயத்தை அவர்கள் அரசனிடம் கொண்டு சென்றனர் அரசன் இவரது கல்வித் திறத்தை முன்னரே கேள்வியுற்று அறிந்தவனாதலால், ‘இவ்வளவு கற்றறிந்தவர்க்கும் உண்மையறிவு உண்டாகவில்லையே! என்று வருத்தமடைந்து அவ்வுண்மையறிவை இவர்க்கு உண்டாக்குவதற்கு ஏற்ற உபாயம் மகாபாரத நூலைப் பயிலும் படி செய்வதே’ என்று உறுதிசெய்து, ‘மகாபாரதத்தை நீர் தமிழில் பாடவேண்டும்’ பாடின பின்பு தான் உங்கள் வழக்குத் தீர்க்கப்படும்’ என்று கட்டளையிட்டான். உடனே இவர் அவ்வாறே அப்பாரதத்தைப் பாடி, அந்நூலின் நீதியின் கருத்தான்றியவராய், பின்பு தாமே தம் பங்கை தம்பியர்க்கே கொடுத்துவிட்டார் என்றும் இவரைப் பற்றி ஒரு கதை வழங்குகிறது.

காப்பிய அமைப்பு

வட மொழி மகாபாரதத்தில் மொத்தம் 18 பருவங்கள் உள்ளன. வில்லியார், முதல் 10 பருவங்களை மட்டுமே பாடியுள்ளார்.

- (1) ஆதி பருவம்
- (2) சபா பருவம்
- (3) ஆரணிய பருவம்

- (4) விராட பருவம்
- (5) உத்தியோக பருவம்
- (6) வீட்டும பருவம்
- (7) துரோண பருவம்
- (8) கன்ன பருவம்
- (9) சல்லிய பருவம்
- (10) செளப்திக பருவம்

ஆகியவை. மொத்தம் - 4337 பாடல்கள். நமக்குப் பாடமாக வந்துள்ள 'கிருட்டிணன் தூதுச் சருக்கம்'- உத்தியோக பருவத்தில் அமைந்துள்ளது.

13 ஆண்டுகள் காட்டிலும் மறைந்தும் வாழ்ந்த பிறகு, பாண்டவர்கள் தங்களுக்கு உரிய அரசினைக் கேட்கவே, பாண்டவர் சார்பாகக் கிருட்டிணன் தூது சென்ற வரலாற்றை உணர்த்தும்பகுதி, இது.

பெரியபுராணத்தின் காப்பிய மாண்புகள்

வடமொழி இலக்கிய மரபில் பெருங்காப்பியத்திற்கு என்று சில இலக்கண வரையறைகள் உண்டு. தமிழில் தண்டி அலங்காரம் என்ற நூல் இந்த இலக்கணத்தை விரிவாகக் கூறி உள்ளது. இதில் கூறும் இலக்கணங்கள் அனைத்தும் பொருந்தி வருவது பெருங்காப்பியம் என்றும், ஒரு சில குறைந்து வருவது சிறு காப்பியம் என்றும் வகை செய்வது உண்டு. அந்த இலக்கண வரையறைகளை இனிக் காண்போம்.

காப்பிய இலக்கணம்

- 1) வாழ்த்து, தெய்வ வணக்கம், நூலின் பாடுபொருள் ஆகியன நூலின் தொடக்கத்தில் அமைதல் வேண்டும்.
- 2) அறம், பொருள், இன்பம், வீடு ஆகியவற்றின் பயனைத் தருவதாக நூல் அமைதல் வேண்டும்.

- 3) காப்பியத்தின் தலைவன் தனக்கு நிகர் யாரும் இல்லாதவனாக இருக்க வேண்டும்.
- 4) காப்பியத்தில் நாடு, நகர், கடல், மலை, காடு ஆகியவை பற்றிய வருணனைகள் இடம் பெற்றிருக்க வேண்டும்.
- 5) திருமணம், முடிசூட்டுதல், நீர் விளையாட்டு, காதல் நிகழ்ச்சிகள் முதலியன இடம் பெற்றிருக்க வேண்டும்.
- 6) தூது செல்லுதல், போர் செய்தல், வெற்றியடைதல் முதலிய நிகழ்ச்சிகளும் இடம் பெற்றிருக்க வேண்டும்.
- 7) சருக்கம், இலம்பகம், படலம் முதலியவற்றில் ஏதாவது ஒன்றின் பெயரில் காப்பியம் பல பிரிவுகளைக் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

மேலே கூறப்பெற்ற இலக்கணத்தின்படி காப்பியங்கள் அமைந்திருக்க வேண்டும் என்று கூறப்பட்டது. இக்காப்பிய மரபு தமிழில் சில காப்பியங்களுக்குப் பொருந்தியும் சில காப்பியங்களுக்குப் பொருந்தாமலும் உள்ளது. இதனால் தமிழ் ஆராய்ச்சியாளர்கள் இடையே பெரும் விவாதங்கள் நிகழ்ந்துள்ளன. சேக்கிழார் என்னும் நூலை எழுதிய சி.கே சுப்பிரமணிய முதலியார் மேலே கூறிய காப்பிய இலக்கணங்களைப் பெரியபுராணத்தில் பொருத்தி ஆராய்ந்துள்ளார் பெரியபுராணம் ஒரு காப்பியமே என்று நிறுவி உள்ளார். வேறு சிலர் பெரியபுராணம் ஒரு தொகுப்பு நூலே தவிரக் காப்பியம் அன்று என்று கூறி உள்ளனர். அடியார் பலரின் வரலாற்றைத் தொகுத்துத் தருவதே பெரியபுராணம். எனவே அது காப்பியம்தான் என்று ஏற்றுக்கொள்வர் சிலர்.

சேக்கிழார் வகுத்த காப்பியம் அதற்கு முன்னர்த் தோன்றிய காப்பியங்கள் போல் அல்லாமல் தனித்துவம் உடையது என்று அ.ச.ஞானசம்பந்தன் கூறுகின்றார். காப்பியங்களுக்கு இலக்கணம் கூறுகின்ற நூல்கள் ஒன்று கூடத் தமிழில் உள்ள காப்பியங்களை முன் உதாரணமாகக் கொள்ளவில்லை. வடமொழிக் காப்பிய அடிப்படையைத்தான் கொண்டுள்ளன என்று அவர் விளக்கி உள்ளார். எனவே பெரியபுராணக் காப்பியக் கொள்கையை, தண்டியின் காப்பிய இலக்கணம் கொண்டு ஆராயக் கூடாது என்பது இவரது முடிவு.

சேக்கிழார் அவருக்கு முன் தோன்றிய எந்த ஒரு காப்பியத்தையும் பின்பற்றவில்லை என்பதும் அவரது முடிவு. சுந்தரரின் வாழ்க்கை வரலாற்றைக் காப்பியமாகக் கூறும் சேக்கிழார், இடையிடையே ஏனைய அடியார்களின் வரலாற்றையும் இணைத்துப் பாடியுள்ளார். இது தமிழ்க் காப்பிய மரபில் ஒரு புது மரபாகும். இக்காப்பியத்தில் தனக்கு நிகரில்லாத தலைவனாகச் சுந்தரரைச் சேக்கிழார் காட்டுகிறார் என்கிறார் அ.ச.ஞா.

பெரியபுராணத்தில் காப்பிய இலக்கணம்

பெரியபுராணம் தனித் தனியாகப் பல வரலாறுகளைக் கூறுவது என்று சிலர் கருதுகிறார்கள். அது தவறு. இப்புராணம் பெருங்காப்பியமாக ஒரு பழைய சரித்திரத்தைச் சொல்வது என சி.கே. சுப்பிரமணிய முதலியார் கருதுகிறார். திருக்கயிலாய மலையில் (சிவனுக்குரிய மலை இருப்பிடம்) உள்ள ஆலால சுந்தரர், தென்திசையில் வாழ்வதற்காகவும், திருத்தொண்டத் தொகை என்னும் நூலைப் படைப்பதற்காகவும் பூவுலகில் பிறந்தார். அவருடன் கமலினி, அநிந்திதை என்னும் இரு பெண்மணிகளும் பிறந்தனர். இவர்களே பெரியபுராணத்தில் சுந்தரமூர்த்தி நாயனாராகவும், பரவை நாச்சியாராகவும், சங்கிலியாராகவும் இடம் பெற்றுள்ளனர்.

சுந்தரமூர்த்தி இந்த இரு பெண்களையும் மணந்து கொண்டார். திருத்தொண்டத் தொகை பாடினார். பல்வேறு கோயில்களுக்கும் சென்று சிவனை வழிபட்டுப் பல்வேறு அற்புதங்களை நிகழ்த்தினார். அக்கோயில்களைப் பற்றியும், சிவபெருமான் புகழையும் பாடினார். அப்பாமாலைகள் திருப்பாட்டு என வழங்கப்பட்டன. பின்னால் அப்பர், சம்பந்தர் ஆகியவர்களின் பாடல்களோடு சேர்த்துத் தேவாரம் என்னும் பொதுப் பெயர் பெற்றன. பின்னர் இறைவன் ஆணையால் வெள்ளை யானை மீது ஏறிக் கயிலாயம் சென்றடைந்தார். இந்திரன், பிரம்மன், திருமால் முதலிய தேவர்களும், முனிவர்களும் அவரை எதிர் கொண்டு அழைத்தனர். அவரின் வருகை கயிலாயம் முழுவதும் பேரொளியாய் வீசியது.

இவ்வாறாகச் சுந்தரர் வரலாறு பெரியபுராணத்தில் பாடப் பெற்றுள்ளது. இதன் வழிச் சுந்தரரே காப்பியத் தலைவன் என்று கொண்டனர். பரவை நாச்சியாரும், சங்கிலியாரும் தலைவியர் ஆவர். இவர்களின் வரலாற்றின் இடையே ஏனைய

அடியார்களின் வரலாறுகள் கூறப்பெற்று ஒரு முழுக் காப்பியமாகப் பெரியபுராணம் விளங்குகிறது என்று அறிஞர்கள் கூறுவர். காப்பிய இலக்கணம் பெரியபுராணத்தில் அமைந்துள்ளதைப் பின் வருமாறு பட்டியலிட்டுப் பார்க்கலாம்.

பெரியபுராணத்தில் காப்பிய இலக்கணம்

1) தெய்வ வணக்கம், பாடுபொருள், வாழ்த்து.

1. உலகெலாம் எனத் தொடங்கும் பெரியபுராண முதல் பாடல் தெய்வ வணக்கம் ஆகும். இப்பாடலிலேயே வாழ்த்தும் அடங்கும். அடியார் பெருமை பாடுபொருள் ஆகும்.

2) அறம், பொருள், இன்பம், வீடு.

அடியார்கள் வாழ்க்கையில் இந்த நான்கும் வெளிப்பட்டு உள்ளன.

3) காப்பியத் தலைவன், தலைவி.

சுந்தர மூர்த்தி நாயனார், பரவை நாச்சியார், சங்கிலியார்

4) மலை, நாடு, நகரம், காடு, கடல் - வருணனைகள்

கயிலைமலை, சோழநாடு, திருவாரூர், காடும் கடலும், கண்ணப்ப நாயனார்,

அதிபத்த நாயனார் புராணத்தில் வருணிக்கப்பட்டுள்ளன.

5) பருவகால வருணனைகள்: காலை, மாலை பொழுது - வருணனைகள்

திருஞானசம்பந்தர் புராணம் முதலியவற்றில் அமைந்துள்ளன.

6) மணம் முடித்தல், காதல் நிகழ்ச்சிகள்.

சுந்தரர் புராணத்தில் உள்ளன.

7) முடிசூட்டுதல்

கழறிற்றறிவார் புராணம்

8) தூது

சுந்தரர் புராணம்

9) போர், வெற்றி

புகழ்ச் சோழ நாயனார் புராணம்

10) காப்பியப் பகுப்பு

பதின்மூன்று சருக்கங்களாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது.

பெரியபுராணத்தில் புதிய காப்பிய மரபு

பெரியபுராணம், காப்பிய இலக்கணங்களுக்கு ஏற்ப அமையவில்லை என்று கூறுவாருக்கு மறுமொழியாக அது ஒரு புதிய காப்பிய மரபு உடையது என்பார் பேராசிரியர் அ.ச. ஞானசம்பந்தன்.

“காப்பிய இலக்கணத்திற்கு ஒத்துவராத உதிரிக் கதைகளை ஒன்று சேர்த்துக் காப்பியம் பாடிவிட்டார். எனவே காப்பிய இலக்கணம் அதில் அமையவில்லை என்று கூறுவது அவரது காப்பியத்தில் புதைந்து கிடக்கும் பேராற்றலைக் காண விரும்பாமல் கண்களை மூடிக் கொள்வதாக அமையும். யாரோ கூறிய காப்பியப் புற அமைப்பு இலக்கணத்தைப் பெரியபுராணத்தில் தேட முயன்று அது கிடைக்காததால் இதனைக் காப்பியமன்று என்று கூறுவது அறியாமை ஆகும். பெரியபுராணமாகிய காப்பியத்திற்கு அதுவே இலக்கணம் ஆகும். அதன் புற அமைப்பு முறை தமிழ்க் காப்பிய உலகில் புதிதாக வடிவமைக்கப்பட்டது ஆகும்” என்பது அவர் தரும் விளக்கமாகும்.

காப்பிய மரபு மாற்றங்கள்

காப்பிய இலக்கணங்களாகச் சொல்லப்பட்டவற்றைப் பின்பற்றிய காப்பியக் கவிஞர்கள் பலரும், சில இயல்புகளை ஒரே மாதிரியாகத் திரும்பத் திரும்ப அமைத்தனர். அவை காப்பிய மரபுகள் ஆயின. எடுத்துக்காட்டாக மலை, கடல், நாடு, வளநகர், பருவம் என்னும் வருணனைகளைத் தனித்தனியே நாட்டுப் படலம், நகர்ப் படலம் எனப் பகுத்து விரிவாகப் பாடினர். இவை காப்பியக் கதைப்

போக்கிற்குப் பெரிதும் துணை செய்யாத நிலையிலும் இம் மரபுகள் காப்பிய அமைப்பில் வேரூன்றி விட்டன.

காப்பியத்தைத் தொடங்கும் போது வாழ்த்து, வணக்கம், வருபொருள் கூறுவதும் மரபாக உறுதிப்பட்டது. காப்பியத்தின் முதல் சொல் பெருமைக்குரிய சொல்லாக அமைய வேண்டும் என்பது கூட மரபு ஆனது. எடுத்துக்காட்டாக, கம்பராமாயணம் உலகம் யாவையும் எனத் தொடங்குகிறது. பெரியபுராணம் உலகெலாம் உணர்ந்து எனத் தொடங்குகிறது.

காப்பியத்தினுள் தலையாய அறக் கருத்துகளைப் பாவிக்கமாக (உட்பொதிவாக) வைப்பது அல்லது வெளிப்படையாகச் சொல்வது மரபு ஆயிற்று.

இயற்கையிறந்த நிகழ்வுகளும், எதிர்வரும் நிகழ்வுகளை உணர்த்துவதான கனவு, நிமித்தம், வான்மொழி (அசரீரி) ஆகியவையும் காப்பியங்களில் இடம்பெறுவது மரபாயிற்று.

காப்பியங்களில் கதைநிகழ்ச்சி, இடையில் தொடங்கப் பெறுவதும், பல கலைகள் குறிக்கப்படுவதும், இசைப்பாடல், கட்டுரை ஆகியவை இடம் பெறுதலும் மரபாகக் காணப்படுகின்றன.

காப்பிய பொது இயல்புகள்

தமிழில் கிடைக்கப் பெற்ற முதல் இலக்கண நூலாகிய தொல்காப்பியம் காப்பியத்திற்குரிய இலக்கணம் எதையும் வரையறுக்கவில்லை. கி.பி.12ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய தண்டியலங்காரம் என்னும் நூலே காப்பியத்திற்கு இலக்கணம் வகுத்துள்ளது. 'பெருங்காப்பிய நிலை பேசங்காலை' எனத் தொடங்கிக்

'கற்றோர் புனையும் பெற்றியது என்ப' என முடிவுறும் நூற்பாவில் அந்நூல் காப்பிய இலக்கணத்தை விரிவாகக் கூறுகிறது. அந்நூற்பா வருமாறு:

பெருங்காப்பிய நிலை பேசங்காலை

வாழ்த்து வணக்கம் வருபொருள் இவற்றில் ஒன்று

ஏற்புடைத்தாகி முன்வர இயன்று

நாற்பொருள் பயக்கும் நடைநெறித் தாகித்

தன்னிகர் இல்லாத் தலைவனை உடைத்தாய்.....

இந்நூற்பா உணர்த்தும் காப்பிய இலக்கணப் பொருளாவது:

- (1) வாழ்த்து, வணக்கம், வருபொருள் ஆகியவற்றில் ஒன்றினைப் பெற்று வரும்.
- (2) அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் நாற்பொருள் கொண்டதாகக் திகழும்.
- (3) தன்னேரில்லாத தலைவனை உடையது.
- (4) மலை, கடல், நாடு, நகர், பருவம், இருசுடர் ஆகியவற்றை உள்ளடக்கி வரும்.
- (5) நன்மணம் புரிதல், பொன்முடி கவித்தல், புனல் விளையாட்டு, சிறுவரைப் பெறுதல், புலவியில் புலத்தல், கலவியில் கலத்தல் ஆகிய நிகழ்ச்சிகள் இடம் பெறுதல் வேண்டும்.
- (6) மந்திரம், தூது, செலவு, போர், வெற்றி ஆகியவற்றைப் பெற்று வரும்.
- (7) சருக்கம், இலம்பகம், பரிச்சேதம் என்னும் உட்பிரிவுகளில் ஏதேனும் ஒன்றைப் பெறும்
- (8) இலக்கிய நயமும் பாவமும் பெற்று விளங்கும் கற்றோரால் இயற்றப் பெறுவதாக அமையும்.

காப்பியக் காலம்

காப்பியக் காலம் எனத் தமிழில் எக்காலத்தையும் அறுதியிட்டுக் கூறவியலாது. கி.மு. 2 ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய சிலப்பதிகாரம் தொடங்கி, கால இடைவெளி விட்டுக் காப்பியங்கள் தோற்றம் பெறுவதைக் காப்பியங்களின் கால வரலாறு உணர்த்துகின்றது. ஒரே சீராக அன்றி, நெருங்கியும் இடைவிட்டும் இருபதாம் நூற்றாண்டு வரை காப்பிய இழை காணப்பெறுகின்றதெனக் கூறுவர்.

காப்பிய வகைகள்

தமிழில், பெருங்காப்பியம், சிறுகாப்பியம், வளர்ச்சிக் காப்பியம், கலைக் காப்பியம் எனக் காப்பியம் பல வகைப்படும்

பெருங்காப்பியம்

பெருங்காப்பியம் என்பது தண்டியலங்காரத்தில் கூறப்படும் இலக்கணங்களோடு கவிஞர்களால் இயற்றப்பெறுவது. ஐம்பெருங் காப்பியங்கள் எனப் போற்றப்பெறுவன சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, சீவக சிந்தாமணி, வளையாபதி, குண்டலகேசி ஆகியனவாம்.

சிறு காப்பியம்

சிறு காப்பியம் என்பது தண்டியலங்காரத்தில் கூறப்படும் பெருங்காப்பிய இலக்கணத்தில் ஏதேனும் சில குறைந்து வருவதாகவோ அல்லது அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் நான்கினுள் ஏதேனும் ஒன்று குறைந்து வருவதாகவோ கவிஞர்களால் இயற்றப்பெறுவது ஆகும்

பிற்காலத்தில் இக்காப்பியங்கள் தொடர்நிலைச் செய்யுளின் வகையைச் சார்ந்தது என்றும், தொடர்நிலைச் செய்யுளிலும் பொருள் தொடர்நிலையைச் சார்ந்தது என்றும் அறிஞர்கள் கருதினர். உதயணகுமார காவியம், யசோதர காவியம், சூளாமணி, நீலகேசி, நாககுமார காவியம் ஆகியவை சிறுகாப்பியங்களாகும்.

வளர்ச்சிக் காப்பியம்

இக்காலத்தில் இலக்கியத் திறனாய்வாளர்கள் காப்பியங்களை இருவகைப் பிரிவுகளாகப் பாகுபடுத்தியுள்ளனர். ஒன்று வளர்ச்சிக் காப்பியம், இரண்டு கலைக் காப்பியம்.

வளர்ச்சிக் காப்பியம் (வளர்நிலைக் காப்பியம்) என்பது பழங்கதை நிகழ்ச்சிகள் வாய்மொழியாகப் பரவிப் பல கிளைக் கதைகளைத் தன்னுள் கொண்டு உருப்பெறுவது ஓர் இனம் அல்லது மக்கள் கூட்டத்தால் உருவாக்கம் பெற்ற கவிஞரால் இலக்கிய வடிவமாகப் படைக்கப்பெறுவது.

பிற காப்பியங்கள்

பெருங்காப்பிய இலக்கணத்தோடு பொருந்திய கம்பராமாயணம், பெரிய புராணம் போன்றனவும், வில்லிபுத்தூரார் பாரதம், சீறாப்புராணம், தேம்பாவணி போன்றனவும் முதன்மையான காப்பியங்களுள் அடங்கும். இவற்றைத் தவிர வேறு சில காப்பியங்களும் தமிழில் காணப்படுகின்றன. 20-ஆம் நூற்றாண்டில் இரட்சணிய யாத்திரிகம், பாரதசக்தி மகா காவியம், இராவண காவியம், பூங்கொடி போன்ற காப்பியங்களும் மிகச் சிறந்த காப்பியங்களாகத் திகழ்கின்றன. சான்றாக, மகாபாரதம், இராமாயணம், ஹோமரின் இலியட் போன்ற காப்பியங்களைக் குறிப்பிடலாம்.

கலைக் காப்பியம்

கலைக் காப்பியம் என்பது கவிஞர் தம் கற்பனையில் விளைவது. கற்பனைக்கு ஏற்றவாறு கதாபாத்திரங்களையும் அவற்றின் அடிப்படையில் நிகழ்ச்சிகளையும் கொண்டு இலக்கிய வடிவமாக வடிவெடுப்பது. இதற்குச் சான்றாக, 20-ஆம் நூற்றாண்டில் உருப்பெற்ற காவியங்களான பாரத சக்தி மகா காவியம், இராவண காவியம் போன்ற காப்பியங்களைக் குறிப்பிடலாம்.

காவியங்களின் ஒடுங்குதசை

காவியக் காலம் என்னும் புத்தகத்தில் வையாபுரிப்பிள்ளை காவியங்களின் ஒடுங்கு தசை என்ற தலைப்பில் பின்வரும் செய்திகளைப் பட்டியலிடுகிறார்.

காவிய கதியை இயக்கி வந்த இரு பெரும் சக்திகள் - சமயம், அற்புதக் கதை மோகம் - ஒடுக்கத்திற்கான காரணங்கள்

1. வடமொழி மூலங்கள் வறட்சியுற்றமை - சில தூர்பல முயற்சிகள் - நளவேண்பா - வில்லிபாரதம் - அரிசந்திர வேண்பா - மு. ராகவவையங்கார் பதிப்பு - காலம் - அரிசந்திர புராணத்தின் மூலம் - அரிசந்திர புராணம் - நைடதம்
2. பிறமொழி இலக்கியவுணர்ச்சியிற் பற்றின்மை - இதன் அவசியத்திற்குச் சான்று ஆங்கில இலக்கியம்

3. சமயத்தின் பௌராணிக நோக்கு – அதன் விளைவுகள் - கந்தபுராணம் - திருவாலவாயுடையார் திருவிளையாடல் காலம் - சாமிநாத ஐயர் கருத்து – உண்மையிற் பிற்பட்டது – குற்றாலத் தலப்புராணம் - பரஞ்சோதி முனிவர் திருவிளையாடல்
4. தத்துவ அறிஞர்கள் கற்பனைக் கதைகளை இகழ்ந்தமை
5. அரசியல் நிலை
6. பொதுமக்கள் மனப்பான்மை
மேற்கூறப்பட்ட ஆறு காரணங்களும் காப்பியங்கள் ஒடுங்கியதற்கான காரணங்களாக இருக்கின்றன.

தொகுப்புரை :

- காப்பியங்கள் கதையினைப் பாடல் வடிவமாக கொண்ட இலக்கிய வகைமையாகும். தமிழில் காப்பியமானது வடமொழி காவிய பண்பை ஓரளவு பின்பற்றியே தோன்றியுள்ளது.
- தண்டியலங்காரம் காப்பியத்திற்கான பொது இலக்கணங்களைப் பற்றிப் பேசியுள்ளது. வாழ்த்து, பிரிவுமுறைகள், நாயகன் பண்பு உள்ளிட்டவற்றை அவை பேசுகிறது.
- தமிழில் காப்பியங்களானது ஐம்பெருங்காப்பியங்கள், ஐஞ்சிறுங்காப்பியங்கள், பிற காப்பியங்கள் என்கிற வகைப்பாடுகளை உடையதாக அமைகிறது.
- காப்பியங்களின் வழி பல சமயக் கோட்பாடுகள் விளக்கப்படுகின்றது. இதன் மூலம் சமய நல்லிணக்க இயல்புடையயோராக உருவாக முடியும்
- காப்பியங்கள் ஒடுங்கு தசையை அறிவதன்வழி காப்பிய மரபை நம்மால் காக்க முடியும்.

அருஞ்சொற்பொருள் விளக்கம் :

காவ்யம் - அழகு

இலம்பகம் - ஒருவகை அணிகலன்

புணர்தல் - சேர்தல்

கிளை - உறவு

கேசம் - முடி

தன்மதிப்பீட்டு வினாக்கள்

சரியான விடையைத் தேர்ந்தெடுத்து எழுதுக.

1. காப்பியம் எந்தச் சொல்லிருந்து தோன்றியது
அ) ஓவியம் ஆ) பாரதம் இ) தண்டி ஈ) காவ்யம்
2. பெரியபுராணத்தில் உள்ள பாடல்களின் எண்ணிக்கை?
அ) 4236 ஆ) 4286 இ) 4289 ஈ) 4276
3. பெரியபுராணக் கதைத் தலைவனாகக் கருதப்படுபவன் யார்?
அ) சுந்தரர் ஆ) அப்பர் இ) சம்பந்தர் ஈ) சேக்கிழார்
4. எஸ் வையாபுரிபிள்ளை எழுதிய நூல்?
அ) தீபம் ஆ) பாரதசிந்தனை இ) காவியக்காலம் ஈ) காவ்யம்
5. தேம்பாவணியில் உள்ள பாடல்களின் எண்ணிக்கை?
அ) 3615 ஆ) 3215 இ) 3265 ஈ) 3275

விடைகள்

1. ஈ) காவ்யம்
2. ஆ) 4286
3. அ) சுந்தரர்

4. இ) காவியக்காலம்

5. அ) 3615

குறுவினாக்கள்

1. காப்பியங்களுக்கான வரையறை விளக்குக.
2. தண்டியலங்காரம் குறிப்பிடும் காப்பிய இலக்கணத்தை நூற்பாவோடு எழுதுக.
3. பெரியபுராணத்தின் காப்பிய மாண்புகளைக் குறிப்பிடுக.

நெடுவினாக்கள்

1. ஐம்பெருங்காப்பியங்கள் ஐஞ்சிறுங்காப்பியங்கள் வகைப்பாட்டை விவகரிக்க.
2. தமிழ்க்காப்பியங்களில் சீவக சிந்தாமணி பெறுகின்ற இடத்தைத் தொகுத்துரைக்க
3. காப்பியங்களின் வரலாறு என்ற தலைப்பில் கட்டுரை வரைக.

பாடம் தொடர்பான புத்தகங்கள்

1. தமிழில் காப்பியக் கொள்கை முதல் தொகுதி, 1985, துரை சீனிச்சாமி, தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர்
2. தமிழில் காப்பியக் கொள்கை இரண்டாம் தொகுதி, 1985, துரை சீனிச்சாமி, தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர்
3. சீவக சிந்தாமணியின் காப்பியப் போக்கும் மொழியமைப்பும், 2015, மு. வேம்பு, இயல் வெளியீடு, தஞ்சாவூர்

பாடம் தொடர்பான இணைய இணைப்புகள் :

- Tamil Heritage Foundation – [www. Tamilheritage.org](http://www.Tamilheritage.org)
- Project Madurai – www. Project Madurai.org
- Tamil Universal Digital Library – www.ulib.prg<[http: www.ulib.prg](http://www.ulib.prg)>
- Tamil E – Books Dwonloads – tamilebooksdownloads.blogspot.com
- Chennailibrary – www.chennailibrary.com<[http: www.chennailibrary.com](http://www.chennailibrary.com)>

அலகு - 2

அலகில் இடம்பெறுபவை :

சிலப்பதிகாரம் - மதுரைக்காண்டம் - ஊர்காண் காதை
அடைக்கலக் காதை
கொலைக்களக்காதை

நோக்கங்கள் :

- காப்பியங்களின் வகைப்பாட்டினையும் அவை குறித்தான பொதுப்பண்புகளையும் அறிந்து கொள்வர்
- சிலப்பதிகார உருவாக்க வரலாற்றினையும் தமிழ்க்காப்பியங்களில் அவை பெறுகின்ற இடத்தினையும் கற்பித்தல்
- சிலப்பதிகாரக் கதைகளின் வழி பண்பாட்டுச் சிறப்புகளை எடுத்துரைத்தல்
- காப்பியத்தில் உள்ள வாழ்வியல் விழுமியங்களைக் கற்பித்தல்

சிலப்பதிகாரம் பற்றிய அறிமுகக் குறிப்பு

தமிழில் தோன்றிய முதல் காப்பியம் சிலப்பதிகாரமாகும். மணிமேகலை, சீவகசிந்தாமணி, வளையாபதி, குண்டலகேசி என்னும் ஐம்பெருங்காப்பியங்களுள் சிலப்பதிகாரமே முதன்மையானதாகக் கருதப்படுகின்றது. இதனை இயற்றியவர் இளங்கோவடிகள். இயல், இசை, நாடகம் எனும் முத்தமிழ்க் காப்பியம் இது. மூவேந்தர்களையும் கதைத் தொடர்பால் ஒருங்கிணைத்து புகார்க்காண்டம், மதுரைக்காண்டம், வஞ்சிக்காண்டம் எனச் சோழ, பாண்டிய, சேரநாட்டுத் தலைநகரங்களையே காண்டத் தலைப்பாகக் கொண்டது. ‘உரையிடையிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுள்’ என்று சிலப்பதிகாரம் சுட்டப்படுகின்றது. காப்பியங்களுக்கான இலக்கண அமைப்பு பொருந்தி வரும்படி இயற்றப்பட்ட காப்பியம் சிலப்பதிகாரமாகும்.

சிலப்பதிகாரத்தில் மூன்று காண்டங்களும் முப்பது காதைகளும் இடம்பெற்றுள்ளன. சிலப்பதிகாரத்தின் காலம் பொதுயுகம் இரண்டாம் நூற்றாண்டு.

மூன்றாம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய காப்பியம், ஆறாம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய காப்பியம் என வேறு சில கருத்துகளும் உள்ளன என்றாலும், கயவாகு மன்னனின் வருகை, வடநாட்டு மன்னர்களான சதகரணிகள் எனப் போற்றப்படும் 'நூற்றுவர் கண்ணர்' போன்றோர் பற்றிய குறிப்புகளால் இந்நூல் இரண்டாடம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய காப்பியமாகவே கருதப்படுகின்றது. நம் பாடப்பகுதியில் சிலப்பதிகாரம் மதுரைக்காண்டத்தின் ஊர் காண் காதை, அடைக்கலக் காதை, கொலைக்களக் காதை இடம்பெற்றுள்ளது.

மதுரைக் காண்டம் - ஊர் காண் காதை

1

புறஞ்சிறைப் பொழிலும், பிறங்கு நீர்ப் பண்ணையும்,
இறங்கு கதிர்க் கழனியும், புள் எழுந்து ஆர்ப்ப
புலரி வைகறைப் பொய்கைத் தாமரை
மலர் பொதி அவிழ்த்த உலகு தொழு மண்டிலம்
வேந்து தலை பனிப்ப, ஏந்து வாள் செழியன்
ஓங்கு உயர் கூடல் ஊர் துயில் எடுப்ப -

2

நுதல் விழி நாட்டத்து இறையோன் கோயிலும்
உவணச் சேவல் உயர்த்தோன் நியமமும்,
மேழி வலன் உயர்த்த வெள்ளை நகரமும்,
கோழிச் சேவல் கொடியோன் கோட்டமும்.
அறத்துறை விளங்கிய அறவோர் பள்ளியும்,
மறத்துறை விளங்கிய மன்னவன் கோயிலும்,
வால் வெண் சங்கொடு வகை பெற்று ஓங்கிய
காலை முரசம் கனை குரல் இயம்ப -

3

கோவலன் சென்று, கொள்கையின் இருந்த
கவுந்தி ஐயையைக் கைதொழுது ஏத்தி,
‘நெறியின் நீங்கியோர் நீர்மையேன் ஆகி,
நறு மலர் மேனி நடுங்கு துயர் எய்த,
அறியாத் தேயத்து ஆர் இடை உழந்து,
சிறுமை உற்றேன், செய் தவத்தீர்! யான்:
தொல் நகர் மருங்கின் மன்னர் பின்னோர்க்கு
என் நிலை உணர்த்தி, யான் வரும்காறும்,
பாதக் காப்பினள் பைந்தொடி’ ஆகலின்,
ஏதம் உண்டோ, அடிகள்! ஈங்கு?’ என்றலும் -

4

கவுந்தி கூறும்: ‘காதலி-தன்னொடு
தவம் தீர் மருங்கின் தனித் துயர் உழந்தோய்!
“மறத்துறை நீங்குமின்’ வல் வினை ஊட்டும்” என்று,
அறத்துறை மாக்கள் திறத்தின் சாற்றி,
நாக் கடிப்பு ஆக வாய்ப்பறை அறையினும்,
யாப்பு அறை மாக்கள் இயல்பின் கொள்ளார்’
தீது உடை வெவ் வினை உருத்தகாலை,
பேதைமை கந்தாப் பெரும் பேது உறுவர்
ஒய்யா வினைப் பயன் உண்ணும்காலை
கையாறு கொள்ளார் கற்று அறி மாக்கள்
பிரிதல் துன்பமும், புணர்தல் துன்பமும்
உருவிலாளன் ஒறுக்கும் துன்பமும்
புரி குழல் மாதர்ப் புணர்ந்தோர்க்கு அல்லது,

ஒரு தனி வாழ்க்கை உரவோர்க்கு இல்லை'
 பெண்டிரும் உண்டியும் இன்பம் என்று உலகில்
 கொண்டோர் உறூஉம் கொள்ளாத் துன்பம்
 கண்டனர் ஆகி, கடவுளர் வரைந்த
 காமம் சார்பாக் காதலின் உழந்து, ஆங்கு,
 ஏமம் சாரா இடும்பை எய்தினர்
 இன்றே அல்லால், இறந்தோர் பலரால்'

5

தொன்றுபட வருஉம் தொன்மைத்து, ஆதலின்:
 தாதை ஏவலின் மாதுடன் போகி,
 காதலி நீங்கக் கடுந்துயர் உழந்தோன்
 வேத முதல்வன் பயந்தோன் என்பது
 நீ அறிந்திலையோ? நெடுமொழி அன்றோ?
 வல் ஆடு ஆயத்து, மண், அரசு, இழந்து
 மெல்லியல்-தன்னுடன் வெங்கான் அடைந்தோன்
 காதலின் பிரிந்தோன் அல்லன்: காதலி
 தீதொடு படுஉம் சிறுமையள் அல்லள்:
 அடவிக் கானகத்து ஆய்-இழை-தன்னை
 இடை இருள் யாமத்து இட்டு நீக்கியது
 வல் வினை அன்றோ? மடந்தை-தன் பிழை எனச்
 சொல்லலும் உண்டேல், சொல்லாயோ? நீ
 அனையும் அல்லை ஆய்-இழை-தன்னொடு
 பிரியா வாழ்க்கை பெற்றனை அன்றோ?
 வருந்தாது ஏகி, மன்னவன் கூடல்

பொருந்து உழி அறிந்து போது ஈங்கு' என்றலும்

6

இளை சூழ் மிளையொடு வளைவுடன் கிடந்த
இலங்கு நீர்ப் பரப்பின் வலம் புணர் அகழியில்
பெரும் கை யானை இன நிரை பெயரும்
சுருங்கை வீதி மருங்கில் போகி -

7

கடி மதில் வாயில் காவலின் சிறந்த
அடல் வாள் யவனர்க்கு அயிராது புக்கு - ஆங்கு,
ஆயிரம் கண்ணோன் அருங்கலச் செப்பு
வாய் திறந்தன்ன மதில் அக வரைப்பில் -

8

குட காற்று எறிந்து, கொடி நுடங்கு மறுகின்
கடை கழி மகளிர் காதல் அம் செல்வரொடு
வரு புனல் வையை மருது ஓங்கு முன் துறை
விரி பூந் துருத்தி வெண் மணல் அடைகரை
ஓங்கு நீர் மாடமொடு நாவாய் இயக்கி,
பூம் புணை தழீஇ, புனல் ஆட்டு அமர்ந்து -

9

தண் நறு முல்லையும், தாழ் நீர்க் குவளையும்,
கண் அவிழ் நெய்தலும், கதுப்பு உற அடைச்சி
வெண் பூ மல்லிகை விரியலொடு தொடர்ந்த
தண் செங்கழுநீர்த் தாது விரி பிணையல்

கொற்கை அம் பெரும் துறை முத்தொடு பூண்டு

தெக்கண மலயகச் செழுஞ் சேறு ஆடி,

பொன் கொடி மூதூர்ப் பொழில் ஆட்டு அமர்ந்து - ஆங்கு -

10

எல் படு பொழுதின் இள நிலா முன்றில்,

தாழ்தரு கோலம் தகை பாராட்ட,

வீழ் பூஞ் சேக்கைமேல் இனிது இருந்து - ஆங்கு -

11

அரத்தப் பூம் பட்டு அரைமிசை உடீஇ,

குரல் தலைக் கூந்தல் குடசம் பொருந்தி,

சிறுமலைச் சிலம்பின் செங் கூதாளமொடு

நறு மலர்க் குறிஞ்சி நாள் மலர் வேய்ந்து,

குங்கும வருணம் கொங்கையின் இழைத்து,

செங் கொடுவேரிச் செழும் பூம் பிணையல்

சிந்துரச் சுண்ணம் சேர்ந்த மேனியில்

அம் துகிர்க் கோவை அணியொடு பூண்டு,

மலைச் சிறகு அரிந்த வச்சிர வேந்தற்குக்

கலி கெழு கூடல் செவ்வணி காட்ட,

கார் அரசாளன் வாயையொடு வருஉம்

காலம் அன்றியும் - நூலோர் சிறப்பின்,

12

முகில் தோய் மாடத்து' அகில் தரு விறகின்

மடவரல் மகளிர் தடவு நெருப்பு அமர்ந்து

நறுஞ் சாந்து அகலத்து நம்பியர்-தம்மொடு

குறுங்கண் அடைக்கும் கூதிர்க் காலையும் -

13

வள மனை மகளிரும் மைந்தரும் விரும்பி,
இள நிலா முன்றிலின் இள வெயில் நுகர,
விரி கதிர் மண்டிலம் தெற்கு ஏர்பு, வெண் மழை
அரிதின் தோன்றும் அச்சிரக் காலையும் -

14

ஆங்கு அது அன்றியும், 'ஓங்கு இரும் பரப்பின்
வங்க ஈட்டத்துத் தொண்டியோர் இட்ட
அகிலும், துகிலும், ஆரமும், வாசமும்,
தொகு கருப்பூரமும், சுமந்துடன் வந்த
கொண்டலொடு புகுந்து, கோமகன் கூடல்
வெங் கண் நெடு வேள் வில்விழாக் காணும்
பங்குனி முயக்கத்துப் பனி அரசு யாண்டு உள்ளன்? -

15

கோதை மாதவி கொழுங்கொடி எடுப்ப
காவும் கானமும் கடிமலர் ஏந்த,
தென்னவன் பொதியில் தென்றலோடு புகுந்து,
மன்னவன் கூடல் மகிழ் துணை தழுஉம்
இன் இளவேனில் யாண்டு உள்ள்கொல்? என்று,
உருவக் கொடியோர் உடைப்பெரும் கொழுநரொடு
பருவம் எண்ணும் படர் தீர் காலை -

16

கன்று அமர் ஆயமொடு களிற்றினம் நடுங்க

என்றாழ் நின்ற குன்று கெழு நல் நாட்டுக்
 காடு தீப் பிறப்ப, கனை எரி பொத்தி,
 கோடையொடு புகுந்து, கூடல் ஆண்ட
 வேனில் வேந்தன் வேற்றுப் புலம் படர,
 ஓசனிக்கின்ற உறு வெயில் கடை நாள் -
 வையமும், சிவிகையும், மணிக் கால் அமளியும்
 உய்யானத்தின் உறு துணை மகிழ்ச்சியும்
 சாமரைக் கவரியும், தமனிய அடைப்பையும்
 கூர் நுனை வாளும், கோமகன் கொடுப்ப
 பெற்ற செல்வம் பிறழா வாழ்க்கைப்
 பொன் தொடி மடந்தையர் புது மணம் புணர்ந்து
 செம் பொன் வள்ளத்து, சிலதியர் ஏந்திய
 அம் தீம் தேறல் மாந்தினர் மயங்கி
 பொறி வரி வண்டு இனம் புல்லுவழி அன்றியும்
 நறு மலர் மாலையின் வறிது இடம் கடிந்து-ஆங்கு:
 இலவு இதழ்ச் செவ் வாய் இள முத்து அரும்ப,
 புலவிக் காலத்துப் போற்றாது உரைத்த
 காவி அம் கண்ணார் கட்டுரை எட்டுக்கு
 நாவொடு நவிலா நகைபடு கிளவியும்
 அம் செங்கமுநீர் அரும்பு அவிழ்த்தன்ன.
 செங் கயல், நெடுங் கண் செழுங் கடைப் பூசலும்
 கொலை வில் புருவத்துக் கொழுங் கடை சுருள
 திலகச் சிறு நுதல் அரும்பிய வியரும்
 செவ்வி பார்க்கும் செழுங் குடிச் செல்வரொடு

வையம் காவலர் மகிழ்தரு வீதியும் -

17

சுடுமண் ஏறா வடு நீங்கு சிறப்பின்
முடி அரசு ஒடுங்கும் கடி மனை வாழ்க்கை,
வேத்தியல், பொதுவியல் என இரு திறத்து,
மாத்திரை அறிந்து, மயங்கா மரபின்
ஆடலும், வரியும், பாணியும், தூக்கும்,
கூடிய குயிலுவக் கருவியும் உணர்ந்து,
நால் வகை மரபின் அவினயக் களத்தினும்
ஏழ் வகை நிலத்தினும் எய்திய விரிக்கும்
மலைப்பு-அரும் சிறப்பின் தலைக்கோல் அரிவையும்
வாரம் பாடும் தோரிய மடந்தையும்
தலைப் பாட்டுக் கூத்தியும் இடைப் பாட்டுக் கூத்தியும்
நால் வேறு வகையின் நயத்தகு மரபின்
எட்டுக் கடை நிறுத்த ஆயிரத்து எண் கழஞ்சு
முட்டா வைகல் முறைமையின் வழாஅத்
தாக்கு அணங்கு அனையார் நோக்கு வலைப்பட்டு, ஆங்கு,
அரும் பெறல் அறிவும் பெரும்பிறிது ஆக,
தவத்தோர் ஆயினும், தகை மலர் வண்டின்
நகைப் பதம் பார்க்கும் இளையோர் ஆயினும்,
காம விருந்தின் மடவோர் ஆயினும்,
ஏம வைகல் இன் துயில் வதியும்
பண்ணும் கிளையும் பழித்த தீம் சொல்
எண்-எண் கலையோர் இரு பெரு வீதியும் -

18

வையமும், பாண்டிலும், மணித் தேர்க் கொடுஞ்சியும்,
 மெய் புகு கவசமும், வீழ் மணித் தோட்டியும்,
 அதள் புனை அரணமும், அரியாயோகமும்,
 வளைதரு குழியமும், வால் வெண் கவரியும்,
 ஏனப் படமும், கிடுகின் படமும்,
 கானப் படமும், காழ் ஊன்று கடிகையும்,
 செம்பின் செய்நவும், கஞ்சத் தொழிலவும்
 வம்பின் முடிநவும், மாலையின் புனைநவும்,
 வேதினத் துப்பவும், கோடு கடை தொழிலவும்,
 புகையவும், சாந்தவும், பூவின் புனைநவும்,
 வகை தெரிவு-அறியா வளம் தலைமயங்கிய,
 அரசு விழை திருவின் அங்காடி வீதியும் -

19

காகபாதமும், களங்கமும், விந்துவும்,
 ஏகையும் நீங்கி, இயல்பின் குன்றா
 நூலவர் நொடிந்த நுழை நுண் கோடி
 நால் வகை வருணத்து நலம் கேழ் ஒளியவும்
 ஏகையும் மாலையும் இருளொடு துறந்த
 பாசு ஆர் மேனிப் பசுங் கதிர் ஒளியவும்
 பதுமமும், நீலமும், விந்தமும், படிதமும்,
 விதி முறை பிழையா விளங்கிய சாதியும்
 பூசு உருவின் பொலம் தெளித் தனையவும்
 தீது அறு கதிர் ஒளித் தெண் மட்டு உருவவும்

இருள் தெளித்தனையவும் இரு வேறு உருவவும்
 ஒருமைத் தோற்றத்து ஐ-வேறு வனப்பின்
 இலங்கு கதிர் விடுஉம் நலம் கெழு மணிகளும்
 காற்றினும், மண்ணினும், கல்லினும், நீரினும்,
 தோற்றிய குற்றம் துகள் அறத் துணிந்தவும்
 சந்திர-குருவே, அங்காரகன், என
 வந்த நீர்மைய வட்டத் தொகுதியும்
 கருப்பத் துளையவும், கல்லிடை முடங்கலும்,
 திருக்கும், நீங்கிய செங் கொடி வல்லியும்
 வகை தெரி மாக்கள் தொகைபெற்று ஓங்கிப்
 பகை தெறல் அறியாப் பயம் கெழு வீதியும் -

20

சாதரூபம், கிளிச்சிறை, ஆடகம்,
 சாம்பூநதம் என ஓங்கிய கொள்கையின்
 பொலம் தெரி மாக்கள் கலங்கு அஞர் ஒழித்து, ஆங்கு,
 இலங்கு கொடி எடுக்கும் நலம் கிளர் வீதியும் -

21

நூலினும், மயிரினும், நுழை நூல் பட்டினும்
 பால் வகை தெரியாப் பல் நூறு அடுக்கத்து,
 நறு மடி செறிந்த அறுவை வீதியும் -

22

நிறைக் கோல் துலாத்தர், பறைக் கண் பராரையர்,
 அம்பண அளவையர், எங்கணும் திரிதர,
 காலம் அன்றியும், கருங் கறி மூடையொடு

கூலம் குவித்த கூல விதியும்

23

பால் வேறு தெரிந்த நால் வேறு தெருவும்,
அந்தியும், சதுக்கமும், ஆவண வீதியும்,
மன்றமும், கவலையும், மறுகும் - திரிந்து,
விசம்பு அகடு திருகிய வெங் கதிர் நுழையாப்
பசங் கொடிப் படாகைப் பந்தர் நீழல்,
காவலன் பேர் ஊர் கண்டு, மகிழ்வு எய்தி,
கோவலன் பெயர்ந்தனன், கொடி மதில் புறத்து - என்.

ஊர்காண் காதையின் விளக்கம்

புறஞ்சேரியில் கண்ணகியையும் கவுந்தியடிகளையும் தங்கியிருக்க வைத்துவிட்டுக் கோவலன் மதுரை நகருக்குள் சென்று அங்குள்ள செல்வர், அரசர் வீதி, எண்ணெண் கலையோர் வீதி, அங்காடி வீதி, இரத்தினக் கடைத் தெரு, பொன்கடை வீதி, அறுவை வீதி, கூல வீதி ஆகிய பல்வேறு வீதிகள் வழியாகச் சென்று அவற்றின் சிறப்புகளையும் கண்டு, மீண்டும் அவர்கள் இருக்கும் இடத்திற்கு வந்து சேரும் செய்தியைக் கூறும் பகுதி இது.

மதுரை துயில் எழுகின்றது

கோவலனும் கண்ணகியும் கவுந்தியடிகளுடன் மதுரையில் நுழைந்தனர். மதுரையின் புறப்பகுதியில் சோலைகள், நீரோடைகள், வயல்கள் ஆகியவற்றில் வாழும் பறவைகள் தன் உறக்கத்தில் இருந்து எழுந்து உற்சாகமாக ஒலி எழுப்பின. வைகறைப் பொழுதில் நீர் நிறைந்த குளத்தில் உள்ள தாமரை மலர்களின் மொட்டுக்களை இதழ்விரியச் செய்தான் கதிரவன். பகை அரசர்களை வெற்றி கொண்ட பாண்டியனது புகழ், மதுரை நகரைத் துயில் எழுப்பியது.

முரசுகள் முழங்கின

நெற்றிக் கண் கொண்ட சிவபெருமானின் கோவில், கருடச் சேவலைக் கொடியாகக் கொண்ட திருமாலின் கோயில், வெற்றி தரும் கலப்பையைப்

படையாக ஏந்திய பலராமன் கோயில், கோழிச் சேவலைக் கொடியாக உடைய முருகன் கோவில், அறநெறிகள் விளங்கும் முனிவர்களின் தவப்பள்ளிகள், வீர நெறியைப் போற்றும் அரசரின் அரண்மனை ஆகியவை மதுரையில் இருந்தன. அங்கே அதிகாலை நேரத்தில் தூய வெண்மையான சங்குடன், கொடை முரசு, வெற்றி முரசு, நியாய முரசு என்னும் மூன்று வகைப்பட்ட முரசுகளும் சேர்ந்து ஒலி எழுப்பிக் காலை நேரத்தை அறிவித்தன.

கண்ணகியின் பாதுகாப்பு

தவத்தில் இருந்த கவுந்தியடிகளைக் கோவலன் கைதொழுது வணங்கினான். “அன்னையே! நான் இதுநாள் வரையிலும் நல்வழியைக் காணாது தீய வழியில் சென்றவன். கண்ணகி புதிய இடத்தில் வந்தமையாலும், பயணம் செய்த களைப்பாலும் மெலிந்துள்ளாள். நான் மதுரை நகருக்குள் சென்று மன்னனுக்கு நெருங்கிய வணிகர்களிடம் பேசி என்னுடைய நிலையைத் தெரிவித்து வரும் வரையில் அவளைத் தங்கள் பாதுகாப்பில் வைத்துச் செல்ல விரும்புகிறேன். இதில் தங்களுக்கு ஏதேனும் இடையூறு உள்ளதோ?” என்று பணிவோடு வினவினான்.

கவுந்தியடிகளின் அறிவுரை

“முன்பு தவம் என்னும் அறத்திலிருந்து தவறிய காரணத்தால் காதல் மனைவி கண்ணகியோடு தனியாகப் பெரும் துன்பம் அடைந்தவனே! வினை வலிமையானது. அதன் பயனை தவறாது நமக்குக் கொடுத்து விடும் என்பதை உணர்ந்து பாவச் செய்களைக் கைவிடுவாயாக!

அறநெறியில் வாழ்பவர்கள், நன்மையை எத்துணை அளவு கூறினாலும், மன உறுதியில்லாத மக்கள் அதை ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டார்கள். ஆயினும் அவர்கள் செய்த பாவத்தின் பயனாகத் துன்பம் வரும்போது பெரிதும் வருந்துகின்றார்கள். கற்றறிந்த அறிவுடையவர்கள் ஒரு நாளும் செயலிழந்து வருந்த மாட்டார்கள்.

பெண்களைப் பிரியும்போது ஏற்படும் துயரமும், அவர்களைச் சேரும்போது ஏற்படும் துன்பமும், மன்மதன் வருத்தும் துன்பமும், பெண்களைச் சேர்ந்து வாழ்பவர்க்கு என்றும் இயல்பான ஒன்று. ஆனால் ஒப்பற்ற தனிவாழ்க்கை வாழும் உறுதி உடையவர்களுக்கு இவை அனைத்தும் ஒருபோதும் இல்லை.

இந்த உலகில் பெண்களுக்கு உணவும் மட்டுமே முக்கியமான பொருள் என்று கருதும் அறிவற்றவர்கள் அளவற்ற துன்பத்தையே முடிவில் காண்பார்கள். காமத்தை மட்டுமே பற்றிக் கொண்டு காதலால் மூழ்கிக் கரைசேர முடியாத துன்பத்தை அடைவார்கள். இன்று மட்டுமல்ல. இந்த அவல நிலை தொன்று தொட்டு வருகின்ற பழையுடையது” என்று கவுந்தியடிகள் கோவலனிடம் கூறினார்.

கோவலனைத் தேற்றி வழி அனுப்பினார் கவுந்தியடிகள்

தசரத மன்னன் கைகேயிக்குக் கொடுத்த வரத்தால் இராமபிரான் தன் மனைவியோடு கானகம் சென்றான். பின்னர் சீதாதேவியின் பிரிவுத் துன்பம் தாங்காது இராமபிரானும் வருந்தினான். அத்தகைய பிரிவுத் துன்பத்திற்குக் காரணமானவன் வேதங்களைப் படைத்த நான்முகனைத் தோற்றுவித்த திருமால் என்பதும் அறிவாய் அல்லவா?

புட்கரனோடு சூதாடி நாட்டை இழந்த நளன் தன் மனைவி தமயந்தியோடு கானகம் சென்றதும், பின்னர் அவளையும் பிரிந்து, தான் மட்டும் தனித்து வாழ்ந்தமையும் தீவினையே ஆகும். அதில் தமயந்தியின் பிழை என்று எதுவும் இல்லை. இத்தகைய துன்பத்தைக் கொள்ளாது நீ உன்னுடைய அன்பு மனைவியுடன் உள்ளாய். ஆதலால் வருந்த வேண்டாம். மதுரை நகருக்குச் சென்று வருவாயாக! என்று தன்னிடம் வருந்தி நின்ற கோவலனைத் தேற்றி வழி அனுப்பினார் கவுந்தியடிகள்.

மதுரை நகருக்குள் சென்றான் கோவலன்

கவுந்தியடிகள் கூறிய அறிவுரைகளைக் கேட்ட கோவலன், மனம் மகிழ்ந்து, காவல் மிக்க வேலியையும், அகன்ற அகழியையும் கடந்து நகரத்தின் வீதியை அடைந்தான். யானைகள் செல்லும் பெருவீதியில் தன்னைப் பிறர் காணாதவாறு மறைந்து சென்ற கோவலன், காவலர்களான யவன வீரர்கள் ஐயப்படாதவாறு செல்லலானான் அப்போது மேல் காற்று வீச மதிலின் மீது பொருத்தப்பட்ட கொடிகள் அசைந்து ஆடின. பொது மகளிர் தாம் விரும்பிய ஆடவர்களோடு வைகையின் நீர்த்துறையில் ஆடி மகிழ்ந்தனர்.

மகளிரின் விளையாட்டும் மாலை நேரத் தோற்றமும்

முல்லை, செங்குவளை, நெய்தல் மலர் ஆகியவற்றைக் கூந்தலில் சூடியும், மல்லிகையும் செங்கழுநீர்ப் பூக்களும் சேரத் தொடுத்த மாலையுடன் கொற்கைத் துறையில் விளைந்த முத்துக்களை மாலையாக்கிப் பொதிய மலையில் இருந்து தருவிக்கப்பட்ட சந்தனக் குழம்பைப் பூசிய பொற்கொடி போலும் இடையுடைய மாதர்கள் சோலையில் விளையாடி மகிழ்ந்தனர். இந்நிலையில் அந்திப் பொழுது வர அப்பெண்கள் தம்மை அலங்காரம் செய்து கொண்டவர்களாய்த் தமது கணவன்மார்களோடு நிலா முற்றத்தில் மகிழ்ந்து விளங்கினர்.

கார்கால அழகு

சிவந்த பட்டாடை உடுத்திக் கூந்தலில் வெட்பாலைப் பூவைச் சூடிக் குறிஞ்சி மலரையும் தரித்துக் குங்குமக் குழம்பை மார்பில் பூசிப் பவழமாலை திகழ மதுரையில் கார்காலம் என்னும் அரசன் வாடைக்காற்றோடு வலம் வரத் தொடங்கினான்.

முன்பனிக்காலம்

கார்காலத்தைத் தொடர்ந்து குளிர்காலம் தொடங்க, அகில் கட்டையை எரித்து அதில் எழுந்த நெருப்பைச் சட்டியில் இட்டுக் குளிர்காயும் மகளிர், வாசனைக் குழம்பை மார்பில் பூசிக் கொண்டு, தம் கணவரோடு கூடி மகிழ்வார்கள். குளிர் மிகுதியால் சாளரங்கள் மூடப்பட்ட இக்குளிர் காலத்தை ஒட்டி முன்பனிக்காலம் தோன்றும். அப்போது ஆடவரும் மகளிரும் முற்றத்தில் அமர்ந்து இளவெயிலில் காய்வர். சூரியன் மிதுனராசிக்குப் பெயர்வதால் இக்காலத்தில் மழை வளமும் குறையும்.

பின்பனிக்காலம்

முன்பனிக் காலம் கழிந்த பின்னர் பெருங்கடலில் உள்ள மரக்கலங்கள் சோழ நாட்டின் கடற்கரைப் பட்டினமாகிய தொண்டியில் இறக்கப்பட்ட கப்பப் பொருள்களாகிய அகில், வண்ணப்பட்டாடை, சந்தனம், நறுமணப் பொருள், கற்பூரம் ஆகியவற்றோடு மணம் கமழ மதுரையை வந்தடையும். அப்போது காதல் நோயைத் தரும் மன்மதனுக்கு விழா எடுக்கும் காலமாகிய பங்குனி மாதம் வந்துவிடும். அந்நிலையில் பனி மறைந்து போகும்.

கோடைக் காலம்

அப்போது மாதவிக் கொடியானது இனிது பூத்துக் குலுங்கி மணம் வீசும். பொதியைத் தென்றல் காற்று மதுரைக்குள் புகுந்து மகிழ்ச் செய்யும். இது பெண்கள் தத்தமது கணவரோடு மகிழ்ந்து இன்புற்றிற்கும் காலம் ஆகும். யானைக்கன்றுகளின் கூட்டத்தோடு வரும் ஆண் யானைகள் அஞ்சுமாறு மலைமுகட்டில் உள்ள காடுகள் தீப்பற்றி எரிய வெப்பம் மிக்க மதுரையில் அக்கோடை காலம் முடிவடையும் தருவாயில் விளங்கிற்று.

மகளிர் மகிழ்தல்

பலவகையான பொருள்களை ஏற்றிச் செல்லும் வண்டியும், பல்லக்கும், மணிகள் இழைக்கப் பெற்ற கட்டிலும், வெண் சாமரமும், பொன்னால் செய்யப்பட்ட வெற்றிலைப் பெட்டியும், கூர்மையான வாளும், அரசன் வெகுமதியாகக் கொடுக்க அவற்றைப் பெற்று மகிழ்ந்த மகளிர் சோலைகளில் விளையாடி மகிழ்ந்தார்கள். ஏவல் மகளிர் பொற்கிண்ணத்தில் தேனைக் கொண்டு வந்து தர, அதனைப் பருகிய பெண்கள் மயங்கிய நிலையில் இருக்க, அவர்கள் அணிந்துள்ள மலர் மாலைகளில் வண்டுகள் மொய்த்து மயங்கும். அப்பெண்கள் தாம் தம் கணவரோடு கூடியிருந்த காலத்தில் நிகழ்ந்த உரைகளை எண்ணியவராய் மகிழ்ந்திருக்க, நெஞ்சு முதலாகிய எட்டு இடங்களில் (தலை, மிடறு, நெஞ்சு, பல், இதழ், நா, மூக்கு, அண்ணம்) பெற்ற இன்பத்தால் கண்கள் சுழலவும், நெற்றியில் வியர்வை தோன்றவும், மீண்டும் தம் கணவரால் பெறவிருக்கும் இன்பத்திற்குக் காத்திருப்பார்கள். இத்தகைய தன்மையுடையது மதுரையின் அரச வீதியாகும்.

நடன மாதர்களின் தன்மை

சுட்ட செங்கற்களைச் சுமக்கும் தண்டனை பெறாத உயர்ந்த குடிமக்களும், முடி மன்னர்களும் போற்றப்படுமாறு நடன மாதர்கள் விளங்கினார்கள். அவர்கள் அரசர்களின் முன் ஆடும் வகையையும், ஏனையோர் முன்னே நின்று ஆடும் வகையையும் அறிந்தவர்களாவர். ஆடல் பாடல், தாளவகை, இசைக்கருவிகளின் தன்மை ஆகியவற்றை அறிந்த இவர்கள் இருத்தல், இயங்கல், நின்றல், கிடத்தல் ஆகிய நான்கு வகையான ஆடல் வகைகளிலும் குரல், துத்தம், கைக்கிளை, உழை, இளி, விளரி, தாரம் ஆகிய ஏழு வகையான சுரங்களையும் அறிந்தவர்கள்.

இவர்களில் தலைக்கோல் பட்டம் பெற்றவர்களும், பின்பாட்டு இசைப்பவர்களும், வாத்தியம் இசைப்பவர்களும், நடனம் தொடங்குவதற்கு முன்பு பாடுபவரும் இடையிடையே பாடுபவரும் என நான்கு வகையினரும் உண்டு. மேலும், ஒவ்வொரு நாளும் ஆயிரத்து எட்டுக் கழஞ்சு பொன் பெறுவரும் உண்டு. தவச்சீலர்களாக இருந்தாலும் வாசமலரில் தேனுண்டு மயங்கும் வண்டு போன்று இத்தகைய ஆடல் மகளிர்பால் மயங்குபவரும் உண்டு. இவர்கள் கிளியின் மழலை பொழியைத் தோற்கச் செய்பவர்களாய் அறுபத்து நான்கு கலைகளிலும் தேர்ந்தவர்களாய் இருபெரும் வீதிகளில் விளங்கினர்.

கடைவீதி

முடுவண்டி, இரண்டு சக்கர வண்டிகள், தேர்த்தாமரைத்தட்டு, உடல்கவசம், மணிகள் பதித்த அங்குசம், தோலால் செய்த தாளம், அரைப்பட்டிகை, வளைதடி, வெண்சாமிரம், சித்திரச் சீலை, குத்துக்கோல், செம்பு, வெண்கலப் பொருள், கயிறுவகை, சுருக்கு அரிவாள், தந்தத்தால் ஆன பொருள்கள், வாசனைப்புகை, வண்ணச் சாந்து என்னுமாறு பலவகையான பொருள்கள் கடை வீதியில் இருந்தன.

நவரத்தின மணிகள்

காசுபாதம், அழுக்கு, புள்ளி, இரேகை எனப்படும் நான்கு வகையான குறைகள் நீங்கியனவும், நல்ல நிறமும் ஒளியும் கூடிய வைரக் கற்களும், நீரோட்டம், கருமை என்னும் குற்றங்கள் இல்லாத பச்சை மரகதக் கற்களும், குறையில்லாத பதுமம், நீலம், விந்தம், படிதம் எனப்படும் நான்கு வகையான மாணிக்கங்களும், பூச நட்சத்திரம் போலவும், பூனைக் கண் போலவும், பொன் ரேகை போலவும் தெரியும் கற்களும், தீது அகன்ற சூரிய ஒளியும் தேனின் நிறமும் உடைய வைரீரியங்களும், இருள் தெளிந்தது போன்று ஒளிவிடும் நீலமணிக் கற்களும், மஞ்சளும் சிவப்பும் கலந்த கோமேதகக் கற்களும் அங்கு விளங்கின.

மேலும், ஒரே கல்லாக இருப்பினும், ஐந்து விதமான ஒளி வீசும் மாணிக்கம், புட்பராகம், வைரீரியம், நீலம், கோமேதகம் என்னும் மணிகளும் அக்கடை வீதியில் விளங்கின. காற்று, மணி, கல், நீர் ஆகியவற்றால் உண்டான அழுக்குகள் நீக்கப் பெற்ற வெண்மையும் சிவப்பும் உள்ள முத்துக்களும், வளைவு, துளை, முறுக்கு

என்னும் குற்றங்கள் இல்லாத பவளங்களும் ஆங்கு விளங்கின. அத்தகைய கடைத்தெரு பகைவரின் அச்சம் இன்றி இனிது விளங்கியது.

கோவலன் புறஞ்சேரியை அடைதல்

சாதரூபம், கிளிச்சிறை, ஆடகம், சாம்பூநதம் என்னுமாறு விளங்கும் உயர்ந்த வகையான பொன் வாணிபம் செய்யும் வணிகர்கள் நன்கு விளம்பரப்படுத்தும் வகையில் உரிய கொடிகளைக் கட்டியிருந்தார்கள். பருத்தி, எலிமயிர், பட்டு ஆகியவற்றால் நெய்யப்பட்ட துகிற்கடைகள் விளங்கின. பொருள்களை நிறுத்துக் கொடுக்கத் துலாக் கோலும், முகந்து கொடுக்க மரக்கால், படி போன்றனவும் ஆங்கு விளங்கின. மேலும் மிளகுப் பொதிகளும் தானியங்களும் தனித்தனியே விளங்கின.

அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் என்னும் நான்கு வருணத்தினரும் வாழும் வீதிகளும், முச்சந்தி நாற்சந்திகளும், கோயில்கள், சந்துகள், குறுந்தெருக்கள், மன்றங்கள் ஆகியனவும் விளங்கின. சூரிய ஒளியை மறைக்கும் வண்ணக் கொடிகள் பல உயர்ந்து விளங்கின. இவற்றைக் கண்டு மகிழ்ந்த கோவலன் மீண்டும் புறஞ்சேரியைச் சென்றடைந்தான்.

அடைக்கலக் காதை

நிலத்தரு திருவின் நிழல்வாய் நேமி

கடம்பூண் டுருட்டுங் கௌரியர் பெருஞ்சீர்க்

கோலின் செம்மையும் குடையின் தண்மையும்

வேலின் கொற்றமும் விளங்கிய கொள்கைப்

5 பதியெழு வறியாப் பண்புமேம் பட்ட

மதுரை மூதூர் மாநகர் கண்டாங்

கறந்தரு நெஞ்சின் அறவோர் பல்கிய

புறஞ்சிறை மூதூர்ப் பொழிலிடம் புகுந்து

தீதுதீச் மதுரையும் தென்னவன் கொற்றமும்

10 மாதவத் நாட்டிக்குக் கோவலன் கூறுழித்

தாழ்நீர் வேலித் தலைச்செங் கானத்து
 நான்மறை முற்றிய நலம்புரி கொள்கை
 மாமறை முதல்வன் மாடலன் என்போன்
 மாதவ முனிவன் மலைவலங் கொண்டு
 15 குமரியம் பெருந்துறை கொள்கையிற் படிந்து
 தமர்முதற் பெயர்வோன் தாழ்பொழி லாங்கண்
 வகுந்துசெல் வருத்தத்து வானுயர் நீங்கக்
 கவுந்தி இடவயிற் புகுந்தோன் தன்னைக்
 கோவலன் சென்று சேவடி வணங்க
 20 நாவ லந்தணன் தானவின் றுரைப்போன்
 வேந்துறு சிறப்பின் விழுச்சீ ரெய்திய
 மாந்தளிர் மேனி மாதவி மடந்தை
 பால்வாய்க் குழவி பயந்தன ளெடுத்து
 வாலா மைந்நாள் நீங்கிய பின்னர்
 25 மாமுது கணிகையர் மாதவி மகட்கு
 நாம நல்லுரை நாட்டுது மென்று
 தாமின் புறாஉந் தகைமொழி கேட்டாங்
 கிடையிருள் யாமத் தெறிதிரைப் பெருங்கடல்
 உடைகலப் பட்ட எங்கோன் முன்னாள்
 30 புண்ணிய தானம் புரிந்தோ னாகலின்
 நண்ணுவழி இன்றி நாள்சில நீந்த
 இந்திரன் ஏவலின் ஈங்கு வாழ்வேன்
 வந்தேன் அஞ்சல் மணிமே கலையான்
 உன்பெருந் தானத் துறுதி யொழியாது

35 துன்ப நீங்கித் துயர்க்கட லொழிகென
 விஞ்சையிற் பெயர்த்து விழுமந் தீர்த்த
 எங்குல தெய்வப் பெயரீங் கிடுகென
 அணிமே கலையார் ஆயிரங் கணிகையர்
 மணிமே கலையென வாழ்த்திய ஞான்று
 40 மங்கல மடந்தை மாதவி தன்னொடு
 செம்பொன் மாரி செங்கையிற் பொழிய
 ஞான நன்னெறி நல்வரம் பாயோன்
 தானங் கொள்ளுந் தகைமையின் வருவோன்
 தளர்ந்த நடையில் தண்டுகா லூன்றி
 45 வளைந்த யாக்கை மறையோன் றன்னைப்
 பாகுகழிந் தியாங்கணும் பறைபட வருஉம்
 வேக யானை வெம்மையிற் கைக்கொள
 ஓய்யெனத் தெழித்தாங் குயர்பிறப் பாளனைக்
 கையகத் தொழித்ததன் கையகம் புக்குப்
 50 பொய்பொரு முடங்குகை வெண்கோட்ட டங்கி
 மையிருங் குன்றின் விஞ்சையன் ஏய்ப்பப்
 பிடர்த்தலை இருந்து பெருஞ்சினம் பிறழாக்
 கடக்களி றடக்கிய கருணை மறவ
 பிள்ளை நகுலம் பெரும்பிறி தாக
 55 எள்ளிய மனையோள் இனைந்துபின் செல்ல
 வடதிசைப் பெயரு மாமறை யாளன்
 கடவ தன்றுநின் கைத்தூண் வாழ்க்கை
 வடமொழி வாசகஞ் செய்தல்நல் லேடு

கடனறி மாந்தர் கைநீர் கொடுக்கெனப்
 60 பீடிகைத் தெருவிற் பெருங்குடி வாணிகர்
 மாட மறுகின் மனைதொறு மறுகிக்
 கருமக் கழிபலங் கொண்மி னோவெனும்
 அருமறை யாட்டியை அணுகக் கூஉய்
 யாதுநீ யுற்ற இடர்ஈ தென்னென
 65 மாதர்தா னுற்ற வான்துயர் செப்பி
 இப்பொரு ளெழுதிய இதழிது வாங்கிக்
 கைப்பொருள் தந்தென் கடுந்துயர் களைகென
 அஞ்சல் உன்றன் அருந்துயர் களைகேன்
 நெஞ்சறு துயரம் நீங்குக என்றாங்கு
 70 ஒத்துடை அந்தணர் உரைநூற் கிடக்கையில்
 தீத்திறம் புரிந்தோள் செய்துயர் நீங்கத்
 தானஞ் செய்தவ டன்றுயர் நீக்கிக்
 கானம் போன கணவனைக் கூட்டி
 ஒல்காச் செல்வத் துறுபொருள் கொடுத்து
 75 நல்வழிப் படுத்த செல்லாச் செல்வ
 பத்தினி யொருத்தி படிற்றுரை எய்த
 மற்றவள் கணவற்கு வறியோன் ஒருவன்
 அறியாக் கரிபொய்த் தறைந்துணும் பூதத்துக்
 கறைகெழு பாசத்துக் கையகப் படலும்
 80 பட்டோன் றவ்வை படுதுயர் கண்டு
 கட்டிய பாசத்துக் கடிதுசென் றெய்தி
 என்னுயிர் கொண்டிங் கிவனுயிர் தாவென

நன்னெடும் பூதம் நல்கா தாகி
 நரக னுயிர்க்கு நல்லுயிர் கொண்டு
 85 பரகதி யிழக்கும் பண்பீங் கில்லை
 ஒழிகநின் கருத்தென உயிர்முன் புடைப்ப
 அழிதரு முள்ளத் தவளொடும் போந்தவன்
 சுற்றத் தோர்க்கும் தொடர்புறு கிளைகட்கும்
 பற்றிய கிளைஞரின் பசிப்பிணி யறுத்துப்
 90 பல்லாண்டு புரந்த இல்லோர் செம்மல்
 இம்மைச் செய்தன யானறி நல்வினை
 உம்மைப் பயன்கொல் ஒருதனி யுழந்தித்
 திருத்தகு மாமணிக் கொழுந்துடன் போந்தது
 விருத்தகோ பால நீயென வினவக்
 95 கோவலன் கூறுமோர் குறுமகன் தன்னால்
 காவல் வேந்தன் கடிநகர் தன்னில்
 நாறைங் கூந்தல் நடுங்குதுய ரெய்தக்
 கூறைகோட் பட்டுக் கோட்டுமா ஊரவும்
 அணித்தகு புரிகுழ லாயிழை தன்னொடும்
 100 பிணிப்பறுத் தோர்தம் பெற்றி யெய்தவும்
 மாமலர் வாளி வறுநிலத் தெறிந்து
 காமக் கடவுள் கையற் றேங்க
 அணிதிகழ் போதி யறவோன் றன்முன்
 மணிமே கலையை மாதவி யளிப்பவும்
 105 நனவு போல நள்ளிருள் யாமத்துக்
 கனவு கண்டேன் கடிதீங் குறுமென

அறத்துறை மாக்கட் கல்ல திந்தப்
 புறச்சிறை யிருக்கை பொருந்தா தாகலின்
 அரைசர் பின்னோர் அகநகர் மருங்கினின்
 110 உரையிற் கொள்வரிங் கொழிகநின் இருப்புக்
 காதலி தன்னொடு கதிர்செல் வதன்முன்
 மாட மதுரை மாநகர் புகுகென
 மாதவத் தாட்டியும் மாமாறை முதல்வனும்
 கோவலன் றனக்குக் கூறுங் காலை
 115 அறம்புரி நெஞ்சின் அறவோர் பல்கிய
 புறஞ்சிறை முதூர்ப் பூங்ண் இயக்கிக்குப்
 பான்மடை கொடுத்துப் பண்பிற் பெயர்வோள்
 ஆயர் முதுமகள் மாதரி என்போள்
 காவுந்தி யையையைக் கண்டடி தொழலும்
 120 ஆகாத் தோம்பி ஆப்பயன் அளிக்கும்
 கோவலர் வாழ்க்கையோர் கொடும்பா டில்லை
 தீதிலன் முதுமகள் செவ்வியன் அளியள்
 மாதரி தன்னுடன் மடந்தையை இருத்துதற்கு
 ஏதம் இன்றென எண்ணின ளாகி
 125 மாதரி கேளிம் மடந்தைதன் கணவன்
 தாதையைக் கேட்கில் தன்குல வாணர்
 அரும்பொருள் பெறுநரின் விருந்தெதிர் கொண்டு
 கருந்தடங் கண்ணியொடு கடிமனைப் படுத்துவர்
 உடைப்பெருஞ் செல்வர் மனைப்புகு மளவும்
 130 இடைக்குல மடந்தைக் கடைக்கலந் தந்தேன்

மங்கல மடந்தையை நன்னீ ராட்டிச்
 செங்கயல் நெடுங்கண் அஞ்சனந் தீட்டித்
 தேமென் கூந்தற் சின்மலர் பெய்து
 தூமடி உடஇத் தொல்லோர் சிறப்பின்
 135 ஆயமும் காவலும் ஆயிழை தனக்குத்
 தாயும் நீயே யாகித் தாங்கிங்கு
 என்னொடு போந்த இளங்கொடி நங்கைதன்
 வண்ணச் சீறடி மண்மகள் அறிந்திலள்
 கடுங்கதிர் வெம்மையிற் காதலன் றனக்கு
 140 நடுங்கதுய ரெய்தி நாப்புலர வாடித்
 தன்துயர் காணாத் தகைசால் பூங்கொடி
 இன்துணை மகளிர்க் கின்றி யமையாக்
 கற்புக் கடம்பூண்ட இத்தெய்வ மல்லது
 பொற்புடைத் தெய்வம் யாங்கண் டிலமால்
 145 வானம் பொய்யாது வளம்பிழைப் பறியாது
 நீணில வேந்தர் கொற்றம் சிதையாது
 பத்தினிப் பெண்டிர் இருந்தநா டென்னும்
 அத்தகு நல்லுரை அறியா யோநீ
 தவத்தோர் அடைக்கலம் தான்சிறி தாயினும்
 150 மிகப்பே ரின்பம் தருமது கேளாய்
 காவிரிப் படப்பைப் பட்டினந் தன்னுள்
 பூவிரி பிண்டிப் பொதுநீங்கு திருநிழல்
 உலக நோன்பிகள் ஒருங்குடன் இட்ட
 இலகொளிச் சிலாதல மேலிருந் தருளித்

155 தருமஞ் சாற்றுஞ் சாரணர் தம்முன்
 திருவில் இட்டுத் திகழ்தரு மேனியன்
 தாரன் மாலையன் தமனியப் பூணினன்
 பாரோர் காணாப் பலர்தொழு படிமையன்
 கருவிரற் குரங்கின் கையொரு பாகத்துப்
 160 பெருவிறல் வானவன் வந்துநின் றோனைச்
 சாவக ரெல்லாம் சாரணர்த் தொழுதீங்கு
 யாதிவன் வரவென இறையோன் கூறும்
 எட்டி சாயலன் இருந்தோன் றனது
 பட்டினி நோன்பிகள் பலர்புகு மனையிலோர்
 165 மாதவ முதல்வனை மனைப்பெருங் கிழத்தி
 ஏதம் நீங்க எதிர்கொள் அமயத்து
 ஊர்ச்சிறு குரங்கொன் றொதுங்கிஉள் புக்குப்
 பாற்படு மாதவன் பாதம் பொருந்தி
 உண்டொழி மிச்சிலும் உகுத்த நீரும்
 170 தண்டா வேட்கையில் தான்சிறி தருந்தி
 எதிர்முகம் நோக்கிய இன்பச் செவ்வியை
 அதிராக் கொள்கை அறிவனும் நயந்திதுநின்
 மக்களின் ஓம்பு மனைக்கிழத் தீயென
 மிக்கோன் கூறிய மெய்ம்மொழி ஓம்பிக்
 175 காதற் குரங்கு கடைநா ளெய்தவும்
 தானஞ் செய்வுழி அதற்கொரு கூறு
 தீதறு கென்றே செய்தன ளாதலின்
 மத்திம நன்னாட்டு வாரணந் தன்னுள்

உத்தர கௌத்தற் கொருமகனாகி

180 உருவினும் திருவினும் உணர்வினுந் தோன்றிப்

பெருவிறல் தானம் பலவுஞ் செய்தாங்கு

எண்ணால் ஆண்டின் இறந்தபிற் பாடு

விண்ணோர் வடிவம் பெற்றன னாதலின்

பெற்ற செல்வப் பெரும்பய னெல்லாம்

185 தற்காகத் தளித்தோள் தானச் சிறப்பெனப்

பண்டைப் பிறப்பிற் குரங்கின் சிறுகை

கொண்டொருபாகத்துக் கொள்கையிற் புணர்ந்த

சாயலன் மனைவி தானத் தன்னால்

ஆயினள் இவ்வடிவு அறிமி னோவெனச்

190 சாவகர்க் கெல்லாம் சாற்றினன் காட்டத்

தேவ குமரன் தோன்றினன் என்றலும்

சாரணர் கூறிய தகைசால் நன்மொழி

ஆரணங் காக அறந்தலைப் பட்டோர்

அன்றப் பதியுள் அருந்தவ மாக்களும்

195 தன்தெறல் வாழ்க்கைச் சாவக மாக்களும்

இட்ட தானத் தெட்டியும் மனைவியும்

முட்டா இன்பத்து முடிவுல கெய்தினர்

கேட்டனை யாயினித் தோட்டார் குழலியொடு

நீட்டித் திராது நீபோ கென்றே

200 கவுந்தி கூற உவந்தன னேத்தி

வளரிள வனமுலை வாங்கமைப் பணைத்தோள்

முளையிள வெண்பல் முதுக்குறை நங்கையொடு

சென்ற ஞாயிற்றுச் செல்குடர் அமயத்துக்
கன்றுதேர் ஆவின் கனைகுரல் இயம்ப
205 மறித்தோள் நவியத்து உறிக்கா வாளரொடு
செறிவளை ஆய்ச்சியர் சிலர்புறஞ் சூழ
மிளையுங் கிடங்கும் வளைவிற் பொறியும்
கருவிர லூகமும் கல்லுமிழ் கவணும்
பரிவுறு வெந்நெயும் பாகடு குழிசியும்
210 காய்பொன் உலையும் கல்லிடு கூடையும்
தூண்டிலும் தொடக்கும் ஆண்டலை அடுப்பும்
கவையும் கழுவும் புதையும் புழையும்
ஐயவித் துலாமும் கைபெயர் ஊசியும்
சென்றெறி சிரலும் பன்றியும் பணையும்
215 எழுவுஞ் சீப்பும் முழுவிறற் கணையமும்
கோலும் குந்தமும் வேலும் பிறவும்
ஞாயிலும் சிறந்து நாட்கொடி நுடங்கும்
வாயில் கழிந்துதன் மனைபுக் கனளால்
கோவலர் மடந்தை கொள்கையிற் புணர்ந்தென்

அடைக்கலக் காதைக்கான பொழிப்புரை

நிலத்திலிருந்து கிடைக்கும் செல்வத்துக்கு பாதுகாப்பு வாய்ந்த ஆணையை கடமையாகக் கொண்டு செலுத்தும் பாண்டியர்களுடைய பெருஞ் சிறப்புடைய செங்கோலும் குடையின் குளிர்ச்சியும் வேலினுடைய வெற்றியும் விளங்கிக் கொண்டிருக்கும் மக்கள் அப்பதியை விட்டு நீங்க நினைக்காத தன்மை மேம்பட்ட மதுரை மாநகராகிய பழம்பதியைக் கண்டு அங்கு அறத்தினை பிறர்க்கு அறிவுறுத்தும் நோக்கம் கொண்ட முனிவர்கள் நிறைந்த மதிலின் புறத்தே உள்ள மூதூர்ச் சோலையில் புகுந்து, குற்றமற்ற மதுரையின் சிறப்புகளையும் பாண்டியனது கொற்றத்தையும் கவுந்தியடிகளுக்குச் கோவலன் கூறினான்.

அப்போது, தாழ்ந்த நீரை வேலியாகவுடைய தலைச்செங்காடு(செங்கானம்) எனும் ஊரில் உள்ளவனும் நான்கு வேதங்களையும் முற்ற உணர்ந்தவனும் நன்மை செய்யும் கொள்கை உடையவனுமான மறையவர் தலைவனாகிய மாடலன் என்பவன்,

பெருந்தவ முனிவனாகிய அகத்தியனின் பொதிகை மலையை வலங்கொண்டு, குமரியின் பெரிய துறைக்கண் முறைப்படி நீராடி தம் சுற்றத்தார் இருக்கும் இடத்துக்கு மீண்டும் செல்வோன் வழி நடந்த வருத்தத்தால் உண்டான மிகுந்த தளர்ச்சியைக் தணிக்க கவுந்தியடிகள் இருந்த நிழல் படிந்த சோலையினுள் புகுந்தவனை கோவலன் சென்று அவன் அடிகளை வணங்க,

அரசன் அளித்த சிறப்பான தலைக்கோல் பட்டத்தால் சிறந்த புகழினைப் பெற்ற மாந்தளிர் போலும் மேனியை உடைய மாதவியாகிய மடந்தை நல்ல விதிவாய்க்கப் பெற்ற குழந்தையைப் பெற்றெடுத்தாள். தீட்டு நாட்கள் 5ம் கழிந்த பின்னர் அகவையில் முதிர்ந்த கணிகையர் மாதவியின் மகளுக்கு நல்ல புகழ் அமைந்த பெயரை இடுவோம் என்று தாங்கள் மகிழ்ச்சியுறும் வகையில் ஒரு நல்ல பெயரைக் கேட்ட போது கோவலன்,

இருள் நிறைந்த நடுச் சாமத்தில் அலைமோதும் பெரிய கடலில் மரக் கலம் உடைபட்ட எம் முன்னோன் முற்காலத்தில் முற்பிறப்பில் அறத்தினையும் தானத்தினையும் செய்தோன் ஆகையால் கரை கிட்டும் வாய்ப்பு கிட்டாமல் சில நாட்கள் நீந்திச் செல்ல, இந்திரன் கட்டளையால் இப் பகுதியில் வாழ்பவள் நான், என் பெயர் மணிமேகலை, நீ அஞ்ச வேண்டியதில்லை, உன்னைக் காக்கவே வந்தேன், உனது பெரிய தானங்களின் பயன் உன்னைவிட்டு அகலாது, எனவே துயரத்தைக் கைவிட்டு துன்பக் கடலை விட்டு வெளியே வா எனக் கூறி மந்திரத்தால் அவனைக் கொண்டு சென்று கரை சேர்த்த எம் குலத் தெய்வமான மணிமேகலையின் பெயரைக் குழந்தைக்கு இடுக என்று நீ சொன்னாய்.

மேகலையை அணிந்த ஆயிரம் கணிகையர் கூடி மணிமேகலை என்று பெயரிட்டு அக் குழுவியை வாழ்த்திய அன்று மங்கலம் பொருந்திய மடந்தையாகிய மாதவியோடு சிவந்த பொன்னாகிய மழையினை சிவந்த கையாலே நீ பொழிந்தாய். அப்போது, ஞானத்தின் நல்ல நெறிக்குச் சிறந்த எல்லையாக உள்ளவன், தானம்

பெறும் நோக்கத்தோடு தளர்ந்த நடையோடு ஊன்றுகோலாகிய காலை ஊன்றி வந்த கூனிய உடலை உடைய அந்தணனை, பாகர்களின் கட்டுப்பாட்டை மீறி எங்கும் பறை கொட்ட மதம் கொண்டு விரைந்து வந்து கொண்டிருந்த யானை சினத்துடன் கைப்பிடிக்குள் கொண்டது.

அப்போது குரல் கொடுத்து விரைந்து அங்கு அவ்வுயிரினை யானையின் கைப்பிடியினின்றும் விலக்கி அதன் கையினுள் புகுந்து அதன் துளையுள்ள தும்பிக்கையினுள் அடங்கி போரிடும் கொம்புகளுக்குள்ளும் அடங்கி கரிய பெரிய குன்றின் மீது விஞ்சையன் இருப்பது போல் அதன் பிடரியிலிருந்து பெருஞ்சினம் குறையாத நிலையிலிருந்த யானையை அடக்கிய கருணை மறவனே!

தன் பிள்ளையைக் காத்த கீரியைத் தவறாக உணர்ந்து தன் மனைவி கொன்றுவிட அவளை இகழ்ந்து ஒதுக்கிவிட்டு வடக்கே கங்கையாற்றில் குளிக்கப் புறப்பட்டு விட்ட பெரும் மறையாளனின் பின்னே அவன் மனைவி வர உன் கையிலிருந்து உணவு பெற்று வாழும் வாழ்க்கை முறையானதாகாது, ஆதலால் வடமொழியில் எழுதிய இந்த ஏட்டிலுள்ள செய்தியை அறியத் தக்கவர்களிடம் நீ கொடு என்று சொல்லிப் போய்விட்டான். அவளும் கடைத்தெருவிலும் பெருங்குடி வாணிகர் வாழும் மாடங்கள் நிறைந்த வீதியிலும் வீடு வீடாக அலைந்து பாவத்தினைப் போக்கி அதனுடைய பலனைப் பெறுங்கள் என்று கூறிச் சென்றுகொண்டிருந்த பார்ப்பனியை அருகில் அழைத்து நீ உற்ற துன்பம் யாது, உன் கையில் இருப்பது என்ன என்று கேட்க, அப் பெண் தான் அடைந்த பெரும் துன்பத்தினை எடுத்துக் கூறி இச்செய்தி எழுதிய ஏட்டினை வாங்கி கைப் பொருளைக் கொடுத்து என் கொடிய துன்பத்தைக் களைந்திடு என்று கூற அஞ்சாதே, உன் துன்பத்தைக் களைவேன், மனதிலுள்ள துயரத்தை விடு என்று அப்பொழுதே வேதத்தினை உடைய முனிவர்கள் கூறிய அறநூல்களில் சொல்லியுள்ளபடி தவறு செய்த பார்ப்பனியின் துயரம் நீங்குமாறு தானம் செய்து அவளது துயரத்தைப் போக்கி காட்டுக்குச் சென்ற கணவனை அழைத்து வந்து குறையாத தன் செல்வத்திலிருந்து வேண்டிய பொருளைக் கொடுத்து நல்வழியில் நிறுத்திய தொலையாத செல்வமுடையவனே!

ஓர் பத்தினி பொய்ப் பழியினைச் சுமப்பதற்கு வறியவன் ஒருவன் அவள் கணவனுக்கு தான் காணாததைக் கண்டதாகப் பொய்ச் சான்று கூறியதால்,

அறுவகைத் தவறு செய்வோரை அறைந்து உண்ணும் பூதத்தின் கையிலிருக்கும் குருதிபடிந்த பாசத்தில் அகப்பட்டான். அவனது தாய் படும் துயரத்தைக் கண்டு அவனை கட்டிய பாசத்தினுள் தான் விரைந்து சென்று அடைந்து என் உயிரை எடுத்துக் கொண்டு இவனுடைய உயிரைத் தந்துவிடு என்று நீ கேட்டாய். நல்ல பெரிய பூதம் அவ்வாறு தராததுடன் கீழ்மகன் ஒருவன் உயிருக்காக நல்ல ஓர் உயிரைப் பறித்து உயர் நிலையை இழக்கும் பண்பு எனக்குக் கிடையாது, எனவே உன் கருத்தை மாற்றிக்கொள் என்று அவன் முன்னாலேயே அவனை அடித்து உண்டது. வருந்திய உள்ளம் கொண்ட அவளுடன் சென்று அவன் சுற்றத்தாருக்கும் தொடர்பு கொண்ட கிளைகளுக்கும் அன்பால் பற்றிய சுற்றத்தார் போல் கருதிப் பசியாகிய நோயை அகற்றி பல ஆண்டுகள் காத்த வறியோர் தலைவனே!

அறிவால் முதிர்ந்த கோபாலனே, நான் அறிய இந்தப் பிறப்பில் நீ செய்தவை அனைத்தும் நல்வினைகளே. இணை கூற முடியா தனிமையில் உழன்று திருமகளை ஒத்த இந்த மாணிக்கத் தளிருடன் இங்கு வந்தது முற்பிறப்பில் செய்த தீவினையின் பயனோ என்று கேட்டான் மாடலன்.

அதற்குக் கோவலன், ஒரு கீழ் மகனால் புரத்தலில் வல்ல பாண்டிய மன்னனுடைய காவலை உடைய இம் மதுரை நகரின் மணக்கும் ஐவகைக் கூந்தலையுடைய இவள் கண்டால் நடுங்கத்தக்க துன்பத்தினை அடைய உடுத்த ஆடை பறிக்கப்பட்டு எருமை மீது நான் ஏறிச் செல்லவும் அழகுடைய பின்னப்பட்ட கூந்தலையும் ஆராய்ந்த அணிகலன்களையும் உடைய இவளோடு பற்றினை அறுத்த மேலோர் பெறும் பேற்றினை யான் பெறவும் மலர் அம்புகளை வெறு நிலத்தில் வீசி மன்மதன் செயலற்று ஏக்கங் கொள்ளும் வண்ணம் அழகு விளங்கும் போதியில் விளங்கும் அறவோனாகிய புத்தனிடத்து மணிமேகலையை மாதவி கொடுக்கவும் நனவினில் போலச் செறிந்த இருளினை உடைய நடுயாமத்தில் கனவு கண்டேன். எனவே பொல்லாங்கு ஒன்று விரைவில் வந்து சேரும் என்று சொன்னான்.

துறவறத்தை மேற்கொண்ட முனிவர்களுக்கு அன்றி கோட்டைக்கு வெளியிலுள்ள இந்த இருப்பிடம் ஒவ்வாது ஆதலாலும் கோட்டையின் உள்ளே வாணிகர் உன் புகழால் உன்னை அறிந்து எதிரேற்றுக் கொள்வார் ஆதலாலும் நீ

இவ்விடத்து இருப்பை அகற்றிவிடு. கதிரவன் மறையும் முன்பாக உன் மனைவியோடு மாடங்களையுடைய மதுரை நகரத்தினுள் சென்று விடு என்று கவுந்தியடிகளும் மறையோனாகிய மாடலனும் கூறினர் அப்போது,

அறத்தையே நினைக்கும் நெஞ்சையுடைய முனிவர்கள் நிறைந்த கோட்டைக்கு வெளியிலுள்ள பழம் பதியில் உள்ள பூப்போன்ற கண்களை உடைய இயக்கிக்கு முறையாக பால் சோறு படைத்து மீள்பவளாகிய ஆயர் குடியில் பிறந்த முதியவளான மாதரி என்பவள் கவுந்தி அடிகளைக் கண்டு அவரது அடிகளை வணங்கினாள்.

பசுக்களைப் பிணி முதலியவற்றிலிருந்தும் காப்பாற்றி புல், நீர் முதலியவை அளித்துப் பேணி அதன் பயனை யாவருக்கும் கொடுக்கின்ற ஆயர்களுடைய வாழ்க்கையில் தீமை இல்லை, ஆகவே இவள் தீங்கு செய்யமாட்டாள். இவள் முதியவள், நல்லவள், அன்புள்ள எளியவள். எனவே இம் மாதரி இடத்தில் கண்ணகியை இருத்துவதில் தப்பு ஒன்றும் இல்லை என்று எண்ணினாள்.

மாதரியே கேள், இப் பெண்ணின் கணவனது தந்தையின் பெயரைக் கேட்பாராயின் அவன் குலத்தில் பிறந்த இந் நகரத்தில் வாழ்வோர் பெறுதற்கரிய செல்வத்தினைப் பெற்றோர் போன்று தமது விருந்தினராக எதிர்கொண்டு அழைத்துக் இக்கரிய பெரும் கண்களை உடையவனோடு தமது காவலை உடைய இல்லத்தில் வைத்துக்கொள்வர், அங்ஙனம் அப்பெரும் செல்வம் உடையார் இல்லத்தில் புகும் வரைக்கும் இடைக்குலப் பெண்ணாகிய உனக்கு இவளை அடைக்கலமாகக் கொடுத்தேன்.

மங்கலமுள்ள இந்தப் பெண்ணை தூய நீரால் குளிப்பாட்டி சிவந்த கயல் போலும் நீண்ட கண்களில் மை எழுதி தேன் பொருந்திய மெல்லிய கூந்தலில் சில மலர்களைச் சூடி தூய புடவையை உடுத்தி நல்ல அணிகலன்கள் அமைந்த இவளுக்கு முன்னோர் கூறிய சிறப்புடைய தோழியரும் காவல் பெண்டும் நற்றாயும் நீயே ஆகிக் காப்பாற்று.

இங்கு என்னோடு வந்த இளங்கொடி போலும் இக்கண்ணகியின் அழகிய சிறிய அடிகள் நிலமகளும் கண்டதில்லை.

கதிரவனின் கொடிய வெய்யிலினால் தன் கணவனுக்காக நடுங்கத்தக்க துயரத்தை எய்தியும் நாவும் உலர வாட்டமடைந்தும் தனது துயரை உணராத உயர்வான குணம் கொண்ட பூங்கொடியைப் போன்ற இவள் கணவனுக்கு இனிய துணையாகிய மகளிருக்கு இன்றியமையாத கற்பாகிய இக்கடமையை மேற்கொண்ட இந்தத் தெய்வத்தை அன்றி பொலிவினை உடைய வேறு தெய்வத்தை நாம் இதுவரை கண்டதில்லை. பத்தினிப் பெண்கள் வாழும் நாட்டில் வான் மழை தவறாது, வளங்கள் குறையாது, பெரும் நிலத்தினை ஆளும் மன்னரின் வெற்றியிலும் சிதைவு தோன்றாது என்னும் பெரியோரின் அத்தகைய நல்லுரையை நீ அறியாயோ?

தவமுடையோர் தரும் அடைக்கலப் பொருள் சிறிதாயினும் அது மிகப் பெரும் இன்பத்தினை தரும். இது குறித்து நான் கூறுவதைக் கேள்:

தோட்டங்கள் நிறைந்த காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் மலர் விரிந்த அசோகின் சிறப்பான அழகிய நிழலில் சாவகர் (சமணர்) பலர் ஒன்று சேர்ந்து இட்ட ஒளி விளங்கும் சிலாவட்டத்தின் மேல் எழந்தருளி அறவுரை கூறும் சாரணர் முன்பு,

வானவில்லைப் போன்று ஒளிவிடும் மேனியுடன் பூமாலை, மணிமாலை, பொன் அணிகள் ஆகியவற்றை அணிந்த இவ்வுலக மக்கள் காண முடியாத தேவர் பலரும் வணங்கும் தெய்வ வடிவினை உடையவனும் ஒரு பக்கத்துக் கை கரிய விரலையுடைய குரங்கின் கையாக உடையவனும் ஆன பெரும் வெற்றியுள்ள தேவனொருவன் வந்து நின்றான். அவனை,

உலக நோன்பிகள் (சாவகர் - இல்வாழ் சமணர்) யாவரும் சாரணரை வணங்கி இங்கு இத் தேவனது வருகை எதனை முன்னிட்டு என்று கேட்டனர். அதற்குச் சாரணர் தலைவன்,

எட்டிப் பட்டத்துடன் இல்லறத்தில் ஈடுபட்ட சாயலன் என்பான் பட்டினி விட்டு உண்ணும் நோன்பிகள் பலரும் வந்து சேர்கின்ற இல்லத்தில் பெரிய தவத்தன்மையுள்ள ஒருவனை சாயலன் மனைவி தன் தீவினை நீங்க எதிர்கொண்ட போது, அவ்வூரிலுள்ள சிறு குரங்கு ஒன்று ஒதுங்கி அவ் வீட்டினுள் நுழைந்து அருளறத்தைக் கடைப்பிடிக்கும் அத்தவமுனிவன் திருவடிகளை சேர்ந்திருந்து அவன் உண்டு மிஞ்சிய எச்சிலையும் ஊற்றிய நீரையும் பெரு விருப்போடு சிறிது

உண்டு தன் முகத்தை நோக்கிய இன்பம் தரும் காட்சியைக் கண்ட நிலையான குறிக்கோள் உடைய மாதவன் மகிழ்ந்து இல்லத்துத் தலைவியை நோக்கி உன் மக்களைப் போன்று இக் குரங்கினைக் காத்திடுக என்றான்.

அத்தவமிக்கோன் கூறிய உண்மையான சொற்களைக் கடைப்பிடித்து அன்பு நிறைந்த அந்தக் குரங்கு இறந்த பின்னரும் தானம் செய்யும் போது அக் குரங்குக் கென்று ஒரு பங்கை அதன் இழிந்த பிறவி ஒழிக என்று கருதிச் செய்து வந்தாள் ஆதலால், நடுநாட்டில் வாரணவாசி என்ற நகரில் உத்தர கௌத்தன் என்னும் ஒருவனுக்கு மகனாகப் பிறந்து அழகிலும் செல்வத்திலும் அறிவிலும் மேம்பட்டு விளங்கி பெருவிறல் தானங்கள் பலவற்றையும் செய்து அப் பிறவியில் முப்பத்திரண்டாம் ஆண்டில் இறந்த பின்னர் தேவர் வடிவத்தினைப் பெற்றான்.

ஆகையால் தான் பெற்ற செல்வத்தின் பெரிய பயன் யாவும் தன்னைக் காத்து ஊட்டி வளர்த்தவளின் தானத்தின் சிறப்பினால்தான் என்பதை நினைத்து முன் பிறவி முதல் குரங்காய் இருந்த போதுள்ள கையை ஒரு பாகத்தில் கொண்டு தானம் செய்யும் கொள்கையின் படி வாழ்ந்த சாயலன் மனைவியின் தானத்தால் இவ் வடிவை எய்தினான் என்று சாவகர்களுக்குச் சுட்டிக் காட்டி அறிவுரை கூற இத் தெய்வ குமரன் இங்ஙனம் தோன்றினான் என்று கூறினார்.

சாரணர் மொழிந்த நல்ல அறவுரையை அந்நாளில் தெய்வ வாக்காகக் கொண்டு அறத்தின் வடி செயல்பட்டோரும் அந்நகரத்தில் உள்ள அரிய தவமுடையோரும் தனக்கென வாழாத சிறப்புடைய இவ்வாழ் துறவிகளும் தானம் செய்த எட்டியும் அவன் மனைவியும் முடிவில்லா இன்பத்தினை உடைய வீட்டுலகத்தினை எய்தினர்.

நான் கூறிய இவற்றைக் கேட்டு மனங்கொண்டாய் ஆயின் மலர் சூடிய கூந்தலை உடைய இவளோடு காலந்தாழ்த்தாது நீ செல்வாய் என்று கவுந்தியடிகள் கூற அதைக் கேட்ட மாதரி மகிழ்வெய்தி கவுந்தி அடிகளைப் போற்றினாள்.

வளர்கின்ற இளமையான அழகிய முலைகளையும் மூங்கில் போன்று வளைந்த பெரிய தோளினையும் இளைய நாணல் முளை போன்ற வெண்மையான பற்களையும் கொண்ட பேரறிவுடைய கண்ணகியோடு கதிரவன் மறைந்த பின் உள்ள ஒளி மங்கிக் கொண்டிருக்கும் நேரத்தில், கன்றினை நினைத்து வரும்

ஆக்களின் கனத்த குரல் ஒலிக்க - ஆட்டு மறியையும் கோடரியையும் உறியையும் சுமந்த தோளை உடைய இடையர்களோடு நிறைய வளையலை அணிந்த ஆய்ச்சியர் சிலர் அம் முவரையும் சூழ்ந்து வந்தனர்.

காவற்காடும் அகழியும் வளைந்து தானே எய்யும் வில் பொறியும் கரிய விரலை உடைய கருங்குரங்கு போன்ற பொறியும் கல்லினை வீசுகின்ற கவணும் அண்டினாரைத் துன்புறுத்தும் வெம்மை மிக்க நெய்யையும் சாணத்தையும் செம்பையும் உருக்கும் குழிசிகளும் இரும்பைப் பழுக்கக் காய்ச்சி உருக வைக்கும் உலைகளும் கல் இடப்பட்டு நிறைந்த கூடைகளும் தூண்டில் கருவிகளும் கழுத்தில் பூட்டி முறுக்கும் சங்கிலியும் கயிறும் ஆண்டலைப் புள் அதாவது கோழியின் வடிவமாக அல்லது தலை ஆண்மகனுடையதும் உடல் பறவையினுடையதாகவும் உள்ள வடிவில் இருக்கும் அடுப்பும் அகழியிலிருந்து ஏறுகிறவர்களைத் தள்ளும் கவையும் கழுக்கோல் ஊசியும் அம்புக் கூடுகளும் ஏவறைகளும் (கொத்தளங்களும்) நெருங்கினார் தலையை நெருக்கித் திருகும் மரங்களும் (புறவாயிலிலே கதவுக்கு காவலாகத் தூக்கப்படும் மரம் என்றும் அம்புகள் கட்டும் கயிற்றைத் தூக்கி போகவிடும் விட்ட மென்றும் சாணம்புக்கூடு என்றும் சிற்றம்புகள் வைத்து எய்யும் பொறி என்றும் பொருட்கள் உண்டு) மதிலை பிடித்து ஏறுவோரின் கையை நடுங்கச் செய்யும் ஊசி வடிவப் பொறியும் பகைவர் மேல் சென்று தாக்கும் சிச்சிலிப் பறவை வடிவான பொறியும் மதில் மேல் ஏறினாரைக் கொம்பால் கிழிக்கும் பன்றிப் பொறியும் மூங்கில் வடிவில் அடிப்பதற்காக நிறுவியுள்ள பொறிகளும் கதவிற்கு வலிமையாக உள்வாயிலில் நிலத்தில் நிறுத்தப்பட்ட மரங்களும் வலிமை மிக்க கணைய மரங்களும் எறி கோலும் சிறு ஈட்டியும் வேலும் சூட்டுகளும் மதிலுக்குரிய பிற பொறி முதலியனவும் சிறப்புற்று

நாள்தோறும் உயர்த்தப்படும் கொடிகள் அசையும் மதில் வாயிலைக் கடந்து இடையர் மகளாகிய மாதரி தன் வீட்டினுள் அடைக்கலம் கொண்ட கோவலன் கண்ணகியோடு புகுந்தாள்.

கொலைக்களக்காதை

மாதிரி என்னும் இடைக்குல மடந்தை கவுந்தியடிகளார் அறிவுறுத்தியபடி கண்ணகியையும் கோவலனையும் தன் மனைக்கு அழைத்துச் சென்று ஆர்வத்துடன் அவர்க்கு வேண்டுவனவெல்லாம் வழங்கக் கண்ணகியும் தனது கைவன்மையால் இனிதுற உணவு சமைத்துக் கணவனுக்கு ஊட்டி அற்றைநாள் இரவின்கண் அங்கிருப்ப' மற்றை நாள் கோவலன் கண்ணகியின் சீறடிச் சிலம்பில் ஒன்றனை விற்றற் பொருட்டுக் கண்ணகியைத் தேற்றுகை பல கூறி வருந்தாதிருவென்று கூறிச் செல்பவன், மதுரை நகரத்துப் பீடிகைத் தெருவிலே பொற் கொல்லர் நூற்றுவர் பின் வரத் தன்னெதிர் வந்த பொற்கொல்லனைக் கண்டு தன் சிலம்பினை அவன்பால் காட்ட, அவன் பண்டு அரண்மனைச் சிலம்பைக் கவர்ந்து வைத்துக் கொண்டு இருந்தானாதலால் அச்சிலம்பே இச்சிலம்பென்றும் அதனைக் களவுகொண்ட கள்வனும் இவனே என்றும் அரசனுக்குக் காட்டி அப் பழியைக் கோவலன்மேல் சுமத்தத் துணிந்து கோவலனை நோக்கி இச்சிலம்பு அரசி அணிதற்குத் தகுந்த சிலம்பாதலின் யான் சென்று அரசனுக்கு அறிவுறுத்தி வருமளவும் இவ்விடத்திருப்பீர் என்று கூறிச் சென்றவன், பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் கோப்பெருந் தேவியின் ஊடல் தீர்க்கச் செல்வான் முன்சென்று வணங்கி, அரண்மனைச் சிலம்பைத் திருடிய கள்வன் அடியேன் குடிலில் அச் சிலம்புடன் வந்துளான் என்று சொல்ல, அதுகேட்ட பாண்டியன் ஒரு சிறிதும் ஆராய்தலின்றிக் காவலரைக் கூவி நீவிர் இப்பொற் கொல்லனுடன் சென்று அக்கள்வனைக் கொன்று அச்சிலம்பினை ஈண்டுக் கொணர்க என்று பணிப்ப, அவ்வாறே அக் காவலர் பொற்கொல்லனுடன் சென்று அவனால் காட்டப்பட்ட கோவலனைக் கண்டுழி இத்தகையோன் களவுஞ் செய்வனோ! என்று ஆராயும்பொழுது அக் காவலருள் கல்லாக் களிமகன் ஒருவன் தன் கை வாளால் கோவலனை எறிந்துழி, கோவலன் கொலையுண்ட செய்தியைக் கூறும் பகுதி என்றவாறு.

பாடல்

அரும்பெற்ற பாவையை அடைக்கலம் பெற்ற

இரும்பே ருவகையின் இடைக்குல மடந்தை

அளைவிலை யுணவின் ஆய்ச்சியர் தம்மொடு

மிளைகும் கோவலர் இருக்கை யன்றிப்

பூவ லூட்டிய புனைமாண் பந்தர்க் 5

காவற் சிற்றிற் கடிமனைப் படுத்துச்

செறிவளை யாய்ச்சியர் சிலருடன் கூடி

நறுமலர்க் கோதையை நாணீ ராட்டிக்

கூடல் மகளிர் கோலங் கொள்ளும்

ஆடகப் பைம்பூ ணருவிலை யழிப்பச் 10

செய்யாக் கோலமொடு வந்தீர்க் கென்மகள்

ஐயை காணீ ரடித்தொழி லாட்டி

பொன்னிற் பொதிந்தேன் புனைபூங் கோதை

என்னுடன் நங்கையீங் கிருக்கெனத் தொழுது

மாதவத் தாட்டி வழித்துயர் நீக்கி 15

ஏத மில்லா இடந்தலைப் படுத்தினள்

நோதக வுண்டோ நும்மக னார்க்கினிச்

சாவக நோன்பிக ளடிக ளாதலின்

நாத்தூண் நங்கையொடு நாள்வழிப் படுஉம்

அடிசி லாக்குதற் கமைந்தநற் கலங்கள் 20

நெடியா தளிமின் நீரெனக் கூற

இடைக்குல மடந்தையர் இயல்பிற் குன்றா

மடைக்கலந் தன்னொடு மாண்புடை மரபிற்

கோளிப் பாகற் கொழுங்கனித் திரள்காய்
வாள்வரிக் கொடுங்காய் மாதுளம் பசங்காய் 25

மாவின் கனியொடு வாழைத் தீங்கனி
சாலி யரிசி தம்பாற் பயனொடு
கோல்வளை மாதே கொள்கெனக் கொடுப்ப
மெல்விரல் சிவப்பப் பல்வேறு பசங்காய்
கொடுவாய்க் குயத்து விடுவாய் செய்யத் 30

திருமுகம் வியர்த்தது செங்கண் சேந்தன
கரிபுற அட்டில் கண்டனள் பெயர
வையெரி மூட்டிய ஐயை தன்னொடு
கையறி மடைமையிற் காதலற் காக்கித்
தாலப் புல்லின் வால்வெண் தோட்டுக் 35

கைவன் மகடூஉக் கவின்பெறப் புனைந்த
செய்வினைத் தவிசிற் செல்வன் இருந்தபின்
கடிமல ரங்கையிற் காதல னாடிநீர்
சுடுமண் மண்டையில் தொழுதனள் மாற்றி
மண்ணக மடந்தையை மயக்கொழிப் பனள்போல் 40

தண்ணீர் தெளித்துத் தன்கையால் தடவிக்
குமரி வாழையின் குருத்தகம் விரித்தீங்கு
அமுத முண்க அடிக ளீங்கென
அரசர் பின்னோர்க் கருமறை மருங்கின்
உரிய வெல்லாம் ஒருமுறை கழித்தாங்கு 45

ஆயர் பாடியின் அசோதைபெற் றெடுத்த
 பூவைப் புதுமலர் வண்ணன் கொல்லோ
 நல்லமு துண்ணும் நம்பி யீங்குப்
 பல்வளைத் தோளியும் பண்டுநங் குலத்துத்
 தொழுனை யாற்றினுள் தூமணி வண்ணனை 50

விழுமந் தீர்த்த விளக்குக் கொல்லென
 ஐயையுந் தவ்வையும் விம்மிதம் எய்திக்
 கண்கொளா நமக் கிவர் காட்சி யீங்கென
 உண்டினி திருந்த உயர்பே ராளற்கு
 அம்மென் திரையலோ டடைக்கா யீத்த 55

மையீ ரோதியை வருகெனப் பொருந்திக்
 கல்லதர் அத்தம் கடக்க யாவதும்
 வல்லுந கொல்லோ மடந்தைமெல் லடியென
 வெம்முனை யருஞ்சுரம் போந்ததற் கிரங்கி
 எம்முது குரவர் என்னுற் றனர்கொல் 60

மாயங் கொல்லோ வல்வினை கொல்லோ
 யானுளங் கலங்கி யாவதும் அறியேன்
 வறுமொழி யாளரொடு வம்பப் பரத்தரொடு
 குறுமொழி கோட்டி நெடுநகை புக்குப்
 பொச்சாப் புண்டு பொருளுரை யாளர் 65

நச்சுக்கொன் றேற்கும் நன்னெறி யுண்டோ
 இருமுது குரவ ரேவலும் பிழைத்தேன்

சிறுமுதுக் குறைவிக்குச் சிறுமையுஞ் செய்தேன்
வழுவுவனும் பாரேன் மாநகர் மருங்கீண்டு
எழுகென எழுந்தாய் என்செய் தனையென 70

அறவோர்க் களித்தலும் அந்தண ரோம்பலும்
துறவோர்க் கெதிர்தலும் தொல்லோர் சிறப்பின்
விருந்தெதிர் கோடலும் இழந்த என்னைநும்
பெருமக டன்னொடும் பெரும்பெயர்த் தலைத்தாள்
மன்பெருஞ் சிறப்பின் மாநிதிக் கிழவன் 75

முந்தை நில்லா முனிவிகந் தனனா
அற்புளஞ் சிறந்தாங் கருண்மொழி அளைஇ
எற்பா ராட்ட யானகத் தொளித்த
நோயும் துன்பமும் நொடிவது போலுமென்
வாயல் முறுவற்கவர் உள்ளகம் வருந்தப் 80

போற்றா வொழுக்கம் புரிந்தீர் யாவதும்
மாற்றா உள்ள வாழ்க்கையே னாதலின்
ஏற்றெழுந் தனன்யான் என்றவள் கூறக்
குடிமுதற் சுற்றமும் குற்றிளை யோரும்
அடியோர் பாங்கும் ஆயமும் நீங்கி 85

நாணமும் மடனும் நல்லோ ரேத்தும்
பேணிய கற்பும் பெருந்துணை யாக
என்னொடு போந்தீங் கென்றுயர் களைந்த
பொன்னை கொடியே புனைபூங் கோதாய்

நாணின் பாவாய் நீணில விளக்கே 90

கற்பின் கொழுந்தே பொற்பின் செல்வி
 சீறடிச் சிலம்பி னொன்றுகொண் டியான்போய்
 மாறி வருவன் மயங்கா தொழிகெனக்
 கருங்கயல் நெடுங்கட் காதலி தன்னை
 ஒருங்குடன் தழீஇ உழையோ ரில்லா 95

ஒருதனி கண்டுதன் உள்ளகம் வெதும்பி
 வருபனி கரந்த கண்ண னாகிப்
 பல்லான் கோவல ரில்லம் நீங்கி
 வல்லா நடையின் மறுகிற் செல்வோன்
 இமிலே றெதிர்ந்த திழுக்கென அறியான் 100

தன்குலம் அறியுந் தகுதியன் றாதலின்
 தாதெரு மன்றந் தானுடன் கழிந்து
 மாதர் வீதி மறுகிடை நடந்து
 பீடிகைத் தெருவிற் பெயர்வோன் ஆங்கண்
 கண்ணுள் வினைஞர் கைவினை முற்றிய 105

நுண்வினைக் கொல்லர் நூற்றுவர் பின்வர
 மெய்ப்பை புக்கு விலங்குநடைச் செலவின்
 கைக்கோற் கொல்லனைக் கண்டன னாகித்
 தென்னவன் பெயரொடு சிறப்புப் பெற்ற
 பொன்வினைக் கொல்லன் இவனெனப் பொருந்திக் 110

காவலன் நேவிக் காவதோர் காற்கணி
 நீவிலை யிடுதற் காதி யோவென
 அடியேன் அறியே னாயினும் வேந்தர்
 முடிமுதற் கலன்கள் சமைப்பேன் யானெனக்
 கூற்றத் தூதன் கைதொழு தேத்தப் 115

போற்றருஞ் சிலம்பின் பொதிவா யவிழ்த்தனன்
 மத்தக மணியோடு வயிரம் கட்டிய
 பத்திக் கேவணப் பசும்பொற் குடைச்சூற்
 சித்திரச் சிலம்பின் செய்வினை யெல்லாம்
 பொய்த்தொழிற் கொல்லன் புரிந்துடன் நோக்கிக் 120

கோப்பெருந் தேவிக் கல்லதை இச்சிலம்பு
 யாப்புற வில்லை யெனமுன் போந்து
 விறல்மிகு வேந்தற்கு விளம்பியான் வரவென்
 சிறுகுடி லங்கண் இருமின் நீரெனக்
 கோவலன் சென்றக் குறுமக னிருக்கையோர் 125

தேவ கோட்டச் சிறையகம் புக்கபின்
 கரந்தியான் கொண்ட காலணி ஈங்குப்
 பரந்து வெளிப்படா முன்னம் மன்னற்குப்
 புலம்பெயர் புதுவனிற் போக்குவன் யானெனக்
 கலங்கா வுள்ளம் கரந்தனன் செல்வோன் 130

கூடன் மகளிர் ஆடல் தோற்றமும்
 பாடற் பகுதியும் பண்ணின் பயங்களும்

காவல னுள்ளம் கவர்ந்தன என்றுதன்
 ஊட லுள்ளம் உள்கரந் தொளித்துத்
 தலைநோய் வருத்தந் தன்மே லிட்டுக் 135

குலமுதல் தேவி கூடா தேக
 மந்திரச் சுற்றம் நீங்கி மன்னவன்
 சிந்தரி நெடுங்கட் சிலதியர் தம்மொடு
 கோப்பெருந் தேவி கோயில் நோக்கிக்
 காப்புடை வாயிற் கடைகாண் அகவையின் 140

வீழ்ந்தனன் கிடந்து தாழ்ந்துபல ஏத்திக்
 கன்னக மின்றியும் கவைக்கோ லின்றியும்
 துன்னிய மந்திரந் துணையெனக் கொண்டு
 வாயி லாளரை மயக்குதுயி லுறுத்துக்
 கோயிற் சிலம்பு கொண்ட கள்வன் 145

கல்லென் பேரூர்க் காவலர்க் கரந்தென்
 சில்லைச் சிறுகுடி லகத்திருந் தோனென
 வினைவிளை கால மாதலின் யாவதும்
 சினையலர் வேம்பன் தேரான் ஆகி
 ஊர்காப் பாளரைக் கூவி ஈங்கென் 150

தாழ்ப்புங் கோதை தன்காற் சிலம்பு
 கன்றிய கள்வன் கைய தாகில்
 கொன்றச் சிலம்பு கொணர்க ஈங்கெனக்
 காவலன் ஏவக் கருந்தொழிற் கொல்லனும்

ஏவ லுள்ளத் தெண்ணியது முடித்தெனத் 155

தீவினை முதிர்வலைச் சென்றுபட் டிருந்த
கோவலன் றன்னைக் குறுகின னாகி
வலம்படு தானை மன்னவன் ஏவச்
சிலம்பு காணிய வந்தோர் இவரெனச்
செய்வினைச் சிலம்பின் செய்தி யெல்லாம் 160

பொய்வினைக் கொல்லன் புரிந்துடன் காட்ட
இலக்கண முறைமையின் இருந்தோன் ஈங்கிவன்
கொலைப்படு மகனலன் என்கூறும்
அருந்திறல் மாக்களை அகநகைத் துரைத்துக்
கருந்தொழிற் கொல்லன் காட்டின னுரைப்போன் 165

மந்திரம் தெய்வம் மருந்தே நிமித்தம்
தந்திரம் இடனே காலம் கருவியென்று
எட்டுட னன்றே இழுக்குடை மரபிற்
கட்டுண் மாக்கள் துணையெனத் திரிவது
மருந்திற் பட்டி ராயின் யாவரும் 170

பெரும்பெயர் மன்னனிற் பெருநவைப் பட்டிர்
மந்திர நாவிடை வழத்துவ ராயின்
இந்திர குமரரின் யாங்காண் குவமோ
தெய்வத் தோற்றம் தெளிகுவ ராயின்
கையகத் துறுபொருள் காட்டியும் பெயர்குவர் 175

மருந்தின் நங்கண் மயக்குவ ராயின்
 இருந்தோம் பெயரும் இடனுமா ருண்டோ
 நிமித்தம் வாய்த்திடி னல்ல தியாவதும்

புகற்கிலா அரும்பொருள் வந்துகைப் புகுதினும்
 தந்திர கரணம் எண்ணுவ ராயின் 180

இந்திரன் மார்பத் தாரமும் எய்துவர்
 இவ்விடம் இப்பொருள் கோடற் கிடமெனின்
 அவ்விடத் தவரை யார்காண் கிற்பார்
 காலங் கருதி அவர்பொருள் கையுறின்
 மேலோ ராயினும் விலக்கலு முண்டோ 185

கருவி கொண்டவர் அரும்பொருள் கையுறின்
 இருநில மருங்கின் யார்காண் கிற்பார்
 இரவே பகலே என்றிரண் டில்லை
 கரவிடங் கேட்பினோர் புகலிட மில்லை
 தூதர் கோலத்து வாயிலின் இருந்து 190

மாதர் கோலத்து வல்லிருட் புக்கு
 விளக்கு நிழலில் துளக்கிலன் சென்றாங்கு
 இளங்கோ வேந்தன் துளங்கொளி ஆரம்
 வெயிலிடு வயிரத்து மின்னின் வாங்கத்
 துயில்கண் விழித்தோன் தோளிற் காணான் 195

உடைவாள் உருவ உறைகை வாங்கி

எறிதொறுஞ் செறித்த இயல்பிற் காற்றான்
 மல்லிற் காண மணித்தூண் காட்டிக்
 கல்வியிற் பெயர்ந்த கள்வன் றன்னைக்
 கண்டோர் உளரெனிற் காட்டும் ஈங்கிவர்க் 200

குண்டோ வலகத் தொப்போ ரென்றக்
 கருந்தொழிற் கொல்லன் சொல்ல ஆங்கோர்
 திருந்துவேற் றடக்கை இளையோன் கூறும்
 நிலனகழ் உளியன் நீலத் தானையன்
 கலந்சை வேட்கையிற் கரும்புலி போன்று 205

மாரி நடுநாள் வல்லிருள் மயக்கத்து
 ஊர்மடி கங்குல் ஒருவன் தோன்றக்
 கைவாள் உருவஎன் கைவாள் வாங்க
 எவ்வாய் மருங்கினும் யானவற் கண்டிலேன்
 அரிதிவர் செய்தி அலைக்கும் வேந்தனும் 210

உரிய தொன் றுரைமின் உறுபடை யீரெனக்
 கல்லாக் களிமக னொருவன் கையில்
 வெள்வாள் எறிந்தனன் விலங்கு டறுத்தது
 புண்ணுமிழ் குருதி பொழிந்துடன் பரப்ப
 மண்ணக மடந்தை வானுயர் கூரக் 215

காவலன் செங்கோல் வளைஇய வீழ்ந்தனன்
 கோவலன் பண்டை ஊழ்வினை உருத்தென்.
 நேரிசை வெண்பா

நண்ணும் இருவினையும் நண்ணுமின்கள் நல்லறமே
கண்ணகி தன் கேள்வன் காரணத்தான்-மண்ணில்
வளையாத செங்கோல் வளைந்ததே பண்டை
விளைவாகி வந்த வினை.

உரை

மாதரி கண்ணகிக்குச் செய்யும் அன்புச் செயல்

1-6: அரும்பெறல் மனைப்படுத்து

(இதன்பொருள்) அரும் பெறல் பாவையை அடைக்கலம் பெற்ற இரும்பேர் உவகையின் - தனக்கு விருந்தாகப் பெறுதற்கரிய பாவைபோல்வாளாகிய கண்ணகி நல்லாளை மாதவமுடைய கவுந்தியடிகளாலே அடைக்கலம் கொடுக்கப் பெற்றமையால் மிகப் பெரியதாகிய மகிழ்ச்சியை எய்திய இடைக்குல மடந்தை - கொடும்பாடில்லாத கோவலர் குடியிற் பிறந்த அம் மாதரி தானும் அளை விலை உணவின் ஆய்ச்சியர் தம்மொடு கோவலர் இருக்கை அன்றி - மோர் விற்ற கூலங்களை உணவாக உடைய ஆய்ச்சியரும் ஆயரும் குடி இருக்கும் பழைய இல்லின்கண் கண்ணகியை வைத்தலின்ற மிளைசூழ் காவல் புனைமாண் பந்தாப் புவல் ஊட்டிய சிற்றில் கடி மனைப்படுத்து - கட்டுவேலி சூழ்ந்த காவலையும் அழகு செய்யப்பட்டு மாட்சிமை உடைத்தாகிய பந்தலையும் உடைய செம்மண் பூசப்பட்ட சிறிய இல்லமாகிய புதியதொரு மனையிலே வைத்து என்க.

(விளக்கம்) அளை - மோர். விலை - விலையாகப் பெற்ற நென் முதலியன. மிளை சூழ் காவல் சிற்றில் எனவும். புவலூட்டிய சிற்றில் எனவும். பந்தர்ச் சிற்றில் எனவும் தனித்தனி கூட்டுக. மிளை - கட்டு வேலி. புவல் - செம்மண். புவற் படுவில் கூவற்றோண்டிய (புறம்: 319-1) என்புழியும் அ.து பொருட்டாதல் அறிக. கடி - புதுமை.

7-14: செறி வளை தொழுது

(இதன்பொருள்) செறி வளை ஆய்ச்சியர் சிலருடன் கூடி நறு மலர்க்கோதையை நாள் நீராட்டி - மாதரி தன் சுற்றத்தினராகிய செறிந்த வளையலணிந்த ஆய்ச்சியர் சிலரோடே தானும் முன்னின்று நறுமணங்கமழும் மலர்

மாலையினையுடைய கண்ணகியைப் புதிய நீராலே குளிப்பாட்டிப் பின்னர் அவள் திருமுகம் நோக்கி புனை பூங்கோதை நங்கை - தொடுத்த மலர் மாலையை யுடைய நங்கையீரே! இனி ஒன்றற்கும் கவலாது! என்னுடன் ஈங்கு இருக்க - அடிச்சியாகிய என்னுடன் இங்கு இருந்தருளுக கூடல் மகளிர் கோலம் கொள்ளும் ஆடகப் பைம்பூண் அரு விலை அழிப்பச் செய்யாக் கோலமொடு வந்தீர்க்கு - இம் மதுரை நகரத்தே வாழுகின்ற பெருங்குடி மகளிர் அணிந்து கொள்ளுகின்ற ஆடகம் என்னும் பொன்னாற் செய்த அணிகலன்களால் ஆகிய அழகை அழித்தற்கு இங்கு இயற்கை அழகோடு எழுந்தருளிய நுமக்குக் குற்றேவற் சிலதியர் இலரே என்று கருத வேண்டா என் மகள் ஐயை காணீர் அடித்தொழிலாட்டி - இதோ நிற்பவள் என்னுடைய மகளாவள். ஐயை என்னும் இவளை நோக்குமின் இவள் இனி நும்முடைய குற்றேவல் சிலதியாய் நும்முடனே இருப்பள் பொன்னீற் பொதிந்தேன் - அடிச்சியும் நும்மை பொன்னைப் பொதிந்து வைத்துப் பேணுமாறு போல எனது உள்ளத்தே பொதிந்து வைத்துப் பேணிக்கொள்வேன் எனத்தொழுது என்று சொல்லிக் கண்ணகியை மகிழ்ச்சியோடு கை கூப்பித் தொழுது என்க.

(விளக்கம்) கூடல் மகளிர் என்றது - கூடலின் வாழும் பெருங்குடி மகளிர் என்பதுபட நின்றது. அவரணியும் அணிகலனின் சிறப்புக் கூறுவாள் அரு விலை ஆடகப் பைம்பூண் என்று விதந்தாள். இம் மதுரை நகரத்துத் தான்கண்ட அழகிய மகளிர் அணிகலன்களால் அணிசெய்து கொள்ளும் கோலந்தானும் இவருடைய இயற்கை அழகின் முன் புற்கென்று போம் என்னுங் கருத்தால் கண்ணகியின் அழகினைத் தன்னுள்ளே உவந்து, உவந்து இம் மாதரி வியந்து கூறிய இச் சொற்கள் பெரிதும் இன்பமுடையன ஆதல் உணர்க. செய்யாக் கோலம் - இயற்கை அழகு. நங்கை - நங்கையீர். நங்கை என்பதனை மாமி மருகியை அழைக்கும் முறைப்பெயர் என்பர் அடியார்க்கு நல்லார். (மேலும்) பாதரி கோவலனைத் தனக்கு மகனாகக் கருதி இங்ஙனம் கூறினாள் எனவும் இஃது அக்கால வழக்கு எனவும் விளக்கினர். வந்தாய்க்கு எனவும் காணின் எனவும் பாடம் உண்டு.

15 - 21: மாதவத் தாட்டி நீரெனக் கூற

(இதன்பொருள்) மாதவத்தாட்டி வழித்துயர் நீக்கி ஏதம் இல்லா இடம் தலைப்படுத்தினள் நும் மகனார்க்கு இனி நோதகவு உண்டோ - பெரிய தவத்தையுடைய கவுந்தியடிகளார் வழியின் கண் நும் பொருட்டுச் சிறிதும் நும்

கணவனார்க்குத் துயர் உண்டாகாமல் நீக்கியதோடன்றி இங்கும் துன்பம் இல்லாத இடத்திலே நும்மைச் சேர்த்து வைத்தமையாலே நும்முடைய கணவனார்க்கு இனியும் நும் பொருட்டுத் துன்பம் உளதாமோ? ஆகாது காண்! என்று கூறிக் கண்ணகியை நன்கு தேற்றிப் பின்னர் அங்கு நின்ற ஆய்ச்சியரை நோக்கி அடிகள் சாவக நோன்பிகள் ஆதலின் நாத்தூண் நங்கையொடு நீர் நாள் வழிப்படுஉம் அடசில் ஆக்குதற்கு - அடிகள் சாவக நோன்பிகள் ஆதலாலே இந் நங்கையாருடைய நாத்தூணாருடனே நீங்களும் சென்று பகற் பொழுதிலே உண்ணும் அடசில் சமைத்தற்கு அமைந்த நல் கலங்கள் நெடியாது அளிமின் எனக் கூற - பொருந்திய நல்ல புதுக் கலங்களைக் காலந்தாழ்க்காமல் கொணர்ந்து கொடுப்பீராக என்று ஏவா நிற்ப என்க.

(விளக்கம்) நும் மகனார் - நும்முடைய கணவனார் மகன் மகள் என்னும் சொற்கள் கணவன் மனைவி என்னும் பொருளுடையவையாகப் பூண்டு வழங்கப்பட்டன. இதனை நினக்கிவன் மகனாத் தோன்றியதூஉம், மனக்கினியாற்கு நீ மகளாயதூஉம். பண்டும் பண்டும் பலபிறப்புளவாற், கண்ட பிறவியே அல்ல காரிகை (21: 29-32) எனவரும் மணிமேகலையினும் காண்க. வழி வருங்கால் நும் பொருட்டு நும் கணவனார்க்கு வரும் துன்பத்தை அடிகளார் தாமே நீக்கினர் இங்கும் எம்மிடத்தே அடைக்கலந் தந்தமையால் நும் பொருட்டு ஈண்டும் நும் கணவனார்க்கு வரும் வருத்தத்தை நீக்கினர் என்பது கருத்து. நோதகவு - துன்பம். உண்டோ - என்புழி ஓகாரம் எதிர்மறை. இல்லை என்றவாறு. அடிகள் என்றது கோவலனை. சாவக நோன்பு - இல்லறத்திலிருந்தே விரதம் காத்தல். நங்கை நாத்தூண் என்க - நாத்தூண் என்றது ஐயையை. கணவனுடன் பிறந்தாளை நாத்தூணா என்று இக்காலத்திலும் வழங்குவர்.

இனி, நாத்தூண் நங்கையொடு அடசில் ஆக்குதற்கு எனச் சொற் கிடந்தவாறே பொருள் கோடலுமாம். கண்ணகி தனக்கு மருகி ஆகிய விடத்தே தன்மகள் அவட்கு நாத்தூண் முறையினள் ஆதல் பற்றி அவ்வாறு கூறினள் என்க. நற்கலம் என்றது நல்லனவும் புதியனவும் ஆகிய கலங்கள் என்பதுபட நின்றது. சாவக நோன்பிகள் பகற் பொழுதிலேயே உண்ணும் விரதமுடையர் ஆதலின் நான் வழிப்படுஉம் அடசில் எனவும். ஞாயிறு படுவதன் முன்னர் உண்ணல் வேண்டுதலின் நெடியாதளிமின் எனவும் ஒதினாள். தனக்கு அற்றை நாள் அரண்மனைக்கு

நெய்யளக்கும் நாளாதலின் நீர் அளிமின் என்றாள். இங்குக் கூறியன இவர்கள் சென்ற பிற்பகலினும் அன்றிரவு செய்தனவுமாம். இனி, மற்றைநாளைச் செய்தி கூறுகின்றார்.

இடைக்குல மகளிர் அடிசிற்கு வேண்டுவன கொடுத்தல்

22-28: இடைக்குல கொடுப்ப

(இதன்பொருள்) இடைக்குல மடந்தையர் இயல்பின் குன்றாமடைக்கலம் தன்னோடு - அது கேட்ட அவ்விடைக்குல மகளிர் மாதரி கூறிய தன்மையில் குறைபாடில்லாத அடிசில் சமைத்தற்குரிய கலங்களோடே மாண்பு உடை மரபின் கோளிப்பாகல் கொழுங்கனித் திரள்காய் வாள்வரிக் கொடுங்காய் மாதுளம் பசங்காய் மாவின் கனியொடு வாழைத்தீங்கனி - மாட்சிமையுடையோர் கொடுக்கும் தன்மை போலப் பூவாது காய்க்கும் பலாவினுடைய கொழுவிய திரண்ட முதிர்ந்த காயும் வளைந்த வரிகளையுடைய வெள்ளரிக்காயும் கொம்மட்டி மாதுளையின் இளங்காயும் மாம்பழமும் இனிய வாழைப்பழமும் சாலி அரிசி - செந்நெல் அரிசியும் ஆகிய இவற்றை தம் பால் பயனொடு - தம் குலத்திற்குரிய பாலுடனும் தயிருடனும் நெய்யுடனும் கோல்வளை மாதே கொள்கெனக் கொடுப்ப திரண்ட வளையலை யணிந்த மாதே கொள்வாயாக வென்று சொல்லிக்கொடுக்க என்க.

(விளக்கம்) மாண்புடை மரபின் என்பதற்கு உணவிற்கு மாட்சிமையுடைய முறைமையுடைய எனலே அமையுமாயினும் அதனைக் கோளிப் பாகல் என்பதற்கு அடையாக்கி அடியார்க்கு நல்லார் மாட்சிமையுடையோர் கொடுக்கும் மரபு போலப் பூவாது காய்க்கும் பாகல் என்றது கீழ்வரும் செய்யுளைக் கருதிக் கூறியபடியாம் அச் செய்யுள்:

சொல்லாம லேபெரியர் சொல்லிச் செய்வார் சிறியர்

சொல்லியுஞ் செய்யார் கயவரே - நல்ல

குலாமாலை வேற்கண்ணாய் கூறுவமை நாடிந்

பலாமாவைப் பாதிரியைப் பார்

என வரும். கோளிப் பாகல் - பலா வெளிப்படை. கனிந்தாய் - கனிக்கு ஆன காய், முதிர்ந்த காய் இதனை இக் காலத்துச் செங்காய் என்ப. வால்வரிக் கொடுங்காய்

எனப் பாடங் கொண்டு வெள்ளரிக்காய் என்பர் அரும்பதவுரையாசிரியர். கொம்மட்டி மாதுளங்காய் புளிங்கறி ஆக்குதற்குச் சிறந்தது என்பர். பாற்பயன் - பாலாகிய பயன் எனலுமமையும்.

29-34: மெல் விரல் ஆக்கி

(இதன்பொருள்) பல்வேறு பசங்காய் கொடுவாய் குயத்து மெல்விரல் சிவப்ப விடுவாய் செய்ய - அவ்வாறு அம்மகளிர் கொடுத்த பல்வேறு வகைப்பட்ட பசிய காய்களை வளைந்த அரிவாளால் கண்ணகி தனது மெல்லிய விரல்கள் சிவக்கும்படி அரியா நிற்ப திருமுகம் வியர்த்தது செங்கண் சேந்தன - பின்னர் அவற்றைச் சமைக்கும் பொழுது அவளுடைய அழகிய முகம் வியர்த்தது இயல்பாகவே சிவந்த அவளுடைய கண்கள் பெரிதும் சிவந்தன வை எரி மூட்டிய ஐயை தன்னொடு - சமைக்கும் பொழுது தனக்கு உதவியாக வைக்கோலால் அடுப்பின்கண் தீ மூட்டித் தந்த ஐயையினோடு கை அறி மடைமையின் காதலற்கு ஆக்கி - தனது கை பயின்றறிந்த சமையல் தொழில் வன்மையால் தன் காதலனுக்குத் தான் வல்லவாறு உணவு சமைத்து கரிபுற அட்டில் கண்டனள் பெயர் - புகையால் கரிந்த இடத்தையுடைய அவ் வடுக்களைத் தொழிலை முடித்து வந்த பின்னர் என்க.

(விளக்கம்) கொடுவாய் குயம் - வளைந்த அரிவாள். விடுவாய் செய்தல் - அரிந்து துணித்தல். அத் தொழிலில் பலயாண்டுகள் கோவலன் தன்னைக் கைவிட்டுப் போனமையால் பயிற்சி இல்லாமையால் அவளது திருமுகம் வியர்த்தது, செங்கண் சேர்ந்தன என்பதே ஈண்டு அடிகளார் கருத்தென்றுணர்க. அட்டில் சமை குமிடம் ஐயை தீ மூட்டிக் கொடுக்குமளவே கண்ணகிக்கு உதவி செய்தனள் என்பது தோன்றவை எரி மூட்டிய ஐயை தன்னொடு என்றார். மடைமைசமையற் றொழில் திறமை. அது தானும் பண்டு அவள் கை நன்கு பயின்றறிந்த திறமை என்பது போதரக் கையறி மடமையின் ஆக்கி என்றார். ஆக்கி அட்டில் கண்டனள் பெயர் என இயைத்திடுக.

கண்ணகி கோவலனை ஊட்டுதல்

35-43: தாலப் புல்லின் அடிகளீங்கென

(இதன்பொருள்) தாலப் புல்லின் வால் வெள் தோட்டுக் கைவல் மகடுஉக் கவின் பெறப் புனைந்த செய் வினைத்தவிசின் செல்வன் இருந்தபின் பனையினது தூய வெள்ளிய குருத் தோலையாலே கைத்தொழில் திறம் படைத்த மகளாலே மிகவும் அழகாகப் புனைந்து செய்த தொழில் சிறப்பமைந்த (தடுக்கு) இருக்கையின் கண் தன் காதலன் இருந்த பின்னர் கடி மலர் அங்கையிற் காதலன் சுடு மண் மண்டையில் அடி நீர் தொழுதனள் மாற்றி மணமுடைய செந்தாமரை மலர் போன்ற தன் கைகளைக் குவித்துத் தன் காதலன் சுட்ட மட் பாண்டத்தின் கண்ணுள்ள நன்னீரால் அடிகளைக் கழுவிய நீரைத் தொழுதனளாய் மாற்றி மண்ணகமடந்தையை மயக்கு ஒழிப்பனள் போல் தண்ணீர் தெளித்துத் தன் கையால் தடவி நில மகள் எய்திய மயக்கத்தைத் தீர்ப்பவள் போல் நிலத்தில் தண்ணீரைத் தெளித்துத் தன் கையால் வட்டமாக மெழுகி குமரி வாழையின் குருத்து அகம் விரித்து அடிகள் ஈங்கு அமுதம் உண்க என - குலை ஈனாத இளைய வாழையினது குருத்தை அதன் உள்ளிடம் தோன்ற விரித்திட்டு அதன் அகத்தே அமுதைப் பெய்து அடிகளே அமுது செய்தருளுக என்று வேண்டா நிற்ப என்க.

(விளக்கம்) தாலப்புல் - பனை புறக்காழ் உடையதாதலின் புல் என்றார். வால் வெள்தோடு என்றது - பனையின் மிகவும் இளமையான குருத்தோலையை அது சிறந்த வெண்மையுடையதாதலன்றியும் தூய்மையும் உடைத்தாதலின் வால் வெண்டோடு என்றார். மகடுஉ - பெண்பாற் பொதுச் சொல். தவிசு - தடுக்கு. செல்வன் - ஈண்டுக் கணவன் என்னும் பொருட்டு. அடிகழுவிய நீர், அமுதைப் பெய்து என்பன இசை எச்சம். சுடுமண் மண்டை என்றார் புதுக்கலம் என்பது தோன்ற மண்டை என்றார், பண்டு பொற்கலம் முதலியவற்றால் அடி கழுவும் அவன் இப்பொழுது இழிந்த மண்டையாலும் அது செய்ய நேர்ந்தது என்று புலப்படுத்தற்கு. மண்ணகம்: ஒரு சொல். மாலைப் பொழுதாகலின் நிலமடந்தை மயக்கு ஒழிப்பனள் போல் என்றார். எதிர்வது உணர்ந்து மயங்கினாளை மயக்கொழிப்பாள் போல என்னும் பழையவுரை சிறப்புடைத்தன்று. குமரி வாழை என்பது பெயரின் வந்த சமாதி என்னும் அணி என்பர் (அடியார்க்கு - விரித்தீங்கு என்புழி ஈங்கு அசைச்சொல். ஆக்கி இருந்தபின் மாற்றித் தெளித்துத் தடவி விரித்து அமுதம் உண்க என இயையும்.

44-53: அரசர் ஈங்கென

(இதன்பொருள்) அரசர் பின்னோர்க்கு அரு மறை மருங்கின் உரிய வெல்லாம் ஒரு முறை கழித்து - வணிகருக்கு ஒதவும் உணரவும் அரிய மறை நூலின்கண் உண்ணுங்கால் செய்தற்குரியனவாக விதிக்கப்பட்ட வாய்ப்பூச்சுப் பலியிடுதல் முதலிய செய்கை எல்லாம் செய்து ஒருவாறு முடித்தபின் கோவலன் அமுதுண்பானாக ஆங்கு ஐயையும் தவ்வையும் - அவ்விடத்தே புறத்து நின்று நோக்கிய ஐயையும் அவள் அன்னையாகிய மாதரியும் அக் காதலர்களுடைய அழகு கண்டு தம்முள்ஈங்கு நல் அமுது உண்ணும் நம்பி ஆயர்பாடியின் அசோதை பெற்று எடுத்த பூவை புது மலர் வண்ணன் கொல்லோ - இவ்வாயர்பாடியில் நல்ல அமுதுண்கின்ற இந்நம்பி பண்டு வட மதுரைக்கண் ஆயர்பாடியினிடத்தே யசோதை என்னும் ஆய்ச்சி அருந்தவத்தால் ஈன்று வளர்த்த சாயாவினது புதிய மலர் போன்ற நிறத்தையுடைய கண்ணனோ எனவும் பல் வளைத்தோளியும் பண்டு நம் குலத்துத் தொழுனை யாற்றினுள் தூமணி வண்ணனை விழுமம் தீர்த்த விளக்குக்கொல் என - இங்கு இவனுக்கு நல்லமுதாட்டித் துயர் தீர்க்கின்ற பலவாகிய வளையலணிந்த இந்நங்கைதானும் பழைய காலத்து நமது குலத்தில் தோன்றி ஆங்குக் காளிநதி யாற்றின்கண் தூயநீல மணி போலும் நிறமுடைய அக்கண்ணனுடைய துயரத்தைத் தீர்த்த குலவிளக்குப் போல்வாளாகிய நப்பின்னை தானோ எனவும் வியந்து விம்மிதம் எய்தி நமக்கு ஈங்கு இவர் காட்சி கண் கொளா என உவகை பொங்கியவராய் இவ்விடத்தே நாம் காணுகின்ற இவருடைய காட்சி நம்முடைய கண்களின்கண் அடங்கமாட்டா என்று புகழ்ந்து கூறாநிற்ப என்க.

(விளக்கம்) கண்ணன் வட மதுரையில் ஆயர்பாடியில் பிறந்து நப் பின்னையை மணந்து அவள் அன்பால் துயர் தீர்ந்தனன். இப்பொழுது இம் மதுரையில் இவ்வாயர்பாடியில் அமுதுண்ணும் இந்நம்பியும் அவனுடைய துயர்தீர்க்கும் இந்நங்கையும் அக்கண்ணனையும் நப்பின்னையையும் போலவே நமக்குக் காட்சி தருகின்றனர் என அவர் அழகினை அன்புடைய இவ்வன்னையும் மகளும் தம்முட் கூறி வியக்கின்றனர் என்க. ஆங்கு ஆயர்பாடியில் என்றது அவ்வட மதுரையில் அவ்வாயர்பாடியில் என்றவாறு. ஈங்கு நல்லமுதுண்ணும் நம்பி என்றது இம் மதுரையின் இவ்வாயர்பாடியில் நல்லமுதுண்ணும் நம்பி என்றவாறு. பூவைப் புதுமலர் வண்ணன் என்பதும், தூமணி வண்ணன் என்பதும் கண்ணனையும் விளக்கு

என்பது நப்பின்னையையும் குறித்து நின்றன. நம்பி: கோவலன். தோளி: கண்ணகி நங்குலத்துத் தூமணி வண்ணன் என்க. விம்மிதம் - வியப்பு, உவகை. இவ்விரு பொருளும் ஈண்டுக் கொள்க.

கோவலன் கண்ணகிக்கு இரங்கிக் கூறும் அன்பு மொழிகள்

54-62: உண்டி அறியேன்

(இதன்பொருள்) உண்டு இனிது இருந்த உயர் பேராளற்கு அம் மெல்திரையலோடு அடைக்காய் ஈத்த மை ஈர் ஓதியை வருக எனப் பொருந்தி - ஐயையும் மாதரியும் இவர் தம்முள் கண்ணனும் நப்பின்னையுமாகிய தம்முடைய வழிபடு தெய்வங்களையே கண்கூடாகக்கண்டு அப்பாற் சென்ற பின்னர் உணவருந்தி இனிதாக இருந்த பெரும் புகழை யுடைய கோவலனுக்கு அழகிய மெல்லிய வெற்றிலைச்சுருளோடே பிளவையும் (பாக்கினையும்) கொடுத்து நின்ற கரிய பெரிய கூந்தலையுடைய கண்ணகியைக் கோவலன் இங்கு வருக என்று அருகில் அழைத்து அணைத்துக் கொண்டவனாய் அன்புடையோய் எம்முது குரவர் வெம்முனை அடுஞ்சுரம் போந்ததற்கு எம்முடைய தாயுந் தந்தையுமாகிய முதியோரிருவரும் நீ ஆறலைக்கும் கள்வருடைய வெவ்விய முனைகளை யுடைய பாலைநிலத்து அருவழியில் என்னோடு வந்ததனை நினைத்து மடந்தை மெல்லடி கல் அதர் அத்தம் கடக்க யாவதும் வல்லுந கொல்லோ என இரங்கி - நம் மருகியினது மெல்லிய அடிகள் பருக்கைக் கற்கள் நிறைந்த அருநெறியைக் கடந்துபோதற்குச் சிறிதும் வன்மையுடையன அல்லவே என்று பெரிதும் இரங்கி என் உற்றனர் கொல் - எத்தகைய துயரத்தை அடைந்தனரோ யான் உளங்கலங்கி மாயம் கொல்லோ வல் வினை கொல்லோ யாவதும் அறியேன் யான் இப்பொழுது பெரிதும் நெஞ்சம் கலங்கியிருக்கின்றேன் ஆதலால் நாம் இப்பொழுது எய்தியிருக்கும் இந்நிலைமை கனவோ? அன்றெனின் முன் செய்த தீவினையின் விளைவோ? இவற்றின் ஒன்றையும் அறிகின்றிலேன் என்றான் என்க.

(விளக்கம்) ஐயையும் தவ்வையும் அவ்விடத்தினின்றும் சென்றமை முன்னத்தாற் பெற்றாம். எம்முடைய முதுகுரவர் என்றது தன்னுடைய தாய் தந்தையரை. ஈண்டு உயர்பின் ஆகிய எம் என்னும் பன்மைச் சொல்லால் தொடங்கியவன் தன் கண் இழிவு தோன்றுதலால் யானறிகிலேன் என ஒருமைச் சொல்லால் முடித்தான்.

இனி, உளங்கலங்கி அங்ஙனம் மயங்கக் கூறினான் எனலுமாம். முதுகுரவர் மடந்தை அடி அத்தம் கடக்கவல்லுந கொல்லோ என இரங்கி என்னுற்றனர் கொல் எனக் கூட்டுக. மாயம் - கனவு. அ.:தன்றாயின் வல்வினை கொல்லோ என்றவாறு. என்னுற்றனரோ என்றான் கண்ணகி முன்னர் இறந்துபட்டனரோ என்றதற்குத் துணிவின்மையால். யாவதும் - யாதும்.

கோவலன் தனது தீயொழுக்கத்திற்குத் தானே வருந்திக் கூறுதல்

63-70: வறுமொழி செய்தனை என

(இதன்பொருள்) வறு மொழியாளரொடு வம்பப் பரத்தரொடு குறுமொழிக் கோட்டி நெடு நகைப் புக்கு - யான் பயனில்லாத சொற்களைப் பேசித்திரிகின்ற வீணரோடும் காழகரோடும் கூடிப் பிறர் பழி கூறும் கயவர் கூட்டத்தின்கண் அவருடைய வெடிச் சிரிப்புக்குள்ளாக்கி பொச்சாப்பு உண்டு - உவகை மகிழ்ச்சியால் சோர்வுற்று பொருள் உரையாளர் நச்சுக் கொன்றேற்கு நல்நெறி உண்டோ - உறுதிப்பொருளை அறிவுறுத்தும் சான்றோரால் விரும்பப்படும் நல்லொழுக்கத்தைக் கெடுத்த எனக்கு இனி அத்தீநெறியே அன்றி நன்னெறியும் உளதாமோ? இரு முது குரவர் ஏவலும் பிழைத்தேன் - இவையேயும் அன்றி என்னுடைய தாய்தந்தையர்க்குச் செய்யும் ஏவல் தொழிலையும் செய்யா தொழிந்தேன் சிறு முதுக குறைவிக்குச் சிறுமையும் செய்தேன் - இன்னும் இளமையிலேயே முதறிவு படைத்த நினக்கும் சிறுமை பலவும் செய்தொழிந்தேன் வழ எனும் பாரேன் - யான் இங்ஙனம் ஒழுகியும் என்பால் உண்டான குற்றங்களை ஒரு சிறிதும் ஆராய்ந்தறிந்திலேன் மாநகர் மருங்கின் ஈண்டு எழுக என எழுந்தாய் - யான் நமது புகார் நகரத்தினின்றும் இம் மதுரைக்கு வர நினைத்து எழுக என்று சொல்லிய அளவிலேயே நீ மறுப்பொன்றும் கூறாமலே என்னோடு ஒருப்பட்டு எழுந்தாயே என் செய்தனை என - நீ என்ன காரியம் செய்து விட்டாய் என்று பெரிதும் இரங்கிக்கூறா நிற்ப என்க.

(விளக்கம்) வறுமொழியாளர் - பயனில்லாத சொற்களைப் பேசித் திரிகின்ற வீணர். வம் பரத்தர் - புதிய புதிய பரத்தை மகளிரைத் தேடி நுகருகின்ற காழகர். பரத்தர் என்பதற்கு இப்பொருள் உண்மையை பெண்ணியலார் எல்லாருங் கண்ணிற் பொதுவண்பர். நண்ணென் பரத்த நின் மார்பு (குறள் 1311) என்புழியும் காண்க. குறு மொழிக் கோட்டி - பிறர் பழிதூற்றிச் சிரிப்பதையே இன்பமாகக் கருதும் கயவர்

கூட்டம் நெடு நகை வெடிச்சிரிப்பு. அ.தாவது விலா விற (விழுந்து விழுந்து) சிரித்தல். பொச்சாப்பு - உவகை மகிழ்ச்சியால் செய்யத்தகும் அறங்களை மறந்தொழில். நச்சு - விரும்பப்படும் பொருள், அ.தாவது நல்லொழுக்கம் என்க. ஏவலும் பிழைத்தேன். உம்மைசிறப்பு. வழு - குற்றம். எனும் - சிறிதும். நகர் - இல்லமுமாம். நான் எழுக என்றபோது நீ அது முறைமை அலறென மறுத்து இல்லத்திராது என்னோடு எழுந்து ஒரு குற்றம் செய்தனை எனக் கழறியபடியாம்.

முன்னர்ப் புகார் நகரத்தே மாதவியோடு பிணங்கிக் கண்ணகியின்பால்வந்த கோவலன் கண்ணகி வாடிய மேனி வருத்தங் கண்டு யாவும் சலம்புணர் கொள்கைச் சலதியோடாடி என மாதவியை வைதவன் இங்கே மாதவி தூயள் என்றுணர்ந்துவிட்டபடியால் அவளோடாடிக் கெட்டொழிந்தேன் என்னாமையும், வறுமொழியாளரொடும் வம்பப் பரத்தரொடும் திரிந்தமையும் கண்ணகிக்குச் சிறுமை செய்தமையுமே போற்றா வொழுக்கமாகக் குறிப்பிடுதல் குறிக்கொண்டுணர்தற்பாலதாம். கண்ணகி தானும் மாதவியின் கேண்மையைக் கருதிப் போற்றா வொழுக்கம் என்று கூறிற்றிலள் எனக் கருதலாம்.

கண்ணகி மறுமொழி

71-83: அறவோர்க் களித்தலும் அவள் கூற

(இதன்பொருள்) அறவோர்க்கு அளித்தலும் அந்தணர் ஓம்பலும் துறவோர்க்கு எதிர்தலும் - சாவக நோன்பிகளை எதிர் கொண்டழைத்து அவர்க்கு வேண்டுவன வழங்குதலும் அந்தணர்களைப் பேணுதலும் துறவறத்தோரை எதிர்கொண்டழைத்து உண்டி முதலியன கொடுத்து வழிபாடு செய்தலும் தொல்லோர் சிறப்பின் விருந்து எதிர்கோடலும் இழந்த என்னை - தொன்று தொட்டு இல்லறத்தோர் மேற்கொண்டுள்ள சிறப்பினையுடைய அறமாகிய விருந்தினரை எதிர் கொள்ளுதலும் ஆகிய இவ்வறங்களை எல்லாம் நுமது பிரிவு காரணமாக இழந்திருந்த அடிச்சியை நும் பெருமகள் தன்னோடு பெரும் பெயர்த் தலைத்தாள் மன் பெருஞ் சிறப்பின் மாநிதிக்கிழவன் - நுமது பெருமைக் குணமிக்க தாயோடும் பெரிய புகழையும் தலையாய முயற்சியினையும் மன்னனால் வழங்கப்பட்ட சிறப்பினையும் உடைய நும் தந்தையும் என்னை ஆற்றுவிக்க வருவாரைக் கண்டு முந்தை நில்லா முனிவு இகந்தனன் ஆ - யான் நீர் என் முன்பு நில்லாமையாற் றோன்றும் வெறுப்பினை

நீங்கினேனாக அற்பு உளம் சிறந்த அருள் மொழி அளைஇ என் பாராட்ட - அதனை உணர்ந்த அவர்கள்தாம் உள்ளத்து மிக்குத் தோன்றும் அன்போடு அருள் நிறைந்தமொழிகளைக் கலந்து என்னைப் பாராட்ட - யான் அகத்து ஒளித்த நோயும் துன்பமும் நொடிவது போலும் - நான் என்னுள்ளத்து மறைத்த மனக் கவலையையும் மெய்வருத்தத்தினையும் கூறுவது போன்ற என்வாய் அல் முறுவற்கு அவர் உள்ளகம் வருந்த - என் வாய்மையல்லாத புன்முறுவலுக்கு அவர் தம் உள்ளத்தினூடே பெரிதும் வருந்தும்படி போற்றா ஒழுக்கம் புரிந்தீர் - நீர் பெரியோர் வெறுக்கும் தீய வொழுக்கத்தினை விரும்பி ஒழுகினீர் ஆகவும் யாவதும் மாற்றா உள்ள வாழ்க்கையேன் ஆதலின் உம்முடைய சொல்லை ஒரு சிறிதும் மாற்ற நினையாத குறிக்கோளுடைய நெஞ்சத்தோடு வாழும் வாழ்க்கையை உடையேனாகலான் யான் ஏற்று எழுந்தனன் என்று அவள் கூற - நான் நீர் கூறியதனை உடன்பட்டு எழுந்தேன் என்று கண்ணகி கூற என்க.

(விளக்கம்) அறவோர் - சாவக நோன்பிகள் அவர்கள் உண்ணா நோன்பு முதலியவற்றை மோகொண்டொழுகும்பொழுதும் அந்நோன்பினை முடிக்கும்பொழுதும் உறையுளும் ஆடையும் பின்னர் வழங்குதலை அறவோர்க்களித்தலும் என்றார். இவர் இல்லறத்திருந்து முதுமையுற்றோர். இவர்கள் குல்லகர் எனப்படுவர். இவர் ஓராடை மட்டும் உடுத்தி, அணிகலன் முதலியவற்றை நீக்கித் தூய எண்ணத்துடன் தவவேடம் கொண்டவர். ஆயினும் அப்பிறப்பிலேயே முத்திபெறார் ஆதலின் இவரை இல்லறத்தாராகவே கொள்வது சமண சமயத்துக்கொள்கை. இவரைப் பதினான்கு குணத்தானங்களில் பதினொன்றாம் கானத்தவர் என்பர். ஆகலின், இவரை அறவோர் என்றும் முற்றும் துறந்தோரைத் துறவோர் என்றும் பிரித்தோதினர். அறவோர் தாமும் முற்றத் துறந்தோரைப் போலச் சரிகை சென்று முறைப்படி உணவு ஏற்றுண்பர். இனி, முற்றத் துறந்தோர் தம்மை எதிர்கொண்டு அழைப்பவர் இல்லத்திலேயே உணவு கொள்வர். ஆதலின் துறவோர்க்கு எதிர்தலும் என்று கூறினார். அந்தணர் ஈண்டு அருகன் ஓதிய மறைகளைப் பயின்று ஏனையோர்க்கு அறங்கூறும் தொழிலையுடையோர். இவர் எவ்வுயிர்க்கும் செந்தண்மை பூண்டு ஒழுகுபவர் ஆதலின் அந்தணர் என ஒதப்பட்டார். இவரை உபாத்தியாயர் என்பர். இவரை ஓம்புதலும் இல்லறத்தார் கடன் ஆகலின் அந்தணர் ஓம்பலும் என்று சொற்றிறம் தேர்ந்து கூறப்பட்டது என்றுணர்க.

இனி, எந்தச் சமயத்தினும் இல்லறத்தார்க்குப் பொதுவாய் அறம் ஆதலின் விருந்தெதிர் கோடலைத் தொல்லோர் சிறப்பின் விருந்தெதிர் கோடலும் என்று விதந்தார். இவ்விழந்தினர் நல்கூர்ந்தவராய் வரும் புதியவர் என்றறிக. பெருமகள் - கோவலன் தாய் மாநிதிக் கிழவன் - கோவலன் தந்தை. நொடித்தல் - சொல்லுதல். வாயன் முறுவல் - பொய்நற்கை. ஆற்றா உள்ள வாழ்க்கையீராகலின் என்பதும் பாடம்.

ஈண்டு இசையெச்சமாக ஏற்ற பெற்றி சில சொற்கள் வருவித்துரை கூறப்பட்டது.

கோவலன் கூற்று

84-93: குடி முதல் ஒழிகென

(இதன்பொருள்) குடி முதல் சுற்றமும் குற்றிளையோரும் அடியோர் பாங்கும் ஆயமும் நீங்கி - குடி முதல்வராகிய இருமுது குரவரை யுள்ளிட்ட சுற்றத்தார்களையும் குற்றேவற் சிலதியரையும் அடியார் கூட்டத்தையும் தோழியர் கூட்டத்தையும் துறந்து நாணமும் மடனும் நல்லோர் ஏத்தும் பேணிய கற்பும் பெருந்துணை ஆக என்னொடு போந்து ஈங்கு என துயர் களைந்த - நாணமும் மடப்பமும் மகளிரால் ஏத்தப்படுகின்ற அழகும் உன்னால் காக்கப்படுகின்ற நினது கற்பும் ஆகிய இந்த நான்குமே துணையாகும்படி யான் எழுக என்னலும் என்னுடன் எழுந்து வந்து இம்மதுரையின்கண் எனது தனிமைத் துன்பத்தைத் தீர்த்த பொன்னே கொடியே புனை பூங்கோதாய் நாணின் பாவாய் நீள் நில விளக்கே கற்பின் கொழுந்தே பொற்பின் செல்வி - பொன் போல்வாய் பூங்கொடி போல்வாய் அணிந்து கொள்ளும் பூமாலை போல்வாய் நாணம் என்னும் பண்பால் இயன்ற பாவை போல்வாய்! நெடிய நிலத்திற்றோன்றிய மகளிர் குலத்திற்கெல்லாம் மணி விளக்கம் போல்வாய்! கற்பின் கொழுந்து போல்வாய்! அழகிற்குச் செல்வம் போல்வாய் சீறடிச் சிலம்பின் ஒன்று யான் கொண்டுபோய் மாறி வருவன் மயங்காது ஒழிக என - நின் சீறடிக்கு அணியாகிய சிலம்பினுள் யான் ஒன்றனைக் கைக்கொண்டு இந்நகரத்தினுள் சென்று விற்று வருவேன் யான் வருமளவும் நீ தனிமையால் வருந்தாதே கொள்! என்று சொல்லி என்க.

(விளக்கம்) குடிமுதற் சுற்றம் - தாய் தந்தை முதலியோர். குற்றிளையோர் - குற்றேவல் செய்யும் மகளிர் இவரை எடுத்துக்கை நீட்டுவார் என்பர். அ.தாவது எப்பொழுதும் தனக்கு அணுக்கராய் இருந்து தான் கூறும் பணிகளை அவ்வப்பொழுது செய்துமுடிக்கும் சிறுபணி மகளிர் என்றவாறு. அடியோர்பாங்கு அடிமைத் தொழில் செய்வோர் கூட்டம். அவர் செவிலித்தாய் முதலிய ஐவர் என்பர். அவராவார் - ஆட்டுவாள் ஊட்டுவாள் ஒலுறுத்துவாள் நொடி பயிற்றுவாள் கைத்தாய் என்னும் ஐவருமாம். பொன் முதலியவற்றிற்கு உவமம் விரித்துரைக்கப்பட்டன.

கோவலன் கண்ணகியைப் பிரிந்து சிலம்பு விற்கச் செல்லுதல்

94-99: கருங் கயல் செல்வோன்

(இதன்பொருள்) கருங் கயல் நெடுங்கண் காதலி தன்னை ஒருங்கு உடன் தழீஇ - கரிய கயல் மீன் போன்று நீண்ட கண்களையுடைய தன் காதலியை அன்புடன் மெய் முழுதும் தழுவிக்கொண்டு உழையோர் இல்லா ஒரு தனி கண்டு தன் உள் அகம் வெதும்பி வரு பனி காந்த கண்ணன் ஆகி - அவள் பக்கத்திலே துணை யாவார் யாருமின்றித் தனியளாய் இருக்கின்ற நிலைமையைக் கண்டு தனது நெஞ்சின்னுள்ளே துன்புற்று வெதும்புதலாலே பெருகி வருகின்ற கண்ணீரை அவளறியாமல் மறைத்த கண்ணையுடையவனாய் ஒருவாறு பிரிந்து பல் ஆன் கோவலர் இல்லம் நீங்கி வல்லா நடையின் மறுகின் செல்வோன் - பலவாகிய பசுக்களையும் எருமைகளையும் உடைய அவ்விடையர் இல்லத்தினின்றும் புறப்பட்டுத் தன் நெஞ்சத்தோடு ஒத்தியங்காத நடையினை யுடையனாய் அத்தெருவிற் செல்கின்றவன் என்க.

(விளக்கம்) அற்றை நாள் இரவும் கூட்டமின்மை தோன்றக் கருங்கயல் நெடுங்கட் காதலி என்றார். இக்கருத்து ஆசிரியர் உள்ளத்தின் ஆழ்ந்திருக்கும் கருத்தென்பதனைப் பிறாண்டும் இவர் கூட்டமின் மையையும் உண்மையையும் கருங்கயல். நெடுங்கண், செங்கயல், நெடுங்கண், கருங்கண், செங்கண் எனக் குறிக்கொண்டோதுதலான் உணரலாம். ஒருங்குடன் என்றது எஞ்சாமைப் பொருட்டு,

உழையோர் - தோழி முதலியோர். இல்லாத என்னும் பெயர்ச்சத்தின் ஈறு கெட்டது. தன் கண்ணீரை அவள் காணின் பெரிதும் வருந்துவள் என்று கரந்தனன் என்க. ஆன் - பசு எருமைகளுக்குப் பொதுச் சொல் வல்லா நடை - மாட்டாத நடை. அ.தாவது மனமின்றிப் பிரிதலின் தன் கருத்திற்கு இணங்கமாட்டாத நடை என்றவாறு. தெரு - இடையர் தெரு. ஆய்ச்சியரெல்லாம் குரவை ஆடப் போனமையின் கண்ணகி தனித்திருத்தல் வேண்டிற்று.

கோவலனுக்கு எதிர்ப்பட்ட தீ நிமித்தம்

100-104: இமிலேறு ஆங்கண்

(இதன்பொருள்) இமில் ஏறு எதிர்த்தது இழுக்கு என அறியான் தன் குலம் அறியும் தகுதி அன்று ஆதலின் - முரிப்பினையுடைய ஆனேறு தன்னை எதிர்த்து பாய வந்ததனைத் தீய நிமித்தமென்று அறிந்திலன் அது தனதுகுலம் உணரும் தகுதியினை உடைத்தன்று ஆகலான் தாது எரு மன்றம் தான் உடன் கழிந்து மாதர் வீதி மறுகு இடை நடந்து - பூந்துகளாகிய எருவினையுடைய மன்றமெல்லாங் கழிந்து தளிப்பெண்டுகள் தெருவினூடே நடந்து போய் பீடிகைத் தெருவின் பெயர்வோன் ஆங்கண் - கடைத் தெருவில் செல்கின்றவன் அவ்விடத்தே என்க.

(விளக்கம்) இமில் - எருதின் பிடருக்கும் முதுகிற்கும் இடையே பருத்துயர்ந்து திரண்ட ஓர் உறுப்பு; முரிப்பு என்பதுமது. இதனைக் குட்டேறு எனவும் திமில் எனவும் வழங்குப. இக்காலத்தார் கொண்டை என்பர். ஏறு - வழியில் எதிர்த்து பாய வருதல் தீநிமித்தம் என்பது ஆயர்குலத்தினரே நன்கறிந்ததொன்றாம். வணிகர் அறிதற்கு இடனின்மையின் தன்குலம் அறியும் தகுதி அன்றாதலின் என்றார். மன்றம் - ஊரன்பலம். தாது எரு மன்றம் - பூந்தாதுகள் நாள்தோறும் உதிர்த்து எருவாகிக் கிடக்கும் மன்றம் என்றவாறு. பீடிகைத் தெரு - கடைத் தெரு.

பொன் வினைக் கொல்லன் வரவு

105-112: கண்ணுள் ஆதியோவென

(இதன்பொருள்) கண்ணுள் வினைஞர் கை வினை முற்றிய நுண் வினைக் கொல்லர் நூற்றுவர் பின் வர - உருக்குத்தட்டாரும் சிற்பத் தொழிலெல்லாம் கற்றுத்துறைபோகிய பணித்தட்டாரும் ஆகிய நூறு பொற்கொல்லர் தன் பின்னே வாரா நிற்ப - மெய்ப்பை புக்கு விலங்கு நடை செலவின் கைக்கோல்

கொல்லனைக் கண்டனன் ஆகி - அரசன் வரிசையாகிய சட்டையை அணிந்து ஒதுங்கி நடக்கும் நடையை உடையவனாய்க் கையின் கண் பிடித்த கொடிற்றையு முடையவனாய்த் தன் எதிர் போந்த ஒரு கொல்லனைக் கண்டனனாகி இவன் தென்னவன் பெயரோடு சிறப்புப்பெற்ற பொன்வினைக்கொல்லன் எனப் பொருந்தி - இவன் பாண்டியன் பெயரோடு வரிசை பெற்ற பொற் கொல்லன் ஆதல் வேண்டும் என்று கருதி அவன்பால் அணுக நீ காவலன் தேவிக்கு ஆவது ஓர் காற்கு அணி விலை இடுதற்கு ஆதியோ என - நீ அரசனுடைய தேவி அணியும் தகுதியுடையதொரு காற் சிலம்பை விலை மதித்தற்கு வல்லையோ? என்று வினவ' என்க.

(விளக்கம்) கண்ணுள் வினை - சிற்பத் தொழில் தமது தொழில் நலத்தைக் காண்போர் கண்ணினுள் நிறுத்துபவர் ஆதலின் இவர் அப்பெயர் பெற்றார் இதரை உருக்குத் தட்டாரும் பணித் தட்டாரும் என இருவகைப்படுத்துவர் அடியார்க்கு நல்லார். இவருள் முன்னையோர் யொன்னை உருக்கி வார்ப்பவர் எனவும் பின்னையோர் அணிகலன் செய்பவர் எனவும் உணர்க. நூற்றுவர் என்றது மிகுதிக்கு ஓரெண் கூறிய படியாம். நூற்றுவர் பின்வர வருதலால் அவர்க்கெல்லாம் இவன் தலைவன் என்பது தோன்றிற்று. மெய்ப்பை - சட்டை. இது அரசன் இவன் சிறப்பிற்கு அறிகுறியாக வழங்கியது. கைக்கோல் - பற்றுக்கொடி. இக்காலத்தார் இதனை, கொற்று என்பர். இதுவும் அரசன் வழங்கிய வரிசைப்பொருள் ஆதலின் அதனைக் கைப்பற்றி வருகின்றான் என்க. இவ்வடையாளங்களால் கோவலன் இவன் அரசனால் சிறப்புப் பெற்ற கொல்லன் என்று கருதினன் என்பது கருத்து காவலன் தேவி அணியத் தகுந்த சிறந்த சிலம்பென்பான் தேவிக் காவதோர் காற்கணி என்றான். காலுக்கு அணியும் அணி என்க. ஆதியோ என்றது அத்தொழில் வன்மையும் உடையையோ என்றவாறு. எனவே என்பால் அத்தகைய சிலம்பொன்றுளது வல்லையாயின் அதற்கு விலை மதித்திடுக என்றானுமாயிற்று.

பொற்கொல்லனின் பணிமொழி

113-116: அடியேன் அவிழ்த்தனன்

(இதன்பொருள்) அடியேன் அறியேன் ஆயினும் யான் வேந்தர் முடி முதல் கலன்கள் சமைப்பேன் என - அடியேன் மகளிருடைய காலணி கலன்களை விலை மதித்தற்கு அறியேனாயினும் யான் அரசர்க்கு முடி முதலிய பேரருங் கலன்களைச்

செய்கின்ற தொழில் உடையேன் கண்டீர் என்று பணிவுடன் சொல்லி கூற்றத்தூதன் கை தொழுது ஏத்த - கூற்றனால் விடுக்கப்பட்ட தூதனைப்போல வந்த அப்பொற்கொல்லன் கை குவித்துத் தொழுது புகழ்தலாலே போற்று அருஞ் சிலம்பின் பொதி வாய் அவிழ்த்தனன் - யாரானும் புகழ்தற்கரிய சிலம்பினைப் பொதிந்த பொதியினது வாயை அவிழ்த்து அதனை அவனுக்குக் காட்டினன் என்க.

(விளக்கம்) அடியேன் அறியேன் என்றது தனது பணிவுடைமையைக் காட்டுதற் பொருட்டு, பின்னரும் யான் அத்தொழிலில் மிகவும் வல்லுநன் என்பது தோன்ற, வேந்தர் முடிமுதற் கலன்கள் சமைப்பேன் என்றான். கூற்றத் தூதன் போல வந்த அப்பொற்கொல்லன் என்க. கைதொழு தேத்தியது தனது அன்பைப் புலப்படுத்த என்க. போற்று - புகழ். பொதி - கட்டு. அவிழ்த்து அதனை அவனுக்குக் காட்டினன் என்க.

பொற்கொல்லன் புன்செயல்

117-120: மத்தகமணி நோக்கி

(இதன்பொருள்) மத்தக மணியோடு வயிரம் கட்டிய பத்திக் கேவணப் பசும் பொன் குடைச்சூல சித்திரச் சிலம்பின் செய்வினை எல்லாம் - தலையான மாணிக்கத்தோடு வயிரத்தையும் நிரல்பட அழுத்திய குழிகளையும் பசிய பொன்னால் செய்யப்பட்டு, புடைபட்டு உட்கருவிகளையும் சித்திரத் தொழிலையும் உடைய அச் சிலம்பினது தொழில் நுணுக்கமெல்லாம் பொய்த்தொழில் கொல்லன் புரிந்து உடன் நோக்கி - பொய் விரவிய தொழிலையுடைய அப்பொற்கொல்லன் அச்சிலம்பு தான் மறைத்து வைத்துள்ள அரண்மனைச் சிலம்போடு ஒத்திருத்தலைக் கண்டு விரும்பி நெஞ்சத்தால் அச்சிலம்போடு இதனை ஒத்துப்பார்த்து என்க.

(விளக்கம்) மத்தகமணி - சிலம்பின் முகப்பில் பதித்த சிறப்பான மாணிக்கமுமாம். பத்திக் கேவணம் - நிரல்பட்ட குழிகள். (மணி யழுத்துங் குழி) பசும்பொன் என்றது கிளிச்சிறை என்னும் ஒரு வகைப் பொன்னை. உள்ளே பரல் உடைமையின் சூல் சிலம்பு என்றார். குடை -குடைபோன்று புறம் புடைத்திருத்தல். சித்திரம் - பூங்கொடி, பறவை, விலங்கு, முதலிய சித்திரங்கள். கேவணச் சிலம்பு, சூற்சிலம்பு, சித்திரச் சிலம்பு எனத் தனித்தனி கூட்டுக புரிந்து என்பதற்கு இடுவந்தி

கூறுதலைப் புரிந்து என்பர். (அடியார்க்) இடுவந்தி - பழி இல்லாதவன்மேல் பழி ஏற்றுதல். இச்சொல் இக்காலத்தும் தமிழ்நாட்டின் வட பகுதியில் வழங்குகின்றது என்ப. பொய்த்தொழில் - பொய் சொல்லுதலையே தொழிலாக உடைய எனினுமாம்.

121-126: கோப்பெருந் புக்கபின்

(இதன்பொருள்) இச்சிலம்பு கோப்பெருந்தேவிக்கு அல்லதை யாப்புறவு இல்லையென - ஐய! பெருவிலையுடைய இந்தச் சிலம்பானது அரசனுடைய பெருந்தேவியார் அணிதற்குப் பொருந்துவதல்லது ஏனை மகளிர்க்குப் பொருத்தமில்லை என்று சொல்லி யான் முன் போந்து விறல் மிகு வேந்தற்கு விளம்பிவர - ஆதலால் யான் முற்படச் சென்று வெற்றி மிகுந்த நம்மரசனுக்கு இச்சிலம்பின் சிறப்பினைக் கூறி வருமளவும் நீர் என் சிறுகுடில் அங்கண் இருமின் என - நீவிர் இதோ இருக்கின்ற அடியேனுடைய புன் குடிலின் பக்கத்தே இருப்பீராக என்று கூற கோவலன் சென்று அக்குறுமகன் இருக்கை ஓர் தேவகோட்டச் சிறை அகம் புக்கபின் - அதுகேட்ட கோவலன் அவ்விடத்தினின்றும் போய் அக்கீழ்மகனுடைய குடிலின் பக்கத்தே யமைந்த ஒரு கோயிலின் மதிலினுள்ளே புகுந்த பின்னர், என்க.

(விளக்கம்) அல்லதை, ஐ - சாரியை. யாப்புறவு - வினா என்பர் (அடியார்க்) முன்போந்து என்றது - உம்மை உடனழைத்துப் போகாமல் யான் மட்டும் முற்படச் சென்று என்றவாறு. அரசனாதலின் செவ்வி அறிதற் பொருட்டு இங்ஙனம் சொல்கின்றான் எனக் கோவலன் உணர்தற்கு இங்ஙனம் கூறினான், என்க. இனி அவன் முன்போந்து என்றதற்குக் காரணம் கூறுகின்றார்.

127-130: கரந்து செல்வோன்

(இதன்பொருள்) யான் கரந்து கொண்ட காலணி ஈங்குப் பரந்து மன்னற்கு வெளிப்படா முன்னம் - யான் முன்பு வஞ்சித்துக் கைக்கொண்டுள்ள கோப்பெருந்தேவியின் சிலம்பு என்னிடத்துள்ள செய்தி இவ்விடத்துள்ளார்பால் பரவி அரசன் அறியுமளவும் வெளிப்படுவதற்கு முன்னமே புலம் பெயர் புதுவனின் யான் போக்குவன் எனக் கலங்கா உள்ளம் கரந்தனன் செல்வோன்-வேறொரு நாட்டினின்றும் இங்கு வந்துள்ள இந்தப் புதியவனிடத்தே அப்பழியை ஏற்றி என்பழியை இல்லையாக்குவேன் என்று தன்னுள்ளே நினைக்கின்றவன் மாபெருந்

தீவினையாகிய இதனை நினைப்பதனால் ஒருசிறிதும் கலக்கமெய்தாத கொடிய தனது நெஞ்சத்தை மெய்ப்பாடு முதலியவற்றால் பிறர் அறியாத படி சிக்கென மறைத்துக் கொண்டு செல்கின்றவன் என்க.

(விளக்கம்) மன்னற்கு வெளிப்படா முன்னம் என மாறுக. புலம் - வேற்றுநாடு என்பது, பெயர் புதுவன் என்பதனால் பெற்றாம். இப்புதுவனைக் கருவியாகக் கொண்டு என் பழியைப் போக்குவன் என்றவாறு. இங்ஙனம் நினைதலும் சான்றோர்க்குச் சாலாதாகலின் இவன் இதனை நினைக்கும்பொழுது இவனுள்ளம் ஒருசிறிதும் கலங்கிற்றில்லை அத்துணைக் கயமகன் இவன் என வியப்பார், அடிகளார் கலங்கா உள்ளம் கரந்தனன் என்றார். கரத்தல் - இவ்வஞ்சம் மெய்ப்பாடு முதலியவற்றால் முகமுதலியவற்றில் வெளிப்படாதபடி திறம்பட மறைத்தல் என்க.

பொற்கொல்லன் அரசனைக் காணுதல்

131-141: கூடல் மகளிர் ஏத்தி

(இதன்பொருள்) கூடல் மகளிர் ஆடல் தோற்றமும் பாடற் பகுதியும் பண்ணின் பயங்களும் - பாண்டியன் கோப்பெருந் தேவியோடு ஒருங்கிருந்து நாடகம் காணுங்கால் அம்மதுரை நகரத்து நாடகக்கணிகை மகளிருடைய ஆடலின்கண் தோன்றிய அவரது முகத்தின் அழகும் ஆடலின் அழகும் அவ்வாட்டங்களுக்குப் பொருந்திய பாடல்களின் பொருள் அழகும் அப்பாட்டொடு பொருந்திய பண்களினது அழகுமாகிய இன்பங்கள்' காவலன் உள்ளம் கவர்ந்தன என்று - மன்னனுடைய நெஞ்ச முழுவதையும் கவர்ந்து கொண்டன ஆதலான் அவன் தன்னை நோக்கிற்றிலன் என்று தன்னுள் கருதிக் கொண்டமையாலே குலமுதல் தேவி தன் ஊடல் உள்ளம் உள கரந்து ஒளித்துத் தலை நோய் வருத்தம் தன்மேல் இட்டுக் கூடாது ஏக - குலப்பிறப் பாட்டியாகிய கோப்பெருந்தேவி ஊடிய தன் நெஞ்சத்தை அவ்வூடல் தோன்றாதபடி தன்னுள்ளே திறம்பட மறைத்து ஊடிச் செல்பவள் தன்செலவிற்குத் தலைக்கீடாகத் தனக்குத் தலை நோகின்றது என்று சொல்லி அரசனொடு பொருந்தி இராமல் உவளகத்தே சென்று புகுந்து விட்டமையால்,

மன்னவன் மந்திரச் சுற்றம் நீங்கி - அதுகண்ட அரசன் அமைச்சர் முதலிய தனது அரசியல் சுற்றத்தாரினின்றும் நீங்கித் தேவியின்பால் பெரிதும் காமம் உடையவனாய் சிந்துஅரி நெடுங்கண் சிலதியர் தம்மொடு கோப்பெருந்தேவி கோயில் நோக்கி - செவ்வரி பரந்த நெடிய கண்களையுடைய பணிமகளிர் கூட்டத்தோடே ஊடிப் போன அக் கோப்பெருந்தேவியினது உவளக மாளிகையை நோக்கிச் செல்கின்றவனை காப்பு உடைவாயில் கடைகாண் அகவையின் - காவலையுடைய அம்மாளிகையின் முன்றிலிலே கண்ட பொழுதே வீழ்ந்தனன் தாழ்ந்து கிடந்து பல ஏத்தி - அம்மன்னனுடைய திருவடிகளிலே வீழ்ந்து வணங்கியவன் விழுந்தபடியே கிடந்து மன்னனைப் பற்பல புகழ்ந்து ஏத்திக் கூறுபவன், என்க.

(விளக்கம்) கூடல் மகளிர் என்றது, கூடலிடத்து நாடகக்கணிகை மகளிரை. மகளிர் தோற்றமும், அவர் ஆடல் தோற்றமும் எனத் தோற்றத்தை முன்னுங் கூட்டுக. பாடல் என்றது இசைப்பாட்டுக்களை. பகுதி என்றது அவற்றின் பொருட்பகுதிகளை என்க பண் என்றது - செம்பாலை முதலியனவும் திறம் முதலியனவும் ஆளத்தியும் பிறவும் என்க. பயம் - பயன் அ. தாவது, இன்பம், இவையெல்லாம் அரசனுடைய உள்ளத்தைக் கவர்ந்து கொண்டமையால் அவன் பக்கத்திலிருந்த தேவியை நோக்காதொழந்தானாக. இவ்வாற்றால் தேவிக்கு ஊடல் பிறந்தது என்க. ஈண்டும், பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் அரசர் காதல் காதல் அறியாமை துய்த்தல் வேண்டும் என்னும் அரசியல் பிழைத்தமை தன்குலமுதற்றேவியும் அறியுமளவில் நுகர்ச்சியுற்றமையால் நுண்ணிதின் உணர்க - இடையே எழுந்துபோகும் தேவி எனக்குத் தலைநோகின்றது என அதனைத் தலைகீடாகச் சொல்லிச் சென்றாள் என்பது கருத்து ஈண்டு அரசன் தவற்றினைக் குறிப்பாக அறிவுறுத்தற்கு அத்தேவியின் சிறப்புக்கூறுவார் அடிகளார் குலமுதற்றேவி என விதந்தனர் என்னை? தேவி தவறிலள் என்பதற்கே, இங்ஙனம் விதந்தனர் என்க. மந்திரச் சுற்றம் நீங்கி என்றது பின்னர் அம் மன்னவன் தவறிழைத்தற்கு ஏதுவாய் நின்றது. இங்கு நிகழ்ந்த கூத்தும் தேவி ஊடிச்சென்றதும் மன்னவன் தேவிபால் காமமுடையவனாய்ச் சிலதியரோடு மந்திரச் சுற்றம் நீங்கி ஊடல் தீர்க்கும் உள்ளத்தோடே சென்றதும், அந்தச் செவ்வியில் பொய்த்தொழில் கொல்லன் அவன் அடிவீழ்ந்து வணங்கியதும் எல்லாம் பின்னர் நிகழும் நிகழ்ச்சிகளுக்கு ஏதுவாக

ஊழ்வினை முந்துற்றச் செய்த செயல்களேயாம் என்பது உணர்வுடையோர் உணரற்பாலது என்க.

தன்மேல் தவறு சிறிதும் இல்லை என்று மன்னன் அறிந்துகொள்ளவேண்டும் என்று பொற்கொல்லன் அடியில் வீழ்ந்தவன் எழாமல் கிடந்தவாறே பல கூறி ஏத்தினன் என்க. ஊழ்வினை வந்துருத்துங் காலை இவ்வாறே தன் பயனைத் தப்பாமல் நுகர்வித்தற்குரிய சூழ்நிலையைத் தோற்றுவித்துக் கோடல் அதற்கியல்பென்பதும் ஈண்டுணரற்பாற்று.

பொற்கொல்லன் கூற்று

142-147: கன்னகம் இருந்தோன் என

(இதன்பொருள்) கன்னகம் இன்றியும் கவைக்கோல் இன்றியும் துன்னிய மந்திரம் துணையெனக்கொண்டு - மன்னர் மன்ன! அடியேன் விண்ணப்பத்தைத் திருச்செவிக் கொண்டருளுக! கன்னக்கோல் இல்லாமலும் கவைக்கோல் இல்லாமலும் தனது நெஞ்சின்கண் நிலைபெற்ற மந்திரம் ஒன்றனையே தான் செய்யும் களவுக்குத் துணைகருவியாகக் கொண்டு வாயிலாளரை மயக்கு துயில் உறுத்து - நமது அரண்மனை வாயில் காவலர்களை யாதொன்றும் அறியா வண்ணம் மயக்குகின்ற உறக்கத்தே வீழ்த்திப் பின்னர் கோயில் சிலம்பு கொண்ட கள்வன் - அரண்மனைக்குட் புகுந்து அங்கிருந்த தேவியாருடைய சிலம்பைக் களவாடிய கள்வன் கல் என் பேரூர்க் காவலர்க் கரந்து - எப்பொழுதும் கல்லென்னும் ஆரவாரத்தையுடைய இம்மதுரை மாநகரத்துக் காவலருடைய கண்ணிற்படாமல் மறைந்து இற்றை நாள் என் சில்லைச் சிறுகுடில் அகத்து இருந்தோன் என- அடியேனுடைய புன்குடிலினிடத்தே வந்து பெரிதும் துணிவுடன் இருக்கின்றான் என்று சொல்லா நிற்ப என்க.

(விளக்கம்) கன்னகம் - சுவர் அகழும் கருவி கன்னக்கோல். கவைக்கோல் - கொடிற்றுக்கோல் (கொறடு). இது சுவரின் செங்கல், படைக்கல், முதலியவற்றைக் பறிக்குங்கருவி. குத்துக்கோலென்பாருமுளர். உம்மைகள் சிறப்பு. துணை - துணைக்கருவி. நகருக்குள் கரந்து வருதலின் அருமைதோன்றக் கல்லென் பேரூர் என்றான். கல்லென்: ஒலிக்குறிப்பு. தன்பால் அரசனுக்கு இரக்கம் பிறத்தற்கு என்

சில்லைச் சிறுகுடில் என்றான். இருந்தோன் என்புழி ஆ, ஓ வாயிற்றுச் செய்யுளாகலின்.

சினையலர் வேம்பன் செயல்

148-153: வினைவிளை கொணர்கவீங்கென

(இதன்பொருள்) சினை அலர்வேம்பன் - கொம்பின்கண் மலருகின்ற வேப்பமலரால் இயன்ற மாலையிணையுடைய அப்பாண்டிய மன்னன்தானும், வினைவிளை காலம் ஆதலின் - கோவலன் முற்பிறப்பிற் செய்த தீவினையானது முதிர்ந்து தன்பயனை நுகர்விக்கும் காலம் அதுவாக இருத்தலாலேயும் தேரான் ஆகி - தான் காமக்காழ் கொண்ட மனததனாய் இருத்தலாலும் அப் பொற்கொல்லன் பொய்ம்மொழியைத் தெளிந்தவனாய், ஊர்காப்பாளரைக் கூவி- அப்பொழுதே அவ்வரைக் காக்கும் காவலாளர் ஒரு சிலரை அழைத்துக் கூறுபவன், ஈங்கு என் தாழ்ப்புங் கோதை தன் காற்சிலம்பு கன்றிய கள்வன் கையது ஆகின் - இப்பொழுதே நீவிர் இக்கொல்லன் பின் சென்று என்னுடைய தாழ்ந்த மலர் மாலையணிந்த பெருந்தேவியின் காற் சிலம்பு இக் கொல்லனால் காட்டப்படுகின்ற களவின்கண் காழ்த்த அக்கள்வனின் கையின்கண் உளதானால் கொண்டு அச்சிலம்பு ஈங்கு கொணர்க என - அக்கள்வனைக் கொண்டு அந்தச் சிலம்பினை இங்குக் கொணர்வீர் ஆக என்று சொல்லி, என்க.

(விளக்கம்) வினை விளை காலம் என்றது கோவலனுடைய பழவினை விளை காலம் எனக் கோவலன் வினையைக் குறித்தபடியை யாம் பதிகத்தும் விளக்கினாம்.

இனி, வேம்பன் காமத்தால் கதுவப்பட்ட நெஞ்சத்தனாய்த் தனக்குரிய செங்கோன்மை முறைமையினின்று வழுவி இங்ஙனம் காவலர்க்குப் பணித்தான் என்பதே அடிகளார் கருத்து என்க. இங்ஙனம் வேம்பன் தேராமைக்கும் அவ் வேம்பன் வினை விளை காலத்தை ஏதுவாகக் கூறுமிடத்து அடிகளார் இக் காப்பியத்திற்குக் கொண்ட அரசியல் பிழைத்தோர்க்கு அறம் கூற்றாம் என்னும் கொள்கை பொருளின்றி நின்று வற்றும் என்பதையும் ஊழ்வினை உருத்து வந்தாட்டுதற்கும் இது கூறியது கூறலாய் மிகையாதலும் நுண்ணிதின் உணர்க. வேம்பன் அப்பொழுதே தன் அரசியல் பிழைத்தான் அதுவே அவனுக்குக் கூற்றாய்

முடிந்தது என்பதே அடிகளார் கருத்தென்று துணிக. மேலும், பொறியின்மையார்க்கும் பழியன்றறிவறிந்து, ஆள்வினை இன்மை பழி (குறள் 618) என்பதற்கிணங்க ஈண்டுப் பாண்டியன் பழிக்கப்படுதலும் கோவலன் பழிக்கப்படாமையும் நோக்குக. கன்றிய - காழ்கொண்ட செய்து முதிர்ந்த என்றவாறு. ஈங்குக் கொணர்க என்றது தான் தேவியின் ஊடல் தீர்த்தற்கு அச்சிலம்பும் ஒரு கருவியாம் என்று தன் கையில் கொண்டு போதற் பொருட்டு, என்க.

154-161: காவலன் காட்ட

(இதன்பொருள்) காவலன் ஏவக் கருந்தொழில் கொல்லனும் ஏவல் உள்ளத்து எண்ணியது முடித்துஎன - அப்பாண்டிய மன்னன் அக்காவலர்களை ஏவாநிற்பக் கொடிய தொழிலையுடைய அக்கொல்லன்றானும் அரசனால் ஏவப்பட்ட உள்ளத்தை யுடையனாய் யான் நினைத்த காரியத்தைச் செய்து முடித்தேன் எனத் தன்னுள் கருதியவனாய், அக்காவலர் பின் தொடர தீவினை முதிர்வலைச் சென்று பட்டு இருந்த கோவலன் தன்னைக் குறுகினன் ஆகி, தான் முற்பிறப்பிலே செய்த தீவினையானது தன்பயனை ஊட்டுமளவு முதிர்ந்திருந்த ஊழாகிய வலையின் அகத்தே புகுந்து அதன்வயப்பட்டிருந்த அக் கோவலனை அணுகி அவனுக்கு அக் காவலரைக் காட்டிக் கூறுபவன் இவன் வலம்படு தானே மன்னவன் ஏவச் சிலம்பு காணிய வந்தோர் என - ஐய! இவர்கள் வெற்றி பொருந்திய படைகளையுடைய மன்னவனுடைய பணியை மேற்கொண்டு அவன் கட்டளையிட்டபடி நும்பாலுள்ள சிலம்பினைக் காண்பதற்கு ஈண்டு வந்தவர் என அறிவித்துப் பின்னர் செய்வினைச் சிலம்பின் செய்தி எல்லாம் பொய்வினைக்கொல்லன் புரிந்து உடன் காட்ட- அதுகேட்ட கோவலன் தன் சிலம்பினைக் காட்டினனாகப் பின்னர் அக் காவலர்க்குத் தொழிலின் சிறப்பாலே திகழுகின்ற அந்தச் சிலம்பினது அருமை பெருமை முதலியவற்றைக் கூறுபவன் போலே அவரைத் தனியிடத்தே யழைத்துப் போய் அப் பொய்த் தொழிற் கொல்லன் அச் சிலம்பு அரண்மனைச் சிலம்பு என அவர் நம்புதற்கு வேண்டுவன வெல்லாம் ஆராய்ந்து ஒரு சேரக் கூறி இஃது அரண்மனைச் சிலம்பே என்று சொல்லிக் காட்டா நிற்ப என்க.

(விளக்கம்) அரசன் காவலரை இவன் பின்னே போமின் என ஏவிய துணையானே தானும் ஏவப்பட்ட உள்ளத்தையுடையவனாய் என்க. எண்ணியது (127) யான் கொண்ட (139) போக்குவன் என்பது . தீவினை முதிர்ந்த

(ஊழாகிய) வலை என்க. இவர் சிலம்பு காணிய வந்தோரெனக் கோவலனுக்கு அறிவித்து அவன் அச்சிலம்பினைக் காட்ட அக்காவலர் அதனைக் கண்ட பின்னர் எனவும் அவரைத் தனியிடத்தே யழைத்துப்போய் எனவும் இன்னோரன்ன பிறவும் இசை எச்சமாக வருவித்துக் கூறப்பட்டன.

162-165: இலக்கண உரைப்போன்

(இதன்பொருள்) இலக்கண முறைமையின் ஈங்கு இருந்தோன் - அப் பொய்த் தொழிற் கொல்லன் அக் காவலர்க்கு ஆவனவெல்லாம் கூறி இவன் தான் கள்வன் என்று காட்டிய பொழுது அவர் தாமும் உளம் துணுக்குற்றவராய் ஏடா! இங்கிருக்கும் இவன் மேன்மக்களுக்கு உரிய இலக்கணம் எல்லாம் உடையனாய் அவர் இருக்குமாறு போலே இருக்கின்றான் இவன் கொலைப்படும் மகன் அலன் - இவன்றான் எம்மால் கொலை செய்தற்குரிய கள்வன் ஆகான், நீ பொய் கூறுதி என்று கூறும் அருந்திறல் மாக்களை என்று மறுத்துக் கூறுகின்ற வெல்லுதற்கரிய ஆற்றலுடைய அக்காவலரை கருந்தொழிற் கொல்லன் அகம் நகைத்து உரைத்து அக் கொடுந் தொழிற் கொல்லன் தன்னுள்ளே அவரை இகழ்ந்து நகைத்துக் கூறுவான்போலே பொய் நகை நாட்டிக் கூறுபவன் நீவிர் கள்வர் தன்மை அறிந்திலீர் என்று கடிந்துரைத்து மேலும் காட்டினன் உரைப்போன் - கள்வர் தம் இயல்பினைக் களவு நூலில் கூறியவற்றை அவர்க்கு எடுத்துக்காட்டிச் சொல்லுபவன், என்க.

(விளக்கம்) இலக்கணம் - மேன்மக்களுக்குரிய (இலக்கணம்) முறைமை. என்றது அவர் இருத்தலும் மொழிதலும் முதலிய முறைமை என்க. இது கோவலன் அவரை அன்புடன் முகமலர்ந்து வரவேற்றதனையும் சிறிதும் ஐயுறாவகை, சிலம்பினை அவர்க்குக் காட்டியதனையும் முருகவேள் போன்ற அவனது தோற்றப் பொலிவினையும் கண்டு அக் காவலர் கூறியவாறாம். இவ்வாற்றால் அடிகளார் அவருடைய நுண்மாண் நுழைபுலனை வியந்து பாராட்டுவார் அருந்திறல் மாக்கள் என்றார். மாக்கள் என்புழித் தன்பொருள் குறியாது மக்கள் என்னும் பொருட்டாய் நின்றது. அகம் நகைத்து என்றது அகத்தே எள்ளல் காரணமாக நகைப்பார் போலே நகைத்து என்பதும் உரைத்து என்றது நீவிர் கள்வர் தன்மை அறிகிலீர் எனக் கடிந்துரைத்து என்பதும் தோன்ற நின்றன. கருந்தொழில் - பொய்யும் களவும் கொலையும் பிறவுமாகிய கொடுந்தொழில், என்க. காட்டினன்: முற்றெச்சம்.

(164) அகநக எனவும் அகநெக எனவும் (அடியார்க்கு) பாடங்கள் உண்டு. அகநகை - இகழ்ச்சிநகை என்பாருமுளர்.

பொற்கொல்லன் கூறிய கள்வர் இலக்கணம்

166-169: மந்திரம் திரிவது

(இதன்பொருள்) இழுக்குடை மரபின் கட்டு உண்மாக்கள் - குற்றமுடைய ஒழுக்கமாகிய களவை மேற்கொண்டு பிறர் பொருளைக் களவு செய்து உண்டு வாழும் கள்வர்கள் மந்திரம் தெய்வம் மருந்து நிமித்தம் தந்திரம் இடன் காலம் கருவி என்று எட்டு உடன் அன்றே - மந்திரமும், தெய்வமும், மருந்தும், நிமித்தமும், தந்திரமும், இடனும், காலமும், கருவியும் ஆகிய இந்த எட்டினையும் அன்றே துணையெனத் திரிவது - எப்பொழுதும் தமக்குத் துணையாகக் கொண்டு திரிவது என்றான், என்க.

(விளக்கம்) மருந்தே இடனையென்ற ஏகாரமிரண்டும் எண். அன்றையென்பது தேற்றம். கட்டுண்மாக்கள் எட்டுடனன்றே துணையெனத் திரிவதென்க.

மருந்து

170-171: மருந்தின் நவைப்பட்டிர்

(இதன்பொருள்) மருந்தின் பட்டிராயின் - நீவிர் காலம் தாழ்த்தலின்றி இவனைக் கொல்விராயின், தப்புவதன்றி, இவனுடைய மருந்தில் அகப்படுவிராயின் யாவரும் பெரும் பெயர் மன்னனின் பெரு நவைப்பட்டிர் - நீவிரெல்லாம் பெரிய புகழையுடைய நம் மன்னவனுடைய ஒறுத்தல் ஆகிய பெரிய துன்பத்தின்கண் இப்பொழுதே அகப்பட்டிர் காண், என்றான் என்க.

(விளக்கம்) தெளிவு பற்றிப் படுவீர் என்னாது பட்டிர் என இறந்த காலத்தில் கூறினான்.

வாராக் காலத்து வினைச்சொற் கிளவி

இறப்பினும் நிகழ்வினுஞ் சிறப்பத் தோன்றும்

இயற்கையுந் தெளிவுங் கிளக்குங் காலை

(தொல்-சொல். வினை -48.) என்பது விதியாகலின். பெரும் பெயர்-பெரிய புகழ் பெருநவை-ஒருத்தலாகிய பெருந்துன்பம் என்க.

மந்திரம்

172-173: மந்திரம் காண்குவமோ

(இதன்பொருள்) மந்திரம் நா இடை வழத்துவர் ஆயின் - தாம் பயின்றுள்ள மந்திரத்தைத் தமது நாவினால் உருவேற்றுவாராயின் இந்திர குமரரின் - தேவகுமாரரைப் போல யாம் காண்குவமோ - நாம் நம் கண்ணால் காணவல்லேம் அல்லேம் என்றான் என்க.

(விளக்கம்) வழத்துதல் - உருவேற்றுதல். இந்திரகுமாரரை நாம் காணமாட்டாமை போல இவரையும் காணமாட்டேம் என்றவாறு.

தெய்வம்

174-175: தெய்வம் பெயர்குவர்

(இதன்பொருள்) தெய்வத் தோற்றம் தெளிகுவர் ஆயின் - தாங்கள் வழிபடுகின்ற தெய்வத்தை எப்பொழுதும் தமக்கு முன் நிற்கும்படி நெஞ்சத்தால் தெளிந்து நினைப்பாராயின், கை அகத்து உறுபொருள் காட்டியும் பெயர்குவர் -தாம் களவு செய்து தம் கையின்கண் வைத்துள்ள மிக்க பொருளை நமக்குக் காட்டிய பின்னரும் அப்பொருளோடு தப்புவர் என்றான், என்க.

(விளக்கம்) தெய்வம் - வழிபடு தெய்வம். தோற்றம் - அத் தெய்வத்திற்குத் தாம் தம்நெஞ்சத்தே கற்பித்துக் கொண்ட உருவம். கைப்பொருளை நமக்குக் காட்டிய பின்பும் அத் தெய்வம் அவரைத் தப்புவிக்கும் என்பது கருத்து.

மருந்து

176-177: மருந்தின் உண்டோ

(இதன்பொருள்) நம் கண் மருந்தின் மயக்குவாராயின் - இத்தகைய கள்வர் தாம் நம்மிடத்தே தமது மருந்தினாலே மயக்கத்தைச் செய்வாராயின் இருந்தோம் பெயரும் இடனும் மார் உண்டோ-அவரைக் கண் கூடாகப் பார்த்துக்

கொண்டிருக்கின்ற யாம் இருந்த விடத்தின் இருப்பதல்லது ஒரு சிறிதும் புடைபெயர்ந்து செல்லுதற்கும் வழி இல்லையாம் என்றான் என்க.

(விளக்கம்) அவர் கருவிகள் எட்டனுள் மருந்து நும்மை இப்பொழுது மயக்கிற்றுப் போலும் அதனாற்றான் அவனைப் புகழ்கின்றீர் போலும் என்பான் இவ்வெட்டனுள் மருந்தினை முன்னுங் கூறினன். இப்பொழுது அவன் போவானாயின் அவனை நீயிர் தொடர்ந்து பற்றவும் வல்லீர் அல்லீர் என அச்சுறுத்துவான் மீண்டும் அதனை விதந்தெடுத்தோதினன். இதன்பயன் அவர்தம் காரியத்தைச் செய்தற்கு விரைதலாம் என்க. உண்டோ என்னும் வினா. அதன் எதிர் மறைப்பொருளை வற்புறுத்து நின்றது. மார் : இடைச் சொல்.

நிமித்தம்

178-179: நிமித்தம் புகுதினும்

(இதன்பொருள்) நிமித்தம் வாய்த்திடின் அல்லது - நன்னிமித்தம் வாய்க்கப் பெற்றாலன்றி அரும் பொருள் வந்து கைப்புகுதினும் யாவதும் புகற்கிலர் - பெறுதற்கரிய பொருள் தானே வந்து தம் கையிற் புகுந்தாலும் சிறிதும் தம் தொழிலிடத்தே புகுதமாட்டார் என்க.

(விளக்கம்) நிமித்தம் - நன்னிமித்தம். யாவதும் - ஒரு சிறிதும். புகற்கிலர் - புகுதார்.

தந்திரகரணம்

180-181: தந்திர எய்துவர்

(இதன்பொருள்) தந்திர கரணம் எண்ணுவர் ஆயின் - தமக்குரிய களவு நூலில் கூறப்பட்டிருக்கின்ற செயல்களை எண்ணி அவ்வாற்றால் களவு கொள்ளப் புகுந்தால் இந்திரன் மார்பத்து ஆரமும் எய்துவர் - தேவேந்திரனுடைய மார்பிலணிந்த முத்து மாலையையும் அவனறியாமல் களவு செய்வர் என்றான், என்க.

(விளக்கம்) தந்திரகரணம் - நூலில் சொல்லும் செயன் முறை. இந்திரன் தனது சுற்றம்கூழ் எப்பொழுதும் கண்ணிமையாது விழித்திருப்பவன் ஆதலால்

அத்தகையோனுடைய ஆரத்தையும் அவனறியா வண்ணம் களவு செய்யும் திறமுடையார் என்பது கருத்து. தந்திரம் - ஈண்டுக் களவு நூல்.

இடம்

182-183: இவ்விடம் காண்கிற்பார்

(இதன்பொருள்) இப் பொருள் கோடற்கு இவ்விடம் இடம் எனின்-இந்தப் பொருளைக் களவு கொள்ளுதற்கு இந்த இடமே சிறந்த இடம் எனத் துணிந்து அப் பொருளை அவர் களவு கொண்ட பின்னர் அவ்விடத்து அவரை யார் காண்கிற்பார் - அவ்விடத்தே அவரை யார் தாம் கண்ணாற் காண வல்லார் என்றான் என்க.

(விளக்கம்) இடம் எனின் -சிறந்த இடம் என்று துணிந்தால் என்க. காண்கிற்பார்: ஒருசொல். கிற்பார்-செய்வார் என்பாருமுளர்.

காலம்

184-185: காலம் உண்டோ

(இதன்பொருள்) அவர் காலம் கருதி பொருள் கையுறின் - அவர் தாம் களவு செய்தற்குச் சீர்த்த காலம் இது என்று துணிந்து அக்காலத்தில் களவு கொள்ள எண்ணிப் பொருளைக் கைப்பற்றிவிடின் மேலோர் ஆயினும் விலக்கலும் உண்டோ - விண்ணவராயினும் அக் களவினை விலக்குதல் கூடுமோ? களவுகொண்டே விடுவர் என்றான் என்க.

(விளக்கம்) காலம் - சீர்த்த காலம். மேலோர் - விண்ணவர்.

கருவி

186-187: கருவி காண்கிற்பார்

(இதன்பொருள்) அவர் கருவிகொண்டு அரும்பொருள் கையுறின் - அவர் தாம் கன்னகம் முதலிய கருவிகளைக் கொண்டு களவு கொள்ளுதற்கும் அரிய பொருள்களைக் கைப்பற்றிக் கொள்வாராயின் இரு நிலம் மருங்கின் யார் காண்கிற்பார் - பின்னர் பெரிய இந்நிலவுலகத்தின்கண் அவரை யாரே காண்பார், என்றான் என்க.

(விளக்கம்) கருவி - கன்னகமும் கவைக்கோலும் பிறவும் என்க.

188-189: இரவேஇல்லை

(இதன்பொருள்) இரவே பகலே என்று இரண்டு இல்லை -இவருக்கு இரவென்றும் பகல் என்றும் கூறப்படுகின்ற கால வேறுபாடு இரண்டும் இல்லையாம் கரவு இடம் கேட்கின் ஓர் புகல் இடம் இல்லை - அவர் களவு செய்யும் இடத்தைக் கேட்கின் நாம் ஓடி ஒளிக்கலாம் இடம் வேறு இல்லையாம் என்றான் என்க.

(விளக்கம்) இரவு பகல் என்று இரண்டில்லை எனவே இவர் எப்பொழுதும் களவு செய்ய வல்லநர் என்றவாறாம். கரவிடம் கேட்பின் இவர் களவு செய்யும் இடம் யாது என்று வினவின் அதற்கு விடை கூறுதற்கு ஓரிடமும் இல்லை என்றான் எனினுமாம். எனவே இவர் எவ்விடத்தும் களவு கொள்ள வல்லநர் ஆவார் என்றான் ஆயிற்று.

பொற்கொல்லன் கள்வர் ஆற்றலுக்குச் சான்றாக ஒரு வரலாறு புனைந்து கூறுதல்

190-202: தூதர் கொல்லல்

(இதன்பொருள்) தூதர் கோலத்து வாயிலின் இருந்து - காவலர்களே! பண்டு ஒருநாள் ஒரு கள்வன் வேற்று நாட்டரசர் தூதர் போலக் கோலங்கொண்டு வந்து நம் மன்னனுடைய அரண்மனை வாயிலின்கண் பகற்பொழுதின்கண் தங்கியிருந்துவல் இருள் மாதர் கோலத்துப் புக்கு - அப் பகற்பொழுது கழிந்து வலிய இருளையுடைய இரவு வந்துற்றவுடன் யாரும் அறியாமல் அரண்மனைக்குட் புகுந்து விளக்கு நிழலில் துளக்கு இலன் சென்று - விளக்கு நிழலிலே பள்ளியறையினுள் சிறிதும் அஞ்சாமல் புகுந்து ஆங்கு இளங்கோ வேந்தன் வெயிலிடு வயிரத்து துளங்கு ஒளி ஆரம் - அவ்விடத்தே இந்நெடுஞ்செழியன் தம்பியாகிய வேந்தன் துயில் கொள்ளும் பொழுது அவன் மார்பில் அணிந்திருந்த வெயிலிடு வயிரத்தையுடைய ஒளிதிகழும் முத்து மாலையை மின்னின் வாங்க - மின்னல் போன்று விரைந்து கைக்கொண்டானாக துயில்கண் விழித்தோன் தோளில் காணான் அப்பொழுது துயில் கலைந்து கண் விழித்துப் பார்த்த அவ்விளங்கோ வேந்தன் ஆரத்தைத் தன் தோளில் காணப்பெறானாய் உடை வாள் உருக - தனது உடை வாளை உருவினானாக, உறை கை வாங்கி எறிதொறும் செறித்த இயல்பிற்கு ஆற்றான் - அதன் உறையைத் தன் கையிற் பற்றித் தான் குத்துந்தோறும் வாளில் உறையைச் செறித்த அத் தன்மைக்குப்

பொறானாய்மல்லிற்காண மணித்தூண்காட்டிக் கல்வியில் பெயர்ந்த கள்வன் தன்னை மற்போரான் அவன் வலியைக் காண விரும்பிய அளவிலே அவ்விடத்து நின்றதொரு மணித்தூணைத் தானாகக் காட்டித் தன் களவு நூற் பயிற்சியினால் மறைந்த கள்வனை கண்டோர் உளர் எனில் காட்டும் - கண்டோர் உளராயின் அவர்களைக் காட்டுமின்ஈங்கு இவர்க்கு உண்டோ உலகத்து ஒப்போர் என்று அக் கருந்தொழிற் கொல்லன் சொல்ல - காட்டுவாரிலர் ஆகலான் இக்கள்வர்க்கு ஒப்பாவார் இவ்வுலகத்துப் பிறர் ஒருவரேனும் உண்டோ என்று அக்கொலைத் தொழிலினையுடைய பொற்கொல்லன் கூற என்க.

(விளக்கம்) தூதர் - வேற்று நாட்டு அரசரால் விடப்பட்ட தூதர். வாயிலினிருந்து என்பதற்கு மேலே வல்லிருப்புக்கு என்றமையால் வாயிலின்கண் பகல் முடியுந்துணையும் இருந்தான் என்பது பெற்றாம். இளங்கோ நெடுஞ்செழியனுக்குத் தம்பியாகிய அரசன் என்க. வெயிலிடு - வெயில் போல ஒளிவிடுகின்ற வயிரத்தின் ஒளியால் ஆரத்தைக் கண்டு வாங்க எனினுமாம். பண்டு துயின்றவன் என்பது தோன்ற துயில் கண் என்றார். அரசன் உடைவாளை உருவியவுடன் கள்வன் அவ்வுறையைக் கைப்பற்றி என்றவாறு. அரசன் வாளால் குத்துந்தோறும் கள்வன் தன் கையிலிருந்த உறையின்கண் அவ்வாளை ஏற்றான் என்னும் இஃது அக் கள்வனின் வியத்தகு செயலை உணர்த்துதலுணர்க. மல்லிற்காண என்றது அரசன்தன் வாள் பயன்படாமை கண்டு அதனை ஒழித்து மற்போரினாலே அக் கள்வன் வலியைக் காண்டற்கெழ என்றவாறு. எழுந்த உடன் கள்வன் எதிர்நின்ற தூணின் மறைந்து தப்பினன் அவ்வழி மன்னன் அக்கள்வன் மறைந்த தூணையன்றிப் பின்னர்க் கள்வனைக் கண்டிலன் என்பது கருத்து. இது, முன்னர் மந்திரம் நாவிடை வழுத்துவராயின் இந்திரகுமரரின் யாங் காண்குவமோ என்பதற்கு எடுத்துக் காட்டாயிற்று.

202-203: ஆங்கோர் கூறும்

(இதன்பொருள்) ஆங்கு ஓர் திருந்து வேல் தடக்கை இளையோன் - அவ்விடத்தே அக்காவலர் தம்முள் வைத்துத் திருந்திய வேலையுடைய பெரிய கையையுடைய ஆண்டால் இளையவனாகிய ஒரு காவலன், கூறும் - தனது பட்டறிவு கொண்டு சொல்லுவான் அஃது யாதெனின் என்க.

(விளக்கம்) ஆங்கு, என்றது அங்ஙனம் அக்கொல்லன் கூறி முடித்த பொழுது எனக் காலத்தின் மேற்று. அக் கள்வன் கூற்றெல்லாம் உண்மை என்றே அக் காவலன் கொண்டனன் என அவன் பேதைமை தோன்ற இளையோன் என்றார்.

இளங்காவலன் எடுத்துக்காட்டு

204-211: நிலனகழ் படையிரென

(இதன்பொருள்) நிலன் அகழ் உளியன் நீலத் தானையன் கலன் நசை வேட்கையின் - நிலத்தை அகழுகின்ற உளிளை யுடையவனாய் நீல நிறமுடைய ஆடையை உடுத்தியவனாய் அணிகலன்களை விரும்பிய விருப்பத்தாலே கடும் புலி போன்று - இரைதேடி இருளிலே திரிகின்ற கடிய புலியைப்போல மாரி நடு நாள் வல்இருள் மயக்கத்து ஊர் மடி கங்குல் ஒருவன் தோன்ற - மழையையுடைய கர்காலத்தில் அரையாமத்தில் வலிய இருளால் கண்களை மயக்குவதும் ஊரிலுள்ள மாந்தரெல்லாம் துயில்வதற்கு இடனானதும் ஆகிய ஓர் இரவிலே ஊர் காவல் மேற்கொண்டு செல்லும் என்னெதிரே ஒரு கள்வன் தோன்றினான் அப்பொழுது, கைவாள் உருவ என் கைவாள் வாங்க - யான் அவனை எறிதற் பொருட்டு என் உடை வாளை உருவினேனாக உருவியவுடன் அக்கள்வன் அவ்வாளைத் தன் கையில் பற்றினன் யான் அவன் எவ்வாய் மருங்கினும் கண்டிலேன் - வாளைப்பற்றிய கள்வன் அப்பொழுதே அவ்வாளோடு மறைந்தொழிந்தானைப் பின்னர் யான் எல்லா இடங்களினும் தேடிப்பார்த்தும் கண்டிலேன் இவர் செய்தி அரிது - ஆதலால் இவருடைய செய்கையை நம்மனோர் அறிதலும் அரிதேயாம் வேந்தனும் அலைக்கும் - யாம் செய்யக்கடவ செயலைச் செய்யாது தப்பின் நம்மரசனும் நம்மை ஒறுப்பன் எனவே இங்ஙனம் காலந் தாழ்த்தல் நன்றன்று உறுபடையீர் - மிக்க படைக்கலத்தை யுடையீர் உரியது ஒன்று உரைமின் - யாம் இப்பொழுது செய்தற்குரிய செயலொன்றனைத் துணிந்து விரைந்து சொல்லுமின் என - என்று கூறா நிற்ப என்க.

(விளக்கம்) இதனோடு நிறங்கவர்பு புனைந்த நீலக் கச்சினர், மென்னாலேணிப் பன்மாண் சுற்றினர், நிலனகமுளியர் கலனசைஇக்கொட்கும், கண்மாறாடவ ரொடுக்க மொற்றி எனவரும் மதுரைக் காஞ்சியையும் ஒப்பு நோக்குக. கோவலனையும் கள்வனாகக் கொண்டு இவர் செய்கை என்றான்.

உளியனாய்த் தானையனாய்ப் புலி போன்ற ஒருவன் தோன்ற என்க.

கல்லாக் களிமகன் செயல்

212-217: கல்லாக் களிமகன் உருத்தென்

(இதன்பொருள்) கல்லாக் களிமகன் ஒருவன் - திருந்து வேல் தடக்கை இளையோன் வேந்தனும் அலைக்கும் என்று கூறக்கேட்டபொழுது அக் காவலருள் வைத்துக் கல்லாமையை யுடைய களிமகன் ஒருவன் பிறிதொன்றும் நினையானாய் அரசன் அலைக்கும் என்றஞ்சி கையில் வெள்வாள் எறிந்தனன் - ஞெரேலெனத் தன்கையிற் பற்றி யிருந்த வெள்ளிய வாளால் கோவலனை வெட்டினன் விலங்கு ஊடு அறுத்தது - அவ்வெட்டுக் குறுக்காகத் துணித்தது புண் உமிழ் குருதி பொழிந்து உடன் பர்ப்ப - துணிபட்ட அவ்உடற்குறைப் புண்ணினின்றும் கொப்புளிக்கின்ற குருதி குதித்து எங்கும் பரவா நிற்ப மண் அக மடந்தை வான் துயர் கூரக் காவலன் செங்கோல் வளையிய - நிலமகள் தானும் பொறுமை இழந்து பெரிதும் துன்புறா நிற்பவும், அரசனுடைய செங்கோல் வளையவும் கோவலன் பண்டை ஊழ் வினை உருத்து வீழ்ந்தனன் - கோவலன் இங்ஙனம் தனது முற்பிறப்பிலே செய்த தீவினையானது முதிர்ந்து வந்து ஊட்டுதலாலே வெட்டுண்டு விழுந்தான் என்பதாம்.

(விளக்கம்) ஏனைக் காவலர் கோவலனைக் கண்டபொழுது இலக்கண முறைமையின் இருந்தோன் ஈங்கு இவன் கொலைப்படு மகன் அலன் என்று தம் கருத்தினைக் கூறியவர் அக்கருந்தொழிற் கொல்லன் கூறியவற்றைக் கேட்டும் கோவலனைக் கொலை செய்யத் துணியாமை கண்டு அவருள் இளையோன் கள்வரைப்பற்றித் தானும் ஒன்று கூறி இப்பொழுது செய்தற்குரியது யாது - அ.தாவது - இவனைக் கொல்வதோ விட்டுச்செல்வதோ என வினவவும் முன்னர் இவன் கொலைப்படுமகனலன் என்றவர் அவ்விளைஞன் வினாவிற்கு விடை கூறுமுன்பே அவருள் ஒருவன் வெட்டினன் என்ற அடிகளார் அங்ஙனம் அவன் வெட்டுதற்கு ஏதுக் கூறுவார் - அவனைக் கல்லாக் களிமகன் என விதந்தெடுத்து ஒதுவாராயினர். அக்கல்லாக் களிமகன் தானும் அங்ஙனம் விரைந்து வெட்டியதற்கும் ஓர் ஏதுவினை முற்கூறிய திருந்து வேல் இளையோன் கூற்றில் காட்டினர். அ.தாவது வேந்தனும் அலைக்கும் என்றது அதற்குக் குறிப்பேதுவாம் என்க.

அதுகேட்டு அஞ்சிய இக்கல்லாக்களிமகன் இங்ஙனம் செய்தனன் என்பது அடிகளார் கருத்து. என்னை? அச்சமே கீழ்களது ஆசார மாகலின்.

இன்னும் கோவலனது தீய பழவினையானது உருத்துவந்து ஊட்டுங் காலை இக்கருந்தொழிற் கொல்லனும் இக்கல்லாக் களிமகனும் காம மயக்கங் காரணமாக யாவதும் தேறா மன்னனாகிய நெடுஞ்செழியனும் போல்வாரைத் தனக்குக் கருவியாகத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டமையும் நினைக. தீவினையாளரை ஊழ் ஊட்டுங்கால் இங்ஙனமே ஊட்டும் இயல்புடையது என்பதும் இங்கு உணர்தற்குரியது இவ்விடத்தே,

ஊழிற் பெருவலி யாவுள மற்றொன்று

சூழினுந் தான்முந் துறும்

எனவரும் தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவனார் பொன்மொழியும் நெஞ்சத்தே பதித்துக் கொள்ளற் பாலதாம்.

இனி நிலமகள் பொறுமைக்கு எடுத்துக்காட்டு ஆவாள் எனினும் இத்தகைய தீவினை நிகழுங்கால் அவள் தானும் பொறுமையிழந்து அவலமுறுவள் என்பார் மண்ணக மடந்தை வானறுயர் கூர என்றோதினர். உருத்து என்னும் எச்சத்தை உருப்ப எனத்திரித்துக் கொள்க.

பா - நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா.

நூலாசிரியர் செவியறிவுறாஉ நேரிசை வெண்பா

நண்ணு வினை

(இதன்பொருள்) பண்டை விளைவு ஆகி வந்த வினை - மக்களே! முற்பிறப்பிலே செய்த தீவினையின் பயனாகி அப்பயனை நுகர்விக்க வந்த ஊழ்வினையால் மண்ணில் வளையாத செங்கோல் - இந்நிலவுலகத்தே ஒரு காலத்தும் வளைந்தறியாத செங்கோலும் கண்ணகி தன் கேள்வன் காரணத்தான் வளைந்தது - கண்ணகியின் கணவனாகிய கோவலன் கருவியாக வளையுங்கால் வளைவதாயிற்று ஆதலால் இருவினையும் நண்ணும் - தீவினையும் நல்வினையுமாகிய இரண்டு வினைகளின் பயனும் அவற்றைச் செய்தவர்பால் வந்து

எய்துதல் ஒருதலை நல்லறமே நண்ணுமின்கள் - இங்ஙனமிருந்தலால் எல்லோரும் நல்வினையையே செய்யுங்கள்! தீவினையைச் செய்யாதொழியுங்கள்! என்றவாறு.

(விளக்கம்) பாண்டியன் முற்பகலில் தன் அரசியலிற் பிழைத்துச் செய்த தீவினை பிற்பகலே வந்தெய்தி அவன் செங்கோலை வளைத்தது கண்ணகிகேள்வன் முன்பிறப்பில் செய்த தீவினை இப்பிறப்பில் வந்து அவனைக் கொலைக் களத்தே வீழ்த்தியது. வீழ்த்தும் பொழுது அதற்குக் கருவியாக அப்பொழுது பிழைத்த பாண்டியனைக் கருவியாக்கிக் கொண்டது. பாண்டியன் கோலை வளைக்கக் கோவலனைக் கருவியாக்கிக் கொண்டது. இங்ஙனம் கோடல் ஊழினியல்பு என்றவாறு. இவ்வுண்மையை உணர்ந்து கொள்மின்! தீவினையை விட்டொழிமின்! இங்ஙனமே நல்வினையின் பயன் நன்மையாகவே வந்தெய்தும் ஆதலால் நல்லறமே நண்ணுமின் என்றவாறு.

கொலைக்களக்காதை முற்றிற்று.

தொகுப்புரை :

- தண்டியலங்காரம் காப்பியத்திற்கான பொது இலக்கணங்களைப் பற்றிப் பேசியுள்ளது. வாழ்த்து, பிரிவுமுறைகள், நாயகன் பண்பு உள்ளிட்டவற்றை சிலப்பதிகாரத்தோடு ஒத்துப்போகும் நிலையினை அறிந்துகொள்ளலாம்
- தமிழில் காப்பியங்களானது ஐம்பெருங்காப்பியங்கள், ஐஞ்சிறுங்காப்பியங்கள், பிற காப்பியங்கள் என்கிற வகைப்பாடுகளை உடையதாக அமைகிறது. அதில் ஒன்றான சிலப்பதிகாரக் காதைகளானது விளக்கப்பட்டுள்ளது.
- ஊர்காண் காதை, அடைக்கலக்காதை, கொலைக்களக்காதைகளின் வழி காப்பிய மாந்தர்களின் பண்புநலன்கள் வேறுபட்டு அமைந்து கதைப்போக்கிற்கு உதவுகின்றன.
- நல்வினையையே நாடிச் செயல் புரிந்தால் கேடு வருவது இல்லை. கண்ணகியின் கணவனான கோவலனின் அவல முடிவிலிருந்து பாடம் கற்போம்.

அருஞ்சொற்பொருள் விளக்கம் :

கானகம் - காடு

பதி - ஊர்

குழவி - குழந்தை

யாக்கை - உடல்

தென்னவன் - பாண்டியன்

தன்மதிப்பீட்டு வினாக்கள்

சரியான விடையைத் தேர்ந்தெடுத்து எழுதுக.

1. மாறன் என்பது எம்மன்னனைக் குறிக்கிறது?
அ) சேரர் ஆ) சோழர் இ) பாண்டியர் ஈ) பல்லவர்
2. சிலப்பதிகாரத்தில் ஊர்காண் காதை எத்தனையாவது காதை?
அ) 14 ஆ) 15 இ) 17 ஈ) 18
3. சிலப்பதிகாரத்தில் அடைக்கலக்காதை எத்தனையாவது காதை?
அ) 16 ஆ) 15 இ) 18 ஈ) 22
4. சிலப்பதிகாரத்தில் கொலைக்களக்காதை எத்தனையாவது காதை?
அ) 22 ஆ) 23 இ) 16 ஈ) 25
5. சிலப்பதிகாரத்தில் இடம்பெற்றுள்ள கதைகளின் எண்ணிக்கை?
அ) 30 ஆ) 40 இ) 50 ஈ) 60

விடைகள்

1. இ) பாண்டியர்
2. அ) 14

3. ஆ) 15

4. இ) 16

5. அ) 30

குறுவினாக்கள்

1. ஊர்காண் கதையில் வருகின்ற கால வருணனைகளை எழுதுக.
2. கண்ணகியின் பணிவுரையை கொலைக்களக் காதையின்வழி விளக்குக.
3. சிலப்பதிகாரத்தின் காப்பிய மாண்புகளைக் குறிப்பிடுக.

நெடுவினாக்கள்

1. ஊர்காண் காதையில் இடம்பெறுகின்ற நிகழ்வுகளைக் கட்டுரைக்க.
2. சிலப்பதிகாரத்தில் உள்ள அடைக்கலக்காதை செய்திகளைத் தொகுத்துரைக்க

பாடம் தொடர்பான புத்தகங்கள்

1. ஐம்பெருங்காப்பியங்கள் மூலமும் தெளிவுரையும், ச.வே.சுப்பிரமணியன் உரை, மணிவாசகர் பதிப்பக வெளியீடு, பதிப்பு ஆண்டு 2020

பாடம் தொடர்பான இணைய இணைப்புகள் :

- Tamil Heritage Foundation – [www. Tamilheritage.org](http://www.Tamilheritage.org)
- Project Madurai – www. Project Madurai.org
- Tamil Universal Digital Library – www.ulib.prg<[http: www.ulib.prg](http://www.ulib.prg)>
- Tamil E – Books Dwonloads – tamilebooksdownloads.blogspot.com
- ChennaiLibrary – www.chennaiLibrary.com<[http: www.chennaiLibrary.com](http://www.chennaiLibrary.com)>

அலகு - 3

அலகில் இடம்பெறுபவை :

1. மணிமேகலை - மலர்வனம் புக்கக் காதை
2. சீவக சிந்தாமணி - காந்தர்வ தத்தையார் இலம்பகம்

நோக்கங்கள் :

- காப்பியக் கட்டமைப்பையும், பாடுபொருள், யாப்பு, அணிநலம் இவற்றை கதைகளின்வழி கற்பித்தல்.
- காப்பியக் கதைகளின்வழி இடம்பெறுகின்ற கதைமாந்தர்களின் பண்புகள் நலன்களை அறிமுகப்படுத்துதல்
- சீவக சிந்தாமணி உருவாக்க வரலாற்றினையும் தமிழ்க்காப்பியங்களில் சீவக சிந்தாமணி பெறுகின்ற இடத்தினையும் விளக்குதல்
- மணிமேகலை மற்றும் சீவக சிந்தாமணியின் யாப்பு முறைகளையும் அவை முன்வைக்கும் வாழ்வியல் நெறிகளையும் தெளிவுற எடுத்துரைத்தல்.

மணிமேகலை பற்றிய அறிமுகக் குறிப்பு

தமிழின் ஐம்பெருங்காப்பியங்களுள் ஒன்று மணிமேகலை. சீத்தலைச் சாத்தனார் இயற்றியது. பௌத்த சமயக் கொள்கைகளாக இளமை நிலையாமை, யாக்கை நிலையாமை, செல்வம் நிலையாமை என்பதை அடிப்படையாகக் கொண்டது. இந்நூலை இயற்றிய சீத்தலைச் சாத்தனாரும் சிலப்பதிகாரம் இயற்றிய இளங்கோவடிகளும் சமகாலத்தவர்கள். சீத்தலைச் சாத்தனாரே தனது நண்பரான இளங்கோவடிகளிடம் கண்ணகியின் கதையைப் பற்றிக் கூறி சிலப்பதிகாரம் உருவாகக் காரணமாக அமைந்தார். காப்பியத்தின் கதை முழுவதும் காப்பியத் தலைவி மணிமேகலையை மையமாகக்கொண்டு பாடப்பட்டதால் இந்நூலுக்கு 'மணிமேகலை' என்று பெயர் வந்தது. 'மணிமேகலைதுறவு' என்ற பெயரும் உண்டு. தமிழன்னை தனது இடையில் அணியும் அணிகலனாக மணிமேகலை கருதப்படுகிறது.

பௌத்த சமயத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுந்த நூல் மணிமேகலையாகும். மக்களிடையே பௌத்த சமய உணர்வு மேலோங்கவும் சமயக் கொள்கைகளைப் பரப்பிடவும் அதனை நடைமுறையில் பின்பற்றவும் எழுந்த சமய பிரச்சார விளக்க நூலே மணிமேகலையாகும்

மணிமேகலையைப் படைத்தவர் சீத்தலைச் சாத்தனார். இவர் பௌத்தசமயத்தைச் சார்ந்தவர். தம் சமயக் கருத்துகளை மணிமேகலையின் இலக்கியத் தரம் குன்றாமல் கூறியுள்ளார். ‘தண்டமிழ்ச்சாத்தன்’, ‘கூல வாணிகன் சாத்தன்’ எனவும் சிலப்பதிகாரப் பதிகம் குறிப்பிடுகின்றது. ‘நல்நூல் புலவன்’ எனச் சிலப்பதிகாரம் சிறப்பிக்கின்றது. மணிமேகலையில் 30 காதைகள் இடம்பெற்றுள்ளன.

மணிமேகலை மலர்வனம் புக்க காதை

அறவண அடிகளின் தவப் பள்ளியில் இருந்துகொண்டு மாதவி தன்னை வருத்தும் மனத் துன்பத்தை வயந்தமாலைக்குக் கூறிய சொற்களைக் கேட்ட மணிமேகலையின் மனத்தில் தாக்கத்தை உண்டாக்கியது. பூவின் மணம் தாக்குவது போலத் தன் மணிமேகலையின் மனத்தைத் தாக்கியது.

வயந்தமாலைக்கு மாதவி உரைத்த
உயங்குநோய் வருத்தத்து உரைமுன் தோன்றி
மாமலர் நாற்றம் போல்மணி மேகலைக்கு
ஏது நிகழ்ச்சி எதிர்ந்துளது ஆதலின்

தந்தை கோவலனுக்கு நேர்ந்த துன்பமும், தாயின் வருத்தமும் மணிமேகலையின் காதுகளில் நுழையும்போது மனம் வெதும்பியது. அவளது அன்பு உள்ளம் கலங்கியது. அழகியின் ஆசை மூட்டும் கண்கள் மடிப்பு வனப்பினை இழந்து கண்ணீர் வடித்தன. அந்தக் கண்ணீர் அவள் தொடுத்துக்கொண்டிருந்த மாலையை நனைத்தது. அதனைப் பார்த்த தாய் மாதவி தாமரைப் பூவில் தண் மதியத்தின் நிழல் விழுவது போலத் தன் கைகளால் மணிமேகலையின் கண்ணீரைத் துடைத்துவிட்டாள். உன் மாலைக்குப் புதிய பூக்களை நீயே சென்று பறித்துக்கொண்டு வா என்று மாதவி மணிமேகலையிடம் கூறினாள்.

தந்தையும் தாயும் தாம்நனி உழந்த 5
 வெந்துயர் இடும்பை செவியகம் வெதுப்பக்
 காதல் நெஞ்சம் கலங்கிக் காரிகை
 மாதர் செங்கண் வரிவனப்பு அழித்துப்
 புலம்புநீர் உருட்டிப் பொதியவிழ் நறுமலர்
 இலங்குஇதழ் மாலையை இட்டுநீ ராட்ட 10
 மாதவி மணிமே கலைமுகம் நோக்கித்
 தாமரை தண்மதி சேர்ந்தது போலக்
 காமர் செங்கையில் கண்ணீர் மாற்றித்
 தூநீர் மாலை தூத்தகை இழந்தது
 நிகர்மலர் நீயே கொணர்வாய் என்றலும் 15

சுதமதி

மணக்கும் கூந்தலை உடைய மணிமேகலையோடு சேர்ந்து மாலை தொடுத்துக்கொண்டிருந்த சுதமதி என்பவரும் கோவலன், கண்ணகி பெருமக்களுக்கு நேர்ந்த துன்பத்தைக் கேட்டுப் பெருந் துன்பம் அடைந்தாள்.

மணிமேகலையின் நீலமலர் போன்ற கண்களில் கண்ணீர் உகுவதைக் காமன் பார்த்தால் பிறருக்குக் காமம் உண்டாக்கத் தான் எய்யும் படைக் கருவிகளை நிலத்தில் போட்டுவிட்டு நடுங்குவான்.

கண்ணீரை ஆண்கள் பார்த்தால் அகன்று செல்வதும் உண்டோ?

ஏதோ உணர்வோடு நின்றனுகொண்டிருந்தால் அந்த ஆண்கள் பேடியர் அன்றோ?

அதுவுமல்லாமல், நான் இந்த நகரத்துக்கு வந்த காரணத்தைக் கேள். - சுதமதி இவ்வாறு தொடங்கி மாதவியும், கண்ணகியும் அறியுமாறு தன் வரலாற்றைக் கூறத் தொடங்கினாள்.

மதுமலர்க் குழலியோடு மாமலர் தொடுக்கும்

சுதமதி கேட்டுத் துயரொடும் கூறும்

குரவர்க்கு உற்ற கொடுத்தயர் கேட்டுத்
 தணியாத் துன்பம் தலைத்தலை எய்தும்
 மணிமேக கலைதன் மதிமுகம் தன்னுள் 20

அணிதிகழ் நீலத்து ஆய்மலர் ஓட்டிய
 கடைமணி உகுநீர் கண்டனன் ஆயின்
 படையிட்டு நடுங்கும் காமன் பாவையை
 ஆடவர் கண்டால் அகறலும் உண்டோ
 பேடியர் அன்றோ பெற்றியின் நின்றிடின 25
 ஆங்ஙனம் அன்றியும் அணியிழை கேளாய்
 ஈங்குஇந் நகரத்து யான்வருங் காரணம்:

சுதமதி வரலாறு

கணக்கிட முடியாத வளங்கள் பல மண்டிக் கிடக்கும் உழவர்கள் வாழும் ஊர் சண்பை. அந்த ஊரில் கௌசிகன் என்னும் பிராமணனன் வாழ்ந்துவந்தான் அவன் மகள் நான். ஒரு நாள் தன்னத் தனியாக அஞ்சா நெஞ்சம் கொண்டவளாக, எதையும் எண்ணிப் பார்க்காமல் பூ பறித்துக்கொண்டிருந்தேன்.

அப்போது புகார் நகரத்தில் நடக்கும் இந்திர விழாவைக் காண மாருத வேகன் என்னும் விஞ்சையன் வந்துகொண்டிருந்தான். மலர் மாலைகளும் பொன்னணிகளும் அணிந்திருந்தான். உலகத்தில் உள்ளவர்கள் பார்த்தால் அவனைத் தொழுவார்கள். அப்படிப்பட்டவன் என்னைத் தூக்கிக்கொண்டு வான் வழியாகச் சென்றான். அப்போது அவனது ஆசைக்கு உரியவளாக மாறிவிட்டேன். அவன் என்னை, என் ஊரிலிருந்து நீண்ட தொலைவில் இருக்கும் இந்தப் புகார் நகரத்தில் ஈவு இரக்கம் இல்லாமல் விட்டுவிட்டுப் போய்விட்டான்.

ஆகவே மணிமேகலை தனியே சென்று பூ பறிக்கும் தகைமை உடையவள் அல்லள்.- என்று கூறினாள்.

பாரா வாரம் பல்வளம் பழுதிய

காராளர் சண்பையில் கௌசிகன் என்போன்

இருபிறப் பாளன் ஒருமகள் உள்ளேன் 30
 ஒருதனி அஞ்சேன் ஓரா நெஞ்சமோடு
 ஆரா மத்திடை அலர்கொய் வேந்தனை
 மாருத வேகன்என் பான்ஓர் விஞ்சையன்
 திருவிழை முதூர் தேவர்கோற்கு எடுத்த
 பெருவிழாக் காணும் பெற்றியின் வருவோன் 35
 தாரன் மாலையன் தமனியப் பூணினன்
 பாரோர் காணாப் பலர்தொழு படிமையன்
 எடுத்தனன் என்கொண்டு எழுந்தனன் விசும்பில்
 படுத்தனன் ஆங்குஅவன் பான்மையேன் ஆயினேன்
 ஆங்குஅவன் ஈங்குஎனை அகன்றுகண் மாறி 40
 நீங்கினன் தன்பதி நெட்டிடை ஆயினும்,
 மணிப்பூங் கொம்பர் மணிமே கலைதான்
 தனித்துஅலர் கொய்யும் தகைமையள் அல்லள்

இலவந்திகை மலர்வனம்

இலவந்திகை என்னும் மலர்வனம் பல மலர்கள் நிறைந்த பந்தல்களைக் கொண்டது. அது மன்னவன் கோட்டை மதிலை அடுத்து உள்ளது. அங்குச் சென்றால் மன்னவனைச் சூழ்ந்திருப்போர் பலர் இருப்பார்கள். எனவே இது மணிமேகலை மலர் பறிக்க உகந்தது அன்று.

பன்மலர் அடுக்கிய நன்மரப் பந்தர்
 இலவந் திகையின் எயில்புறம் போகின் 45
 உலக மன்னவன் உழையோர் ஆங்குஉளர்.

உய்யாவனம்

உய்யாவனம் என்னும் மலர்வனத்தில் பூக்கும் பூக்களை, இந்திரனுக்கு விழா கொண்டாடும் நல்ல நாளில் மண்ணுலகில் வாழும் மக்கள் விரும்ப மாட்டார்கள். பூத்திருக்கும் எந்த மரத்திலும் அன்று வண்டுகள் மொய்ப்பதில்லை.

இப்படிப் பாதுகாப்பாக இருக்கும்படிப் பூதம் காக்கும் என்று அதன் தன்மையை உணர்ந்தவர்கள் கூறுவர். எனவே இங்குச் சென்றும் மணிமேகலை இன்று பூப்பறிக்க முடியாது. - இவ்வாறு சுதமதி கூறுகிறாள்.

விண்ணவர் கோமான் விழாக்கொள் நல்நாள்
மண்ணவர் விழையார் வானவர் அல்லது
பாடுவண்டு இமிரா பல்மரம் யாவையும்
வாடா மாமலர் மாலைகள் தூக்கலின் 50
கைபெய் பாசத்துப் பூதம் காக்கும்என்று
உய்யா னத்திடை உணர்ந்தோர் செல்லார்.

சம்பாதி வனம் சம்பாதி என்னும் பறவைத் தெய்வம் இருக்கும் வனம் சம்பாதி வனம். வெயிலின் கொடுமையால் சம்பாதி என்னும் பறவை தன் சிறகு எரிந்துபோக இருப்பிடம் கொண்டிருக்கும் வனம் இது.

காவிரி ஆறு என்னும் பெண்ணின் தந்தை கவேரன். அவன் பாதுகாப்பில் இருக்கும் வனம் கவேர வனம்.

இந்த இரண்டு வனங்களிலும் தாக்கி உண்ணும் மூத்த பேய்கள் இருக்கும். எனவே இந்த வனங்களும் மணிமேகலை மலர் கொய்ய ஏற்றவை அல்ல.

வெங்கதிர் வெம்மையின் விரிசிறை இழந்த
சம்பாதி இருந்த சம்பாதி வனமும்.
தவாநீர்க் காவிரிப் பாவைதன் தாதை 55
கவேரன் ஆங்கு இருந்த கவேர வனமும்
மூப்புடை முதுமைய தாக்குஅணங்கு உடைய
யாப்புடைத் தாக அறிந்தோர் எய்தார்

உவக்கும் வனம்

அருளும், அன்பும், நிலைபகற்றிருக்கும் உயிரினங்களைப் பாதுகாக்கும் கோட்பாடும் அதிலிருந்து நீங்காத நோன்பு இயற்றுபவன் பகவன் புத்தன், அவன் ஆணையால் பல மரங்கள் பூக்கும் வனம் ஒன்று உண்டு. அதற்கு 'உவவனம்'

என்று பெயர். அதில் பளிங்குக் கல்லாலான மண்டபம் ஒன்று உண்டு. அதன் உள்ளை ஓசை ஊடுருவாது. ஒளி ஊடுருவும். அங்குத் தாமரைப் பீடிகை ஒன்றும் உண்டு. அது தூய பெரிய மணி போல் ஒளி வீசும். அங்குச் சென்று மலர் பறிக்கலாம் - என்று சுதமதி மாரவியிடம் கூறினாள்.

அருளும் அன்பும் ஆர்உயிர் ஒம்பும்
 ஒருபெரும் பூட்கையும் ஒழியா நோன்பின் 60
 பகவனது ஆணையின் பல்மரம் பூக்கும்
 உவவனம் என்பதுஒன்று உண்டு
 விளிப்புஅறை போகாது மெய்புறத்து இடீஉம்
 பளிக்கறை மண்டபம் உண்டுஅதன் உள்ளது
 தூநிற மாமணிச் சுடரொளி விரிந்த 65
 தாமரைப் பீடிகை தான்உண்டு ஆங்குஇடிள்

உவவனத்தின் சிறப்பு

உவவனத்து அரும்புகள் மலரும். மலர்ந்த பூக்கள் வாடிவதில்லை. வண்டுகள் அவற்றை மொய்ப்பதில்லை. பல ஆண்டுகள் இருந்தாலும் அதே நிலையில் இருக்கும். அதன் சிறப்பினைக் கூற மறந்துவிட்டேன்.

அதில் உள்ள பூவைப் பறித்து வைத்துக்கொண்டு ஒருவர் தாம் படைக்க விரும்பும் தெய்வத்தை நினைத்தால் அந்த மலர் அந்தக் கடவுளுக்கிப் போயுச் சேர்ந்துவிடும். எந்த நினைவும் இல்லாமல் பறித்து வைத்தால் வைத்த இடத்திலையே கிடக்கும்.

இதற்குக் காரணம் என்ன என்று கேட்பாயேல், சொல்கிறேன் கேள் - சுதமதி மணிமேகலையிடம் கூறுகிறாள்.

அரும்புஅவிழ் செய்யும் அலர்ந்தன வாடா
 சுரும்புஇனம் மூசா தொல்யாண்டு கழியினும்
 மறந்தேன் அதன்திறம் மாதவி கேளாய்
 கடம்பூண்டுஓர் தெய்வம் கருத்திடை வைத்தோர் 70

ஆங்குஅவர் அடிக்குஇடின் அவர்அடி தான்உறும்
 நீங்காது யாங்கணும் நினைப்பில ராய்இடின்
 ஈங்குஇதன் காரணம் என்னை என்றியேல்
 மயன் இழைத்த மலர்

நினைவின்றி நிகழும் செயல்

நம் நினைவு இல்லாமலேயே சில செயல்கள் நிகழும். நினைவில்
 கொள்ளாமல் நிகழும் செயல்கள் பயனைத் தருவதில்லை - இதனைக் கடுமையாக
 நோன்பு இருப்போர் உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும் - என்பதை
 உணர்த்துவதற்காகவே தேவதச்சன் எனப் போற்றப்படும் கலைஞன் இந்த
 மலர்களைப் படைத்தான்.

சுதமதி உவவன மலர்களின் சிறப்பினைக் கூறும்போது இவ்வாறு கூறுகிறாள்.

சிந்தை இன்றியும் செய்வினை உறும்எனும்
 வெந்திறல் நோன்பிகள் விழுமம் கொள்ளவும் 75
 செய்வினை சிந்தை இன்றுஎனின் யாவதும்
 எய்தாது என்போர்க்கு ஏது வாகவும்
 பயம்கெழு மாமலர் இட்டுக் காட்ட
 மயன்பண்டுஇழைத்த மரபினது அதுதான்
 யானும் போவல்

சுதமதி கூறல்

அந்த உவவனம் அல்லாமல் உன் மகள் மணிமேகலை பூ பறிக்க வேறு
 எந்த வனத்துக்கும் செல்லும் தகைமை உடையவள் அல்லள். மணிமேகலைக்குத்
 துணையாக நானும் அவளுடன் செல்கிறேன் - என்று சுதமதி மணிமேகலையிடம்
 சொல்லி ஒப்புதல் பெற்றுக்கொண்டு சென்றாள்.

இருவரும் தேரோடும் அழகிய தெருவில் சென்றனர். அப்போது,

அவ்வனம் அல்லது அணியிழை நின்மகள் 80

செவ்வனம் செல்லும் செம்மை தான்இலள்
 மணிமே கலையொடு மாமலர் கொய்ய
 அணியிழை நல்லாய் யானும் போவல்என்று
 அணிப்பூங் கொம்பர் அவளொடும் கூடி
 மணித்தேர் வீதியில் சுதமதி செல்வுழீஇ 85

சமணத் துறவி

சமணத் துறவி ஒருவன் வந்துகொண்டிருந்தான். அவன் தன் உறியிலே உணவு வாங்கி உண்ணும் கரண்டை ஓடு வைத்திருந்தான். கையிலே பிரம்பு வைத்திருந்தான். அராந்தானம் என்னும் சமணப் பள்ளியில் இருப்பவன் அவன். அந்த அராந்தானம் குற்றமற்ற சிறப்பினை உடையது.

அவன் உடம்பிலே உடை இல்லை

அதனால் அவன் நாணப்படவும் இல்லை.

நடக்கும்போது தன் கண்ணுக்குத் தெரியாத உயிர் துன்புறுமோ என்று எண்ணிப் பார்த்துப் பார்த்துக் காலடி வைத்துத் தள்ளாடும் யானை போல நடந்து வந்தான்.

அவன் கள் உண்ணா நோன்பினைக் கடைப்பிடிப்பவன். நீரில் குளிக்காத அழுக்குப் படிந்த மேனியை உடையவன், அவனைப் பார்த்துக் குடிகாரன் ஒருவன் கள்ளை உண்ணும்படி மன்றாடுகிறான்.

சிமிலிக் கரண்டையன் நுழைகோல் பிரம்பினன்
 தவல்அருஞ் சிறப்பின் அராந்தா ணத்துஉளோன்
 நாணமும் உடையும் நன்கனம் நீத்துக்
 காணா உயிர்க்கும் கையற்று ஏங்கி
 உண்ணா நோன்போடு உயவல் யானையின்
 மண்ணா மேனியன் வருவோன் தன்னை 91

கள்ளுண்ட களிமகன்

தேரோடும் வீதியில் வந்துகொண்டிருந்த சமணத் துறவியைக் கள் உண்ட களிமகன் ஒருவன் கண்டு வேண்டுகிறான்.

அடிகளே வாருங்கள்.

உங்கள் அடிகளில் விழுந்து வணங்குகிறேன்.

நான் சொல்வதைச் சற்றுக் கேளுங்கள்.

அழுக்குடைய உன் உடம்பில் இருக்கும் உயிர் புழுங்கும் அறையில் கிடப்பவர் போன்று வருந்தாமல் இருக்கிறது. இம்மையும் மறுமையும் முடிவில்லாத இன்பம் தரும் வழியை உங்கள் தலைவன் வழங்கியிருக்கிறார். அதில் உயிர்களைக் கொல்லக்கூடாது என்பது ஒன்று. தென்னை மரத்தின் கொழுத்த மலிலிருந்து இறங்கும் கள்ளில் கொலைத்தொழில் என்ன இருக்கிறது? இதனை உண்டு களிப்புற்று யோக இன்பத்தைக் கண்டால் பின்னர் கள் உண்பதைக் கைவிடமாட்டீர். என்னைக்கூடத் தூக்கி எறிந்துவிடுவீர்கள். - இவ்வாறு விளக்கம் கூறிக் குடிகாரன் ஒருவன் சமணத் துறவியைத் தெருவில் வேண்டிக்கொண்டிருந்தான்.

வந்தீர் அடிகள்நும் மலர்அடி தொழுதேன்

எந்தம் அடிகள் எம்உரை கேண்மோ

அழுக்குடைய யாக்கையில் புகுந்த நும்உயிர்

புழுக்கறைப் பட்டோர் போன்றுஉளம் வருந்தாது 95

இம்மையும் மறுமையும் இறுதிஇல் இன்பமும்

தன்வயின் தருஉம்என் தலைமகன் உரைத்தது

கொலையும் உண்டோ கொழுமடல் தெங்கின்

விளைபூந் தேறலின் மெய்த்தவத் தீரே

உண்டு தெளிந்துஇவ் யோகத்து உறுபயன் 100

கண்டால் எம்மையும் கையுதிர்க் கொண்மஎன

உண்ணா நோன்பி தன்னொடும் சூள்உற்று

உண்மஎன இரக்கும் ஓர் களிமகன் பின்னரும்

மையல் உற்ற மகன்

பித்துப் பிடித்தவன்

(சிவனைப் பழித்தல் போன்ற சொற்கள் சில கொண்டது)

பித்துக் பிடித்தவன் ஒருவனைத் தெருவில் கண்டு பலர் வேடிக்கைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். அவன் ஊமத்தம் பூக்களைக் கட்டி மாதையாக அணிந்துகொண்டிருந்தான். எருக்கம்பூவில் இருக்கும் குமிழ்களைக் கோத்து மாலையாக்கி அணிந்துகொண்டிருந்தான். அணிந்திருக்கும் ஆடையைக் கிழித்துக்கொண்டிருந்தான். மரத்தில் இருக்கும் இலை தழைகளை ஒடித்து உடம்பில் கட்டிக்கொண்டிருந்தான். உடம்பில் சாம்பலை அள்ளிப் பூணிக்கொண்டிருந்தான். பண்பு இல்லாமல் ஏதோ பிதற்றிக்கொண்டிருந்தான்.

அழுவதும், விழுவதும், அரற்றிக் கூச்சலிடுவதும், யாரையோ தொழுவதும், இழுந்திருப்பதும், அங்குகிங்கும் சுழல்வதும் ஏதோ ஒன்றைச் சுற்றுவதும், ஓடுவதும், ஓடிய பின்னர் ஒருபக்கம் ஒதுங்கி நிற்பதும், படுத்துக் கிடப்பதும், படுத்துக் கிடக்கும் தன் நிழலை வம்புக்கு இழுப்பதும் அவன் செய்துகொண்டிருந்தான். இதனைப் பலர் கூடி வேடிக்கைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றனர்.

கணவிரி மாலை கட்டிய திரணையன்
 குவிமுகிழ் எருக்கில் கோத்த மாலையன் 105
 சிதவல் துணியொடு சேண்ஓங்கு நெடுஞ்சினைத்
 ததர்வீழ்பு ஒடித்துக் கட்டிய உடையினன்
 வெண்பலி சாந்தம் மெய்ம்முழுது உறீஇப்
 பண்புஇல் கிளவி பலரொடும் உரைத்தாங்கு
 அழுஉம் விழுஉம் அரற்றும் கூஉம் 110
 தொழுஉம் எழுஉம் சுழலலும் சுழலும்
 ஓடலும் ஓடும் ஒருசிறை ஒதுங்கி
 நீடலும் நீடும் நிழலொடு மறலும்
 மையல் உற்ற மகன்பின் வருந்திக்
 கையறு துன்பம் கண்டுநிற் குநரும், 115

பேடு - பேடி

பேடியோ, பேடனோ உருவம் கொண்ட ஒருவன் பேடு நிலையில் ஆடிக்கொண்டிருந்தான். அதனை ஒரு கூட்டம் வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருந்தது. அவனுக்குச் சுருட்டை- மயிர்த் தாடி, ஆணா, பெண்ணா என்று அறிந்துகொள்ள முடியாதபடி மருள வைக்கும் கூந்தல்.

பவளம் போல் சிவந்த வாய்.
 அதில் முத்துப் போன்ற சிரிப்பு.
 இமையில் மடிப்பு விழுந்த கண்கள்.
 காதிலே வெள்ளைத் தோடு.
 கருங்கொடி போன்ற புருவம்.
 இரு பக்கமும் பிறை போல் வளைந்திருக்கும் நெற்றி.
 காந்தள் பூ போன்று விரல்களைக் கொண்ட சிவந்த கை.
 உயர்ந்து தோன்றும் இளமை ததும்பும் முலைகள்.
 அகன்ற அல்குல் உறுப்பு.
 சிறிய இடுப்பு.

நழுவாமல் வட்டு மடிப்புப் போட்டு அதில் கட்டியிருக்கும் ஆடை.இப்படிப்பட்ட கோலத்துடன் நிலம் அளந்த நெடியோனாகிய திருமால், வாணன் வாழும் பேரூர் தெருவில் தோன்றி பேடி உருவம் கொண்டு ஆடியது போல் இந்தப் பேடி ஆடிக்கொண்டிருந்தான். அதனைச் சிலர் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர்.

சுரியல் தாடி மருள்படு பூங்குழல்
 பவளச் செவ்வாய்த் தவள வாள்நகை
 ஒள்அரி நெடுங்கண் வெள்ளிவெண் தோட்டுக்
 கருங்கொடிப் புருவத்து மருங்குவளை பிறைநுதல்
 காந்தள்அம் செங்கை ஏந்துஇள வனமுலை 120
 அகன்ற அல்குல் அந்நுண் மருங்குல்

இகந்த வட்டுடை எழுதுவரிக் கோலத்து
 வாணன் பேரூர் மறுகிடைத் தோன்றி
 நீணிலம் அளந்தோன் மகன்முன் ஆடிய
 பேடிக் கோலத்துப் பேடுகாண் குநரும் 125

சுவர் ஓவியம்

புதியவர்கள் பலர் வந்து செல்வதால் ஆரவாரம் மிக்கது புகார் நகரம். அதில் சுட்ட செங்கற்களால் கட்டப்பட்ட உயர்ந்தோங்கிய மனைகள் இருந்தன. அதில் சுண்ணாம்பு பூசிய வெள்ளை நிறத்தில் ஓவிய வித்தகர் கண்ணைக் கவரும் ஓவியங்களைத் தீட்டியிருந்தனர். வானத்துத் தேவர்களின் கதைகளை விளக்கும் ஓவியங்கள் அவை. கண்ணைக் கவரும் அந்த ஓவியங்களைச் சிலர் பார்த்துக்கொண்டு நின்றனர்.

வம்ப மாக்கள் கம்பலை மூதூர்ச்
 சுடுமண் ஓங்கிய நெடுநிலை மனைதொறும்
 மைஅறு படிவத்து வானவர் முதலா
 எவ்வகை உயிர்களும் உவமம் காட்டி
 வெண்கதை விளக்கத்து வித்தகர் இயற்றிய 130
 கண்கவர் ஓவியம் கண்டுநிற் குநரும்,

தேரில் குழந்தை

இந்திர விழா நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கும் காலத்தில் குழந்தையைத் தேரில் வைத்துக் காணும் விழாவும் நடைபெற்றது. குழந்தைக்குப் நவமணிக் கோவையைப் பொன்கம்பியில் கோத்துக் கட்டியிருந்தனர். தலை உச்சியில் வெண்சிறு கடுகு எண்ணெய் பூசி ஒப்பனை செய்திருந்தனர். மயிரை முடித்து மூன்று வயிரம் பதித்த கயிற்றுத் தொங்கல் அணியை பொன்னாலான பிறை சூட்டிய நெற்றியில் வைத்திருந்தனர். குழந்தை வாயிலிருந்து மழலை பேசும் குதலைச் சொற்கள் உதிர்ந்தன. அதன் எச்சில் குழந்தை அணிந்திருந்த ஐம்படைத் தாலி என்னும் அணிகலனை நனைத்தது. இடுப்பில் துணி இல்லை. மணிக்கோவை பதித்துச் செய்யப்பட்ட பூ வேலைப்பாடு கொண்ட துணி இடுப்பில் அழகுக்காகத் தொங்கியது.

யானை இழுப்பது போன்ற உருவம் கொண்ட வண்டித்தேரில் குழந்தையை உட்காரவைத்து ஆலமர் செல்வனாகிய சிவபெருமானின் திருவிழாவைக் காணுங்கள் என்று சொல்லிக்கொண்டு இழுத்துச் சென்றனர். இதனைப் பார்த்துக்கொண்டு சிலர் நின்றனர்.

விழவு ஆற்றுப் படுத்த கழிபெரு வீதியில்
 பொன்நாண் கோத்த நன்மணிக் கோவை
 ஐயவி அப்பிய நெய்அணி முச்சி
 மயிர்ப்புறம் சுற்றிய கயிர்கடை முக்காழ் 135
 பொலம்பிறைச் சென்னி நலம்பெறத் தாழ்ச்
 செவ்வாய்க் குதலை மெய்பெறா மழலை
 சிந்துபு சின்னீர் ஐம்படை நனைப்ப
 அற்றம் காவாச் சுற்றுடைப் பூந்துகில்
 தொடுத்தமணிக் கோவை உடுப்பொடு துயல்வரத் 140
 தளர்நடை தாங்காக் கிளர்பூண் புதல்வரைப்
 பொலந்தேர் மீமிசைப் புகர்முக வேழத்து
 இலங்குதொடி நல்லார் சிலர்நின்று ஏற்றி
 ஆலமர் செல்வன் மகன்விழாக் கால்கோள்
 காண்மி னோஎனக் கண்டுநிற் குநரும் 145

மணிமேகலையை மக்கள் சூழ்ந்துகொள்ளல்

அருச்சுணன் பேடி வேடம் புனைந்துகொண்டு விராட தேயத்தில் வாழ்ந்தபோது அங்கு வாழ்ந்த மக்கள் அந்தப் பேடியைப் பார்த்தது போல தெருவில் மணிமேகலையைக் கண்ட மக்கள் சூழ்ந்துகொண்டனர். அழகின் உருவமாகத் திகழும் இவளைத் தவக்கோலம் பூணச் செய்த இவளது தாய் தகைமைப் பண்பு இல்லாதவள் என்று பேசிக்கொண்டனர்.

விராடன் பேர்ஊர் விசயனாம் பேடியைக்
 காணிய சூழ்ந்த கம்பலை மாக்களின்
 மணிமே கலைதனை வந்துபுறம் சுற்றி,

அணியமை தோற்றத்து அருந்தவப் படுத்திய

தாயோ கொடியள் தகவுஇலள் ஈங்குஇவள் 150

மணிமேகலைக்கு உவமைகள்

மணிமேகலை மலர் கொய்ய மலர்வனத்தில் புகுந்தால், இவளது நடையைப் பார்த்து அங்கிருக்கும் நல்ல இளமையான அன்னம் நாணாமல் இருக்க முடியுமா? அங்குள்ள மயில் இவளது நோற்றச் சாயலைப் பார்த்து கற்றுகொகொள்ளாமல் இருக்குமோ? அங்குள்ள கிளிகள் பாவை இவளது பேச்சைக் கேட்டுத் தோற்றுப்போகாமல் இருக்க முடியுமா? என்று சொல்லிக்கொண்டு எல்லாரும் வருந்தினர்.

மாமலர் கொய்ய மலர்வனம் தான்புகின்
நல்இள அன்னம் நாணாது ஆங்குஉள
வல்லுந கொல்லோ மடந்தை தன் நடை
மாமயில் ஆங்குஉள வந்துமுன் நிற்பன
சாயல்கற் பனகொலோ தையல் தன்னுடன் 155
பைங்கிளி தாம்உள பாவைதன் கிளவிக்கு
எஞ்சல கொல்லோ இசையுந அல்ல
என்றுஇவை சொல்லி யாவரும் இனைந்துஉக,
சித்திரச் செய்கைப் படாம்

நிலத்தின் சுவடு மணிமேகலை காலடியில் படாமல் மலர்வனத்தில் பூக்கள் உதிர்ந்து பூத்துணி விரித்து வைத்தது.

குரவம், மரவம், குருந்து, கொன்றை, திலகம், வகுளம், சிவந்த காம்பினைக் கொண்ட வெட்சி, நரந்தம், நாகம், பரந்து பூத்திருக்கும் புன்னை, பிடவம், தளவம், வளைந்த முள்ளினை உடைய தாழை, குடசம், வெதிரம், கொழுத்த காம்பினை உடைய அசோகம், செருந்தி, வேங்கை, பெருஞ்சண்பகம், எரிவது போன்ற மலர் கொண்ட இலவம், - ஆகியவையெல்லாம் விரிந்து பூத்து, சித்திரம் தீட்டிய திரைத்துணி போர்த்தியது போல, உவவனம் காட்சி அளித்தது.

இந்த மலர்வனத்தில் சுதமதியோடு சேர்ந்து மலர் கொய்ய மணிமேகலை புகுந்தாள்.

செந்தளிர்ச் சேவடி நிலம்வடு உறாமல்
 குரவமும் மரவமும் குருந்தும் கொன்றையும் 160
 திலகமும் வகுளமும் செங்கால் வெட்சியும்
 நரந்தமும் நாகமும் பரந்துஅலர் புன்னையும்
 பிடவமும் தளவமும் முடமுள் தாழையும்
 குடசமும் வெதிரமும் கொழுங்கால் அசோகமும்
 செருந்தியும் வேங்கையும் பெருஞ்சண் பகமும் 165
 எரிமலர் இலவமும் விரிமலர் பரப்பி
 வித்தகர் இயற்றிய விளங்கிய கைவினைச்
 சித்திரச் செய்கைப் படாம்போர்த் ததுவே
 ஒப்பத் தோன்றிய உவவனம் தன்னைத்
 தொழுதனள் காட்டிய சுதமதி தன்னொடு 170
 மலர் கொய்யப் புகுந்தனள் மணிமே கலைஎன்.

காந்தருவ தத்தையார் இலம்பகம்

சீவக சிந்தாமணி பற்றிய அறிமுகக் குறிப்பு

- தமிழின் ஐம்பெருங்காப்பியங்களில் முக்கியமான நூலாகக் கருதப்படுவது சீவக சிந்தாமணியாகும்.
- தமிழில் முதன்முதலில் விருத்தப்பாவில் பாடப்பட்ட காப்பியம் சீவக சிந்தாமணி. இதனை திருத்தக்க தேவர் இயற்றினார்.
- 'மண நூல்' என்ற வேறுபெயர் உண்டு
- காப்பியத்திற்கு இலக்கணம் கூறும் தண்டியலங்காரம் நூலில் கூறப்பட்டுள்ள இலக்கணம் பொருந்துகின்ற காப்பியம்

- சீவக சிந்தாமணி மொத்தம் 3145 பாடல்களைக் கொண்டது. 13 இலம்பகங்களை உடையது. இலம்பகம் என்ற சொல்லிற்கு மாலை என்பது பொருளாகும்.
- இலம்பகங்கள்
 1. நாமகள் இலம்பகம்
 2. கோவிந்தையார் இலம்பகம்
 3. காந்தருவ தத்தையார் இலம்பகம்
 4. குணமாலையார் இலம்பகம்
 5. பதுமையார் இலம்பகம்
 6. கேமசரியார் இலம்பகம்
 7. கனகமாலையார் இலம்பகம்
 8. விமலையார் இலம்பகம்
 9. சுரமஞ்சரியார் இலம்பகம்
 10. மண்மகள் இலம்பகம்
 11. பூமகள் இலம்பகம்
 12. இலக்கணையார் இலம்பகம்
 13. முக்தி இலம்பகம்.

நமது பாடப்பகுதியில் காந்தருவ தத்தையார் இலம்பகம் இடம்பெற்றுள்ளது. அதனை பின்வரக் காண்போம்.

(கதைச் சுருக்கம்)

சீவகன் முதலியோர் இராசமாபுரத்தின்கண் இவ்வாறு இனிது உறைந்தனராக் அந்நகரத்து வாழ்பவனாகிய சீதத்தன் என்னும் வணிகன் தன் பழவினைப் பயத்தால் தான் ஈட்டிய பொருளெல்லாம் கெட்டமையால், மனமுடைந்தான். தன்பால் எஞ்சியிருந்த ஒரே மரக்கலத்தைத் திரைகடலிலே ஓட்டி மீண்டும் பொருளீட்டத் துணிந்தனன். அம்மரக்கலங்கொண்ட பண்டங்களை ஏற்றிப் பணிமக்களோடு அதனை அலைகடலில் ஊர்ந்து ஓர் அழகிய தீவகம் அடைந்தனன். அந்நாட்டு மன்னனொடும் மாந்தரொடும் கேண்மை கொண்டு தன் பண்டங்களைப் பொன்னுக்கு மாற்றிப் பெரும் பொருட்டினன். திங்கள் சில

கழிந்தபின் அம்மன்னன் முதலியோரிடத்து விடை பெற்றுக் கொண்டு பொன்னிரம்பிய தன் மரக்கலத்திற் பணி மக்களொடு ஏறி மீண்டான். இவ்வாறு சீதத்தன் மீண்டு வருங்கால் அவன் மரக்கலம் ஐந்நூறு காவதம் இனிதாக இயங்கியது.

இனி, வெள்ளிமலையிலுள்ள வித்தியாதர வேந்தனாகிய கழலுவேகன் என்பவன் தன் மகள் காந்தருவ தத்தைக்கு இராசமாபுரத்திலேதான் திருமணம் நிகழும் என்பதனை நிமித்திகரால் அறிந்திருந்தான். அக் கழலுவேகன் முன் கூறப்பட்ட சீதத்தன் வாயிலாய் அத் திருமணத்தை நிகழ்த்தக் கருதி அவனைத் தன்பாற் கொணரும் பொருட்டுத் தரன் என்னும் வித்தைவல்ல விச்சாதரனை ஏவினான். அத்தரன் தனது வித்தை வன்மையால் கடலிடையே ஓடிவந்த சீதத்தன் மரக்கலம் காற்றாலும் மழையாலும் கலக்குற்றுக் கடலிலே மூழ்கிவிட்டதுபோல அவனுக்குத் தோன்றும் படி செய்தான். இந்நிகழ்ச்சியால் மரக்கலம் பணி மாந்தர் பொருள் முதலியவற்றை இழந்த சீதத்தன், அம்மரக்கலத்தினின்றும் முறிந்து வீழ்ந்து மிதப்பதாகத் தனக்குத் தோன்றியதொரு மரத்துண்டத்தைப் பற்றிக் கொண்டு அண்மையிலிருந்ததொரு தீவின் கரையை அடைந்து பெரிதும் வருந்தியிருந்தான்.

அப்பொழுது, தரன் அவனைக் கண்டு “ஐய! யான் மந்திரம் வல்லேன் நீயிர் இழந்த மரக்கல முதலியவற்றை மீட்டுத்தர வல்லேன். ஆதலால் என்னொடு வருக!” என்று ஆறுதல் கூறி ஒரு யாட்டின் மேலேற்றி வான்வழிப் பறந்து சீதத்தனைக் கழலுவேகன்பாற் கொணர்ந்து சேர்த்தனன். அக்கழலுவேகனும் சீதத்தனுக்கு முகமன் பல மொழிந்து தன் முன்னோர்க்கும் அவன் முன்னோர்க்கு மிருந்த கேண்மையை எடுத்துக்காட்டி நட்புக் கொண்டான். பின்னர்க் காந்தருவ தத்தையின் வரலாறு கூறி, அவளை வீணாபதி என்னும் தோழியோடு சீதத்தன் பால் ஒம்படை செய்தனன். பின்னரும் பொருள் பல அளித்து “நண்பனே! இவள் இன்றுதொட்டு நின் மகளேயாவாள், இவளை நீ நின் ஊர்க்கு அழைத்துச் செல்க! ஆண்டு, இவளை யாழ்ப் போரில் வெல்வானொரு காளைக்குக் கடிமணம் செய்விப்பாயாக!” என்று கூறி விடுத்தனன்.

சீதத்தன் அவளோடும், பரிசனங்களோடும் வானவூர்தியிற் புறப்பட்டு வரும்பொழுது தரன் முன்னர்த் தன் வித்தையால் மறைத்திருந்த மரக்கலம்

முதலியவற்றை ஊழின்திக் காட்டக் கண்டு, உவகை மிக்கு அவற்றோடு இராசமாபுரமெய்திக் காந்தருவ தத்தையைத் தன் மனையோள் பதுமைக்குக் காட்டி நிகழ்ந்தனவும் உணர்த்தினன். காந்தருவ தத்தையைக் கன்னிமாடத்திற் சேர்த்தினன். கட்டியங்காரன் உடன்பாடு பெற்றுக் காந்தருவ தத்தையை யாழில் வென்றோன் அவட்குக் கணவனாதற்குரியன் என்னும் செய்தியையும், யாழ்ப் போர்க்கு உரிய நன்னாளையும் நகரமெங்கும் முரசறைவித்துணர்த்தினன்.

பின்னர்ச் சீதத்தன் காந்தருவ தத்தையுடன் யாழ்ப் போர் செய்தற்கு வேண்டுவன வெல்லாமியற்றினன். பல நாட்டு மன்னரும் அவ்விடத்தே வந்து குழுமினர். நன்னாளிலே காந்தருவதத்தை யாழரங்கமேறித் தனது தெய்வ யாழின் சிறப்புத் தோன்ற வாசித்தாள். மன்னரும் பிறரும் அவ்விசைகேட்டு மெய்மறந்தனர். பின்னர், மன்னர் முதலியோர் தனித்தனியே தத்தையொடு யாழியக்கித் தோற்றனர். ஆறு நாட்கள் யாழ்ப்போர் நிகழ்ந்தது காந்தருவதத்தையை வெல்வார் யாருமில்ராயினர்.

இச்செய்தியறிந்த சீவகன், காந்தருவ தத்தையொடு யாழ்ப்போர் செய்தற்கெண்ணினன். அக் கருத்தைத் தந்தை கந்துக்கடனுக் குணர்த்தி விடைவேண்டி நின்றனன். அது கேட்ட கந்துக்கடன் அங்கமாலை என்னும் பரத்தையின் பொருட்டுக் கட்டியங்காரன் சீவகன்பால் உட்பகை கொண்டுள்ளான் என்பதனை நாகமாலை என்பவளால் அறிந்திருந்தமையால் நன்று மைந்தா நீ அங்குச் செல்லுங்கால் படையமைத்து விழிப்புடன் செல்க! என்று கூறினன்.

பாடல்கள்

இங்கிவர்க ளிவ்வா றிருந்தினிது வாழ்ச்
சங்குதரு நீணிதியஞ் சாலவுடை நாய்கன்
பொங்குதிரை மீது பொரு மால்களிறு போன்றோர்
வங்கமொடு போகிநிதி வந்துதர லுற்றான்

மின்னொழுகு சாயன்மிகு பூட்பதுமை கேள்வன்
கொன்னொழுகு வேலியவ தத்தன்குளிர் தூங்குந்
தன்வழிய காளைசீ தத்தனவன் றன்போற்

பொன்னொழுகு குன்றிலுறை போர்ப்புலியோ டொப்பான்.

இம்மியன நுண்பொருள்க ளீட்டிநிதி யாக்கிக்
கம்மியரு மூர்வர்களி நோடைநுதல் சூட்டி
யம்மிமிதந் தாழ்ந்துசுரை வீழ்ந்ததறஞ் சால்கென்
றும்மைவினை நொந்துபுலந் தூடலுணர் வன்றே.

உள்ளமுடை யான்முயற்சி செய்யவொரு நாளே
வெள்ளநிதி வீழும்விளை யாததலி னில்லை
தொள்ளையுணர் வின்னவர்கள் சொல்லின்மடி கிற்பி
னெள்ளநற்கட் கேக்கழுத்தம் போல வினிதன்றே.

செய்க பொருள் யாருஞ்செறு வாரைச்செறு கிற்கு
மெ.:குபிறி தில்லையிருந் தேயுயிரு முண்ணு
மையமிலை யின்பமற னோடெவையு மாக்கும்
பொய்யில்பொரு ளேபொருண்மற் றல்லபிற பொருளே.

தூங்குசிறை வாவலுறை தொன்மரங்க ளென்ன
வோங்குகுல நையவத னுட்பிறந்த வீரர்
தாங்கல்கட னாகுந்தலை சாய்க்கவரு தீச்சொ
னீங்கல்மட வார்கள்கட னென்றெழுந்து போந்தான்

மோதுபடு பண்டமுனி யாதுபெரி தேற்றி
மாதபடு நோக்கினவர் வாட்கண்வடு வுற்ற
தாதுபடு தார்கெழிய தங்குவரை மார்பன்
கோதுபட லில்லகுறிக் கொண்டெழுந்து போந்தான்

வானமுற நீண்டபுகழ் மாரிமழை வள்ள
றானமென வேண்டுநர்கள் வேண்டுவன நல்கி

நானமிக நாறுகமழ் குஞ்சியவ நேறி
யூனமெனு மின்றியினி தோடுகவி தென்றான்.

ஆடுகொடி யுச்சியணி கூம்பினுயர் பாய்முன்
நீடுபடச் செய்திளைய ரேத்தவிமிழ் முந்நீர்க்
கோடுபறை யார்ப்பக்கொழுந் தாட்பவழங் கொல்லா
வோடுகளி றொப்பவினி தோடியதை யன்றே.

திரைகடருஞ் சங்குகலந் தாக்கித் திரண்முத்தம்
கரைகடலுட் காலக்கணை பின்னொழிய முந்நீர்
வரைகிடந்து கீண்டதெனக் கீறிவளர் தீவி
னிரையிடறிப் பாய்ந்திரிய வேகியது மாதோ.

மின்னுமிளிர் பூங்கொடியு மென்மலரு மொப்பார்
அன்னமொடுந் தோகைநடை சாயலமிர் தன்னார்
துன்னியினி தாகவுறை துப்புரவின் மிக்க
நன்மையுடை நன்பொன்விளை தீவமடைந் த:'.தே.

தீவினுள் இழிந்து தேந்தார்ச் செம்மலுந் திருமுத்தாரங்
கோவினைக் குறிப்பிற் கண்டு கொடுத்தருள் சுமந்து செம்பொற்
பூவினுள் ளவளை யன்ன பொங்கிள முலையினார்த
நாவினு ளமிர்தங் கேட்டு நாடக நயந்து சின்னாள்

புணர்ந்தவர் பிரித லாற்றாப்

போகமீன் றளிக்குஞ் சாய
லணங்கினுக் கணங்க னாரோ

டறுமதி கழிந்த பின்றைக்

கொணர்ந்தன பண்டம் விற்ற

கொழுநிதிக் குப்பை யெல்லா

முணர்ந்துதன் மதலை யேற்றி
யொருப்படுத் தூர்க்கு மீள்வான்

அரசனைக் கண்டு கண்ணுற்
றவர்களை விடுத்து நன்னா
ளிரைவதி வியாழ வோரை
யிருஞ்சிலை முளைப்ப வேறிக்
கரைகட லழுவ நீந்திக்
காற்றினுங் கடுகி யைஞ்சூ
றுரையுடைக் காத மோடி
யோசனை யெல்லை சார்ந்தே,

களித்தலை மயங்கி யிப்பா
லிருத்தலுங் கலந்தோர் காற்றிற்
றுளித்தலை முகில்க ளீண்டித்
தூங்கிருண் மயங்கி மான்று
விளிப்பது போல மின்னி
வெடிபட முழங்கிக் கூற்று
மொளித்துலைந் தொழிய வெம்பி
யுறநின் றிடிப்ப நாய்கன்.

எண்டிசை வளியு மீண்டி
யெதிரெதிர் கலாவிப் பவ்வங்
கொண்டுமே லெழுவ தொப்பக்
குளிறிநின் றதிரந்து மேகந்
தண்டுளி பளிக்குக் கோல்போற்
றாரையாய்ச் சொரிந்து தெய்வங்
கொண்டதோர் செற்றம் போலுங்

குலுங்கன்மி னென்று கூறும்.

இடுக்கண்வந் துற்ற காலை
 யெரிகின்ற விளக்குப் போல
 நடுக்கமொன் றானு மின்றி
 நகுகதா நக்க போழ்தவ்
 விடுக்கணை யரியு மெ.கா
 மிருந்தழு தியாவ ருய்ந்தார்
 வடுப்படுத் தென்னை யாண்மை
 வருபவந் துறங்க ளன்றே.

ஆடகச் செம்பொற் கிண்ணத்
 தேந்திய வலங்கற் றெண்ணீர்
 கூடகங் கொண்ட வாழ்நா
 ளுலந்ததேற் கொல்லும் பவ்வத்
 தூடகம் புக்கு முந்நீ
 ரழுந்தினு முய்வர் நல்லார்
 பாடகம் போலச் சூழ்ந்த
 பழவினைப் பயத்தி னென்றான்

வினையது விளைவின் வந்த வீவருந் துன்ப முன்னீர்க்
 கனைகட லழுவ நீந்திக் கண்கனிந் திரங்கல் வேண்டா
 நனைமலர்ப் பிண்டி நாத னாண்மலர்ப் பாத மூலம்
 நினையுமி னீவி ரெல்லா நீங்குமி னச்ச மென்றான்.

பருமித்த களிற னானும் பையெனக் கவிழ்ந்து நிற்பக்
 குருமித்து மதலை பொங்கிக் கூம்பிறப் பாய்ந்து வல்லே
 நிருமித்த வகையி னோடி நீர்நிறைந் தாழ்ந்த போதி

லுருமிடித் திட்ட தொப்ப வுள்ளவ ரொருங்கு மாய்ந்தார்.

நாவா யிழந்து நடுவாருமி

லியாம நீந்திப்

போவாய் தமிழே பொருளைப் பொரு

ளென்று கொண்டாய்

வீவா யெனமுன் படையாய்ப்படைத்

தாய்வி னையென்

பாவா யெனப்போய்ப் படுவெண்மணற்

றிட்டை சேர்ந்தான்.

ஓடுந் திரைக ளுதைப்ப வருண்டுருண்

டாடு மலவனை யன்ன மருள்செய

நீடிய நெய்தலங் கான னெடுத்தகை

வாடி யிருந்தான் வருங்கல நோக்கா.

ஆளிய மொய்ம்ப னிருந்தவப் பூம்பொழிற்

றாள்வலி யானொர் மகனைத் தலைப்பட்டுக்

கேளி ரெனக்குற்ற கேண்மின் னீரெனத்

தோள்வலி மிக்கான் றொடர்ந்துரைக் கின்றான்.

கருங்கடற் போயிற்றுங் காற்றிற் கவிழ்ந்து

திருந்திய தன்பொருள் தீதுற்ற வாறும்

அரும்புணை சார்வா அவண் உய்ந்த வாறும்

இருந்தவற் கெல்லாம் எடுத்து மொழிந்தான்.

மானும் மரனும் இரங்க மதவலி

தானுற்ற துன்பந் தரனுக் குரைத்தபின்

நேனு மமிழ்துந் திளைத்தாங் கினியன
வூனமில் கட்டுரைக் குள்ளங் குளிர்ந்தான்.

விஞ்சைகள் வல்லேன் விளிந்தநின் றோழரொ
டெஞ்சிய வான்பொரு ளெல்லா மிமைப்பினுள்
வஞ்சமொன் றின்றி மறித்தே தருகுவன்
னெஞ்சிற் குழைந்து நினையன்மி னென்றான்.

உரையகங் கொள்ள வுணர்த்தின னாகி
வரையக மேற வலிமின மென்னா
விரைசெலல் வெம்பரி மேழக மேற்றிக்
குரைகழன் மைந்தனைக் கொண்டு பறந்தான்.

விசம்பிவர் மேகம் விரைவினர் போழ்ந்து
பகும்புயற் றண்டுளி பக்க நனைப்ப

நயந்தனர் போகி நறுமலர்ச் சோலை
யசம்பிவர் சார லருவரை சார்ந்தார்.

கண்டா லினியன காண்டற் கரியன
தண்டா மரையவ டாழுந் தகையன
கொண்டான் கொழுங்கனி கோட்டிடைத் தூங்குவ
வுண்டா னமிழ்தொத் துடம்பு குளிர்ந்தான்.

மழை தவழ் சோலை மலைமிசை நீண்ட
குழைதவழ் குங்குமங் கோழரை நாகந்
தழைதவழ் சந்தனச் சோலையி னோக்கி
யிழைதவழ் மார்ப னினிதி னுவந்தான்.

கோதை யருவிக் குளிர்வரை மேனின்று
காதங் கடந்தபின் கன்னிக் கொடிமதி
னாத னுறைவதோர் நன்னக ருண்டங்குப்
போது மெழுகெனப் போயினர் சார்ந்தார்.

துளங்குபொன் னகரின் றன்மை

சொல்லலாஞ் சிறிதோர் தேவன்
விளங்குபொன் னுலகத் துள்ள
துப்புர விடங்க ளெல்லா
மளந்துகொண் டின்பம் பூரித்
தணிநக ராக்கி மேலா
விளங்கதிர்ப் பருதி சூட்டி
யியற்றிய தென்ன லாமே.

பொங்கி யாயிரந் தாமரை பூத்தபோற்
செங்க ணாயிரஞ் சேர்ந்தவன் பொன்னகர்
கொங்கு தோய்குழ லாரொடுங் குன்றின்மேற்
றங்கு கின்றது போற்றகை சான்றதே.

கிடங்கு சூழ்மதிற் கேழ்கிளர் பூங்கொடி
மடங்க னோக்கியர் வாண்முகம் போலுமென்
றுடங்கு வெண்மதி யுள்குளி ரத்தங்
குடங்கை யாற்கொம்மை கொட்டுவ போன்றவே.

திருவ மேகலை தெளளரிக் கிண்கிணி
பரவை யாழ்குழல் பண்ணமை மென்முழா
வுருவம் யாருடை யாரென் றொளிர் நக
ரரவ வாய்திறந் தார்ப்பது போன்றதே.

சீவகசிந்தாமணி – காந்தருவதத்தையார் இலம்பகம்

சீதத்தன் பொருள் ஈட்டக் கடல் கடந்து போதல்

1. இராசமாபுரத்தில் சீவகன் முதலானவர்கள் இவ்வாறு இன்புற்று வாழ்ந்திருக்கையில், (சங்கு என்னும்) எண்ண முடியாத பெரும் செல்வத்தை மிகவும் இழந்த சீதத்தன் என்னும் வணிகன். பொங்கும் அலைகடல் மேல் போராடப் புகுந்த ஆண் யானையைப்போல் ஒரு கப்பலில் புறப்பட்டுச் சென்று பொருள் திரட்டத் தொடங்கினான்.

புயல் காற்றினால் கலம் கவிழ்தல்

2. மின்னொளியையும், அசையும் பூங்கொடியையும், மென்மலரையும் போன்றவர்களாகி. அன்னம் போன்ற நடையையும் மயில் போன்ற சாயலையும் உடைய அமிழ்தம் போன்ற மகளிர் மிகுந்து இனிமையுற வாழும், நுகர் பொருளால் மிக்க நன்மையுடைய நன்பொன்விளையும் தீவை அக்கலம் அடைந்தது.

3. தீவை அடைந்து, தேன் பொருந்திய மலர்மாலை அணிந்த சீதத்தன், அத்தீவின் வேந்தனை த்தனை அவன் அவ குறிப்பறிந்து கண்டான். அழகிய முத்து மாலைகளைக் காணிக்கையாகக் கொடுத்து அவனருளைப் பெற்றான். அவன், சிவந்த பொற்றாமரை மலரில் இருக்கும் திருமகளைப் போன்ற, பூரித்த கொங்கையுடைய மகளிரின் வாயில் தோன்றும் அமிழ்தமனைய இசையைக் கேட்டும். நாடகத்தை விரும்பிப் பார்த்தும் சில நாட்களை அங்குக் கழித்தான்.

4. தீவின் வேந்தனைக்கண்டு விடைபெற்று, மிக நெருங்கிப் பழகியவர்களை விட்டுப் பிரிய முடியாதவாறு பிரிந்து, நல்ல நாளான இரேவதி நட்சத்திரத்தில் வியாழ ஓரையில் தனுர் லக்கினத்தில் மரக்கலம் ஏறினான். ஒலிக்கும் கடலின் பரப்பிலே அக்கலம் நீந்திக் காற்றினும் விரைந்து சென்று, ஐந்நூறு காதம் எனக் கூறப்படும் எல்லையைக் கடந்து ஓடி, தான்அடைய வேண்டிய கரை ஓர் ஓசனையளவு இருக்குமாறு நெருங்கியது.

5. கப்பலில் இருந்தவர்கள் களிப்பிலே தம்மை மறந்து இருந்தனர். அப்போது காற்றிலே நீர்த்துளியையுடைய கருமேகங்கள் செறிந்து பரவிபேரிருள் போன்று

கலந்து மயங்கி, கெடுப்பதுபோல மின்னி, வெடிப்பதுபோல இடித்து, யமனும் பயந்து மறைந்து வருந்தி ஒழியுமாறு முழங்கி நிலையாக இடிக்க, - இந்நிலையைக் கண்டான், சீதத்தன்.

6. பலவகையால் அணிசெய்யப்பட்ட ஆண்யானையைப் போன்ற சீதத்தனும், தான்பிறருக்கு அறிவுறுத்தியவாறு அருகப்பிரானின் திருவடிகளை நினைந்து, பணிந்து தலைவணங்கி நின்றான். அப்போது, மரக்கலம் குமுறிப்பொங்கிப் பாய்மரம் முறியும்படி, தன்போக்கில் விரைந்து ஓடி நீரில் மூழ்கி, இடி இடித்த முழக்கம்போல் கடலில் ஆழ்ந்தது. அதனால் அக்கலத்தில் இருந்த அனைவரும் ஒருசேர மாய்ந்தனர்.

சீதத்தன் தப்பிச்சென்று தனியே இருத்தல்

7. தீயவழியை விலக்கி அறவழியில் திரட்டிய செல்வத்தையும், உற்ற அன்புடையவரையும் உவர்ப்பினை உடைய கடல்நீர் உண்ணக்கண்டும் கலங்காது நின்ற சீதத்தன், பாய்மரத்தின் ஓடிந்து விழுந்ததுண்டு ஒன்றைப் பற்றிக்கிடந்தான். தேன்பொருந்திய மாலையுடைய அவனைக் கடலலை ஒதுக்கிக் கரையில் சேர்த்தது.

8. பொரிந்த அடியுடைய புலிநகக் கொன்றைமரமும் புன்னைமரமும் மலர்ந்து, இசையைத் தரும் வண்டினமும் தேனினமும் களிக்கின்ற, அழகுமலரும் மலர்ப்பொழிலை நேராக அடைந்து அரியமலை போன்ற மார்புடைய சீதத்தன் அங்கு வருத்தத்துடன் இருந்தான்.

தரனிடம் தன் வரலாறு கூறல்

9. ஆளிபோன்ற வலிமையான தோளாற்றல் மிக்க சீதத்தன் இருந்த அப்பும்பொழிலிலே, முயற்சி மிக்க ஒருவனை (தரன் என்பவனைக்) கண்டு, “நண்பரே, எனக்கு உற்ற துன்பங்களை நீர் கேட்பீராக” என்று தொடர்ந்து சொல்லத் தொடங்கினான்.

10. கருங்கடலிலே பொருள் தேடச் சென்றதையும், காற்றினாலே கலம் கவிழ்ந்து, அறவழியில் திரட்டிய பொருள் அழிந்ததையும், முறிந்து வீழ்ந்த பாய்மரத்

துண்டமாகிய தெப்பத்தை ஆதாரமாகப் பற்றிக்கொண்டு அவன் அத்தீவை அடைந்தது உட்பட யாவற்றையும் அத்தரனுக்கு எடுத்து விளக்கமாக உரைத்தான்.

தரன் அவனைத் தன் ஊருக்கு அழைத்துச் செல்லுதல்

11. “நான் பல வித்தைகளில் தேர்ந்தவன்’ இறந்துபட்ட நின் தோழருடன் அழிந்து போன சிறந்த பொருள்கள் யாவற்றையும் ஓர் இமைப்பொழுதில் வஞ்சனை ஒரு சிறிதும் இன்றி மீட்டுத் தருவேன். உள்ளம் கலங்கி ஒன்றையும் நினையாதீர்” என்று தரன் சீதத்தனுக்கு உறுதி கூறினான்.

12. இவ்விதம் நல்லுரையைச் சீதத்தனின் மனம் ஏற்குமாறு உணர்த்திய தரன், “இம்மலை மீது ஏற மனத் துணிவு கொள்க” எனக் கூறி, விரைந்து செல்கின்ற விரும்பத் தக்க குதிரையைப் போன்ற ஆட்டுக் கடாவின்மேல் ஏற்றி, ஒலிக்கும் கழலணிந்த சீதத்தனை உடன்கொண்டு விண்வழியில் பறந்து சென்றான்.

13. மலர் மாலைகளைப் போன்ற அருவிகளையுடைய குளிர்ந்த மலைமீதிருந்து தரன், “காதவழிக்கு அப்பால், அழிவற்ற கொடியையுடைய மதில் சூழ்ந்த இறைவன் உறையும் ஓர் அழகிய கோயில் உண்டு’ அங்கே போவோம் எழுக” எனச் சத்ததனுக்குக் கூற, இருவரும் அங்கே சென்று சேர்ந்தனர்.

நகரத் தோற்றம்

14. (இவ்வாறு இருந்த) அழகிய நகரைப் பார்த்த சீதத்தன், நாம் வந்து சேர்ந்திருக்கிற இந்த நகரம் நாகலோகமோ எனக் கருதினான். அப்பொன்னகர் பொலிய உள்ளே நுழைந்து, விளங்கும் மழை முகில்கள் தங்கும் மின் ஒளிவிடும் தரனுடைய செம்பொன் மாடத்திலே இருவரும் இறங்கிப் புகுந்தனர். பின், விளங்கும் மாலையணிந்த தரன் சீதத்தனுக்கு விருந்தளித்து உபசரித்துப் பின்வருவனவற்றைச் சொன்னான்.

தரன் காந்தருவதத்தையைப் பற்றிக் கூறல்

15. உடற்கவசங்கள் பெருமணியையுடைய அணிந்த நாகங்கள் பெருவேந்தர்கள் போன்றவர்கள். அழிதலில்லாத புகழையுடைய கழலுவேகன் கருடனாவான். அவன் மனைவி, இதழ் விரிந்த பூமாலையுடைய பழம் புகழ்ப் பெருமைமிக்க தாரணி என்பவள். அவள் மகள், வண்டுகள் தேன் பருகும் கண்ணியையும் ஆடவர் அறிவைப் பிளக்கும் அழகிய கொங்கையையுமுடைய தெய்வம் போன்றவள். (அவள் பெயர் காந்தருவதத்தை)

காந்தருவதத்தையை மணப்பவர் யாரெனக் கூறல்

16. வித்தியாதர உலகின் அரசனாகிய கழலுவேகன் நிமித்திகனை உடனே கொணர்க என்றான். வந்த நிமித்திகனும் வானில் ஓடும் கோள்களின் துணைகொண்டு சாதகம் எழுதினான். (அதன்படி) “வானவில் போல வளைந்த புருவத்தினையுடைய இவளுக்கு வரவேண்டிய நல்வினைப் பயன் மண்ணுலகில் இராசமாபுரத்திலே உள்ளது” என்றான்.

சீதத்தனுக்கும் தனக்கும் உள்ள நட்பைக் கழலுவேகன் கூறல்

17. இன்றைக்குத் தோன்றியதன்று நம் நட்பு. எமது சுற்றமும் நமது சுற்றமும் ஆன நமது ஏழேழு தலைமுறைக்கும். வச்சிரத்தை இட்டு அழுத்தி எழுதிவைத்த எழுத்தைப்போல் நல்வினைப் பயனால் நீங்காது நின்றது. அன்றியும் நம் கொள்கையும் ஒன்றே! அரசன் நான், வணிகன் நீ என இரண்டு சாதி இல்லை’ இது நின் வீடு’ அறிவாயாக!” என்றான்.

காந்தருவதத்தையின் வீணை மீட்டும் திறனைக் கூறுதல்

18. இவள் வீணை வாசிக்கும் திறமையாலும் அழகாலும் உலகமெங்கும் புகழ் பெற்றாள். அளந்தறிய முடியாத நற்பண்புகளையுடைய இப்பெண்ணுக்கு முன்னர், அரிய மணிகள் அரும்பினபோல் விளங்கிய இளமை பொருந்திய ஒளிவிடும் கொங்கைகள், இப்போது மார்பெல்லாம் இடமாகக் கொண்டு பருத்துப் பரவின.

சீதத்தனிடம் காந்தருவதத்தையை ஒப்படைத்தல்

19. இவள் உன் மகளாவாள். இவளை உன் நகருக்கு அழைத்துச் சென்று இன்னிசைத் திறமையால் இவளை வெல்பவன் எவனே ஆனாலும் ஆகட்டும். அவனுக்கு இவள் உரியள் என்று மணம் செய்து கொடுப்பாயாக” எனக் கலுழவேகன் கூறினான். அது கேட்ட சீதத்தன். “நின் திருவுளப்படியே தொண்டு செய்வேன்” என்றான். கலுழவேகனின் விருப்பத்திற்குரிய மனைவியாகிய தாரணி அதைக் கேட்டுக் “காந்தருவதத்தைக்கோ இது தக்கது” என வருந்திக் கூறினாள். (மகளைப் பிரிய வருந்தினாள்)

தாரணி வீணாபதியிடம் சீதத்தன் சொற்படி நடக்கக் கூறல்

20. பிறரால் உண்டாக்குதற்கரிய கற்பினையுடைய தாரணி, தன் மகளின் வருத்தத்தை நீக்கி அவளுக்குக் கொடுத்தற்குரியன வெல்லாம் கொடுத்த பின்னர் கூற்றுவனும் அஞ்சும், பிறரால் பிளவுபடுத்தற்கரிய பிளவுபடுத்தற்கரிய படையையுடைய மன்னன் தானும் மகளுக்கு வேண்டுவன வெல்லாம் மிகுதியாக நல்கி, தொடுத்து மலர்ந்த மாலையுடைய வீணாபதியை நோக்கி இதனைச் செல்லலுற்றான்:

21. உடம்பும் உயிரும் போல ஒன்றி, ஒருபோதும் பிரியாமல் நீண்ட கண்களும் தோள்களும் போலத் துணையாயிருக்கும் அழகிய அணிகலன்களை அணிந்த அரிவையே, நீ. உன்னுடைய நீண்ட கண்களையுடைய தத்தையின் தனிமைத்துயர் நீங்க, அவளுக்குத் தந்தையும் தாயும் ஆகுக. நீங்கள் இருவரும் பகைவரை வென்ற சீதத்தனின் ஆணைப்படி நடப்பீராக” என்றான்.

சீதத்தன் இராசமாபுரம் அடைதல்

22. பெருந்தீ பட்ட புண்ணில், பொதியமலை அருவி நீரும், சந்தனக் குழம்பும் தோய்ந்தாற் போன்று துன்பம் தீங்கிய நண்பர்கள் சூழ, தேன் சிந்தும் மாலையணிந்த தத்தையுடன் முறுக்கு அவிழ்ந்த மாலையுடைய வணிகனாகிய சீதத்தன், மண்ணுதல் அமைந்த (நீரால் தூய்மை ஆக்கப்பட்ட) முரசின் ஒலிமிகும் இராசமாபுரத்தே உள்ள தன் காவல்மிக்க மனையை மகிழ்ந்து அடைந்தான்.

சீதத்தன் பதுமையிடம் காந்தருவதத்தையின் திருமணம் பற்றிக் கூறல்

23. பதுமையின் பொன்னணி அணிந்த பரந்த அல்குலில் புத்தொளி வீசும் மேகலை இறுகுதலால், அதிலிருந்த மணிகள் சேர்ந்தவனாயினும், வேந்தர்களை வருத்தும் இரத்தம் தோய்ந்த வேலையை கண்ணையுடையவளும். அழகான அணிகளையுடையவளுமான தத்தையின் தந்தை மணம் முடித்துத் தருவான் என்றும் இயம்பி முரசறைந்தனர்.

கட்டியங்ககாரனிடம் தந்தையின் திருமணம் பற்றிக் கூறல்

24. பெரிய மலைகளைப் பிளந்து நூல் வல்லோர் தமது அறிவினால் தந்த மணியும் பொன்னுமாகப் பலவற்றைக் கையுறையாகக் கொண்டு சென்று வீரக்கழல் அணிந்த சீதத்தன். கட்டியங்காரனைக் கண்டு தனது விருப்பத்தைச் சொன்னான். வேல்போரில் வல்ல படையை உடைய அவனும் சீதத்தன் விரும்பியவாறு திருமணம் செய்ய இசைந்தான்.

சீதத்தன் திருமண ஏற்பாடுகளைச் செய்தல்

25. அரசனது அருள் சம்மதம் பெற்றுச் சீதத்தன் தனது பெரிய மனையை அடைந்தான். உலகமெல்லாம் அறியுமாறு இம்மணவிழா நடைபெறும் வகையை அறிவிக்கக் கருதினான். இம்பழம்பதியிலே நடுப்பகுதி நடுங்குமாறு அடிப்பதால் இசை ஒலி எழுப்பும் முரசினை அறைந்து புலப்படுத்துக என்று விரைந்து செல்லும் ஏவல் முரசறைவோரிடம் செல்ல விடுத்தான்.

திருமண முரசறைதல்

26. இன்னிசை எழுப்பும் நரம்புகளையுடைய யாழினை மீட்டுத் தெளிந்த இசையை எழுப்புவதில் பூ வேலைப்பாட்டுடன் கூடிய வளையல் அணிந்த தத்தையைக் காட்டிலும் அறிவிற்கிறந்த ஒருவனுக்கு அவன் அரசர் முதல் மூவகைக் குலம் வரை உடைய எவ்வகைக் குலத்தைச் சேர்ந்தவனாயினும் வேந்தர்களை இரத்தம் தோய்ந்த வேலையை கண்ணையுடையவளும் அழகான அணிகளையுடையவளுமான தத்தையின் தந்தை மணம் முடித்துத் தருவான் என்று இயம்பி முரசறைந்தான்.

அனைவரும் இராசமாபுரம் வருதல்

27. இவ்வாறு அரசர் முதல் செல்வமிக்க வணிகர் வரை உலகில் உள்ளவர்கள் யாவரும், தத்தையை யாழிசைப் போட்டியில் வெல்வதற்கு விரைந்து நெருங்கி, அப்பழம் பதியின் குறுந்தெருவிலும், நெடுந்தெருவிலும் பிற இடங்களிலும் நெய்யும் நூலிடைப் பாவென நிரைந்தனர் (மொய்த்தனர்). ஆதலால் அவர்கள் சிறந்த தேனை விரும்பி மொய்த்த தேனீக்களின் கூட்டத்தைப் போன்றிருந்தனர்.

28. ஒளியும் நிறமும் உடைய உரோகிணி நட்சத்திரம் கூடிய, விளங்கும் சந்திரனையுடைய வியாழக்கிழமையிலே, தெளிந்த நிறமுடைய வானில் உலவும் வெண்ணிலவு போன்ற முகமுடைய தத்தையின், உலகம் மதிக்கும் யாழிசைப் போட்டியின் முடிவை இன்று காண்போம் என்று மண்ணகமெங்கும் நிறைய, மக்கள் எல்லாரும் வந்து கூடினர்.

29. கண்ணோடு பிறந்தது காரிகையின் அழகைக் காண்பதற்காக அல்லவா என்று எண்ணி (விலக்கும் காவலரைப் பழித்து) விண்ணவரும் மண்ணவரும் விருந்துக்காக வந்தவர்களைப்போல, எள் விழவும் இடமின்றி நெருங்கியிருந்தனர்.

காந்தருவதத்தை சுயம்வர மண்டபத்திற்கு வரல்

30. பாவையையும், செந்தாமரை மலரில் வாழும் திருமகளையும் போன்ற தத்தை, புதிய பொன்னாக வளர்ந்த ஒரு கொடிபோல், அழகெனும் தளிரை ஈன்று, பொன்பூவைப் பூத்து இளைஞரின் கண்களாகிய கருவண்டுகள் சுற்றிச் சுழல, சில்லென அழகிய பொற்சிலம்பு ஒலி எழுப்ப, அன்னம்போல் மென்னடை நடந்து மிகப் பொலிவுடைய மண்டபத்தின் பொன்மதிலை அடைந்தாள்.

தத்தை யாழ் மீட்டல்

31. பட்டினால் செய்யப்பட்ட பல நிறத் திரைகளை அமைத்து, பல வண்ண மலர்களால் ஆன அழகிய மாலைகளைத் தொங்கவிட்டு, மணம் நீங்காத சாந்தினால் நிலத்தை மெழுகி, மெல்லிய மலர்களைத் தூவி, அகிற்புகையிட்டு, இள மங்கையர் புகழ், கண்ணிமைக்காத வானவரின் இளமங்கைபோல் அமர்ந்து, நல்ல யாழை எடுத்து மீட்டிப் பண்ணையுடைய நரம்பைத் தெறித்தாள். அது கேட்டுக் கின்னாரும் மெய்மறந்து சோர்ந்தனர்.

பாட்டுக்கு இசை, இசைக்குப் பாட்டு வீணாபதி கூறல்

32. முறுக்கவிழ்ந்த மலர்மாலை அணிந்த தத்தை அவை வணக்கம் பாடி யாழ் வாசிக்க விரும்பியிருக்கும்போது, அவள் தோழியாகிய தேன் வழியும் கண்ணி அணிந்த வீணாபதி என்னும் பேடி, “வேல் போன்ற கண்ணையுடைய தத்தை பாடும்போது அதற்கேற்ப வீரர்கள் யாழின் கூறுபாட்டை அறிந்து அதனை மீட்டத் தொடங்குக. அன்றேல், வளையணிந்த தத்தை யாழ் வாசித்தலைப்போல் வீரர்கள் விரைந்து பாடுக” என்றாள்.

காந்தருவதத்தை யாழ் மீட்டுதல், பாடுதல்

33. வளைத்த வில் போலும் சிறிய நுதலையுடைய தத்தை, கொல்லிப் பாவை போல் இருந்து, இசைக்கலை நலம் பொருந்த யாழினை மீட்டி அதற்கேற்பப் பாடினாள். அது கேட்டு இலை மலர்ப் பொழில்கள் உருகிக் குழைந்து வளைந்தன தூண்கள் தளிர் ஈன்றன’ இசையறிவில் சிறந்த பறவைகள் தம்மை மறந்து நிலத்தில் வீழ்ந்தன.

மன்னர்கள் யாழ் போட்டியில் தோற்றல்

34. தத்தை யாழ் வாசிக்கக் கேட்டு வந்த கின்னர மிதுனங்கள், ஆடவர்தம் (மன்னர்தம்) யாழ் இசையால் திரும்பிச் சென்றன. அவை மீண்டும் உள்ளே வருமாறு தத்தை பாடினாள் அவ்வாறே அவை வந்தன. ஆயின், தாது அலர் தார் மன்னர் பாடுதல் கேட்டு மீண்டும் திரும்பிச் சென்றன.

சீவகன் யாழிசைப் போட்டியில் கலந்துகொள்ள எண்ணுதல்

35. முயல் போன்ற மறுவுடைய, இராகு என்னும் பாம்பின் விவேகத்தினால், ஒளி குன்றிய முழுமதியைப் போல, அரசர்கள் தோல்வியுற்று ஒளி குன்றி மெலிய, ஆறு நாட்கள் கழிந்த பிறகு, அந்நகரிலேயே முதன்மை பெற்ற வணிகன் மகனான ஒப்பற்ற ஆண் சிங்கம் போன்ற சீவகன் என்பவன்,

கந்துக்கடனிடம் அனுமதி கேட்டல்

36. தன் தம்பியும் தோழர்களும் தானுமாக இருந்து யோசித்து, மன்னர் முதலியோர் மனம் வெதும்பி ஈடுபட்ட யாழிசைப் போட்டியில் கலந்து கொள்ள, அது முடிவதற்கு முன்னே நாமும் செல்வோம் என முடிவு செய்தனர். பின் நம்பி, அம்முடிவினைப்

பெற்றோர்க்குத் தெரிவிக்க விரும்பி புத்திசேனனை விளித்து, புத்திசேன, சிக்கல் ஏதும் இன்றி, 'சீவகன் தத்தையிடம் கொண்ட ஆசையால் செல்லவில்லை' கல்வித் திறனை வெளிப்படுத்துதற்கே செல்கிறான், எனத் தந்தையிடம் சென்று கூறுக என, அவனும் அவ்வாறே கந்துக்கடனிடம் தெரிவிக்க, கந்துக்கடன் மறுமொழியாக இதனை விளம்பினான்.

கந்துக்கடன் சம்மதித்தல்

37. சீவகனுக்குத் துணையாக அமைந்த தோழர்கள் அறுபத்து நான்கு கலைகள்: அவர்கள் 'பொன்னுலகின் அமிழ்தம் போன்றவர்' 'திருத்தமாக அமைந்த கொல்லிப் பாவை போன்றவர்' 'பொருந்திய இளமையிற் சிறந்தவர்' என்றும் ஒன்றாய் இணைந்தவர். ஆதலால் யாழ்ப்போட்டியில் கலந்து கொள்வதில் தவறில்லை' என்று கூறிய கந்துக்கடன், கையில் வில்லேந்திய சீவகனுக்கு இதில் சிறிது குறையும் (தாழ்வும்) உண்டு என்று மேலும் கூறலுற்றான்.

நாகமாலை அனுப்பிய ஓலையைக் கந்துக்கடன் படித்தல்

38. இவ்வாறு கந்துக்கடன் மறைநூல் வல்லவனான புத்திசேனனுக்குக் கூறத் தொடங்கும்போது, மாலைப் பிறையை வெல்லும் நெற்றியையுடைய கொடி போன்ற ஒரு பெண் அரண்மனையிலிருந்து வந்து, கூந்தலாகிய உறையினை விலக நீக்கி, பசுமையான ஒளி பொருந்திய மணிபோலும் குவளைமலரினை நீட்ட, தேனை வெல்லும் நாகமாலை அனுப்பிய குறிப்புணர்ந்து அதனைக் கையிலே வாங்கிக் கொண்டான்.

39. "சீவகனை நகரினின்றும் நீக்கி ஒரு பாதுகாவலான இடத்தில் இருக்கச் செய்யவும்! கட்டியங்காரன் தீயில் சிவந்த பொன்னைப்போல் பெரிதும் சினம் கொண்டு நம்பியை அழிக்க முனைந்துள்ளான். அவன் நஞ்சுண்ட கடவுள் போலச் சீற்றம் கொண்டு மனம் புழுங்கினான். இங்கே இப்போது எனக்கு அதைக் கூறினான். அடிகளே, இது நிகழ்ந்ததாகும்!" என ஓலையில் எழுதியிருந்தாள்.

யாழ் போட்டிக்குப் படையுடன் செல்க எனக் கூறல்

40. சீவகன் இத்தகைய சிறப்புடையவன் என்று அமைச்சர் கூறக் கேட்ட கட்டியங்காரன் மகிழ்ச்சி கொள்ளாதவனாய், “இனி நான் அரசு இழந்தேன்” என்று மனப்புழுக்கம் கொண்டு, சீவகனை வெல்லும் வழிதான் என்ன என்னும் சூழ்ச்சியிலே இருக்கிறான் என்பதனைக் குற்றமின்றி அறிந்து நாகமாலை கூறினான். இவ்வாறிருப்பதால் நீங்கள் படைதிரட்டிச் செல்வீராக! என்று கந்துக்கடன் இயம்பினான்.

சீவகன் படையுடன் மண்டபம் அடைதல்

41. வில்லிலிருந்து விடுபட்ட அம்பினைப்போல் விரைந்து செல்லக் கூடிய விரும்பத்தக்க மிக்க ஒளியையுடைய குதிரைகள் பூட்டிய தேரும், மிகுந்த வேகத்தையும், கவரியுடைய நெற்றியையும் உடைய காற்றைப்போல் விரைந்து செல்லும் இயல்புடைய குதிரையும், நெருப்பில் காய்ச்சி வடித்த கூர் முனையுடன் விளங்கும், மாலையணிந்த வாட்படை ஏந்திய வீரரும் சூழ்ந்துவர, கரையை மோதும் அலைகளையுடைய கடல் தந்த சங்குகள் முழங்க சீவகன் அழகிய நகரின் யாழ் மண்டபத்தை அடைந்தான்.

சீவகன் யாழ் மீட்டிப் பாடுதல்

42. பின், யாழ் நரம்பை மீட்டுவதற்கு ஏற்ற புதிய பொன்னாலான பத்தரையும், 2 வேலைப்பாடுடைய பவளத்தால் ஆகிய ஆணியையும், முத்தையுடைய யானைத் தந்தத்தால் கடையப் பெற்ற ஒளி மிகு வயிர மாடகத்தையும், சுவை மிக்க தேன் அழகுற ஒழுகியது போன்ற அமுதத்தை ஒத்த நரம்பினையும் உடைய நல்ல யாழை, இசை நூலறிவில் தேர்ந்தவர் புகழும் காளையாகிய சீவகன், கையிலேந்திக் கடல்கூழ் உலகினைத் தன் இன்னிசையால் பாடி வயப்படுத்தத் தொடங்கினான்.

43. செம்பாலை இசையைப் பண்ணி, மலர் மாலை தங்கிய சிகையுடைய சீவகன், தன் விரலால் தடவி எழுப்பி இசையை யாழ் இசை என்று அறியாது வாய்ப்பாட்டு என்று எண்ணி வானவரும், மானிடரும் நிலத்தில் மயங்கி வீழ்ந்தனர். கின்னரப் பறவைகளும் அசுண விலங்குகளும் சோர்வுற்றன. மரமும் கல்லும் உருகின.

அவ்வாறு யாழிசைத்த நிலையைக் கருத்திற்கொண்டு அதனுடன் ஒன்றி ஆலாபனை செய்து பாடலுற்றான்.

காந்தருவதத்தை பாடுதல்

44. கூந்தல் முதுகிலே தவழ, குண்டலமும் பொன்தோடும் காதில் ஒளியுடன் விளங்க, அழகிய நெற்றியில் வியர்வை துளிர்க்க, அழகிய கழுத்தை இடப்புறமாகச் சாய்த்துக் கொண்டு, மிகவும் இனிய இசையை ஒப்புமையில்லாத தத்தை பாடத் தொடங்கினாள்.

காந்தருவதத்தை தோற்றல்

45. யாழ் இசையும், இசைக்கு ஏற்பப் பாடிய பாட்டும் முதலில் ஒத்திருந்தன. பிறகு, பலவித வளையல்கள் அணிந்த கைகளையுடைய தத்தை யாழ் மீட்டும்போது, மெல்லிய விரல்கள் ஒள்ளிய நரம்பின்மேல் பொருந்தாவாயின. யாழ் ஒழிந்த வாய்ப்பாட்டும் உச்சத்தில் இருந்து ஒலித்து நடுங்கியதால் தத்தை நினைவிழந்து சீவகன் இசைக்கும் தோற்று அமர்ந்துவிட்டான். (சீவகன் பாடும்போது தத்தை யாழ் நரம்பை ஒழுங்காக மீட்டவில்லை' அவன் யாழை மீட்டும் போதும் அவள் ஒழுங்காகப் பாடவில்லை.)

சீவகனுக்குத் தத்தை மாலை அணிவித்தல்

46. மையுண்ட நீண்ட கண்ணையுடைய பெண்ணரசியான தத்தை, மாமணிகள் பதித்த யாழிசையிலே தோற்று மனம் வருந்தி நடுங்கி, மிகவும் வெட்கம் அடைந்து, உண்மையாகவே ஒரு குன்றினைப் பெயர்த்து எடுக்க முயன்று சோர்ந்தவள்போல் மெலிந்து, பொன் மாலையைப் பூங்கழல் அணிந்த சீவகனுக்குச் சூட்டக் கையில் ஏந்தினாள்.

47. பாதச் சிலம்புகள் மெல்லென ஒலிக்க, மேகலைகள் ஒளிவீச, அழகிய பெண் அன்னம் வெட்கமுற, அடிமேல் அடி வைத்து நடந்து சென்று, “உலகத்தீர், நீவிர் எல்லாரும் ‘ஒல்’ என்னும் ஆரவாரப் புகழ் உடைய உயர் தவத்தையே செய்யுங்கள்” என்று கூறுபவளைப் போல, சீவகன்மேல் அம்மாலையை விழச்செய்தாள்.

சீவகனிடம் போர் செய்ய கட்டியங்காரன் மன்னர்களைத் தூண்டுதல்

48. “வெற்றிலை போலும் கூரிய வேலனைய கண்ணுடைய தத்தையைச் சீவகன் வீணையால் வென்றான்’ எனவே அவன் போற்றத்தக்க’ச சிறப்புடையவன்” என்று கூறி மக்கள் எல்லாரும் முழு நிலவு நாளில் பொங்கியெழும் கடலும் தோல்வியுற, ஆரவாரம் செய்து பாராட்டினர். ஆனால் கள்ளர்களால் புலியைத் தொலைத்தல் காண வேண்டி (கள்ளரைப் புலியொடு மோதவிட்டுத் தான் தப்பிக்க எண்ணும் வஞ்ச நெஞ்சமுடைய புலியை நேருக்கு நேர் நின்று தாக்க முடியாத கோழையாகிய) உலகம் காக்கும் கட்டியங்காரன் பொறாமையால் மனம் புழுங்கினான். பின், மன்னர்களை எல்லாம் நோக்கிச் சொல்லலுற்றான்.

49. அனிச்ச மலர் மாலையைச் சூட்டினும் பாரம் தாங்காது ‘அம்மாவோ’ என்றஞ்சி நடுங்கும் மென்மையான இடையுடைய பாவை. ஒருத்தியே! நாமோ பலராக இருக்கின்றோம்! அப்படியிருக்க இந்த ஒருத்திக்காகவா நாம் போர் செய்வது என்று நினைத்து நீர் வெறுத்து மனம் கலங்க வேண்டாம்! தூயமணித் துருத்தியினால் நீரைச் சொரிந்து தனித் தனியாகக் குளத்திலே போரிட்டு வென்றவர் தத்தையை அடைவீர்” என்றான்.

மன்னர்களுடன் சீவகன் போரிடல்

50. அரசர் பெரும்படை மழைபோல் அம்புகளைப் பெய்து சீவகன் படையுடன் கலந்தது. இருதிறத்தும் வாட் படைகள் விளங்கின் குதிரைகள் ஒன்றையொன்று எதிர்த்தன’ தேர்களும் ஒன்றையொன்று தடுத்துப் போரிட்டன யானைகளும் அவ்வாறே சீறின ! ஊது கொம்புகள் ஒலித்தன! சங்குகள் முழங்கின!

51. வள்ளலாகிய சீவகன் அம்பு செலுத்த ஏதுவாக ஒரு முறை வளைய, வில் முழுக்க வளைந்தே நின்றது. அப்போது. வில்லிலிருந்து புறப்பட்ட அம்புகளால் வயிர மலைகள் அணிந்த வெண்கொற்றக் குடைகள் காம்பு அறுந்து வீழ்ந்தன, சாமரங்கள் கீழே விழ்ந்தன, வில்லின் நாண்கள் அறுபட்டன. மனம் மயங்கி மன்னர்கள் செயலற்று நிலை குலைந்தனர்.

போரில் சீவகன் வெற்றி பெறல்

52. திருமால் அன்று மந்திரமலையை மத்தாகவும் வாசுகி என்னும் பாம்பைக் கயிறாகவும் கொண்டு பாற்கடலைக் கடைந்தபோது, கரிய அம்மலையாலே கலக்கப்பட்ட கடல்போல மன்னர்கள் கலங்கினர். அவர்கள் அழகிய மலைபோன்ற மார்பனின் திண்தேரை மயில் என்றும், சீவகனை அதில் அமர்ந்த முருகன் என்றும் எண்ணி ஒருவரோடொருவர் கூடாதபடி தோற்று ஓடலுற்றார்.

சீவகன் தத்தையைத் தன் மனைக்கு அழைத்துச் செல்லல்

53. உலகில் உயர்ந்தோர் புகழும் போர்க்களத்தைக் கண்டு, பகைவரின் அப்போர்க்களத்தில் யானையின் வெண் தந்தக்கோடு கீறிய சிவந்த சால்கொண்ட மார்பினரான சிறப்புமிக்க தோழர்கள் சூழ்ந்து வர, சீவகன் திருமகளைப் போன்ற அழகிய கச்சணிந்த கொங்கையுடைய தத்தையைத் தன் மனைக்கு அழைத்துச் சென்றான்.

தொகுப்புரை :

- தமிழில் காப்பியங்களானது ஐம்பெருங்காப்பியங்கள், ஐஞ்சிறுங்காப்பியங்கள், பிற காப்பியங்கள் என்கிற வகைப்பாடுகளை உடையதாக அமைகிறது.
- மலர்வனம் புக்கக் காதை மற்றும் காந்தர்வ தத்தையார் இலம்பகத்தின்வழி காப்பிய மாந்தர்களின் பண்புநலன்கள் விளக்கப்பட்டுள்ளது. மணிமேகலை, சுதமதி, சீவகன் ஆகியோரைப் பற்றிய பண்புகள் தெளிந்துகொள்ள முடிகிறது.
- மணிமேகலை மற்றும் சீவக சிந்தாமணி காப்பியங்களின் வழி சமணம் மற்றும் பௌத்த சமயக் கோட்பாடுகள் விளக்கப்படுகின்றது. இதன் மூலம் சமய நல்லிணக்க இயல்புடையயோராக உருவாக முடியும்.
- சீவகன் மணந்துகொண்ட எட்டுப் பெண்களில் காந்தர்வ தத்தையாரையே முதலவதாகத் திருமணம் செய்யும் நிகழ்வும் அதற்காக நடக்கும் காட்சியமைப்புகளையும் இவ்வியல் ஒரு பிரிவாகப் பேசியுள்ளது.

அருஞ்சொற்பொருள் விளக்கம் :

உய்யாவனம் - மலர்வனம்

- விண்ணவர் - தேவர்
 அற்றம் - பகைவர்
 திரை - அலை
 கேண்மை - நட்பு

தன்மதிப்பீட்டு வினாக்கள்

சரியான விடையைத் தேர்ந்தெடுத்து எழுதுக.

1. உய்யாவனம் என்பது எதைக் குறிக்கிறது?

- அ) மலர்வனம் ஆ) பள்ளத்தாக்கு இ) இசை ஈ) சுந்தரம்

2. சீவக சிந்தாமணியில் உள்ள பாடல்களின் எண்ணிக்கை?

- அ) 3145 ஆ) 3286 இ) 3289 ஈ) 3276

3. சீவக சிந்தாமணி எந்தப் பாவகையால் பாடப்பட்டுள்ளது?

- அ) விருத்தப்பா ஆ) ஆசிரியப்பா இ) கலிப்பா ஈ) வஞ்சிப்பா

4. மணிகேமலையின் தோழி?

- அ) சுதமதி ஆ) இன்பமதி இ) வாசமதி ஈ) எதுவுமில்லை

5. மணிமேகலையில் உள்ள கதைகளின் எண்ணிக்கை?

- அ) 30 ஆ) 40 இ) 50 ஈ) 60

விடைகள்

1. அ) மலர்வனம்
2. அ) 3145
3. அ) விருத்தப்பா

4. அ) சுதமதி

5. அ) 30

குறுவினாக்கள்

1. மலர்வனம் புக்க காதையின் மாந்தர்களை அறிமுகம் செய்க.
2. மணிமேகலையின் பண்புநலன்களை ஆராய்க.
3. சீவக சிந்தாமணியின் காப்பிய மாண்புகளைக் குறிப்பிடுக.

நெடுவினாக்கள்

1. மலர்வனம் புக்கக் காதையில் இடம்பெறுகின்ற நிகழ்வுகளைக் கட்டுரைக்க.
2. காந்தர்வ தத்தையார் இலம்பகத்தில் இடம்பெறுகின்ற செய்திகளை விவரிக்க.

பாடம் தொடர்பான புத்தகங்கள்

1. ஐம்பெருங்காப்பியங்கள் மூலமும் தெளிவுரையும் - ச.வே. சுப்பிரமணியன் உரை, மணிவாசகர் பதிப்பக வெளியீடு, பதிப்பாண்டு 2020

பாடம் தொடர்பான இணைய இணைப்புகள் :

- Tamil Heritage Foundation – [www. Tamilheritage.org](http://www.Tamilheritage.org)
- Project Madurai – www. Project Madurai.org
- Tamil Universal Digital Library – www.ulib.prg<[http: www.ulib.prg](http://www.ulib.prg)>
- Tamil E – Books Dwonloads – tamilebooksdownloads.blogspot.com
- ChennaiLibrary – www.chennaiLibrary.com<[http: www.chennaiLibrary.com](http://www.chennaiLibrary.com)>

அலகு - 4

அலகில் இடம்பெறுபவை :

1. கம்பராமாயணம் - சுந்தர காண்டம் - காட்சிப்படலம்
2. பெரியபுராணம் - அப்பூதி அடிகள் நாயனார் புராணம்

நோக்கங்கள் :

- கம்பராமாயணத்தின் காப்பியக் கட்டமைப்பு, பாடுபொருள், யாப்பு, அணிநலம் இவற்றை உணருவதன்வழி படைப்புத்திறன் கைவரப் பெறுவர்
- சுந்தரக் காண்டத்தின் காட்சிப் படலத்தில் இடம்பெறுகின்ற கதைமாந்தர்களின் பண்புகள் நலன்களை அறிந்துகொள்வர்
- பெரியபுராண உருவாக்க வரலாற்றினையும் தமிழ்க்காப்பியங்களில் பெரியபுராணம் பெறுகின்ற இடத்தினையும் விளக்குதல்
- கம்பராமாயணம் மற்றும் பெரியபுராணத்தின் யாப்பு முறைகளையும் அவை முன்வைக்கும் வாழ்வியல் நெறிகளையும் தெளிவுற எடுத்துரைத்தல்.

கம்பராமாயணம் - காட்சிப் படலம்

கம்பராமாயணம் - அறிமுகக் குறிப்பு

கம்பரால் இயற்றப்பட்ட ராமாயணமானது வால்மீகியின் வடமொழி இராமாயணத்தின் தழுவல் ஆகும். இந்நூல் ஆறு காண்டங்களைக் கொண்டு விளங்குகிறது. காண்டங்கள் என்பவை காப்பியத்தின் பெரும்பிரிவுகளைக் குறிக்கும். இந்த ஆறு காண்டங்களில் 113 படலங்களும் 10, 500 பாடல்களும் உள்ளன.

பாலகாண்டம்

இராமனது இளம் வயது வாழ்வைப் பற்றிப் பேசுகின்றது. 24 படலங்கள் உள்ளன.

அயோத்தியா காண்டம்

இராமன் அயோத்திக்கு அரசனாக முடிசூடத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவதிலிருந்து நிகழும் செயல்பாடுகள் இடம்பெற்றுள்ளன. இதில் 13 படலங்கள் உள்ளன.

ஆரண்ய காண்டம்

இராமனுக்கு அரசரிமை மறுக்கப்பட்டு கானகம் சென்று வாழும் நிலையை விவரிக்கின்றது. இதில் 13 படலங்கள் உள்ளன.

கிட்கிந்தா காண்டம்

சீதையைப் பிரிந்த இராமனும் இலக்குவனும் தேடி அலைகின்றபோது அனுமன், சுகீவன் ஆகியோரின் நட்பைப் பெறக்கூடிய நிகழ்வை கிட்கிந்தாகாண்டம் விவரிக்கின்றது. இதில் 17 படலங்கள் உள்ளன.

சுந்தரக் காண்டம்

இதில் சுந்தரன் குறிப்பிடப்படுவது அனுமன் ஆகும். இராமனைப் பிரிந்த சீதைக்கும் சீதையைப் பிரிந்த இராமனுக்கும் தூதுவனாய் இடம்பெற்ற அனுமனின் செயல்பாடுகளை விவரிக்கின்ற காண்டம் ஆகும். இதில் 14 படலங்கள் இடம்பெற்றுள்ளன.

யுத்தக் காண்டம்

இராம - இராவணயுத்தத்தை விளக்குவதால் யுத்தக் காண்டம் எனப் பெயர் பெறுகின்றது. பண்டைக்காலப் போர்முறைகள் மிகுதியாக இதில் விளக்கப்பட்டுள்ளன. தாக்கும் முறை, படைகளின் அணிவகுப்பு, போருக்குரிய அறங்கள் முதலியவை விளக்கப்பட்டுள்ளன. யுத்தக் காண்டத்தில் 42 படலங்கள் இடம்பெற்றுள்ளன.

சீதை நிலை

மாடு நின்ற அம் மணி மலர்ச் சோலையை மருவி,
 “தேடி, இவ் வழிக் காண்பெனேல், தீரும் என் சிறுமை
 ஊடு கண்டிலென்னின், பின், உரியது ஒன்று இல்லை’
 வீடுவேன், மற்று இவ் விலங்கல்மேல் இலங்கையை வீட்டி.’ 1

என்று, சோலை புக்கு எய்தினன், இராகவன் தூதன்
ஒன்றி வானவர் பூ மழை பொழிந்தனர் உவந்தார்
அன்று, அ(வ்)வாள் அரக்கன் சிறை அவ் வழி வைத்த -
துன்று அல் ஒதிதன் நிலை இனிச் சொல்லுவான் துணிந்தாம். 2

வன் மருங்குல் வாள் அரக்கியர் நெருக்க, அங்கு இருந்தாள்
கல் மருங்கு, எழுந்து என்றும் ஓர் துளி வரக் காணா
நல் மருந்துபோல், நலன் அற உணங்கிய நங்கை,
மென் மருங்குல்போல், வேறு உள அங்கமும் மெலிந்தாள். 3

துயில் எனக் கண்கள் இமைத்தலும் முகிழ்த்தலும் துறந்தாள்
வெயிலிடைத் தந்த விளக்கு என ஒளி இலா மெய்யாள்
மயில் இயல், குயில் மழலையாள், மான் இளம் பேடை
அயில் எயிற்று வெம் புலிக் குழாத்து அகப்பட்டதன்னாள். 4

விழுதல், விம்முதல், மெய்உற வெதும்புதல், வெருவல்,
எழுதல், ஏங்குதல், இரங்குதல், இராமனை எண்ணித்
தொழுதல், சோருதல், துளங்குதல், துயர் உழத்து உயிர்த்தல்,
அழுதல், அன்றி, மற்று அயல் ஒன்றும் செய்குவது அறியாள். 5

தழைத்த பொன் முலைத் தடம் கடந்து, அருவி போய்த் தாழப்
புழைத்த போல, நீர் நிரந்தரம் பொழிகின்ற பொலிவால்,
இழைக்கும், நுண்ணிய மருங்குலாள், இணை நெடுங் கண்கள்,
'மழைக்கண்' என்பது காரணக் குறி என வகுத்தாள். 6

அரிய மஞ்சினோடு அஞ்சனம் முதல் இவை அதிகம்
கரிய காண்டலும், கண்ணின் நீர் கடல் புகக் கலுழ்வாள்
உரிய காதலின் ஒருவரோடு ஒருவரை உலகில்
பிரிவு எனும் துயர் உருவு கொண்டாலன்ன பிணியாள். 7

துப்பினால் செய்த கையொடு கால் பெற்ற துளி மஞ்சு
ஒப்பினான் தனை நினைதொறும், நெடுங் கண்கள் உகுத்த
அப்பினால் நனைந்து, அருந் துயர் உயிர்ப்புடை யாக்கை
வெப்பினால் புலர்ந்து, ஒரு நிலை உறாத மென் துகிலாள். 8

'அரிது-போகவோ, விதி வலி கடத்தல்!' என்று அஞ்சி,
'பரிதிவானவன் குலத்தையும், பழியையும், பாரா,

சுருதி நாயகன், வரும் வரும்' என்பது ஓர் துணிவால்
கருதி, மாதிரம் அனைத்தையும் அளக்கின்ற கண்ணாள். 9

கமையினாள் திரு முகத்து அயல் கதுப்பு உறக் கவ்வி,
சுமமயுடைக் கற்றை, நிலத்திடைக் கிடந்த தூ மதியை
அமைய வாயில் பெய்து, உமிழ்கின்ற அயில் எயிற்று அரவின்,
குமையுறத் திரண்டு, ஒரு சடை ஆகிய குழலாள். 10

அங்கே தெரியும் சோலைக்குள் சென்று தேடுவேன். காண்பனேல் என்
துன்பம் நீங்கும். இன்றேல் இலங்கையை அழித்துவிட்டுச் சாவேன் - என்னும்
முடிவுக்கு அனுமன் வந்தான் 1 வானவர் பூமாரி பொழிந்தனர். (இனி, சீதை நிலை)
2. இராவணன் ஆசைக்கு உடன்படும்படி அரக்கியர் சீதையை நெருக்கினர்.
கல்லுக்கு அருகில் முளைத்து, மழைத்துளி இல்லாமல் வாடும் மருந்துச் செடி
போல் வாடியிருந்தாள். அவளது இடை போலப் பிற உடலுறுப்புகளும்
மெலிந்திருந்தன. 3 தூக்கம், விழிப்பு துறந்தாள். வெயில் வைத்த விளக்கு போலக்
காணப்பட்டாள். புலிக்கூட்டத்திற்கு இடையில் அகப்பட்ட மான்குட்டி போல்
துடித்தாள் 4 விழுந்து, விம்மி, வெதும்பி, வெருவி, எழுந்து, ஏங்கி, இரங்கி,
இராமனை எண்ணித் தொழுது, சோர்ந்து, துளங்கி, துயருழந்து, உயிர்த்து,
அழுதாள் 5 கண்ணீரை மழையாகப் பொழிந்தாள் 6 மழைமேகம் போன்ற கருநிறப்
பொருள் எதனைக் கண்டாலும் அவளுக்கு இராமனாகவே தோன்றும். துயரம்
உருவம் கொண்டது போன்ற நோயால் துன்புற்றாள் 7 சிவந்த கை, கால் கொண்டு
நடந்துவரும் மேகம் போன்றவன் இராமன். அவனை நினைக்கும்போதெல்லாம்
ஒழுகும் கண்ணீரால் அவள் ஆடை நனையும். உடம்பு வெப்பத்தால் அது காயும்.
8 விதியைக் கடக்க முடியாது என்றாலும், சூரிய குலத்துக்கு நேரும் பழியைத்
துடைக்க இராமன் வருவான் என்று வழியைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள் 9
பொறுமையின் உருவமாகக் காணப்பட்டாள். மதியை உண்டு உமிழும் கரும்பாம்பு
போன்ற கூந்தலுடன் காணப்பட்டாள் 10

சீதை நினைவு :

ஆவி அம் துகில் புனைவது ஒன்று அன்றி வேறு அறியாள்
தூவி அன்னம் மென் புனலிடைத் தோய்கிலா மெய்யாள்
தேவு தெண் கடல் அமிழ்து கொண்டு அனங்கவேள் செய்து
ஓவியம் புகையுண்டதே ஒக்கின்ற உருவாள். 11

“கண்டிலன் கொலாம் இளவலும்? கனை கடல் நடுவண்
உண்டு இலங்கை என்று உணர்ந்திலர்? உலகு எலாம் ஒறுப்பான்

கொண்டு இறந்தமை அறிந்திலராம்?” எனக் குழையா,
புண் திறந்ததில் எரி நுழைந்தாலெனப் புகைவாள். 12

“மாண்டு போயினன் எருவைகட்கு அரசன் மற்று உளரோ,
யாண்டை என் நிலை அறிவுறுப்பார்கள? இப் பிறப்பில்
காண்டலோ அரிது” என்று, என்று, விம்முறும் கலங்கும்
மீண்டு மீண்டு புக்கு எரி நுழைந்தாலென, மெலிவாள். 13

“என்னை, நாயகன், இளவலை, எண்ணலா வினையேன்
சொன்ன வார்த்தை கேட்டு, “அறிவு இலள்” எனத் துறந்தானோ?
முன்னை ஊழ்வினை முடிந்ததோ?” என்று, என்று, முறையால்
பன்னி, வாய் புலர்ந்து, உணர்வு தேய்ந்து, ஆர் உயிர் பதைப்பாள். 14

“அருந்தும் மெல் அடகு ஆர் இட அருந்தும்?” என்று அழுங்கும்
“விருந்து கண்டபோது என் உறுமோ?” என்று விம்மும்
“மருந்தும் உண்டுகொல் யான் கொண்ட நோய்க்கு?” என்று மயங்கும்-
இருந்த மா நிலம் செல் அரித்து எழவும் ஆண்டு எழாதாள். 15

“வன்கண் வஞ்சனை அரக்கர், இத்துணைப் பகல் வையார்
தின்பர் என் இனிச் செய்த்தக்கது?” என்று, தீர்ந்தானோ?
தன் குலப் பொறை தன் பொறை எனத் தணிந்தானோ?
என்கொல் எண்ணுவேன்? என்னும்-அங்கு, இராப் பகல் இல்லாள். 16

“பெற்ற தாயரும், தம்பியும், பெயர்த்தும் வந்து எய்தி,
கொற்ற மா நகர்க் கொண்டு இறந்தார்களோ? குறித்துச்
சொற்ற ஆண்டு எலாம் உறைந்தன்றி, அந் நகர் துன்னான்,
உற்றது உண்டு” எனா, படர் உழந்து, உறாதன உறுவாள். 17

“முரன் எனத் தகும் மொய்ம்பினோர் முன் பொருதவர்போல்,
வரனும், மாயமும், வஞ்சமும், வரம்பு இல வல்லோர்
பொர நிகழ்ந்தது ஓர் பூசல் உண்டாம்?” எனப் பொருமா,
கரன் எதிர்ந்தது கண்டனள் ஆம் எனக் கவல்வாள். 18

“தெவ் மடங்கிய சேண் நிலம்”-கேகயர்-

தம் மடந்தை-“உன் தம்பியது ஆம் என,
மும் மடங்கு பொலிந்த முகத்தினன்
வெம் மடங்கலை உன்னி, வெதும்புவாள். 19

“மெய்த் திருப்பதம் மேவு” என்ற போதினும்,
“இந் திருத் துறந்து ஏகு” என்ற போதினும்,
சித்திரத்தின் அலர்ந்த செந்தாமரை
ஒத்திருக்கும் முகத்தினை உன்னுவாள். 20

சீதை மாற்றாடை இல்லாமல் ஒரே ஆடையை உடுத்திக்கொண்டிருந்தான். தண்ணீரில் இறங்காமல் கிடந்த அன்னம் போல் இருந்தான். அமிழ்தத்தைக் கொண்டு காமவேள் தீட்டிய ஓவியம் புகையுண்டு கிடப்பது போல் காணப்பட்டாள் 11 கடல் தாண்டி இலங்கையில் நான் இருப்பது இலக்குவனுக்குத் தெரிவில்லை போலும் என்னும் நினைவு புண்ணில் தீயை நுழைப்பது போல் புகைந்துகொண்டு இருந்தது 12 கமுகரசன் சடாயு மாண்டு போனானே! என் நிலைமையைச் சொல்லுவார் யார் என்று வருந்தினாள் 13 இலக்குமனைப் பற்றி நான் சொன்னதைக் கேட்ட என் நாயகன் “அறிவில்லாவள்” என்று என்னைக் கைவிட்டுவிட்டானோ என்று பதைபதைத்தாள் 14 கீரை உணவை என் கணவனுக்கு யார் படைப்பார் விருந்து வந்தால் என்ன செய்வான் என் நோய்க்கு மருந்தும் உண்டோ - என்று வருந்தினாள் இருந்த இடத்தைக் கறையான் அரித்தபோதும் அங்கேயே இருந்தாள் 15 அரக்கன் தின்றிருப்பான் என்று எண்ணி விட்டுவிட்டானோ என்னவென்று நினைப்பேன் - என்று எண்ணிக்கொண்டாள் 16 தாயரும் தம்பியும் வந்து நகருக்குக் கூட்டிச் சென்றுவிட்டார்களோ - என்று எண்ணினாள் 17 கரன் போல் வேறு யாருடனாவது போர் மூண்டதோ என நினைத்தாள் 18 நாடு உன் தம்பிக்கு என்ற சொல்லைக் இராமன் முகம் மலர்ந்ததை நினைத்தாள் 19 உனக்கு முடிசூட்டு விழா என்றபோதும், முடிதுறந்து காட்டிற்குச் செல் என்றபோதும் சித்திரத்தில் இருக்கும் செந்தாமரை போல் மாறாதிருந்த கணவன் முகத்தை நினைத்தாள் 20

சீதை நினைவலை இராமன் திறம்

தேங்கு கங்கைத் திருமுடிச் செங்கணான்
வாங்கு கோல வடவரை வார் சிலை,

ஏங்கு மாத்திரத்து, இற்று இரண்டாய் விழ
வீங்கு தோளை நினைந்து மெலிந்துளாள். 21

இன்னல் அம்பர வேந்தற்கு இயற்றிய
பல் நலம் பதினாயிரம் படை,
கன்னல் மூன்றில், களப் பட, கால் வளை
வில் நலம் புகழ்ந்து, ஏங்கி வெதும்புவாள். 22

ஆழ நீர்க் கங்கை அம்பி கடாவிய
ஏழை வேடனுக்கு, “எம்பி நின் தம்பி நீ
தோழன் மங்கை கொழுந்தி” எனச் சொன்ன
வாழி நண்பினை உன்னி, மயங்குவாள். 23

மெய்த்த தாதை விரும்பினன் நீட்டிய
கைத்தலங்களை, கைகளின் நீக்கி, வேறு
உய்த்த போது, தருப்பையில் ஒண் பதம்
வைத்த வேதிகைச் செய்தி மனக்கொள்வாள். 24

உரம் கொள் தே மலர்ச் சென்னி, உரிமை சால்
வரம் கொள் பொன் முடி, தம்பி வனைந்திலன்,
திரங்கு செஞ் சடை கட்டிய செய்வினைக்கு
இரங்கி ஏங்கியது எண்ணி, இரங்குவாள். 25

பரித்த செல்வம் ஒழியப் படரும் நாள்,
அருத்தி வேதியற்கு ஆன் குலம் ஈந்து, அவன்
கருத்தின் ஆசைக் கரை இன்மை கண்டு, இறை
சிரித்த செய்கை நினைந்து, அழு செய்கையாள். 26

மழுவின் வானினன், மன்னரை மூ-எழு
பொழுதில் நூறி, புலவு உறு புண்ணின் நீர்
முழுகினான் தவ மொய்ம்பொடு மூரி வில்
தழுவும் மேன்மை நினைந்து, உயிர் சாம்புவாள். 27

ஏக வாளி அவ் இந்திரன் காதல் மேல்
போக ஏவி, அது கண் பொடித்த நாள்,
காகம் முற்றும் ஓர் கண் இல ஆகிய
வேக வென்றியைத் தன் தலைமேல் கொள்வாள். 28

வெவ் விராதனை மேவு அருந் தீவினை

வவ்வி, மாற்ற அருஞ் சாபமும் மாற்றிய
அவ் இராமனை உன்னி, தன் ஆர் உயிர்
செவ்விராது, உணர்வு ஓய்ந்து, உடல் தேம்புவாள்,- 29

இருந்தனள் திரிசடை என்னும் இன் சொலின்
திருந்தினாள் ஒழிய, மற்று இருந்த தீவினை
அருந் திறல் அரக்கியர், அல்லும் நள் உறப்
பொருந்தலும், துயில் நறைக் களி பொருந்தினார். 30

சிவன் வில் முரிய வளைத்த தன் கணவனின் தோள் வலிமையை
நினைத்தாள் 21 கரனோடு போரிட்டபோது 14 ஆயிரம் படையாளரை 3 கன்னல்
நேரத்தில் கொன்ற வலிமையை நினைத்தாள் 22 கங்கையைக் கடக்க உதவிய
குகனிடம் என் தம்பி உன் தம்பி. என் மனைவி உன் கொழுந்தி என்று கூறிய
நட்பினை நினைத்தாள் 23 தந்தைக்காகத் தருப்பைப் புல்லில் உணவுப்பிண்டம்
வைத்ததை நினைத்தாள் 24 பரதன் முடி சூடாமல் சடைமுடி தரித்ததை
நினைத்தாள் 25 செல்வத்தைத் துறந்து காட்டுக்கு வந்தபோது வேதியன்
ஒருவனுக்கு பசுக்களைத் தர, அவன் போதாதென்று இன்னும் கேட்க, இராமன்
சிரித்ததை நினைத்தாள் 26 தவக்கோலம் பூண்டிருந்தபோதே, மழுவேந்தி வந்து
போரிட்ட வானவனை 21 பொழுதில் துகளாக்கிய வலிமையை நினைத்தாள் 27
இந்திரன் மகன் காக்கை உருக்கொண்டு வானில் பறக்கும்போது இட்ட எச்சம்
சீதை துணியில் விழ, அப்போது இராமன் அந்தக் காக்கைமீது அம்பு எய்ய, அந்த
ஒரே அம்பு எல்லாக் காக்கைகளுக்கும் ஒருகண்ணைக் குருடாக்கி, ஒற்றைக்கண்
பார்வையாக்கிய அம்பின் வேகத்தை நினைத்தாள் 28 விராதனைக் கொன்றதை
நினைத்தாள் 29 திரிசடை என்பானைத் தவிர, சீதையைக் காத்துக்கொண்டிருந்த
பிற அரக்கியர் அனைவரும் கள்ளுண்ட மயக்கத்தில் கிடந்தனர் 30

திரிசடை

ஆயிடை, திரிசடை என்னும், அன்பினால்
தாயினும் இனியவள்தன்னை நோக்கினாள்,
“தூய நீ கேட்டி, என் துணைவி ஆம்” எனா,
மேயது ஓர் கட்டுரை விளம்பல் மேயினாள் 31

“நலம் துடிக்கின்றதோ? நான் செய் தீவினைச்
சலம் துடித்து, இன்னமும் தருவது உண்மையோ?-
பொலந் துடி மருங்குலாய்!-புருவம், கண், முதல்

வலம் துடிக்கின்றில் வருவது ஓர்கிலேன். 32

“முனியொடு மிதிலையில் முதல்வன் முந்து நாள்,
துனி அறு புருவமும்,தோளும், நாட்டமும்,
இனியன துடித்தன் ஈண்டும், ஆண்டு என்
நனி துடிக்கின்றன் ஆய்ந்து நல்குவாய். 33

மறந்தனென் இதுவும் ஓர் மாற்றம் கேட்டியால்:
அறம் தரு சிந்தை என் ஆவி நாயகன்,
பிறந்த பார் முழுவதும் தம்பியே பெறத்
துறந்து, காண் புகுந்த நாள், வலம் துடித்ததே. 34

“நஞ்சு அனையான், வனத்து இழைக்க நண்ணிய
வஞ்சனை நாள், வலம் துடித்த வாய்மையால்
எஞ்சல் ஈண்டு தாம் இடம் துடிக்குமால்
“அஞ்சல்” என்று இரங்குவாய்! அடுப்பது யாது?” என்றாள். 35

என்றலும், திரிசடை, “இயைந்த சோபனம்!
நன்று இது! நன்று!” எனா, நயந்த சிந்தையாள்,
“உன் துணைக் கணவனை உறுதல் உண்மையால்
அன்றியும், கேட்டி” என்று, அறைதல் மேயினாள்: 36

உன் நிறம் பசப்பு அற, உயிர் உயிர்ப்புற,
இன் நிறத் தேன் இசை, இனிய நண்பினால்,-
மின் நிற மருங்குலாய்! - செவியில், மெல்லென,
பொன் நிறத் தும்பி வந்து, ஊதிப் போயதால். 37

“ஆயது தேரின், உன் ஆவி நாயகன்
ஏயது தூது வந்து எதிரும் என்னுமால்
தீயது தீவர்க்கு எய்தல் திண்ணம் என்
வாயது கேள்” என, மறித்தும் கூறுவாள் 38

துயில்இலை ஆதலின், கனவு தோன்றல்
அயில்விழி! அனைய கண் அமைந்து நோக்கினேன்
பயில்வன பழுது இல் பழுதின் நாடு என்
வெயிலினும் மெய்யன விளம்பக் கேட்டியால் 39

“எண்ணெய் பொன் முடிதொறும் இழுகி,ஈறு இலாத்

திண் நெடுங் கழுதை பேய் பூண்ட தேரின்மேல்,
அண்ணல் அவ் இராவணன், அரத்த ஆடையன்,
நண்ணினன், தென்புலம்-நவை இல் கற்பினாய்!” 40

திரிசடை தாயினும் இனியவள் அவளிடம் சீதை கூறுகிறாள் 31 என் வலக்கண் துடிக்கவில்லை. நல்லது வரப்போகிறதோ 32 முனிவனுடன் என் முதல்வன் மிதிலைக்கு வந்தபோது இப்படித்தான் நடந்தது (இடக்கண் துடித்தது) 33 என் கணவன் காட்டுக்கு வரும்போது என் வலக்கண் துடித்தது 34 இராவணன் வந்த நாளில் என் வலக்கண் துடித்தது 35 என்ன நேருமோ என்றாள் திரிசடை சீதையிடம் கூறுகிறாள் நீ உன் கணவனைப் பெறுதல் உறுதி 36 உன் காதில் தேனீ ஏதோ சொல்லிச் செல்கிறது 37 உன் கணவனிடமிருந்து தூது வரும் 38 நீ தூங்காததால் உனக்குக் கனவு வரவில்லை. குறி வருகிறது. 39 இராவணன் தலையில் எண்ணெய் ஒழுக, கழுதை பூட்டிய தேரில், இரத்தக் கறை படிந்த துணியுடன் தென்திசை நோக்கிச் செல்வதை நான் என் கனவில் கண்டேன் என்றாள் 40

திரிசடை கனவு

மக்களும், சுற்றமும், மற்றுளோர்களும்,
புக்கனர் அப் புலம் போந்தது இல்லையால்
சிக்கு அற நோக்கினென் தீய, இன்னமும்
மிக்கன, கேட்க என, விளம்பல் மேயினாள்: 41

ஆண் தகை இராவணன் வளர்க்கும் அவ் அனல்
ஈண்டில் பிறந்தவால், இனம் கொள் செஞ் சிதல்
தூண்ட அரு மணி விளக்கு அழலும் தொல் மனை
கீண்டதால், வான ஏறு எறிய, கீழை நாள். 42

பிடி மதம் பிறந்தன் பிறங்கு பேரியும்,
இடி என முழங்குமால், இரட்டல் இன்றியே
தடியுடை முகிற்குலம் இன்றி, தா இல் வான்
வெடிபட அதிருமால் உதிரும், மீன் எலாம். 43

வில்-பகல் இன்றியே, இரவு விண்டு அற,
எல் பகல் எறித்துளது என்னத் தோன்றுமால்:
மல் பக மலர்ந்த தோள் மைந்தர் சூடிய
கற்பக மாலையும் புலவு காலுமால். 44

திரியுமால், இலங்கையும் மதிலும் திக்கு எலாம்
 எரியுமால் கந்தர்ப்ப நகரம் எங்கணும்
 தெரியுமால் மங்கல கலசம் சிந்தின
 விரியுமால் விளக்கினை விழுங்குமால், இருள். 45

தோரணம் முறியுமால், துளங்கி சூழி மால்
 வாரணம் முறியுமால், வலத்த வால் மருப்பு

ஆரண மந்திரத்து அறிஞர் நாட்டிய
 பூரண குடத்து நீர் நறலின் பொங்குமால். 46

விண் தொடர் மதியினைப் பிளந்து, மீன் எழும்
 புண் தொடர் குருதியின் பொழியுமால் மழை
 தண்டொடு, திகிரி, வால், தனு, என்று இன்னன,
 மண்டு அமர் புரியுமால், ஆழி மாறு உற. 47

மங்கையர் மங்கலத் தாலி, மற்றையோர்
 அங்கையின் வாங்குநர் எவரும் இன்றியே,
 கொங்கையின் வீழ்ந்தன் குறித்த ஆற்றினால்,
 இங்கு, இதின் அற்புதம், இன்னும் கேட்டியால்: 48

மன்னவன் தேவி, அம் மயன் மடந்தைதன்
 பின் அவிழ் ஓதியும், பிறங்கி வீழ்ந்தன்
 துன் அருஞ் சுடர் சுடச் சுறுக்கொண்டு ஏறிற்றால்
 இன்னல் உண்டு எனும் இதற்கு ஏது என்பதே. 49

என்றனள் இயம்பி, வேறு இன்னும் கேட்டியால்,
 இன்று, இவண், இப்பொழுது, இயைந்தது ஓர் கணா:
 வன் துணைக் கோள்அரி இரண்டு மாறு இலாக்
 குன்றிடை உழுவைஅம் குழுக் கொண்டு ஈண்டியே. 50

திரிசடை தான் கனவில் கண்டவற்றை மேலும் சொல்கிறாள் இராவணன்
 சுற்றம் அவன் கழுதைத் தேரில் செல்வதைக் காண வந்தது 41 அவன் மனையில்
 தீ 42 அடிப்பவர் இல்லாமலேயே அவன் முரசம் முழங்கிற்று மேகம் இல்லாமல்
 வானம் இடித்தது விண்மீன்கள் உதிர்ந்தன 43 இரவில் வானவில் தோன்றிற்று
 மைந்தர் சூடிய கற்பக மலர் புலவு நாற்றம் அடித்தது 44 இலங்கை எரிந்தது

கலசங்கள் வெடித்தன 45 தோரணம் அறுந்தது யானை தந்தம் முரிந்தது
மந்திரத்துப் பூரண கும்ப நீர் கள்ளாகி நுரைத்தது 46 நிலா பிளந்தது மழை
குருதியாகப் பொழிந்தது போர்க்கருவிகள் தாமே மோதிக்கொண்டன 47
மங்கையரின் மங்கலத் தாலி அறுந்து கொங்கையில் விழுந்தது 48 இராவணன்
மனைவி, மயன் மகளின் கூந்தல் அவிழ்ந்து விழுந்தது எனவே இராவணனுக்கு
இன்னல் நேரப்போகிறது 49 இவை என் கனா 50

அனுமன் கண்டான்

வரம்பு இலா மத கரி உறையும் அவ் வனம்
நிரம்புற வளைந்தன் நெருக்கி நேர்ந்தன்
வரம்பு அறு பிணம்படக் கொன்ற மாறு இலாப்
புரம் புக இருந்தது ஓர் மயிலும், போயதால். 51

ஆயிரம் திருவிளக்கு அமைய மாட்டிய
சேயொளி விளக்கம் ஒன்று ஏந்தி, செய்யவள்,
நாயகன் திருமனைநின்று, நண்ணுதல்
மேயினள், வீடணன் கோயில்-மென் சொலாய்! 52

பொன் மனை புக்க அப் பொரு இல் போதினில்,
என்னை நீ உணர்த்தினை முடிந்தது இல்”என,
“அன்னையே! அதன் குறை காண்” என்று, ஆயிழை,
“இன்னமும் துயில்க” என, இரு கை கூப்பினாள். 53

இவ் இடை, அண்ணல் அவ் இராமன் ஏவிய
வெவ் விடை அனைய போர் வீரத் தூதனும்,
அவ் இடை எய்தினன், அரிதின் நோக்குவான்,
நொவ் இடை மடந்தைதன் இருக்கை நோக்கினான். 54

அவ் வயின் அரக்கியர் அறிவுற்று, “அம்மவோ!
செவ்வை இல் துயில் நமைச் செகுத்தது ஈது!” எனா,
எவ் வயின் மருங்கினும் எழுந்து வீங்கினார்-
வெவ் அயில், மழு, எழு, சூல வெங் கையார். 55

எண்ணினுக்கு அளவிடல் அரிய ஈட்டினர்,
கண்ணினுக்கு அளவிடல் அரிய காட்சியர்,
பெண் எனப் பெயர் கொடு திரியும் பெற்றியர்,

துண்ணெனத் துயில் உணர்ந்து, எழுந்து சுற்றினார். 56

ஆயிடை, உரை அவிந்து, அழகன் தேவியும்,
நீ அனையவர் முகம் நோக்கித் தேம்பினாள்
நாயகன் தூதனும், விரைவில் நண்ணினான்,
ஓய்விலன், உயர் மரப் பனையின் உம்பரான். 57

“அரக்கியர் அயில் முதல் ஏந்தும் அங்கையர்
நெருக்கிய குழவினர் துயிலும் நீங்கினர்
இருக்குநர் பலர் இதற்கு ஏது என்?” எனா,
பொருக்கென அவரிடைப் பொருந்த நோக்கினான். 58

விரி மழைக் குலம் கிழித்து ஒளிரும் மின் என,
கரு நிறத்து அரக்கியர் குழுவில், கண்டனன்-
குரு நிறத்து ஒரு தனிக் கொண்டல் ஊழியான்
இரு நிறத்து உற்றவேற்கு இயைந்த காந்தத்தை. 59

கடக்க அரும் அரக்கியர் காவல் சுற்று உள்ளாள்,
மடக் கொடிச் சீதையாம் மாதரேகொலாம்?
கடல் துணை நெடிய தன் கண்ணின் நீர்ப் பெருந்
தடத்திடை இருந்தது ஓர் அன்னத் தன்மையாள். 60

இலங்கை வனத்தில் களிறுகளும், மயில்களும் சென்றுவிட்டன 51 திருமகள் தன் ஒளிவிளக்குடன் இராவணன் மனையிலிருந்து வீடணன் மனைக்குச் சென்றாள் 52 இந்தக் கனவில் நான் இருக்கும்போது, தாயே! நீ என்னை எழுப்பிவிட்டாய் என்றாள் திரிசடை இன்னமும் துயில்க. நல்ல நல்ல கனவு வரட்டும் என்று சீதை அவளைக் கைகூப்பினாள் 53 அப்போது இராம தூதன் அங்கு வந்தான் 54 உறங்கிய அரக்கியர் எழுந்து வாள், மழு, சூலம் ஆகியவற்றுடன் நின்றனர் 55 பெயரளவில் மட்டும் அவர்கள் பெண்கள் 56 சீதை தேம்பினாள் அப்போது அனுமன் பனைமர உச்சியில் இருந்துகொண்டு பார்த்தான் 57 அரக்கியர் சீதையை நெருக்குவது ஏன் என எண்ணினான் 58 அரக்கியராகிய கருமேகம் இடிக்க, மின்னும் இராமனின் காந்தத்தைக் கண்டான் 59 அரக்கியர் சுற்றிலும் இருப்பதாலும், கண்ணீர்ப் பெருக்குடன் காணப்படுவதாலும், இவள் சீதை ஆகலாம் என்று எண்ணினான் 60

அனுமன் மகிழ்ச்சி

எள் அரும் உருவின் அவ் இலக்கணங்களும்,

வள்ளல் தன் உரையொடு மாறு கொண்டில,
கள்ள வாள் அரக்கன் அக் கமலக் கண்ணனார்
உள் உறை உயிரினை ஒளித்து வைத்தவர்! 61

மூவகை உலகையும் முறையின் நீக்கிய
பாவி தன் உயிர் கொள்வான் இழைத்த பண்பு இதால்
ஆவதே ஐயம் இல் அரவின் நீங்கிய
தேவனே அவன் இவள் கமலச்செல்வியே. 62

வீடினதுஅன்று அறன் யானும் வீகலேன்
தேடினென் கண்டனென் தேவியே!” எனா,-

ஆடினன் பாடினன் ஆண்டும் ஈண்டும் பாய்ந்து,
ஓடினன் உலாவினன்-உவகைத் தேன் உண்டான். 63

மாசுண்ட மணி அனாள், வயங்கு வெங் கதிர்த்
தேசுண்ட திங்களும் என்னத் தேய்ந்துளாள்
காசுண்ட கூந்தலாள் கற்பும், காதலும்
ஏசுண்டது இல்லையால் அறத்துக்கு ஈறு உண்டோ? 64

புனை கழல் இராகவன் பொன் புயத்தையோ?
வனிதையர் திலகத்தின் மனத்தின் மாண்பையோ?
வனை கழல் அரசரின் வண்மை மிக்கிடும்
சனகர்தம் குலத்தையோ? யாதைச் சாற்றுகேன்? 65

தேவரும் பிழைத்திலர் தெய்வ வேதியர்
ஏவரும் பிழைத்திலர் அறமும் ஈறு இன்றால்
யாவது இங்கு இனிச் செயல் அரியது, எம்பிராற்கு?
ஆவ! என் அடிமையும் பிழைப்பு இன்றாம்அரோ. 66

“கேழ் இலாள் நிறை இறை கீண்டதாம் எனின்,
ஆழியான் முனிவு எனும் ஆழி மீக்கொள,
ஊழியின் இறுதி வந்துறும்” என்று உன்னினேன்
வாழிய உலகு, இனி வரம்பு இல் நாள் எலாம்! 67

வெங் கனல் முழுகியும், புனலுள் வீக்கியும்,
நுங்குவ, அருந்துவ, நீக்கி, நோற்பவர்
எங்கு உளர்?-குலத்தில் வந்து, இல்லின் மாண்புடை
நங்கையர் மனத் தவம் நவிலற்பாலதோ? 68

பேண நோற்றது மனைப் பிறவி, பெண்மைபோல்
நாணம் நோற்று உயர்ந்தது, நங்கை தோன்றலால்
மாண நோற்று, ஈண்டு இவள் இருந்தவாறு எலாம்
காண நோற்றில, அவன் கமலக் கண்களே! 69

முனிபவர் அரக்கியர், முறையின் நீங்கினார்
இனியவள்தான் அலாது, யாரும் இல்லையால்
தனிமையும், பெண்மையும், தவமும், இன்னதே!-
வனிதையர்க்கு ஆக, நல் அறத்தின் மாண்பு எலாம்! 70

இராமன் சொன்ன அடையாளங்கள் இவளிடம் காணப்படுவதால், இவள் சீதையே என்னும் முடிவுக்கு அனுமன் வந்தான் 61 அவன் அரவின் நீங்கிய தேவனே. இவள் தாமரையில் இரக்கும் செல்வியே 62 அறம் சாகவில்லை தேவியைக் கண்டுகொண்டேன் என்று ஓடி, உலாவி, உவகைத்தேன் உண்டான் 63 மாசு பட்ட மணி போல் கிடக்கிறாள் இவள் கற்பும் காலும் தேயவில்லை 64 இராமன் புய வலிமை சீதை மன மாண்பு சனகன் கொடைக்குணம் - எதைச் சொல்லுவேன் 65 இராமனுக்கு நான் செய்யும் அடிமை பிழை போகவில்லை 66 உலகுக்கு இறுதி வரும் என்று தவறாக எண்ணினேன் வாழிய உலகு 67 தீயில் நின்று, நீரில் மிதந்தும், பட்டினி கிடந்தும் நோன்பு இயற்றுபவர் எங்கு உள்ளனர்? மகளிரின் மனத் தவமே மேலானது 68 பெண்மையின் தவக் கோலத்தை, காணும் நோன்பினை இராமன் கண்கள் செய்யவில்லை. 69 முனியும் அரக்கியரிடையே இவளது தனிமையும், பெண்மையும், தவமும் இன்னாதவையே 70 என்றெல்லாம் சொல்லிக்கொண்டான்.

இராவணன் வந்தான்

“தருமமே காத்ததோ? சனகன் நல் வினைக்
கருமமே காத்ததோ? கற்பின் காவலோ?
அருமையே! அருமையே! யார் இது ஆற்றுவார்?
ஒருமையே, எம்மனோர்க்கு, உரைக்கற்பாலதோ? 71

“செல்வமோ அது? அவர் தீமையோ இது?
அல்லினும் பகலினும் அமரர் ஆட் செய்வார்,
ஒல்லமோ ஒருவர்க்கு ஈது? உறுகண் யாது இனி?
வெல்லமோ தீவினை, அறத்தை மெய்மையால்?” 72

என்று, இவை இனையன எண்ணி, வண்ண வான்
பொன் திணி நெடு மரப் பொதும்பர் புக்கு, அவண்
நின்றனன் அவ் வழி நிகழ்ந்தது என் எனின்,
துன்று பூஞ் சோலைவாய் அரக்கன் தோன்றினான். 73

சிகர வண் குடுமி நெடு வரை எவையும் ஒரு வழித் திரண்டன சிவண,
மகரிகை வயிர குண்டலம் அலம்பும் திண் திறல் தோள் புடை
-வயங்க,
சகர நீர் வேலை தழுவிய கதிரின், தலைதொறும் தலைதொறும்
-தயங்கும்
வகைய பொன் மகுடம் இள வெயில் எறிப்ப, கங்குலும் பகல்பட,
-வந்தான் 74

உருப்பசி உடைவாள் எடுத்தனள் தொடர, மேனகை வெள்ளடை
உதவ,
செருப்பினைத் தாங்கித் திலோத்தமை செல்ல, அரம்பையர் குழாம்
புடை சுற்ற,
கருப்புரச் சாந்தும், கலவையும், மலரும், கலந்து உமிழ் பரிமளகந்தம்,
மருப்புடைப் பொருப்பு ஏர் மாதிரக் களிற்றின் வரிக்கை வாய்
மூக்கிடை மடுப்ப 75

நான நெய் விளக்கு நால்-இரு கோடி, நங்கையர் அங்கையில் ஏந்த,
மேல் நிவந்து எழுந்த மணியுடை அணியின் விரி கதிர் இருள் எலாம்
விழுங்க,
கால் முதல் தொடர்ந்த நூபுரம் சிலம்ப, கிண்கிணி கலையொடும்
கலிப்ப,
பால் நிறத்து அன்னக் குழாம் படர்ந்தென்னப் பற்பல மங்கையர் படர்
76

“அந்தரம் புகுந்தது உண்டு என,முனிவுற்று,அருந் துயில் நீங்கினான்
ஆண்டைச்
சந்திர வதனத்து அருந்ததி இருந்த தண் நறுஞ் சோலையின்
தனையோ?
வந்தது இங்கு யாதோ? யாரொடும் போமோ?” என்று, தம் மனம்
மறுகுதலால்,
இந்திரன் முதலோர், இமைப்பிலா நாட்டத்து யாவரும், உயிர்ப்பு
அவிந்திருப்ப 77

நீல் நிறக் குன்றின் நெடிது உறத் தாழ்ந்த நீத்த வெள் அருவியின்
நிமிர்ந்த
பால் நிறப் பட்டின் மாலை உத்தரியம் பண்புற, பசும்பொன் ஆரத்தின்

மால் நிற மணிகள் இடை உறப் பிறழ்ந்து வளர் கதிர் இள வெயில்
பொருவ,
சூல் நிறக் கொண்முகக் கிழித்து இடை துடிக்கும் மின் என,மார்பில்
நூல்துளங்க் 78

தோள்தொறும் தொடர்ந்த, மகரிகை வயிரக் கிம்புரி வலய மாச்
சுடர்கள்
நாள்தொறும் சுடரும் கலி கெழு விசம்பில், நாளொடு கோளினை
நக்க,
நாள்தொறும் தொடர்ந்த தழங்கு பொற்கழலின் தகை ஒளி நெடு நிலம்
தடவ,
கேள்தொறும் தொடர்ந்த முறுவல் வெண் நிலவின் முகமலர் இரவினும்
கிளர் 79

தன் நிறத்தோடு மாறு தந்து இமைக்கும் நீவி அம் தழைபட உடுத்த
பொன் நிறத் தூசு, கரு வரை மருங்கில் தழுவிய புது வெயில்
பொருவ்
மின் நிறக் கதிரின் சுற்றிய பசும் பொன் விரல்தலை அவிர் ஒளிக்
காசின்
கல் நிறக் கற்றை, நெடு நிழல் பூத்த கற்பக முழு வனம் கவின் 80

தருமமா, சனகன் நல்வினையா, கற்பா - எது சீதையைக் காப்பாற்றுகிறது?
அனைத்தும் அருமை 71 அறத்தைத் தீவினையால் வெல்ல முடியுமா 72
என்றல்லாம் நினைத்துக்கொண்டு அனுமன் மரப்பொந்தில் ஒளிந்து
பார்த்துக்கொண்டிருந்தபோது இராவணன் அங்கு வந்தான் 73 தலையில் அரசமுடி
காதில் குண்டலம் - ஆகியவற்றுடன் தோன்றினான் 74 அவன் உடைவாளை
உருப்பசியும் மேலாடையை மேனகையும் மாற்றுக் காலடிச் செருப்பினை
திலோத்தமையும் தாங்கிக்கொண்டு வர, அரம்பையர் சூழ வந்தான் 75 8 கோடி
மங்கையர் விளக்கேந்தி அணிவகுத்து வர வந்தான் 76 தூக்கமில்லா இராவணன்
சோலைக்கு வந்தான். யாரொடு திரும்புவானோ என்று தேவர்கள் பெருமூச்சு
விட்டனர் 77 மலையிலிருந்து இறங்கும் அருவி போல அவன் உத்தரீயம்
(மேலாடை) மேகத்தில் தோன்றும் மின்னல் போல அவன் பூணூல் - ஒளிர்ந்தன
78 தோளில் கிம்புரி, வாயில் முறுவல் - தோன்ற வந்தான் 79 பொன்னிறப்
பட்டாடை உடுத்தியிருந்தான். கற்பகப் பூக்களைக் கையில் சுற்றியிருந்தான் 80

இராவணனுடன் மகளிர் வரல்

சன்னவீரத்த கோவை வெண் தரளம்,ஊழியின் இறுதியில் தனித்த

பொன் நெடுவரையில் தொத்திய கோளும், நாளும் ஒத்து, இடை இடை
பொலிய்

மின் ஒளிர் மௌலி உதய மால்வரையின் மீப்படர் வெங் கதிர்ச் செல்வர்
பன்னிருவரினும், இருவரைத் தவிர்வுற்று, உதித்தது ஓர் படி, ஒளி பரப்ப் 81

பயில் எயிற்று இரட்டைப் பணை மருப்பு ஒடிய, படியினில் பரிபவம் சுமந்த
மயில் அடித்து ஒழுக்கின் அணைய மா மதத்த மாதிரக் காவல் மால்
யானை,

கயிலையின் திரண்ட முரண் தொடர் தடந் தோள் கனகனது உயர் வரம்
கடந்த

அயில் எயிற்று அரியின் சுவடு தன் கரத்தால் அளைந்த மாக்கரியின், நின்று
அஞ்ச்82

அம் கயல் கருங் கண் இயக்கியர், துயக்கு இல் அரம்பையர்,
விஞ்சையர்க்கு அமைந்த

நங்கையர், நாக மடந்தையர், சித்த நாரியர், அரக்கியர், முதலாம்,

குங்குமக் கொம்மைக் குவி முலை, கனிவாய், கோகிலம் துயர்ந்த மென்
குதலை,

மங்கையர் ஈட்டம் மால் வரை தழீஇய மஞ்சை அம் குழு என மயங்க 83

தொளை உறு புழை வேய்த் தூங்கு இசைக் கானம் துயலுறாது ஒரு நிலை
தொடர்,

இளையவர் மிடறும் இந் நிலை இசைப்ப, கின்னரர் முறை நிறுத்து எடுத்த

கிளை உறு பாடல், சில்லரிப் பாண்டில் தழுவிய முழுவொடு கெழுமி,

அளை உறும் அரவும் அமுது வாய் உகுப்ப, அண்டமும் வையமும், அளப்ப
84

அன்ன பூஞ் சதுக்கம், சாமரை, உக்கம் ஆதியாம் வரிசையின் அமைந்த,
உன்னரும் பொன்னின், மணியினின் புனைந்த இழைக் குலம், மழைக் கருங்
கடைக் கண்,

மின் இடை, செவ் வாய், குவி முலை, பணைத் தோள் வீங்கு தேர்
அல்குலார் தாங்கி,

நல் நிறக் காரின் வரவு கண்டு உவக்கும் நாடக மயில் என நடப்ப 85

தந்திரி நெறியில் தாக்குறு கருவி தூக்கினர் எழுவிய சதியின்,

முந்துறு குணிலோடு இயைவுறு குறட்டில், சில்லரிப் பாண்டிலில், முறையின்,

மந்தர கீதத்து இசைப் பதம் தொடர், வகை உறு கட்டளை வழாமல்,

அந்தர வானத்து அரம்பையர், கரும்பின் பாடலார், அருகு வந்து ஆட் 86

அந்தியில், அநங்கன், அழல்படத் துரந்த அயின்முகப் பகழி வாய் அறுத்த

வெந்துறு புண்ணின் வேல் நுழைந்தென்ன, வெண் மதிப் பசங் கதிர் விரவ,
மந்த மாருதம் போய் மலர்தொறும் வாரி வயங்கு நீர் மம்மரின் வருதேன்
சிந்து நுண் துளியின் சீகரத் திவலை, உருக்கிய செம்பு எனத் தெறிப்ப் 87

இழை புரை மருங்குல் இறும் இறும் எனவும், இறுகலா வன முலை இரட்டை
உழை புகு செப்பின் ஒளிதர மறைத்த உத்தரியத்தினர் ஒல்கி
குழை புகு கமலம் கோட்டினர் நோக்கும், குறு நகைக் குமுத வாய் மகளிர்
மழை புரை ஒண் கண் செங் கடை ஈட்டம், மார்பினும் தோளினும், மலைய 88

மாலையும், சாந்தும், கலவையும், பூணும், வயங்கு நுண் தூசொடு, காசும்,
சோலையின் தொழுதிக் கற்பகத் தருவும், நிதிகளும், கொண்டு பின் தொடர,
பாலின் வெண் பரவைத் திரை கருங் கிரிமேல் பரந்தெனச் சாமரை பதைப்ப,
வேலைநின்று உயரும் முயல் இல்வெண் மதியின், வெண்குடை மீதுறவிளங்க 89

ஆர்கலி அகழி, அரு வரை, இலங்கை, அடி பெயர்த்து இடுதொறும் அழுந்த,
நேர்தரும் பரவைப் பிறழ் திரை, தவழ்ந்து நெடுந் தடந் திசைதொறும் நிமிர்,

சார்தரும் கடுவின் எயிறுடைப் பகு வாய் அனந்தனும் தலை தடுமாற,
முரி நீர் ஆடை இரு நில மடந்தை, முதுகு உளுக்குற்றனள் முரல் 90

இராவணன் இடையில் அணிந்திருந்த சன்னவீரம் முத்துக்களால் ஆனது
அந்த முத்துக்கள் விண்மீன்கள் போல மின்னின 81 அவனைக் கண்டதும் யானை,
சிங்கம் - அஞ்சின 82 அரக்கியர், இயக்கியர், அரம்பையர், விஞ்சையர், நாரியர்,
நாடக மடந்தையர் புடைசூழ வந்தான் 83 பண்ணிசைக் கருவிகளுடன் பாடுவோரும்
வந்தனர் 84 சாமரை, உக்கம் - எடுத்துக்கொண்டு மயில் அன்னார் வந்தனர் 85
அரம்பையர் பாடிக்கொண்டு வந்தனர் 86 தென்றல் வீச, தேன் சிதறிற்று 87 அவன்
மார்பையும், தோளையும் மங்கையர் கண்கள் தழுவிக்கொண்டிருந்தன 88 மாலை,
அணிகலன், ஆடை, சந்தனம், மணக்கலவை சுமந்துகொண்டு மகளிர் உடன்
வந்தனர் 89 அவன் அடியெடுத்து வைக்கும்போது நிலவுலகே ஆடிற்று 90

இராவணன் கெஞ்சல்

கேடகத்தோடு, மழு, எழு, சூலம், அங்குசம், கப்பணம், கிடுகோடு,
ஆடகச் சுடர் வாள், அயில், சிலை, குலிசம் முதலிய ஆயுதம்
அனைத்தும்,

தாடகைக்கு இரட்டி எறும் வலி தழைத்த தகைமையர், தட வரை
பொறுக்கும்
சூடகத் தடக் கை, சுடு சினத்து, அடு போர், அரக்கியர் தலைதொறும்,
சுமப்ப 91

விரிதளிர், முகை, பூ, கொம்பு, அடை, முதல்,வேர் இவை எலாம்,
மணி, பொனால், விரிந்த
தரு உயர் சோலை திசைதொறும் கரியத் தழல் உமிழ் உயிர்ப்பு
முன் தவழ,
திருமகள் இருந்த திசை அறிந்திருந்தும், திகைப்புறு சிந்தையான்,
கெடுத்தது
ஒரு மணி நேடும் பல் தலை அரவின், உழைதொறும், உழைதொறும்,
உலாவி 92

இணையது ஓர் தன்மை எறும் வலி அரக்கர் ஏந்தல் வந்து
எய்துகின்றானை,
அணையது ஓர் தன்மை அஞ்சனை சிறுவன் கண்டனன், அமைவுற
நோக்கி,

“விணையமும் செயலும், மேல் விளை பொருளும், இவ் வழி
விளங்கும்” என்று எண்ணி,
வனை கழல் இராமன் பெரும் பெயர் ஓதி இருந்தனன், வந்து அயல்
மறைந்தே 93

ஆயிடை, அரக்கன் அரம்பையர் குழுவும், அல்லவும், வேறு அயல்
அகல,
மேயினன், பெண்ணின் விளக்கு எனும் தகையாள் இருந்துழி ஆண்டு,
அவள், வெருவி,
போயின உயிரளாம் என நடுங்கி, பொறி வரி, எறும் வலி, புகைக்
கண்,
காய் சின, உழுவை தின்னிய வந்த கலை இளம் பிணை என,
கரைந்தாள் 94

கூசி ஆவி குலைவுறுவாளையும்,
ஆசையால் உயிர் ஆசு அழிவாளையும்,
காசு இல் கண் இணை சான்று எனக் கண்டனன்-
ஊசல் ஆடி உளையும் உளத்தினான். 95

“வாழி சானகி! வாழி இராகவன்!
வாழி நான்மறை! வாழியர் அந்தணர்!
வாழி நல் அறம்!” என்று உற வாழ்த்தினான்-

ஊழிதோறும் புதிது உறும் கீர்த்தியான். 96

அவ் இடத்து அருகு எய்தி, அரக்கன்தான்,
“எவ் இடத்து எனக்கு இன் அருள் ஈவது?
நொவ் இடைக் குயிலே! நுவல்க” என்றனன்,
வெவ் விடத்தை அமிழ்து என வேண்டுவான். 97

ஈசற்கு ஆயினும் ஈடு அழிவுற்று, இறை
வாசிப்பாடு அழியாத மனத்தினான்,
ஆசைப்பாடும் அந் நாணும் அடர்த்திட,
கூசிக் கூசி, இனையன கூறினான்: 98

“இன்று இறந்தன் நாளை இறந்தன்
என் திறம் தரும் தன்மை இதால் எனைக்
கொன்று, இறந்தபின் கூடுதியோ?-குழை
சென்று, இறங்கி, மறம் தரு செங் கணாய்! 99

“உலகம் மூன்றும் ஒருங்குடன் ஓம்பும் என்
அலகு இல் செல்வத்து அரசியல் ஆணையில்,

திலகமே! உன் திறத்து அனங்கன் தரு
கலகம் அல்லது, எளிமையும் காண்டியோ? 100

அரக்கியர் சூடகம் அணிந்த கைகளில் போர்க்கருவிகளை ஏந்திக்கொண்டு
வந்தனர் 91 மான் இருக்கும் இடத்திற்குப் பல்தலைப் பாம்பு வந்தது போல
வந்தான் 92 இப்படி வரும் இராவணனை அனுமன் பார்த்தான் 93 இளமாணைத்
தின்னப் புலி வந்தது போல வந்தான் 94 சீதை கூசிக் குறுகினாள் இராவணன்
ஆசையால் உயிர் அழிந்தான் அனுமன் கண்ணெதிரில் கண்டான் 95 அனுமன்
சீதையை மனத்துக்குள் வாழ்த்தினான் 96 நொவ்வவிடைக் குயிலே! எந்த இடத்தில்
எனக்கு அருள் புரிவாய் - என்று இராவணன் கெஞ்சினான் 97 ஈசனும் அஞ்சா
மனம் கொண்டவன் சீதையிடம் கெஞ்சினான் 98 இன்று நாளை என்று நாள்
கடந்துகொண்டிருக்கிறது. என்னைக் கொன்று நான் இறந்த பின்னர் கூடுவாயோ -
என்றான் 99 உலகம் மூன்றையும் காப்பாற்றும் என்னை அனங்கன் ஆட்டிப்
படைக்கிறானே - என்றான் 100

இராவணன் சீதையை வணங்கினான்

“பூந் தண் வார் குழல் பொன் கொழுந்தே! புகழ்
ஏந்து செல்வம் இகழ்ந்தனை இன் உயிர்க்
காந்தன் மாண்டிலன், காடு கடந்து போய்,
வாய்ந்து வாழ்வது மானிட வாழ்வு அன்றோ? 101

“நோற்கின்றார்களும், நுண் பொருள் நுண்ணிதின்
பார்க்கின்றாரும், பெறும் பயன் பார்த்தியேல்,
வார்க் குன்றா முலை! என் சொல், மவுலியால்
ஏற்கின்றாரொடு உடன் உறை இன்பமால். 102

“பொருளும், யாமும், விளரியும், பூவையும்,
மருள, நாளும், மழலை வழங்குவாய்!
தெருளும் நான்முகன் செய்தது, உன் சிந்தையின்
அருளும், மின் மருங்கும், அரிது ஆக்கியோ? 103

“ஈண்டு நாளும், இளமையும், மீண்டில்
மாண்டு மாண்டு பிறிது உறும் மாலைய்
வேண்டு நாள் வெறிதே விளிந்தால், இனி,
யாண்டு வாழ்வது? இடர் உழந்து ஆழ்தியோ? 104

“இழவு, எனக்கு, உயிர்க்கு எய்தினும் எய்துக,
குழை முகத்து நின் சிந்தனை கோடினால்

பழக நிற்பறும் பண்பு இவை, காமத்தோடு,
அழகினுக்கு, இனி யார் உளர் ஆவரே? 105

“பெண்மையும், அழகும், பிறழா மனத்
திண்மையும், முதல் யாவையும், செய்ய ஆய்,
கண்மையும் பொருந்தி, கருணைப் படா
வண்மை என்கொல், சனகரின் மடந்தையே! 106

“வீட்டும் காலத்து அலறிய மெய்க் குரல்
கேட்டும், காண்டற்கு இருத்திகொல்?- கிள்ளை! நீ-
நாட்டுங்கால், நெடு நல் அறத்தின் பயன்
ஊட்டும் காலத்து, இகழ்வது உறும்கொலோ? 107

“தக்கது என் உயிர் வீடு எனின், தாழ்கிலாத்
தொக்க செல்வம் தொலையும்” ஒருத்தி நீ
புக்கு உயர்ந்தது” எனும் புகழ் போக்கி, வேறு
உக்கது என்னும் உறு பழி கோடியோ? 108

“தேவர் தேவியர் சேவடி கைதொழும்
தா இல் முஉலகின் தனி நாயகம்
மேவுகின்றது, நுன்கண் விலக்கினை
ஏவர் ஏழையர் நின்னின், இலங்கிழாய்? 109

“குடிமை மூன்று உலகும் செய்யும் கொற்றத்து என்
அடிமை கோடி அருளுதியால்” எனா,
முடியின் மீது முகிழ்த்து உயர் கையினன்,
படியின் மேல் விழுந்தான், பழி பார்க்கலான். 110

பொன் கொழுந்தே! செலவத்தை இழந்தாய். கணவனோடு காட்டுக்கு வந்து
வாழும் மானிட வாழ்வு ஒரு வாழ்வா 101 என் நிலைமையை இங்குப் பார்த்தாயா?
என்னுடன் முடி சூடிக்கொண்டு வாழ்வதே உனக்கு இன்பம் 102 எனக்கு இன்னுரை
தருக. நான்முகன் உன்னிடம் அருள் இல்லாமல் படைத்துவிட்டானா 103 கடந்து
போன நாளும் இளமையும் திரும்பி வருவதில்லை. வாழ்நாள் முழுவதும்
துன்பத்தோடு வாழப்போகிறாயா 104 குழைகின்ற உன் முகத்தை
மாற்றிக்கொண்டால், காம அழகில் உனக்கு ஈடு வேறு யார் உளர் 105 கருணை
இல்லாத வளம் உன்னிடம் இருக்கிறதே 106 என் சாவைப் பார்ப்பது உன்
அறத்தின் பயனா 107 என் செலவத்தையும், புகழையும் போக்கினாய் என்னும் பழி
உனக்கு வேண்டுமா 108 தேவர், தேவியர் கைதொழும் என் விருப்பத்தைப்
புறக்கணிக்கும் உன்னை விட ஏழை வேறு யார் 109 மூவுலகும் ஆளும் என்னை
அடிமை ஆக்கிக்கொள் - என்றெல்லாம் சொல்லி, தலையில் கைகளைக் கூப்பிய
வண்ணம் தரையில் விழுந்து, சீதையை இராவணன் வணங்கினான் 110

சீதை இராவணனை மிரட்டுகிறாள்

காய்ந்தன சலாகை அன்ன உரை வந்து கதுவாமுன்னம்,
தீய்ந்தன செவிகள் உள்ளம் திரிந்தது சிவந்த சோரி
பாய்ந்தன, கண்கள் ஒன்றும் பரிந்திலள், உயிர்க்கும் பெண்மைக்கு
ஏய்ந்தன அல்ல, வெய்ய, மாற்றங்கள் இனைய சொன்னாள்: 111

மல் அடு திரள் தோள் வஞ்சன் மனம் பிறிது ஆகும் வண்ணம்,
கல்லொடும் தொடர்ந்த நெஞ்சம், கற்பின்மேல் கண்டது உண்டோ ?
இல்லொடும் தொடர்ந்த மாதர்க்கு ஏய்வன அல்ல, வெய்ய
சொல் இது தெரியக் கேட்டி, துரும்பு! எனக் கனன்று, சொன்னாள்.

112

மேருவை உருவல் வேண்டின், விண் பிளந்து ஏகல் வேண்டின்,
ஈர்-எழு புவனம் யாவும் முற்றுவித்திடுதல் வேண்டின்,
ஆரியன் பகழி வல்லது அறிந்து இருந்து, -அறிவு இலாதாய்!-
சீரியஅல்ல சொல்லி, தலை பத்தும் சிந்துவாயோ? 113

அஞ்சினை ஆதலான், அன்று, ஆரியன் அற்றம் நோக்கி,
வஞ்சனை மான் ஒன்று ஏவி, மாயையால் மறைந்து வந்தாய்
உஞ்சனை போதி ஆயின், விடுதி உன் குலத்துக்கு எல்லாம்
நஞ்சினை எதிர்த்தபோது, நோக்குமே நினது நாட்டம்? 114

பத்து உள தலையும்,தோளும், பல பல பகழி தூவி,
வித்தக வில்லினாற்கு, திருவிளையாடற்கு ஏற்ற
சித்திர இலக்கம் ஆகும் அல்லது, செருவில் ஏற்கும்
சத்தியை போலும்?-மேல் நாள், சடாயுவால் தரையில் வீழ்ந்தாய்! 115

தோற்றனை பறவைக்கு அன்று துள்ளு நீர் வெள்ளம் சென்னி
ஏற்றவன் வாளால் வென்றாய் அன்றுஎனின், இறத்தி அன்றே?
நோற்ற நோன்பு, உடைய வாழ் நாள், வரம், இவை நுனித்த எல்லாம்,
கூற்றினுக்கு அன்றே? வீரன் சரத்திற்கும் குறித்தது உண்டோ ? 116

பெற்றுடை வாளும் நாளும், பிறந்துடை உரனும், பின்னும்
மற்றுடை எவையும், தந்த மலர் அயன் முதலோர் வார்த்தை,
வில் தொடை இராமன் கோத்து விடுதலும், விலக்குண்டு, எல்லாம்
இற்று இடைந்து இறுதல் மெய்யே - விளக்கின் முன் இருள்
உண்டாமோ? 117

குன்று நீ எடுத்த நாள், தன் சேவடிக் கொழுந்தால் உன்னை
வென்றவன் புரங்கள் வேவத் தனிச் சரம் துரந்த மேரு,
என் துணைக் கணவன் ஆற்றற்கு உரன் இலாது, இற்று வீழ்ந்த
அன்று எழுந்து உயர்ந்த ஓசை கேட்டலை போலும் அம்மா! 118

“மலை எடுத்து, எண் திசை காக்கும் மாக்களை
நிலை கெடுத்தேன்” எனும் மாற்றம் நேரும் நீ,
சிலை எடுத்து இளையவன் நிற்கச் சேர்ந்திலை
தலை எடுத்து, இன்னமும், மகளிர்த் தாழ்தியோ? 119

ஏழை!நின் ஒளித்துறை இன்னது ஆம் என,
வாழி எம் கோமகன் அறிய வந்த நாள்,
ஆழியும் இலங்கையும் அழியத் தாழ்மோ?
ஊழியும் திரியும் உன் உயிரொடு ஓயுமோ? 120

இராவணன் கெஞ்சிப் பேசினான் சீதை கனன்று பேசுகிறாள் 111 கற்பு,
இல்லறம் பேணும் மாதர்க்கு உன் சொல் துரும்பு 112 என் கணவன் ஆரியன்
அம்பால் தலை 10-ம் சிந்த நினைக்கிறாயா 113 அன்று வஞ்சனை மாணை

அனுப்பி, என் கணவன் இல்லாதபோது மறைவாக என்னைக் கொண்டுவந்தாய். பிழைத்துப்போ என்று விட்டிருக்கிறேன். உன் நாட்டம் உன் குலத்துக்கே நஞ்சாக ஆகும் 114 உன் 10 தலையும் என் கணவன் வில் விளையாட்டுக்காக உள்ளன. முன்பு சாடாயு போரிட்டபோது தரையில் விழுந்தாயே, அது நினைவில் இல்லையா 115 உன் வாழ்நாள், வரம் எல்லாம் என் கணவன் அம்புக்காக இன்னும் இருக்கின்றன 116 நீ பெற்றுள்ள வரம் இருள். இராமன் அம்பு ஒளிவிளக்கு 117 அன்று நீ குன்று எடுத்தபோது சிவன் தன் கால் கட்டை விரலால் உன்னை வென்றான். அவன் வில்லை என் கணவன் முரித்த ஒலியை அன்று நீ கேட்கவில்லை போலும் 118 இளயவன் வில்லுக்கு முன் நிற்காமல், உன் தலையை, பெண் முன் தாழ்த்துகிறாய் 119 நீ ஒளித்து வைத்திருப்பது என் கணவனுக்குத் தெரிந்தால், கடலும், இலங்கையும், நீயும் மாள்வீர்கள் 120

இராவணனுக்குச் சீதை அறிவுரை

வெஞ் சின அரக்கரை வீய்த்து வீயுமோ?
வஞ்சனை நீ செய, வள்ளல் சீற்றத்தால்,
எஞ்சல் இல் உலகு எலாம் எஞ்சும், எஞ்சும்! என்று
அஞ்சுகின்றேன் இதற்கு அறனும் சான்றுஅரோ! 121

அங்கண் மா ஞாலமும், விசும்பும், அஞ்ச வாழ்
வெங்கணாய்!-புன் தொழில் விலக்கி மேற்கொளாய்
செங் கண் மால், நான்முகன், சிவன், என்றே கொலாம்,
எங்கள் நாயகனையும் நினைந்தது?-ஏழை, நீ! 122

“மானுயர் இவர்” என மனக் கொண்டாய்எனின்,
கான் உயர் வரை நிகர் கார்த்தவீரியன் –
தான் ஒரு மனிதனால் தளர்ந்துளான் எனின்,
தேன் உயர் தெரியலான் தன்மை நேர்தியால். 123

“இருவர் என்று இகழ்ந்தனை என்னின், யாண்டு எல்லை,
ஒருவன் அன்றே உலகு அழிக்கும் ஊழியான்
செரு வரும்காலை, என் மெய்ம்மை தேர்தியால்-
பொரு அருந் திரு இழந்து, அநாயம் பொன்றுவாய்” 124

பொற்கணான், தம்பி, என்று இனைய போர்த் தொழில்
வில் கொள் நாண் பொருத தோள் அவுணர், வேறு உளார்,
நற்கண் ஆர் நல் அறம் துறந்த நாளினும்,

இற்கணார் இறந்திலர் இறந்து நீங்கினார். 125

பூவிலோன் ஆதியாக, புலன்கள் போம் நெறியில் போகாத்
தேவரோ, அவுணர்தாமோ, நிலை நின்று வினையின் தீர்ந்தார்?
ஏவல் எவ் உலகும் செல்வம் எய்தினார் இசையின், ஏழாய்!
பாவமோ? முன் நீ செய்த தருமமோ? தெரியப் பாராய்! 126

இப் பெருஞ் செல்வம் நின்கண் ஈந்த பேர் ஈசன், யாண்டும்
அப் பெருஞ் செல்வம் துய்ப்பான், நின்று மா தவத்தின் அன்றே?
ஓப்பு அருந் திருவும் நீங்கி, உறவொடும் உலக்க உன்னி,
தப்புதி அறத்தை ஏழாய்! தருமத்தைக் காமியாயோ? 127

“மறம் திறம்பாது தோலா வலியினர் எனினும், மாண்டார்,
அறம் திறம்பினரும், மக்கட்கு அருள் திறம்பினரும் அன்றே?
பிறந்து இறந்து உழலும் பாசப் பிணக்குடைப் பிணியின் தீர்ந்தார்,
துறந்து அரும் பகைகள் முன்றும் துடைத்தவர், பிறர் யார்?
சொல்லாய்!” 128

“தென் தமிழ் உரைத்தோன் முன்னாத் தீது தீர் முனிவர் யாரும்,
“புன் தொழில் அரக்கர்க்கு ஆற்றேம் நோற்கிலெம் புகுந்த போதே,
கொன்று அருள் நின்னால் அன்னார் குறைவது சரதம் கோவே!”
என்றனர் யானே கேட்டேன் நீ அதற்கு இயைவ செய்தாய். 129

“உன்னையும் கேட்டு, மற்று உன் ஊற்றமும், உடைய நாளும்,
பின்னை இவ் அரக்கர் சேனைப் பெருமையும், முனிவர் பேணிச்
சொன்னபின், உங்கை மூக்கும், உம்பியர் தோளும் தாளும்,
சின்னபின்னங்கள் செய்த அதனை நீ சிந்தியாயோ?” 130

உன் செயலால் அரக்கர் குலமே அழியும் 121 உன் புன்தொழிலை விட்டுவிடு.
என் நாயகனை மால், அயன், சிவன் என்று நினை 122 கார்த்தவீரியன் ஒரு
மனிதனால் கொல்லப்பட்டதை அறிவாயா 123 போர் மூளும்போது எளிமையாகச்
சாகப்போகிறாயே 124 இளையவனோடு போரிட்டு அவுணர் மாண்டார்களே 125
தேவர் முதலானோர் வாழ்வது அறத்தாலா, பாவத்தாலா - எண்ணிப்பார் 126
தவத்தால் பெற்றிருக்கும் பேற்றை அறவழியில் காப்பாற்றிக்கொள். காமத்தால்
பாழாக்காதே 127 அருள், அறம் திறம்பி மறத்தினார் வாழ்ந்தார் ஆரும் இல்லை
128 தமிழ் உரைத்த அகத்தியன் கூட “அரக்கர் புன்தொழிலைத் தாங்க

முடியவில்லை” என்று சொன்னதைக் கேட்டிருக்கிறேன் 129 உன் தங்கை
மூக்கறுபட்ட நிலையை எண்ணிப்பார் 130

இராவணனின் சினமும் காதலும்

“ஆயிரம் தடக்கையால் நின் ஐந்நான்கு கரமும் பற்றி,
வாய் வழி குருதி சோரக் குத்தி வான் சிறையில் வைத்த
தூயவன் வயிரத் தோள்கள் துணித்தவன் தொலைந்த மாற்றம்
நீ அறிந்திலையோ?-நீதி நிலை அறிந்திலாத நீசா! 131

“கடிக்கும் வல் அரவும் கேட்கும், மந்திரம் களிக்கின்றோயை,
“அடுக்கும், ஈது அடாது” என்று, ஆன்ற ஏதுவோடு அறிவு காட்டி,
இடிக்குநர் இல்லை உள்ளார், எண்ணியது எண்ணி, உன்னை
முடிக்குநர் என்றபோது, முடிவு அன்றி முடிவது உண்டோ ?”132

என்று அறத் துறை கேட்டலும், இருபது நயனம்
மின் திறப்பன ஒத்தன் வெயில் விடு பகு வாய்
குன்று இறத் தெழித்து உரப்பின் குறிப்பது என்? காமத்
தின் திறத்தையும் கடந்தது, சீற்றத்தின் தகைமை. 133

வளர்ந்த தாளினன் மாதிரம் அனைத்தையும் மறைவித்து
அளந்த தோளினன் அனல் சொரி கண்ணினன் “இவளைப்
பிளந்து தின்பென்” என்று உடன்றனன் பெயர்ந்தனன் பெயரான்
கிளர்ந்த சீற்றமும், காதலும், எதிர் எதிர் கிடைப்ப. 134

அன்ன காலையில், அனுமனும், “அருந்ததிக் கற்பின்,
என்னை ஆளுடை நாயகன், தேவியை, என் முன்,
சொன்ன நீசன், கை தொடுவதன்முன், துகைத்து உழக்கி,
பின்னை, நின்றது செய்குவென்” என்பது பிடித்தான். 135

“தனியன் நின்றனன் தலை பத்தும் கடிது உகத் தாக்கி,
பனியின் வேலையில் இலங்கையைக் கீழ் உறப் பாய்ச்சி,
புனித மா தவத்து அணங்கினைச் சுமந்தனென் போவென்,
இனிதின்” என்பது நினைந்து, தன் கரம் பிசைந்திருந்தான். 136

ஆண்டு, அ(வ்) வாள் அரக்கன் அகத்து, அண்டத்தை அழிப்பான்
மூண்ட கால வெந் தீ என முற்றிய சீற்றம்,
நீண்ட காம நீர் நீத்தத்தின் வீவுற, நிலையின்
மீண்டு நின்று, ஒரு தன்மையால் இணையன விளம்பும்: 137

“கொல்வென் என்று உடன்றேன் உன்னைக் கொல்கிலென் குறித்துச் சொன்ன

சொல் உள் அவற்றுக்கு எல்லாம் காரணம் தெரியச் சொல்லின்,

“ஒல்வது ஈது ஒல்லாது ஈது” என்று, எனக்கும் ஒன்று உலகத்து உண்டோ ?

வெல்வதும் தோற்றல்தானும் விளையாட்டின் விளைந்த, மேல்நாள். 138

“ஒன்று கேள், உரைக்க:”நிற்கு ஓர் உயிர் என உரியோன்தன்னைக் கொன்று கோள் இழைத்தால், நீ நின் உயிர் விடின், கூற்றும் கூடும் எந்தன் ஆர் உயிரும் நீங்கும் என்பதை இயைய எண்ணி, அன்று நான் வஞ்சம் செய்தது ஆர், எனக்கு அமரில் நேர்வார்? 139

மான் என்பது அறிந்து போன மானிடர்ஆவார், மீண்டு,

யான் என்பது அறிந்தால் வாரார் ஏழைமை, எண்ணி நோக்கல்

தேன் என்பது அறிந்த சொல்லாய்! தேவர்தாம் யாவரே, எம்

கோள் என்பது அறிந்த பின்னை, திறம்புவார், குறையின் அல்லால்?

140

விளக்கம் :

உன் 20 கைகளை, தன் 1000 கைகளால் பற்றிக் குருதி சோர உன்னை அடித்தான் கார்த்த வீரியன். அந்தக் கார்த்த வீரியனைக் கொன்றான் பரசுராமன். அந்தப் பரசுரமனை வென்றான் என் கணவன். இதனை அறிந்திலை போலும், நீசா - என்று இராவணனைத் தெருட்டினாள், சீதை 131 பாம்புக் கடியும் மந்திரத்துக்குக் கட்டுப்படும். “இது அடுக்கும். இது அடாது” என்று கூறி உன்னைத் திருத்துவார் இல்லை என்றால், உனக்கு முடிவு அல்லாமல் வேறு உண்டோ - என்றாள் 132 சீதை இவ்வாறெல்லாம் சொன்னதைக் கேட்ட இராவணனுக்குச் சினம் அவன் காமத்தைக் காட்டிலும் மிகுந்தது 133 சீதையைப் பிளந்து தின்ன நினைத்தான். காதல் தடுத்தது 134 அப்போது, இராவணன் சீதை கையைப் பிடிப்பதற்கு முன் அவனைக் கொல்ல அனுமன் நினைத்தான் 135 இராவணனைக் கொன்று, இலங்கையை அழித்த பின்னர், சீதையைத் தன் முதுகில் தூக்கிச் செல்வேன் - என்று தன் கைகளைப் பிசைந்துகொண்டான் 136 இராவணன் சீற்றம் அவன் காம வெள்ளத்தில் அணைந்தது 137 முடிவது, முடியாதது - என்று எனக்கு எனக்கு ஒன்று உண்டே வெற்றியும், தோல்வியும் என் கடந்த கால விளையாட்டு - என்றான் இராவணன் 138 ஒன்று கேள். அன்று நேரில் போரிட்டு இராமனைக்

கொன்றிருந்தால், நீ உயிரை விட்டுவிடுவாய். அதனால் என் உயிரும் நீங்கிவிடும் -
என்றான். 139 என்னை எதிர்க்கும் தேவரே இல்லாதபோது, மானிடர் ஆர்? -
என்றான் 140

இராவணன் திரும்பல்

“வென்றோரும் இருக்க யார்க்கும் மேலவர், விளிவு இலாதோர்,
என்றோரும் இருக்க அன்றே, இந்திரன் ஏவல் செய்ய,
ஒன்றாக உலகம் மூன்றும் ஆள்கின்ற ஒருவன், யானே!
மென்தோளாய்! இதற்கு வேறு ஓர் காரணம் விரிப்பது உண்டோ?”141

“மூவரும் தேவர்தாமும் முரண் உக முற்றும் கொற்றம்,
பாவை! நின் பொருட்டினால் ஓர் பழி பெற, பயன் தீர் நோன்பின்
ஆ இயல் மனிதர்தம்மை அடுகிலேன் அவரை ஈண்டுக்
கூவி நின்று, ஏவல் கொள்வேன் காணுதி-குதலைச் சொல்லாய்!” 142

“சிற்றியல், சிறுமை ஆற்றல், சிறு தொழில், மனிதரோடே
முற்றிய தா இல் வீர முனிவு என்கண் விளையாதேனும்,
இற்றை, இப் பகலில், நொய்தின், இருவரை ஒரு கையாலே
பற்றினென்கொணரும் தன்மை காணுதி-பழிப்பு இலாதாய்!” 143

“பதவிய மனிதரேனும், பைந்தொடி! நின்னைத் தந்த
உதவியை உணர நோக்கின், உயிர்க் கொலைக்கு உரியர் அல்லர்
சிதைவுறல் அவர்க்கு வேண்டின், செய் திறன் நேர்ந்தது எண்ணின்,
இதன் நினக்கு ஈதே ஆகின், இயற்றுவல் காண்டி! இன்னும்” 144

பள்ள நீர் அயோத்தி நண்ணி, பரதனே முதலினோர், ஆண்டு
உள்ளவர்தம்மை எல்லாம் உயிர் குடித்து, ஊழித் தீயின்

வெள்ள நீர் மிதிலையோரை வேர்அறுத்து, எளிதின் எய்திக்
கொள்வென்,நின் உயிரும் என்னை அறிந்திலை-குறைந்தநாளோய்!145

ஈது உரைத்து, அழன்று பொங்கி, எரி கதிர் வாளை நோக்கி,
“தீது உயிர்க்கு இழைக்கும் நாளும் திங்கள் ஓர் இரண்டில் தேய்ந்தது
ஆதலின், பின்னை, நீயே அறிந்தவாறு அறிதி” என்னா,
போது அரிக் கண்ணினாளை அகத்து வைத்து, உரப்பிப் போனான்.146

போயினன் அரக்கன் பின்னை, பொங்கு அரா நுங்கிக் கான்ற
தூய வெண் மதியம் ஒத்த தோகையைத் தொடர்ந்து சுற்றி,
தீய வல் அரக்கிமார்கள், தெழித்து, இழித்து, உரப்பி, சிந்தை
மேயின வண்ணம் எல்லாம் விளம்புவான், உடன்று மிக்கார். 147

முன் முன் நின்றார், கண் கனல் சிந்த முடுகுற்றார்

மின் மின் என்னும் சூலமும் வேலும் மிசை ஓச்சி,
“கொல்மின்! கொல்மின்! கொன்று குறைத்து, குடர் ஆரத்
தின்மின்! தின்மின்!” என்று தெழித்தார், சிலர் எல்லாம். 148

“வையம் தந்த நான்முகன் மைந்தன் மகன் மைந்தன்,
ஐயன், வேதம் ஆயிரம் வல்லோன், அறிவாளன்,
மெய் அன்பு உன்பால் வைத்துளது அல்லால், வினை வென்றோன்
செய்யும் புன்மை யாதுகொல்?” என்றார், சிலர் எல்லாம். 149

“மண்ணில் தீய மானுயர் தத்தம் வழியோடும்,
பெண்ணில் தீயோய்! நின் முதல் மாயும் பிணி செய்தாய்,
புண்ணில் கோல் இட்டாலன சொல்லி பொது நோக்காது
எண்ணிக் காணாய், மெய்ம்மையும்” என்றார், சிலர் எல்லாம். 150

“புக்க வழிக்கும், போந்த வழிக்கும், புகை வெந் தீ
ஓக்க விதைப்பான் உற்றனை அன்றோ? உணர்வு இல்லாய்!
இக் கணம் இற்றாய் உன் இனம் எல்லாம் இனி வாழர்
சிக்க உரைத்தேம்” என்று தெழித்தார், சிலர் எல்லாம். 151

இன்னோரன்ன எய்திய காலத்து, இடை நின்றாள்,
“முன்னே சொன்னேன் கண்ட கனாவின் முடிவு, அம்மா!
பின்னே, வாளா பேதுறுவீரேல், பிழை” என்றாள்,
“அன்னே, நன்று!” என்றாள் அவர் எல்லாம் அமைவுற்றார். 152

அறிந்தார், அன்ன முச்சடை என்பாள் அது சொல்ல
பிறிந்தார் சீற்றம் மன்னனை அஞ்சிப் பிறிகில்லார்
செறிந்தார் ஆய தீவினை அன்னார் தெறல் எண்ணார்
நெறிந்து ஆர் ஒதிப் பேதையும் ஆவி நிலை நின்றாள். 153

வென்றோர் இருக்கட்டும். இந்திரனே எனக்கு ஏவல் செய்கிறான். இதற்கு
மேல் என்ன சொல்ல வேண்டும் - என்றான் இராவணன் 141 மூவரையும்
வெல்வேன். உனக்காக மானிடர் யாரையும் நான் அழிக்கவில்லை அவர்களைக்
கூவி அழைத்து அடிமை ஆக்கிக் கொள்வேன் - என்றான் 142 என் வீரம்
மனிதர்களோடு போரிடாது. இருவரையும் ஒரு கையால் பற்றிக் கொணர்வேன்
நீயே பார்க்கலாம் - என்றான் 143 உன்னை எனக்குத் தந்தவர் ஆகையால்,
இருவரும் கொல்லுதற்கு உரியவர் அல்லர் - என்றான் 144 அயோத்தி, மிதிலை
சென்று அனைவரையும் கொல்வேன் - என்றான் 145 உன்னைக் கொண்டுவந்து
இரண்டு மாதம் ஆயிற்று. அறிந்து நடந்துகொள் என்று உரப்பிவிட்டு ஆசைக்
கனவுகளுடன் சென்றான் 146 தீய அரக்கியர் சீதையை இழிவாகப் பேசினர் 147

சிலர் இவளைக் கொன்று தின்னலாம் என்றனர் 148 பிரமன் மகன் இராவணன் உன்மேல் உண்மையான அன்பு வைத்துள்ளதைத் தவிர வேறு என்ன செய்தான் - என்று அதட்டினர் 149 “பெண்ணில் தீயவளே” என்றும் கூறினர் 150 பிறந்த வீட்டையும், புகுந்த வீட்டையும் அழிக்கப் போகிறாய் - என்றனர் 151 என் கனவு பற்றிக் கூறினேனே - என்று முச்சடை (திரிசடை) நினைவு படுத்தினாள். அரக்கியர் அமைதி ஆயினர் 152 சீதையும் உணர்வு பெற்றாள் 153

பெரியபுராணம் - அப்பூதி அடிகள் நாயனார் புராணம்

பெரியபுராணம் பற்றிய அறிமுகக் குறிப்பு

பெருங்காப்பிய இலக்கணங்கள் பலவும் கொண்டதாகப் பெரியபுராணம் இயற்றப்பட்டுள்ளது. பெரியபுராணத்தின் முதல் நூல் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளின் திருத்தொண்டத் தொகை என்பது முன்னரும் கூறப்பட்டது. எனவே, சிவனடியார் வரலாறுகளைத் தொகுத்துத் தந்த சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளையே காப்பியத் தலைவராகச் சேக்கிழார் கொண்டுள்ளார். காப்பியத்தின் முதல், இடை, கடை ஆகிய மூன்றிடத்தும் சுந்தர மூர்த்தி சுவாமிகள் வரலாற்றை விரித்துரைத்து, இடையிடையே அவரால் போற்றி வணங்கப்பட்ட அடியவர்கள் வரலாறுகளையும் விளக்கி உரைத்து, மிக நுட்பமாக இப்பெருங்காப்பியத்தைச் சேக்கிழார் படைத்தளித்துள்ளார். காப்பியக் கதை கயிலாயத்தில் தொடங்கி மீண்டும் கயிலாயத்தில் கொண்டு போய் நிறைவு செய்யப்பட்டுள்ளது. இவ் அமைப்பு சேக்கிழாரின் காப்பியப் புனைவிற்குச் சான்று கூறி நிற்கிறது.

காப்பியப் பகுப்பு

பெரியபுராணம் காப்பிய இலக்கணங்களுக்கு ஏற்ப முதற்காண்டம், இரண்டாம் காண்டம் என இரண்டாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது. நூலின் உட்பிரிவைச் சேக்கிழார் ‘சருக்கம்’ என்ற சொல்லால் குறிப்பிடுகின்றார். முதல் காண்டத்தில் 5 சருக்கங்களும், இரண்டாம் காண்டத்தில் 8 சருக்கங்களும் இடம் பெற்றுள்ளன.

முதற்காண்டத்தில்,

1. திருமலைச் சருக்கம்

2. தில்லைவாழ் அந்தணர் சருக்கம்
3. இலைமலிந்த சருக்கம்
4. மும்மையால் உலகாண்ட சருக்கம்
5. திருநின்ற சருக்கம்

இரண்டாம் காண்டத்தில்

6. வம்பறாவரிவண்டுச் சருக்கம்
7. வார்கொண்ட வனமுலையாள் சருக்கம்
8. பொய்யடிமையில்லாத புலவர் சருக்கம்
9. கறைக்கண்டன் சருக்கம்
10. கடல் சூழ்ந்த சருக்கம்
11. பத்தராய்ப் பணிவார் சருக்கம்
12. மன்னியசீர்ச் சருக்கம்
13. வெள்ளானைச் சருக்கம் என அமைந்துள்ளது.

திருத்தொண்டத் தொகையில் இடம் பெற்றுள்ள 11 பாடல்களின் தொடக்கமே சருக்கங்களுக்குப் பெயராகச் சூட்டப்பட்டுள்ளன. உதாரணமாகத் திருத்தொண்டத் தொகையின் முதற்பாடல் ‘தில்லைவாழ் அந்தணர் தம் அடியார்க்கும் அடியேன்’ என்று தொடங்கியுள்ளதால், அப்பாடலில் இடம் பெற்றுள்ள அடியார் வரலாறுகளை விரித்துரைக்கும் பகுதிக்குத் ‘தில்லை வாழ் அந்தணர் சருக்கம்’ என்றே ஆசிரியர் பெயர் சூட்டியுள்ளார். முதல் சருக்கமாகக் கயிலாய மலைச் சிறப்புரைக்கும் ‘திருமலைச் சருக்கத்தையும் இறுதியாகச் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் திருக்கயிலாயம் சென்றடைந்த செய்திகளைக் கூறும் ‘வெள்ளானைச் சருக்கத்தையும் அமைத்துக் கொண்டார்.

பாடல்கள்

தாண்டவம் புரிய வல்ல தம்பிரானாருக்கு அன்பர்
 ஈண்டிய புகழின் பாலார் எல்லையில் தவத்தின் மிக்கார்
 ஆண்ட சீர் அரசின் பாதம் அடைந்தவர் அறியா முன்னே

காண் தகு காதல் கூரக் கலந்த அன்பினராய் உள்ளார். 1

களவு பொய் காமம் கோபம் முதலிய குற்றம் காய்ந்தார்
வளம் மிகு மனையின் வாழ்க்கை நிலையினார் மனைப் பால் உள்ள
அளவைகள் நிறைகோல் மக்கள் ஆவொடு மேதி மற்றும்
உள ளலாம் அரசின் நாமம் சாற்றும் அவ்வொழுகல் ஆற்றார். 2

வடிவு தாம் காணார் ஆயும் மன்னுசீர் வாக்கின் வேந்தர்
அடிமையும் தம்பிரானார் அருளும் கேட்டவர் நாமத்தால்
படி நிகழ் மடங்கள் தண்ணீர்ப் பந்தர்கள் முதலாய் உள்ள
முடிவு இலா அறங்கள் செய்து முறைமையால் வாழும் நாளில். 3

பொருப்பரையன் மடப் பிடியின் உடன் புணரும் சிவக்களிற்றின்
திருப் பழனம் பணிந்து பணி செய் திருநாவுக்கரசர்
ஒருப் படு காதலில் பிறவும் உடையவர் தம்பதி வணங்கும்
விருப்பினொடும் திங்களுார் மருங்கு வழி மேவுவார். 4

அளவில் சனம் செலவு ஒழியா வழிக்கரையில் அருள் உடையார்
உளம் அனைய தண் அளித்தாய் உறுவேனில் பரிவு அகற்றிக்

குளம் நிறைந்த நீர்த் தடம் போல் குளிர் தூங்கும் பரப்பினதாய்
வளம் மருவும் நிழல் தரு தண்ணீர்ப் பந்தர் வந்து அணைந்தார். 5

வந்து அணைந்த வாகீசர் மந்த மாருத சீதப்
பந்தர் உடன் அமுதமாம் தண்ணீரும் பார்த்து அருளிச்
சிந்தை வியப்புற வருவார் திருநாவுக்கரசெனும் பேர்
சந்தம் உற வரைந்து அதனை எம் மருங்கும் தாம் கண்டார். 6

இப் பந்தர் இப் பெயர் இட்டு இங்கு அமைத்தார் யார் என்றார்க்கு

அப் பந்தர் அறிந்தார்கள் ஆண்ட அரசு எனும் பெயரால்
செப்பருஞ் சீர் அப்பூதி அடிகளார் செய்து அமைத்தார்
தப்பின்றி எங்கும் உள சாலை குளம் கா என்றார். 7

என்று உரைக்க அரசு கேட்டு இதற்கு என்னோ கருத்து என்று
நின்ற வரை நோக்கி அவர் எவ்விடத்தார் என வினவத்
துன்றிய நூல் மார்பரும் இத்தொல் பதியார் மனையின் கண்
சென்றனர் இப்பொழுது அதுவும் சேய்த்து அன்று நணித்து என்றார். 8

அங்கு அகன்று முனிவரும் போய் அப்பூதி அடிகளார்
தங்கும் மனைக் கடைத்தலை முன்சார்வாக உள் இருந்த
திங்களுர் மறைத் தலைவர் செழும்கடையில் வந்து அடைந்தார்
நங்கள் பிரான் தமர் ஒருவர் எனக் கேட்டு நண்ணினார். 9

கடிது அணைந்து வாகீசர் கழல்பணிய மற்று அவர் தம்
அடி பணியா முன் பணியும் அரசின் எதிர் அந்தணனார்
முடிவில் தவம் செய்தேன்கொல் முன்பொழியும் கருணை புரி
வடிவுடையீர் என் மனையில் வந்து அருளிற்று என் என்றார். 10

ஒரு குன்ற வில்லாரைத்திருப் பழனத்துள் இறைஞ்சி
வருகின்றோம் வழிக் கரையில் நீர் வைத்த வாய்ந்த வளம்
தருகின்ற நிழல் தண்ணீர்ப் பந்தரும் கண்டத் தகைமை
புரிகின்ற அறம் பிறவும் கேட்டு அணைந்தோம் எனப் புகல்வார். 11

ஆறணியும் சடை முடியார் அடியார்க்கு நீர் வைத்த
ஈறில்பெருந் தண்ணீர்ப் பந்தரில் நும் பேர் எழுதாதே
வேறு ஒரு பேர் முன் எழுத வேண்டிய காரணம் என் கொல்
கூறும் என எதிர் மொழிந்தார் கோதில் மொழிக் கொற்றவனார். 12

நின்ற மறையோர் கேளா நிலை அழிந்த சிந்தையராய்
நன்று அருளிச் செய்திலீர் நாணில் அமண் பதகர் உடன்
ஒன்றிய மன்னவன் சூட்சி திருத் தொண்டின் உறைப் பாலே
வென்றவர் தம் திருப்பேரோ வேறு ஒரு பேர் என வெகுள்வார். 13

நம்மை உடையவர் கழல் கீழ் நயந்த திருத் தொண்டாலே
இம்மையிலும் பிழைப்பது என என் போல்வாரும் தெளியச்
செம்மை புரி திருநாவுக்கரசர் திருப் பெயர் எழுத
வெம்மை மொழி யான் கேட்க விளம்பினீர் என விளம்பி. 14

பொங்கு கடல் கல் மிதப்பில் போந்து ஏறும் அவர் பெருமை
அங்கணர் தம் புவனத்தில் அறியாதார் யார் உளரே
மங்கலம் ஆம் திரு வேடத்துடன் இன்று இவ்வகை மொழிந்தீர்
எங்கு உறைவீர் நீர் தாம் யார் இயம்பும் என இயம்பினார். 15

திரு மறையோர் அது மொழியத் திரு நாவுக்கரசர் அவர்
பெருமை அறிந்து உரை செய்வார் பிற துறையின் நின்றேற
அருளும் பெரும் சூலையினால் ஆட் கொள்ள அடைந்து உய்ந்த
தெருளும் உணர்வு இல்லாத சிறுமையேன் யான் என்றார். 16

அரசு அறிய உரை செய்ய அப்பூதி அடிகள் தாம்
கர கமலம் மிசை குவியக் கண் அருவி பொழிந்து இழிய
உரை குழறி உடம்பு எல்லாம் உரோம புளகம் பொலியத்
தரையின் மிசை வீழ்ந்து அவர் தம் சரண கமலம் பூண்டார். 17

மற்றவரை எதிர் வணங்கி வாகீசர் எடுத்து அருள
அற்றவர்கள் அரு நிதியம் பெற்றார் போல் அரு மறையோர்
முற்றவுளம் களி கூர முன் நின்று கூத்தாடி
உற்ற விருப்புடன் சூழ ஓடினார் பாடினார். 18

முண்ட பெரு மகிழ்ச்சியினால் முன் செய்வது அறியாதே
 ஈண்ட மனை அகத்து எய்தி இல்லவர்க்கும் மக்களுக்கும்
 ஆண்ட அரசு எழுந்து அருளும் ஓகை உரைத்து ஆர்வம் உறப்
 பூண்ட பெரும் சுற்றம் எலாம் கொடு மீளப் புறப்பட்டார். 19

மனைவியார் உடன் மக்கள் மற்றும் உள்ள சுற்றத்தோர்
 அனைவரையும் கொண்டு இறைஞ்சி ஆராத காதலுடன்
 முனைவரை உள் எழுந்து அருளுவித்து அவர் தாள் முன் விளக்கும்
 புனை மலர் நீர் தங்கள் மேல் தெளித்து உள்ளும் பூரித்தார். 20

ஆசனத்தில் பூசனைகள் அமர்வித்து விருப்பினுடன்
 வாசம் நிறை திருநீற்றுக் காப்பு ஏந்தி மனம் தழைப்பத்
 தேசம் உய்ய வந்த வரைத் திரு அமுது செய்விக்கும்
 நேசம் உற விண்ணப்பம் செய அவரும் அது நேர்ந்தார். 21

செய்தவர் இசைந்த போது திரு மனையாரை நோக்கி
 எய்திய பேறு நம்பால் இருந்தவாறு என்னே என்று
 மைதிகழ் மிடற்றினான் தன்அருளினால் வந்தது என்றே
 உய்தும் என்று உவந்து கொண்டு திரு அமுது ஆக்கல் உற்றார். 22

தூய நற் கறிகள் ஆன அறுவகைச் சுவையால் ஆக்கி
 ஆய இன் அமுதும் ஆக்கி அமுது செய்து அருளத் தங்கள்
 சேயவர் தம்மில் மூத்த திருநாவுக்கு அரசை வாழை
 மேய பொற் குருத்துக் கொண்டுவா என விரைந்து விட்டார். 23

நல்ல தாய் தந்தை ஏவ நான் இது செயப் பெற்றேன் என்று
 ஒல்லையில் விரைந்து தோட்டத்துள் புக்குப் பெரிய வாழை
 மல்லல் அம் குருத்தை ஈரும் பொழுதினில் வாள் அரா ஒன்று

அல்லல் உற்று அமுங்கிச் சோர அங்கையில் தீண்டிற்று அன்றே. 24

கையினில் கவர்ந்து சுற்றிக் கண் எரி காந்துகின்ற
பை அரா உதறி வீழ்த்துப் பதைப்பு உடன் பாந்தள் பற்றும்
வெய்ய வேகத்தால் வீழா முன்னம் வேகத்தால் எய்திக்
கொய்த இக் குருத்தைச் சென்று கொடுப்பன் என்று ஓடி வந்தான். 25

பொருந்திய விட வேகத்தில் போதுவான் வேகம் உந்த
வருந்தியே அணையும் போழ்து மாசுணம் கவர்ந்தது யார்க்கும்
அருந்தவர் அமுது செய்யத் தாழ்க்க யான் அறையேன் என்று
திருந்திய கருத்தினோடும் செழுமனை சென்று புக்கான். 26

எரிவிடம் முறையே ஏறித் தலைக்கொண்ட ஏழாம் வேகம்
தெரிவுற எயிறும் கண்ணும் மேனியும் கருகித் தீந்து
விரியுரை குழறி ஆவி விடக் கொண்டு மயங்கி வீழ்வான்
பரி கலக் குருத்தைத் தாயார் பால் வைத்துப் படி மேல் வீழ்ந்தான். 27

தளர்ந்து வீழ் மகனைக் கண்டு தாயரும் தந்தை யாரும்
உளம் பதைத்து உற்று நோக்கி உதிரம் சோர் வடிவு(ம்)மேனி
விளங்கிய குறியும் கண்டு விடத்தினால் வீழ்ந்தான் என்று
துளங்குதல் இன்றித் தொண்டர் அமுது செய்வதற்குச் சூழ்வார். 28

பெறல் அரும் புதல்வன் தன்னைப் பாயினுள் பெய்து மூடிப்
புற மனை முன்றில் பாங்கு ஓர் புடையினில் மறைத்து வைத்தே
அற இது தெரியா வண்ணம் அமுது செய்விப்போம் என்று
விறல் உடைத் தொண்டனார் பால் விருப்பொடு விரைந்து வந்தார். 29

கடிது வந்து அமுது செய்யக் காலம் தாழ்கின்றது என்றே
அடிசிலும் கறியும் எல்லாம் அழகுற அணைய வைத்துப்
படியில் சீர்த் தொண்டனார் முன் பணிந்து எழுந்து அமுது செய்து எம்

குடி முழுதும் உய்யக் கொள்வீர் என்று அவர் கூறக் கேட்டு. 30

அருந்தவர் எழுந்து செய்ய அடி இணை விளக்கி வேறு ஓர்
திருந்தும் ஆசனத்தில் ஏறிப் பரிகலம் திருத்தும் முன்னர்
இருந்து வெண் நீறு சாத்தி இயல்புடை இருவருக்கும்
பொருந்திய நீறு நல்கிப் புதல்வர்க்கும் அளிக்கும் போழ்தில். 31

ஆதி நான்மறை நூல் வாய்மை அப்பூதியாரை நோக்கிக்
காதலர் இவர்க்கு மூத்த சேயையும் காட்டும் முன்னே
மேதகு பூதி சாத்த என்றலும் விளைந்த தன்மை
யாதும் ஒன்று உரையார் இப்போது இங்கு அவன் உதவான் என்றார். 32

அவ்வுரை கேட்ட போதே அங்கணர் அருளால் அன்பர்
செவ்விய திரு உள்ளத்து ஓர் தடு மாற்றம் சேர நோக்கி
இவ்வுரை பொறாது என் உள்ளம் என் செய்தான் இதற்கு ஒன்று உண்டால்
மெய் விரித்து உரையும் என்ன விளம்புவார் விதிர்ப்பு உற்று அஞ்சி. 33

பெரியவர் அமுது செய்யும் பேறு இது பிழைக்க என்னோ
வருவது என்று உரையார் ஏனும் மாதவர் வினவ வாய்மை
தெரிவுற உரைக்க வேண்டும் சீலத்தால் சிந்தை நொந்து
பரிவொடு வணங்கி மைந்தர்க்கு உற்றது பகர்ந்தார் அன்றே. 34

நாவினுக்கரசர் கேளா நன்று நீர் புரிந்த வண்ணம்
யாவர் இத் தன்மை செய்தார் என்று முன் எழுந்து சென்றே
ஆவி தீர் சவத்தை நோக்கி அண்ணலார் அருளும் வண்ணம்
பாவிசைப் பதிகம் பாடிப் பணி விடம் பாற்று வித்தார். 35

தீ விடம் நீங்க உய்ந்த திரு மறையவர் தம் சேயும்
மேவிய உறக்கம் நீங்கி விரைந்து எழுவானைப் போன்று

சேவுகைத்தவர் ஆட் கொண்ட திருநாவுக்கரசர் செய்ய
பூவடி வணங்கக் கண்டு புனித நீறு அளித்தார் அன்றே. 36

பிரிவுறும் ஆவி பெற்ற பிள்ளையைக் காண்பார் தொண்டின்
நெறியினைப் போற்றி வாழ்ந்தார் நின்ற அப் பயந்தார் தாங்கள்
அறிவரும் பெருமை அன்பர் அமுது செய்து அருளுதற்குச்
சிறிது இடையூறு செய்தான் இவன் என்று சிந்தை நொந்தார். 37

ஆங்கவர் வாட்டம் தன்னை அறிந்து சொல்அரசர் கூட
ஓங்கிய மனையில் எய்தி அமுது செய்து அருள உற்ற
பாங்கினில் இருப்ப முந்நூல் பயில் மணி மார்பர் தாமும்
தாங்கிய மகிழ்ச்சி யோடும் தகுவன சமைத்துச் சார்வார். 38

புகழ்ந்த கோமயத்து நீரால் பூமியைப் பொலிய நீவித்
திகழ்ந்த வான் சுதையும் போக்கிச்சிறப்புடைத் தீபம் ஏற்றி
நிகழ்ந்த அக் கதலி நீண்ட குருத்தினை விரித்து நீரால்
மகிழ்ந்துடன் விளக்கி ஈர்வாய் வலம் பெற மரபின் வைத்தார்மூழு

(** மன்னுவித்தார் என்றும் பாடம்). 39

திருந்திய வாச நன்னீர் அளித்திட திருக்கை நீவும்
பெருந்தவர் மறையோர் தம்மைப் பிள்ளைகளுடனே நோக்கி
அரும் புதல்வர்களும் நீரும் அமுது செய்வீர் இங்கு என்ன
விரும்பிய உள்ளத்தோடு மேலவர் ஏவல் செய்வார். 40

மைந்தரும் மறையோர் தாமும் மருங்கு இருந்து அமுது செய்யச்
சிந்தை மிக்கு இல்ல மாதர் திரு அமுது எடுத்து நல்கக்
கொந்து அவிழ் கொன்றைவேணிக் கூத்தனார் அடியாரோடும்
அந் தமிழ் ஆளியார் அங்கு அமுது செய்தருளினாரே. 41

மாதவ மறையோர் செல்வமனையிடை அமுது செய்து
காதல் நண்பு அளித்துப் பன்னாள்லந்து உடன் இருந்த பின்றை
மேதகு நாவின் மன்னர்விளங்கிய பழன மூதூர்
நாதர் தம் பாதம் சேர்ந்து நற்றமிழ்ப் பதிகம் செய்வார். 42

அப்பூதி அடிகளார் தம் அடிமையைச் சிறப்பித்து ஆன்ற
மெய்ப் பூதி அணிந்தார் தம்மை விரும்பு சொல் மாலை வேய்ந்த
இப்பூதி பெற்ற நல்லோர் எல்லையில் அன்பால் என்றும்
செப்பு ஊதியம் கைக்கொண்டார் திருநாவுக்கரசர் பாதம். 43

இவ் வகை அரசின் நாமம் ஏத்தி எப் பொருளும் நாளும்
அவ் அருந்தவர் பொற்றாளே எனஉணர்ந்து அடைவார் செல்லும்
செவ்விய நெறியது ஆகத்திருத் தில்லை மன்றுள் ஆடும்
நவ்வியம் கண்ணாள் பங்கர்நற்கழல் நண்ணினாரே. 44

மான் மறிக் கையர் பொற்றாள் வாகீசர் அடைவால் பெற்ற
மேன்மை அப்பூதியாராம் வேதியர் பாதம் போற்றிப்
கான் மலர்க் கமல வாவிக்கழனி சூழ் சாத்த மங்கை
நான் மறை நீல நக்கர்திருத் தொழில் நவிலல் உற்றேன். 45

விளக்கமான கதை

திங்கள்ஊர் வளமிகுந்த சோழ நாட்டிலுள்ள ஒரு திருத்தலம். எழில்மிகு சோலைகள் பலவற்றைத் தன்னகத்தே கொண்ட இத்தலத்திலே வாழ்ந்து வந்த சிவத்தொண்டர் பலருள் அப்பூதி அடிகளார் என்பவரும் ஒருவர். இவர் அந்தணர் மரபிலே அவதரித்தவர். இறைவனின் திருவடிக் கமலங்களை இடையறாது நினைத்து உருகும் இவ்வன்பர் மேன்மையும் புகழும் மிக்கவர். இவர் மனைவியோடும், மகனோடும் இல்லறத்தில் இன்பமுற வாழ்ந்து வந்தார். இறைவன் எழுந்தருளியிருக்கும் தலங்கள் தோறும் சென்று இறைவனை வழிபடும் அரும்பெரும் தவத்தினர். அவர் தமது சிந்தையில் எந்நேரமும் இறைவனின் திருநாமத்தையே

கொண்டிருந்தார். களவு, பொய், காமம், கோபம் முதலிய குற்றங்களை எள்ளளவும் சிந்தையிலே கொள்ளாளவில்லை. கற்புக்கடம் பூண்ட இல்லாளுடன் இல்லறத்தை அறத்தோடு திறம்பட நடத்தி வந்தார். இத்தகைய அருந்தவத்தினரான அப்பூதி அடிகள் அப்பரடிகளின் திருத்தொண்டின் மகிமையையும், எம்பெருமானின் திருவருட்கருணையையும் கேள்வியுற்று அவர்பால் எல்லையில்லா பக்தியும் அன்பும் கொண்டிருந்தார். தாம் பெற்ற செல்வங்களுக்கு, மூத்த திருநாவுக்கரசு, இளைய திருநாவுக்கரசு என்றும் திருநாமம் சூட்டி மகிழ்ந்தார். அது மட்டுமல்ல, அவரால் கைங்கரியம் செய்யப்பட்ட தண்ணீர்ப் பந்தல்கள், மடங்கள், சாலைகள், குளங்கள் முதலானவற்றிற்கெல்லாம் திருநாவுக்கரசரின் பெயரையே சூட்டி மகிழ்ந்தார். அப்பர் சுவாமிகளை நேரில் பாராமலேயே அவர் தம் திருவடிகளை நினைத்து போற்றி வணங்கி அவரிடம் பேரன்புடையவராய் விளங்கினார். அப்பூதி அடிகளுக்கு ஒருமுறை அப்பரடிகளைச் சந்திக்கும் தவப்பேறு கிட்டியது. அப்பரடிகள் இறைவனைத் தரிசிக்க திங்கள்ஊர் வந்தார். அங்கு பெருந்தண்ணீர்ப் பந்தல் ஒன்றைப் பார்த்தார். கோடைக்காலத்தின் கொடுமை தெரியாதிருக்கும் வண்ணம் பந்தலைச் சற்றுப் பெரிதாகப் போட்டுக் கீழே மணலைப் பரப்பி குளிர்ந்த நீரை நிறையக் கொட்டி வைத்திருந்தனர். இதனால் அங்கு தண்ணீர் அருந்தி விட்டுத் தங்குவோர்க்குச் சற்று வெம்மையைத் தணித்துக் கொள்ளவும் மார்க்கமிருந்தது. அருளுடையார் திருவுள்ளத்தைப்போல் குளிர்ந்த தன்மையுடையதாய் அத்தண்ணீர்ப் பந்தல் அமைந்து விட்டதால் அந்நிழலில் எப்பொழுதும் ஜனங்கள் திரள்திரளாக வந்து தங்கிச் சென்ற வண்ணமாகவே இருப்பர். இப்பந்தலைப் பார்த்த அப்பர் அடிகள் இவற்றையெல்லாம் எண்ணி உளம் மகிழ்ந்தார். அத்தோடு இவர் பந்தலின் எல்லாப் பாகங்களிலும் அழகுபட திருநாவுக்கரசு என்று எழுதியிருப்பதையும் பார்த்தார்.

அதைப் பார்த்ததும் அடியார்க்கு வியப்புமேலிட்டது. அங்கு கூடியிருந்தவர்களைந் பார்த்து, இத்தண்ணீர்ப் பந்தலுக்கு இப்பெயரிட்டவர் யார் என்று கேட்டார். திருநாவுக்கரசர் இவ்வாறு வினவியதும் அங்கிருந்தவருள் ஒருவர், இப்பந்தலுக்கு இப்பெயரை இட்டவர் அப்பூதி அடிகள் என்பவர்தான். அவர்தான் இதை அமைத்து மக்களுக்கும் அடியார்களுக்கும் நற்பணியாற்றுகிறார். அதுமட்டுமல்ல அவரால் அமைக்கப்பட்டுள்ள சாலைகளுக்கும், குளங்களுக்கும்

இந்தப் பெயரையே சூட்டியுள்ளார் என்று பெருமிதத்துடன் கூறினார். திருநாவுக்கரசருக்கு இவற்றையெல்லாம் கேட்டு மீண்டும் அவர்களிடம் அப்பூதி அடிகள் யார்? அவர் எங்குள்ளார் ! என்று கேட்டார். அவர்கள் அப்பரடிகளை அழைத்துக்கொண்டு அப்பூதி அடிகளின் இல்லத்திற்கு புறப்பட்டனர். சிவநாம சிந்தையுடன், இல்லத்தில் அமர்ந்து இருந்த அப்பூதி அடிகள் சற்றுத் தொலைவில் வந்து கொண்டிருக்கும் அடியவர்களின் திருக்கூட்டத்தைக் கண்டார். சிவனடியார் எவரோ தமது இல்லத்திற்கு எழுந்தருளிகின்றார் என்பதறிந்து, அப்பூதி அடிகள் வாயிலுக்கு ஓடிவந்தார். இரு கரங்கூப்பி வணங்கினார். நாவுக்கரசரும் அவர் வணங்கும் முன் அவரை வணங்கினார். அடியார்களை வழிபடும் முறையை உணர்ந்திருந்த அப்பூதி அடிகளார் நாவுக்கரசரை உள்ளே அழைத்துச் சென்று ஆசனத்தில் அமரச் செய்தார். சுவாமி! தாங்கள் இந்த எளியோன் இல்லத்திற்கு எழுந்தருளியது எமது தவப்பயனே! அருள்வடிவமான் அண்ணலே! அடியார்க்கு யாம் ஏதாவது பணி செய்தல் வேண்டுமோ? என்று உளம் உருக வினவினார். திருச்சடையானைத் திருப்பழனத்திலே தரிசித்து விட்டு வருகிறேன். திங்கள் ஊர் முடியானை வணங்கும் பொருட்டு தங்கள் ஊர் வந்தேன். வரும் வழியே உங்களால் அமைக்கப்பட்டுள்ள தண்ணீர்ப் பந்தலைக் கண்டேன். அங்கு இளைப்பாறினேன். பின்னர், தங்களைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டேன். தாங்கள் அறத்தில் சிறந்தவர் அடியாரைப் போற்றும் திறத்தில் மேம்பட்டவர் சிறந்த பல தர்மச் செயல்களைச் செய்து வருபவர் என்றெல்லாம் கேள்விப்பட்டேன். உடனே தங்களைப் பார்த்துப் போகலாம் என்று வந்தேன். தங்கள் சித்தம் என் பாக்கியம் தாங்கள் அமைத்துள்ள தண்ணீர்ப் பந்தல்களுக்கும், சாலைகளுக்கும், குளங்களுக்கும் தங்கள் பெயரை இடாமல் மற்றொருவர் பெயரை வைத்திருப்பதன் உட்கருத்து யாது என்பதனை யாம் அறிந்து கொள்ளலாமா ? மற்றொருவர் பெயர் என்று அடியார் சொன்னதைக் கேட்டு மனங்கலங்கினார் அப்பூதி அடிகள். அப்பர் சுவாமிகளின் பெருமையை உணராமல் இந்த அடிகள் இப்படி ஒரு அபச்சார வார்த்தையை மொழிந்து விட்டாரே என்பதை எண்ணிச் சற்றுச் சினம் கொண்டார். அவர் கண்களிலே கோபமும், துக்கமும் கலந்து தோன்றின. வாய் நின்றும் வார்த்தைகள் சற்று கடுமையாகவே வெளிப்பட்டன.

அருமையான சைவத்திருக்கோலம் பூண்டுள்ள தாங்களே இப்படியொரு கேள்வியைக் கேட்கலாமா? யார் நீங்கள்? எங்கு இருக்கிறீர்கள்? யாது உம் தரம்? யாது உம் பூர்வாங்கம்? சொல்லுமிங்கே!. தேவரீர் சினம் கொள்ளக் கூடாது. தெரியாததால் தானே கேட்டேன்? நன்று நன்று! உம்மொழி நன்று! திருநாவுக்கரசரையா யார் என்று கேட்டீர்? சமணத்தின் நாசவலையிலே நெறி இழந்த மன்னனுக்கு அறிவொளி புகட்டியவர்! சைவத்தின் சன்மார்க்க நெறியை உலகோர்க்கு உணர்த்தியவர்! இறைவன் திருவடியின் திருத்தொண்டால் இம்மையிலும் வாழலாம் என்ற உண்மை நிலையை மெய்ப்பித்து அருளிய ஒப்பற்ற தவசீலர் திருநாவுக்கரசர்! அப்பெருமானின் திருப்பயெரைத்தான் யாம் எங்கும் சூட்டியுள்ளோம் என்பதை உம்மால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லையே! கொந்தளிக்கும் ஆழ்கடலிலே கல்லைக் கட்டிப் போட்டபோது, அதுவே தெப்பமாக மாற, கரையேறிய கருணை வடிவானவரின் பெருமையை அறியாதவர் இந்திருவுலகில் யாருமேயிருக்க நியாயமில்லையே! எம்பெருமானே! இப்படிக்கொரு ஐயப்பாட்டை இன்று கேட்க எம்புலன்கள் என்ன பாவம் செய்தனவோ? என் தேவருக்கு இப்படியொரு நிலை தங்களைப்போன்ற அடியார்களாலேயே ஏற்படலாமா? என்றெல்லாம் பலவாறு சொல்லி வருந்தினார் அப்பூதி அடிகளார். அடிகளார் தம் மீது கொண்டுள்ள வியக்கத்தக்க பக்தியையும், அன்பையும் கண்டு அப்பர் சுவாமிகள் அப்பூதியடிகளைப் பார்த்து, வேறு துறையாம் சமணத்திலிருந்து மீண்டு வருவதற்காக இறைவன் அருளிய சூலை நோய் ஆட்கொள்ள, சைவம் அடைந்து வாழ்வு பெற்ற சிறுமையோனாகிய நாவுக்கரசன் யானே! என்றார். அப்பர் சுவாமிகளின் இன்மொழி கேட்டு அப்பூதி அடிகள் மெய்மறந்தார். அவர் கையிரண்டும் தானாகவே சிரமேற் குவிந்தன. கண்கள் குளமாகி அருவியாகி ஆறாகி ஓடின. உரை குழறியது. மெய் சிலிர்த்தது. கண்ணற்றவன் கண் பெற்றதுபோல் பெருமகிழ்ச்சி கொண்ட அடிகள், அன்பின் பெருக்கால் நாவுக்கரசரின் மலர் அடிகளில் வீழ்ந்து இரு கைகளாலும் காலடிகளைப் பற்றிக் கொண்டார். அப்பர் அடிகளும் அப்பூதி அடிகளை வணங்கி, ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டார். இருவரும் ஆனந்தக் கடலில் மூழ்கினர். அப்பூதி அடிகளாரின் இல்லத்தில் கூடியிருந்த அன்பர்கள் நாவுக்கரசரைப் பணிந்தனர். அவரது அடக்கத்தையும் பெருமையையும் வானளாவப் புகழ்ந்தனர். கைலாச வாசனே நேரில் வந்ததுபோல் பெருமிதம் கொண்ட அப்பூதியடிகள், சற்று முன்னால் தாம் சினத்தோடு பேசியதை

மன்னிக்கும்படி அப்பரடிகளிடம் கேட்டார். அப்பூதியார், உள்ளமும் உடலும் பொங்கிப் பூரிக்க உள்ளே ஓடினார். மனைவி மக்களை அழைத்து வந்தார். எல்லோரும் சேர்ந்து நாவுக்கரசரின் மலரடியைப் பன்முறை வணங்கினர்.

பிறகு நாவுக்கரசரை வழிபாட்டிற்கு எழுந்தருளச் செய்தார். பாத கமலங்களைத் தூய நீரால் கழுவிப் புத்தம் புது நறுமலரைக் கொட்டிக் குவித்து அவ்வடிகளை வணங்கினார். அவரது பாதங்களைக் கழுவிய தூய நீரைத் தம் மீதும், தம் மனைவி மக்கள் மீதும் தெளித்துக் கொண்டார். தானும் பருகினார். நாவுக்கரசர் அவ்வடிகளின் அன்பிற்குக் கட்டுப்பட்டு உலகையே மறந்தார். பிறகு திருநீற்றை எடுத்து அப்பூதி அடிகளுக்கும், அவர் மனைவிக்கும், குழந்தைகளுக்கும் அளித்தார். அடிகளும், அவர்தம் குடும்பத்தினரும் நெற்றி முழுமையும், மேனியிலும் திருநீற்றைப் பூசிக் கொண்டார். அடிகள் நாவுக்கரசரிடம், ஐயனே! எமது இல்லத்தில் திருவமுது செய்து எமக்கு அருள் புரிய வேண்டும் என்று பணிவன்புடன் வேண்டி நின்றார். அங்ஙனமே ஆகட்டும் என்று அடியாரின் அன்புக் கட்டளைக்கு அடிபணிந்தார் அப்பர் பெருமான்! நாவுக்கரசர் சம்மதிக்கவே அகமகிழ்ந்துபோன அப்பூதி அடிகளும், அவர் மனைவியும், என்ன பேறு பெற்றோம் இங்கே அமுதுண்ண ஐயன் இசைந்தது. அம்பலத்தரசரின் திருவருட் செயலன்றோ இஃது என்று எண்ணி மகிழ்ந்தனர். அவரது மனைவி அறுசுவை அமுதிற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்யத் தொடங்கினாள். சற்று நேரத்தில் நால்வகையான அறுசுவை உண்டி தயாரானது. அப்பூதி அடிகளாரின் மனைவியார், பெரிய திருநாவுக்கரசரிடம் வாழை இலை அரிந்து வருமாறு பணித்தாள். அன்னையாரின் கட்டளையை கேட்டு மூத்த திருநாவுக்கரசு தனக்கு இப்படியொரு அரும்பணியை நிறைவேற்றும் பாக்கியம் கிடைத்ததே எனப்பூரித்துப் புளகாங்கிதம் அடைந்து இலை எடுத்துவரத் தோட்டத்திற்கு விரைந்தோடினான். பின்புறம் அமைந்திருந்த தோட்டத்திற்குச் சென்ற அக்குமாரன் பெரியதொரு வாழை மரத்திலிருந்து குருத்தை அரியத் தொடங்கினான். அப்பொழுது வாழை மரத்தின் மீது சுற்றிக் கொண்டிருந்த கொடிய பாம்பு ஒன்று அச்சிறுவனின் கையை வளைத்துக் கடித்தது பயங்கரமாக அலறினான். கையில் பாம்பு சுற்றியிருப்பதைப் பார்த்ததும் அவசர அவசரமாக உதறித் தள்ளினான். பாம்பு கடித்ததைப்பற்றி அப்பாலகன் வருந்தவில்லை. உயிர் போகும் முன் பெற்றோர்கள் இட்ட கட்டளையை நிறைவேற்ற வேண்டும் என்பதைப்

பற்றித்தான் கவலைப்பட்டான். தன்னைப் பாம்பு கடித்த விடயத்தை எவரிடமாவது கூறினால் நல்லதொரு காரியத்திற்குத் தடையேற்பட்டு விடும் என்று எண்ணி பேசாமல் தன் கடைமையைச் செய்யக் கருதினான். அதுவரை விஷம் தாங்குமா என்ன? பாலகனின் உடம்பில் ஏறிய விஷம் சிறுகச் சிறுகத் தன் வேலையைச் செய்யத் தொடங்கியது. இலையும் கையுமாக வீட்டிற்குள்ளே ஓடினான். பெற்றோரிடம் இலையைக் கொடுப்பதற்கும் உடலெங்கும் விஷம் பரவி பாலகன் சுருண்டு விழுந்து உயிரை விடுவதற்கும் சரியாக இருந்தது. பெற்றோர்கள் ஒருகணம் துணுக்குற்றார்கள். மகனுக்கு என்ன நேர்ந்தது என்பதைக்கூட உணர முடியாத நிலையில் சற்று நேரம் செயலற்று நின்றார்கள். நீலம் படிந்த மகனின் உடம்பைப் பார்த்ததும் பாம்பு கடித்து இறந்தான் என்பதை உணர்ந்தனர். பெற்றோர்கள் உள்ளம் பதைபதைத்துப் போயினர். அவர்கட்டு அலறி அழ வேண்டும் போல் இருந்தது. என்ன செய்ய முடியும்? துக்கத்தை அடக்கிக் கொண்டனர். மகனின் உயிரைவிடத் தொண்டரை வழிபட வேண்டியதுதான் தங்களது முக்கியமான கடமை என்று மனதில் கொண்டனர். வந்திருக்கும் தொண்டருக்குத் தெரியாதவாறு மூத்த திருநாவுக்கரசரின் உடலைப் பாயால் சுற்றி ஒரு சூலையில் ஒதுக்கமாக வைத்தனர்.

சோகத்தை அகத்திலே தேக்கி முகத்திலே சந்தோஷத்தை வரவழைத்துக் கொண்டனர். தடுமாற்றம் சற்றுமின்றி, முகம் மலர அப்பூதி அடிகள், அப்பர் அடிகளை அமுதுண்ண அழைத்தார். அவர் தம் மலரடிகளைத் தூய நீரால் சுத்தம் செய்து ஆசனத்தில் அமரச் செய்தார். ஆசனத்தில் அமர்ந்து அடிகளார் அனைவருக்கும் திருநீறு அளிக்கும்போது மூத்த திருநாவுக்கரசரைக் காணாது வியப்பு மேலிட, எங்கே உங்கள் மூத்த புதல்வன் என்று கேட்டார். அப்பூதி அடிகள் என்ன சொல்வது என்பது புரியாது தவித்தார். கண் கலங்கினார். செய்வதறியாது திகைத்தார். திருநாவுக்கரசர் திருவுள்ளத்தில் எம்பெருமானின் திருவருட் செயலால் இனந்தெரியாத தடுமாற்றம் ஏற்பட்டது. மூத்த மகனைப் பற்றிக் கேட்டதும் அடிகளார் முகத்தில் ஏற்பட்ட மாறுதலைக்கண்ட நாவுக்கரசர் ஏதோ விபரீதம் நடந்திருக்கிறது என்பதை மட்டும் குறிப்பால் உணர்ந்து கொண்டார். மீண்டும் மூத்த மகன் எங்கே? என்று கேட்டபதற்குள் அப்பூதி அடிகளார், என் மூத்த மகன் இப்பொழுது இங்கு உதவான் என்று விடையளித்தார். அதைக் கேட்ட அப்பர்

நீங்கள் என்னிடம் ஏதோ உண்மையை முடி மறைக்கப் பார்க்கிறீர்கள். உங்கள் பதில் எதனாலோ என் உள்ளத்தில் திருப்தியைக் கொடுக்கவில்லை என்றார். இவ்வாறு அப்பர் அடிகள் சொன்ன பிறகும் அப்பூதி அடிகளால் உண்மையை மறைக்க முடியவில்லை. நடந்த எல்லா விவரத்தையும் விளக்கமாகக் கூறினார். இம்மொழி கேட்டு மனம் வருந்திய அப்பரடிகள், என்ன காரியம் செய்தீர்கள் என்று அப்பூதி அடிகளை கடிந்து கொண்டே மூத்த திருநாவுக்கரசின பிணத்தைப் பார்க்க உள்ளே சென்றார். பார்த்தார் திடுக்கிட்டார் மனம் வெதும்பினார். உடனே இறந்த பாலகனை எடுத்துக் கொண்டு திருக்கோயிலுக்கு வருக என்று கூறியவாறு கோயிலுக்குப் புறப்பட்டார். அப்பூதி அடிகள் பாலகனைத் தூக்கிக் கொண்டு புறப்பட்டார். இச்செய்தி கேட்டு ஊர் மக்களும் திரண்டனர். திங்கள் ஊர் பெருமானை அப்பரடிகள் மெய் மறந்து உருகிப் பணிந்தார். ஒன்று கொல்லாம் என்னும் திருப்பதிகத்தை நாவுக்கரசர் பாடினார் மெய்யுருகினார். நாவுக்கரசரின் பக்தியிலே பரமனின் அருள் ஒளி பிறந்தது. மூத்த திருநாவுக்கரசு துயின்று எழுந்திருப்பவன் போல் எழுந்தான். அப்பரடிகளின் காலில் விழுந்து வணங்கினான். அப்பரடிகளின் மகிமையைக் கண்டு அனைவரும் வியந்து போற்றினார். அவரது பக்திக்கும், அருளுக்கும், அன்பிற்கும் தலைவணங்கி நின்றனர். ஆலயத்துள் கூடியிருந்து அன்பர் கூட்டம் அப்பர் பெருமானைக் கொண்டாடி போற்றியது. எல்லோரும் அப்பூதி அடிகளின் இல்லத்திற்கு வந்தனர். எல்லோரும் ஒருங்கே அமர்ந்து அப்பர் அடிகளோடு சேர்ந்து அமுதுண்டனர். அப்பூதி அடிகள், நாவுக்கரசருடன் அமுதுண்ணும் பேறு பெற்றோமே என மகிழ்ந்தார். திருநாவுக்கரசர் சில காலம் அப்பூதி அடிகளின் இல்லத்தில் தங்கி இருந்து பின்னர் திருப்பழனம் பொழுது அப்பூதி அடிகளின் திருத்தொண்டினையும் சிறப்பித்துப் பாடியுள்ளார். அப்பூதி அடிகள் நிலவுலகில் அடியார்களுக்குத் திருத்தொண்டு பல புரிந்தவாறு பல்லாண்டு வாழ்ந்து முடிவில் எம்பெருமானின் சேவடி நீழலை அடைந்தார்.

தொகுப்புரை :

- காப்பியங்கள் கதையினைப் பாடல் வடிவமாக கொண்ட இலக்கிய வகைமையாகும். தமிழில் காப்பியமானது வடமொழி காவிய பண்பை ஓரளவு பின்பற்றியே தோன்றியுள்ளது.

- கம்பராமாயணத்தின் இடம்பெற்றுள்ள காட்சிப்படலத்தின் வழி திரிசடையின் கனவு, அனுமனின் மகிழ்ச்சி, இராவணனுக்கும் சீதைக்கும் இடையே நடக்கும் உரையாடல், சீதை முன்மொழிந்த அறிவுரை உள்ளிட்ட இதிகாச செய்திகள் பாடல்களின் நயத்தோடு எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.
- பெரியபுராணத்தின் இடம்பெற்றுள்ள அப்பூதியடிகளின் அவர்களின் வரலாற்றுச் செய்திகள் அக்காலச் சைவ சமையத்தின் நிலைகளை எடுத்துக் கூறுகிறது. அதாவது, காப்பியங்களின் வழி பல சமயக் கோட்பாடுகள் விளக்கப்படுகின்றது. இதன் மூலம் சமய நல்லிணக்க இயல்புடையயோராக உருவாக முடியும்.
- அப்பூதியடிகள் அவர்களின் வரலாற்றின்வழி உண்மையான அன்பினை அடையாளங்கண்டு தெளிய முடிகிறது.

அருஞ்சொற்பொருள் விளக்கம் :

மஞ்சை - மயில்

அங்கணர் - கடவுள்

தையல் - பெண்

சீலம் - ஒழுக்கம்

புராணம் - வரலாறு

தன்மதிப்பீட்டு வினாக்கள்

சரியான விடையைத் தேர்ந்தெடுத்து எழுதுக.

1. திருநாவுக்கரசரை வணங்கிய நாயன்மார் யார்?
அ) அப்பர் ஆ) அப்பூதியடிகள் இ) இசைஞானியார் ஈ) சுந்தரர்
2. பெரியபுராணத்தில் உள்ள பாடல்களின் எண்ணிக்கை?
அ) 4236 ஆ) 4286 இ) 4289 ஈ) 4276
3. பெரியபுராணக் கதைத் தலைவனாகக் கருதப்படுபவன் யார்?

- அ) சுந்தரர் ஆ) அப்பர் இ) சம்பந்தர் ஈ) சேக்கிழார்
4. அனுமனைப் பற்றிச் சிறப்பாகப் பேசுகின்ற காண்டம் எது?

அ) பாலகாண்டம் ஆ) சுந்தர காண்டம் இ) யுத்தகாண்டம் ஈ) எதுவுமில்லை

5. கம்பராமாயணத்தில் உள்ள படலங்களின் எண்ணிக்கை?

அ) 118 ஆ) 178 இ) 189 ஈ) 168

விடைகள்

1.ஆ) அப்பூதியடிகள்

2. ஆ) 4286

3. அ) சுந்தரர்

4. இ) காவியக்காலம்

5. அ) 118

குறுவினாக்கள்

1. காட்சிப் படலத்தில் இடம்பெறுகின்ற கதைமாந்தர்களை அறிமுகம் செய்க.
2. அப்பூதியடிகள் நாயனாரின் பண்புநலன்களை ஆராய்க.
3. பெரியபுராணத்தின் காப்பிய மாண்புகளைக் குறிப்பிடுக.

நெடுவினாக்கள்

1. காட்சிப் படலத்தில் இடம்பெறுகின்ற நிகழ்வுகளைக் கட்டுரைக்க.
2. அப்பூதியடிகள் நாயனார் புராணத்தில் இடம்பெறுகின்ற செய்திகளை விவரிக்க.

பாடம் தொடர்பான புத்தகங்கள்

1. கம்பராமாயணம் மூலமும் உரையும், அ.ச. ஞானசம்பந்தன், நியூ செஞ்சரி வெளியீடு, எட்டுத் தொகுதிகள்
2. பெரியபுராணம் மூலமும் உரையும், அ.ப. பாலையன், நான்காம் பதிப்பாண்டு 2019, கௌரா பதிப்பகம்

பாடம் தொடர்பான இணைய இணைப்புகள் :

- Tamil Heritage Foundation – [www. Tamilheritage.org](http://www.Tamilheritage.org)
- Project Madurai – www. Project Madurai.org
- Tamil Universal Digital Library – www.ulib.prg<[http: www.ulib.prg](http://www.ulib.prg)>
- Tamil E – Books Dwonloads – tamilebooksdownloads.blogspot.com
- ChennaiLibrary – www.chennaiLibrary.com<[http: www.chennaiLibrary.com](http://www.chennaiLibrary.com)

அலகு - 5

இயலில் இடம்பெறுபவை :

1. இராவண காவியம் தமிழகக் காண்டம் - தாய்மொழிப்படலம்
2. கருணைக்கடல் இராமானுஜர் காவியம் - காஞ்சிக் கற்பகம்

நோக்கங்கள் :

- காப்பியங்களின் வகைப்பாட்டினையும் அவை குறித்தான பொதுப்பண்புகளையும் அறிந்து கொள்வர்.
- இராவண காவியம் மற்றும் இராமானுஜர் காவியத்தின் வழியாகக் காப்பியக் கட்டமைப்பு, பாடுபொருள், யாப்பு, அணிநலம் இவற்றை உணர்த்துதல்.
- இராவண காவியம், இராமானுஜர் காவியம் உருவாக்க வரலாற்றினையும் தமிழ்க்காப்பியங்களில் இராவண காவியம் பெறுகின்ற இடத்தினையும் அறிமுகப்படுத்துதல்.
- இராவண காவியம் மற்றும் இராமானுஜர் காவியத்தின் யாப்பு, அணிநலம் உள்ளிட்டவற்றை எடுத்துரைத்தல்.
- இராவண காவியத்தின்வழி தமிழ் மற்றும் தமிழர் மாண்பினை விளக்குதல்.

இராவண காவியம் தமிழகக் காண்டம் - தாய்மொழிப்படலம்

இராவணக் காவியம் பற்றிய அறிமுகக் குறிப்பு

இராமாயணத்தின் எதிர்மறை கதாப்பாத்திரமாகக் கருதப்படுகின்ற இராவணனைக் கதைத் தவைனாகக் கொண்டு உருவானதே இராவணக் காவியமாகும். இருபதாம் நூற்றாண்டில் உருவான இந்நூல் 5 காண்டங்களை உடையது.

ஐந்து காண்டங்களின் பெயர்களான: தமிழகக் காண்டம், இலங்கைக் காண்டம், விந்தக் காண்டம், பழிபுரிகாண்டம், போர்க் காண்டம். 2828 பாடல்கள்

உள்ளன. 56 படலங்கள் காணப்படுகின்றன. 1946 ஆம் ஆண்டு வெளிவந்த இந்நூல், திராவிட இயக்கத்தின் மீதிருந்த ஈடுபாட்டினால் எழுதப்பட்டது. இராவணகாவியத்தின் நோக்கம் இராமனை வீழ்த்துவது அல்ல. தமிழரையும் தமிழ் மொழியினையும் உயர்த்தவேண்டும் என்பதாகும்.

புலவர் குழந்தை ஈரோடு நகரத்திற்கு அருகில் “ஓலவலக” என்ற சிற்றூரைச் சார்ந்தவர். 1906 ஆம் ஆண்டு சூலை 1ஆம் தேதி பிறந்தவர். பவானி உயர்நிலைப் பள்ளியில் தலைமை ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்தவர். 1938, 1948, 1965 ஆகிய ஆண்டுகளில் நுழைய முயன்ற இந்தி ஆதிக்கத்திற்கு எதிராகக் களம் இறங்கியவர் புலவர் குழந்தை. வேளாண் இதழைத் தொடர்ந்து நடத்தினார். இராவண காவியம் என்ற நூலை 1948 ஆம் ஆண்டு வெளியிட்டார். தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரஉரை, தொல்காப்பியத் தமிழர், திருக்குறளும் பரிமேலழகரும், புவாமுல்லை, கொங்குநாடு, தமிழக வரலாறு, அருந்தமிழ் அமிழ்து, தமிழ் எழுத்துச் சீர்திருத்தம் உள்ளிட்ட நூல்களை எழுதியுள்ளார். 1972 ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் திங்கள் 22 ஆம் நாள் புலவர் குழந்தை மறைந்தார். தமிழகக் காண்டத்தின் ஆறாவது படலமாக வருவது தாய்மொழிப் படலம்.

பாடல்கள்

1. ஊக்கமு முணர்வு முளமுதன் மக்க
 ளுயிர்மெயி னிருந்துதம் மவரை
 நீக்கவு மொருவர்க் கொருவர்தங் கருத்தை
 நினைத்தவா றெதிருரை யாடி
 மாக்களி லிருந்து மக்களா யுயர்ந்து
 வாழவும் வகைபட முதலில்
 ஆக்கிய மொழிநந் தமிழ்மொழி யென்றா
 லாரிதன் பெருமையை யறைவார்.
2. பரிதியி லிருந்து சிதறிய வுலகப்
 பகுதியில் முதலினிற் குளிர்ந்து
 பெரிதுயிர் வகைகள் முதன்முதல் தோன்றப்
 பெற்றது பழந்தமி ழகமே
 வருதமி ழகத்து மக்களே யுலக
 மக்களுக் கொருமுதல் மக்கள்
 தருமுதல் மக்கள் பேசிய மொழிசெந்

தமிழெனில் இதற்கிணை யெதுவோ.

3. இனியசெந் தேனு மினியவான் பாலு
மினியதீஞ் சுவைநிறைந் தியலும்
கனியதன் சாறுங் கரும்பினின் சாறுங்
கனிவரு முதலவின் பருப்பும்
இனியவின் சுவையொன் றேயுளங் கேட்டற்
கினிமைநம் பாலிலை யென்று
கனியவுள் ளருகிக் கவன்றிட விரங்கிக்
கைசெயுங் கனிதமிழ் மொழியே.
4. உரப்பியுங் கனைத்து முடிமுத லடிநாக்
குழறியுங் குழறியு முயிர்ப்பை
நிரப்பியுங் கழுத்தி னெஞ்சினி லிதழை
நெகிழ்த்துமுள் ளுயிர்ப்பது வெளியில்
வரத்துணை யின்றித் திணறியு மெழுத்தை
யொலித்திடும் வருத்தம தின்றிப்
பொருத்திய வாயைத் திறக்கவா றைந்தும்
புறப்படு மெளியசெந் தமிழே.
5. எழுத்தொலி வேறா வொவ்வொரு சொல்லி
னிடத்துமவ் வொலிகள்வெவ் வேறா
அழுத்தவோர் பொருளா நெகிழ்க்கவோர் பொருளா
வவற்றிடை நலியவோர் பொருளா
எழுத்தொரு பயனு மின்றியாங் கடுக்கா
வினையன வேற்றுமை பலவா
வழுப்பட லின்றி யெலாமொரு வகையா
வமைந்தது வண்டமிழ் மொழியே.
6. அம்முதல் னௌவீ றாகிய வெழுத்தை
யறிந்தவ ரெளிதினிற் றாமே
தம்முறு துணையாத் தடைசிறி தின்றித்
தமிழறி வுடையவ ராவர்
அம்முறை மேலு முயன்றிடிற் புலமை
யடைகுவ ரையமின் றிதைப்போற்
செம்மொழி வேறொன் றுளதெனப் புகல்வோர்
தெரிதர வுரைக்கமுன் வருவீர்.
7. சொற்றொறும் பொருளின் சிறப்புமப் பொருளிற்

சொற்பொருந் துறவமை சிறப்பும்
 சொற்றொட ரமைவின் சிறப்புமத் தொடரிற்
 சொற்பொரு ளமைதியின் சிறப்பும்
 கற்றொறு முள்ளங் களிக்கவத் தொடரிற்
 கருத்தமைத் திருக்குநற் சிறப்பும்
 பெற்றுள தமிழ்த்தாய்க் கினியொரு சிறப்புப்
 பேசுவ தெனதவாப் பெருக்கே.

8. ஒருமொழி யேனு மினையநாள் காறு
 முலகெலாந் தேடியு மடையா
 இருவகைக் கைகோ ளன்பினைந் திணையோ
 டெழுதிணை யகம்புற மென்னும்
 பொருளினை யுடைய பழந்தமிழ்த் தாயைப்
 பொருளிலா ளெனப்புகல் பொய்யர்
 மருளினை யுண்மைப் பொருளென மதிப்போர்
 மதியினுக் குவமையம் மதியே.
9. பேசுநற் குணமு மெழுதெழில் வனப்பும்
 பெரியர்சொற் கடந்திதா வொழுக்கும்
 வீசொளி மணிப்பூண் பெருக்குமே வரிய
 முதுமையோ டிளமையும் வேறோர்
 ஆசிலாத் தனித்த நடையுமா கியவிவ்
 வறுவகைச் சிறப்பொடு பொலிந்து
 மாசிலா மணியா யொளிர் தமிழ்த் தாயை
 வடகுட மாதரொப் பாரோ?
10. ஏயதங் கருத்தை யுரைத்திடும் பாட்டு
 முரையுமா கியமுத லியலும்
 மேயவப் பாட்டைப் பண்ணொடு திறனு
 மேவுற விசைத்திடு மிசையும்
 வாயவவ் விரண்டோ டுளப்படு கருத்தை
 மனக்கொள நடிக்குநா டகமும்
 ஆயமு வறுப்பி தனையுறுப் பறையென்
 றறைகுவ ரறிவிலா வெறியர்.
11. ஒருவகை யொலிப்பு மிருவகை வழக்கு
 முரியமுப் பெயருநாற் பாவும்
 இருதகை வருமைந் தியலுமா றுறுப்பு
 மெழுவகைத் திணையுமெண் வனப்பும்

மருவிய வொன்பான் சுவையும்பத் தழகும்
வகைபட வமைதமிழ் மொழியைத்
திருகிய மனத்தார் சிறப்பிலை யென்று
செப்பினொப் பவர்பொறுப் பவரே.

12. பகுத்தறி வுடைய மக்களை யாண்பெண்
பாலெனு முயர்திணை யாவும்
பகுத்தறி விலவோ டனைத்தையு மொன்று
பலவெனு ம.நிணை யாவும்
பகுத்தறி தரவீற் றெழுத்தினா லவற்றைப்
பாங்குட னுணர்த்திடுந் தமிழ்க்குப்
பகுத்தறி வில்லா தாக்கிய வுலகப்
பான்மொழி யிணையெனப் படுமோ?
13. ஈங்கொரு புதுமை யில்பொரு ளுவமை
யெனத்தகு சிறுமுகை மணம்போற்
பாங்கொடு மக்கள் பற்பல பெற்றும்
பழமையென் றளவிடு மகவுந்
தாங்கிய தாவிற் கன்னியா யிளமை
ததும்பிடுந் தண்டமிழ்த் தாயை
நீங்கிய விளமைச் சிறியவ ருலக
நெறியிலா ரொத்துளே மெனலே.
14. வண்புகழ் மூவ ரொடுதமிழ்க் குயிரை
வழங்கிய தலைவனுங் காத்த
தண்பொழில் வேலித் தமிழக முழுதுந்
தழைத்தினி திருந்தசெந் தமிழர்
கண்பொலி பாவை யுயிரினும் பெரிதாக்
கருதியே கவினுற வளர்த்த
மண்புகழ் தமிழ்த்தாய்ச் சிறப்பினை முழுதும்
வகுத்துரைத் திடவலன் கொல்லோ.
15. உருவமு மியல்போ டெளிமையும் வளமு
மொருங்கமைந் தெழுதரு மெழுத்தும்
அருமையி னெழுத்தா னியன்றசெஞ் சொல்லு
மாகிய வுறுப்பினை யுடைய
பொருளெனும் பெண்ணை யருமையி னீன்று
பொருந்திசை யோடுகூத் தென்னுந்
திருமணிக் கலனோ டுடையணிந் துள்ளந்

திகழ்ந்தன ளருந்தமி ழன்னை.

16. இன்னணம் வேண்டுஞ் சிறப்பெலாம் பொருந்தி
யிருந்தமி ழகத்திடை யொளிரும்
பொன்னெனப் பொலிந்து பூவென மலர்ந்து
புலவர்செந் நாவிடை வளர்ந்த
தன்னிக ரில்லாத் தனித்தமிழ் மொழியைத்
தாய்மொழி யாகவே யுடைய
மன்னிய பெரும்பேர் மருவிய தமிழ்
மக்களே மக்களுள் மக்கள்.

அறுசீர் விருத்தம்

17. வில்லே ருழும்போர் வீரர்களும் வெவ்வேறா வினைவலரும்
நெல்லே ருழும்வே ளாளர்களும் நிலங்காப்புடைய மன்னர்களும்
மல்லே ருழும்பொன் வாணிகரும் மனையே ருழுமா தருமவறிந்
கல்லா தவரே யில்லாராய்க் கற்றே யறிவைப் பெற்றாரே.

வேறு வண்ணம்

18. ஏடுகை யில்லா ரில்லை யியலிசை கல்லா ரில்லை
பாடுகை யில்லா யில்லை பள்ளியோ செல்லா ரில்லை
ஆடுகை யில்லா ரில்லை யதன்பயன் கொள்ளா ரில்லை
நாடுகை யில்லா ரில்லை நற்றமிழ் வளர்ச்சி யம்மா.
19. தமிழென திருகட் பார்வை தமிழென துருவப் போர்வை
தமிழென துயிரின் காப்புத் தமிழென துளவே மாப்புத்
தமிழென துடைமைப் பெட்டி தமிழென துயாவுப் பட்டி
தமிழென துரிமை யென்னத் தனித்தனி வளர்ப்பர் மாதோ.
20. நாடெலாம் புலவர் கூட்டம் நகரெலாம் பள்ளி யீட்டம்
வீடெலாந் தமிழ்த்தாய்க் கோட்டம் விழுவெலாந்
-தமிழ்க்கொண்டாட்டம்
பாடெலாந் தமிழின் றேட்டம் பணையெலாந் தமிழ்க்கூத் -
-தாட்டம்
மாடெலாந் தமிழ்ச்சொல் லாட்டம் வண்டமி ழகத்து மாதோ.

(இருவரிடைப்) பேச்சு.

21. உண்டியை யுண்ணார் பொன்பட் டுடையினை யெண்ணார்
-கன்னற்

கண்டினைப் பேணார் செம்பொற் கலன்களைப் பூணார்

-வண்ணச்

செண்டினைச் சூடார் சாந்தத் திரளினை நாடார் யாழின்
தண்டினைத் தீண்டார் யாருந் தமிழ்மொழி பயிலாக் காலே.

22. பாடுபவ ருக்குமுரை பண்ணுபவ ருக்கும்
ஏடதுவி ரித்துரை யிசைப்பவர் தமக்கும்
நாடுநக ரோடவர் நயப்பவை கொடுத்தும்
தேடிவரு வித்துமுயர் செந்தமிழ் வளர்த்தார்.
23. சொற்கவை யடுத்தொளிர் தொடைச்சுவை நிறைந்த
நற்கவை யுடைப்பொரு ணலச்சுவை செறிந்த
பற்கவை படச்செயுள்செய் பாவலர்கொ ளப்பொன்
னிற்கவை கொடுத்துய ரியற்றமிழ் வளர்த்தார்.
24. மண்ணுமுழ வோடுகுழல் நண்ணுமிசை யாழின்
எண்ணொடு கலந்திலகு மேழிசை பொருந்தப்
பண்ணொடு திறந்தெரிபு பாடுமவர் கொள்ள
எண்ணிய கொடுத்துய ரிசைத்தமிழ் வளர்த்தார்.
25. உண்ணிகழ் கருத்தவ ருறுப்பினிடை தோன்ற
எண்வகைய தாயவிற லேயவுய ரின்பம்
நண்ணிட நடிக்குமவர் நாடுவ கொடுத்துக்
கண்ணியம தாகநடி கத்தமிழ் வளர்த்தார்.
26. நன்னய மமைந்தவிர் நரம்பினொடு பாடும்
சொன்னய மமைந்தகுழ லோடனிய தோலின்
பன்னய மமைந்திலகு பல்லிய மிசைப்போர்
முன்னிய கொடுத்துயரு முத்தமிழ் வளர்த்தார்.
27. வாய்மொழி பொதிந்திடுசொன் மாலைபல வேய்ந்து
தாய்மொழி வளர்த்திடு தமிழ்ப்புலவர் தம்மை
ஆய்மொழி புனைந்தில கரியணை யிருத்திப்
போய்மொழி பெறாதிலகு பொன்முடி புனைவார்.
28. தேங்குபுகழ் தாங்கிய செழும்புலவர் கொள்ள
ஓங்குமுகில் தோய்முக டுயர்ந்தமலை யேறி

ஆங்கவர்கள் கண்டநில மானவை யனைத்தும்
பாங்கொடு கொடுத்துயர் பசுந்தமிழ் வளர்த்தார்.

29. என்றுமுயர் செந்தமி ழியற்புலவர் கொள்ளக்
கன்றினொடு தூங்கிவரு கைப்பிடி புணர்ந்த
வென்றுகொடு வந்தவெறி வேழமது தந்து
நன்றியொடு தொன்றுவரு நற்றமிழ் வளர்த்தார்.
30. மாணிழை புனைந்துமண வாமல ரணிந்தும்
பாணரொடு கூடவரு பாடினியர் கொள்ளச்
சேணமரு வங்குதிரை தேரொடு கொடுத்துங்
காணிய படிக்கவர் கலைத்தமிழ் வளர்த்தார்.
31. தாய்க்கொலை புரிந்தவர் தமிழ்க்கொலை புரிந்தா
ராய்க்கொலை புரிந்தவட வாரியரின் மானச்
சேய்க்குண மிலாதவிழி தீயரை யொறுத்தே
தாய்க்குநிக ராகிய தமிழ்மொழி வளர்த்தார்.
32. பல்வளப் புடையதென் பாலி நாட்டிடைக்
கல்வளப் ப.ஃறுளி யாற்றின் கண்ணமர்
நல்வளப் புடையதொன் னகர மேவிய
சொல்வளப் படுதமிழ் சுவைத்த பாண்டியன்.
33. புலக்கணி னுணர்தமிழ்ப் புலவ ராக்கிய
இலக்கிய விலக்கண வெண்ணில் நூல்களை
நலக்குறு புலவர்தங் குழுவி னாப்பணோர்
அலக்குறு பொருணல மாய வெண்ணினான்.
34. எண்ணிய படியுள வெழுச்சி மீதுற
அண்ணிய பொதுமைநோக் கறிஞர் தங்களை
நண்ணியே யமர்வுற நகரிற் கூட்டியே
கண்ணிய மொடுதமிழ்க் கழகங் கண்டனன்.
35. கண்டவக் கழகமுன் கருத்தை யேற்றியே
வண்டமிழ் நூல்களை வரைய றுத்திடத்
தண்டமி ழகத்திடைத் தமிழின் வாழ்வுறும்
ஓண்டமிழ்ப் புலவரை யொருங்கு கூட்டினன்.
36. கூட்டிய புலவரைக் குமரி நாட்டிடை

நாட்டிய தமிழ்க்கொடி நுடங்கு நாளவைக்
கோட்டியி லவரவர் கொணர்ந்த பாக்களை
ஏட்டிடை யிருந்தரங் கேற்றி னானரோ.

37. அண்ணிய புலவர்பே ரவையிற் றங்கள்பாக்
கண்ணிய வுட்பொருட் கருத்தைப் பேரவை
உண்ணியே யுடன்பட வுரைத்துத் தம்முளத்
தெண்ணிய படியரங் கேற்றி னானரோ
38. அவ்வரங் கேறிய வரிய நூல்களை
ஒவ்வொரு தமிழரு மோதி யின்புற
அவ்விடை யேடெழுத் தாணி யோடமை
செவ்விய இலச்சினை செறித்திட் டானரோ.
39. அவ்வகை யொவ்வொரி யாண்டி னோர்முறை
செவ்விய நூலரங் கேற்றிச் சீருற
ஒவ்விய படியெலா முழைத்துத் தீஞ்சுவை
வவ்விய முத்தமிழ் வளர்த்து வந்தனன்.
40. ஈங்கிது வாகவாண் டிருந்து செந்தமிழ்ப்
பாங்குட னாய்தமிழ்ப் பாவல் லோர்களால்
ஓங்கிய முத்தமி மோதி யத்தமிழ்
ஆங்குயர் வழிகளு மாய்ந்து வந்தனன்.
41. தகையுற வத்தமிழ்ச் சங்கந் தங்கினோர்
வகையுறப் புலவர்கள் வகுத்த பாக்களைத்
தொகையுறச் செய்துநூல் தொகுத்து மோதியும்
திகமுற வாய்ந்தநேர் செய்து வந்தனர்.
42. முத்தமி ழாய்தர முறையி னாக்கிய
அத்தமிழ்ச் சங்கமவ் வண்ணல் பின்னரும்
வைத்ததம் முன்னவர் வழியைப் பின்றொடர்ந்
தொத்தினி தோம்பிட வோங்கி வந்ததே.
43. அந்நிலை யிருந்தநம் அருமைத் தாயயல்
மன்னவ ராட்சியால் வடவர்ச் சேர்ந்தவன்
தன்னைநேர் தமிழரால் தமிழ ரல்லரால்
இந்நிலை யடைந்தனள் இன்னு மென்கொலோ

கருத்துரைகள் :

தாய்மொழிப் படலம் சொல்லும் செய்திகள் :

எழுச்சியும், அறிவும் உடைய முதன்மக்கள் உயிரிகளினின்றும் தம் இனத்தவராகிய மக்கள் இனத்தை நீக்கி ஒருவர்க்கொருவர் தத்தம் உள்ளத்தில் எழும் கருத்துகளை நினைத்த வண்ணம் எதிர் எதிரே உரையாடிப் பகுத்தறிவற்ற உயிரிகளிடமிருந்து உயர்ந்து (மாக்கள் நிலைமாறி உயர்வடைந்து) வாழும் வகை உண்டாக முதன் முதலில் ஆக்கிக்கொண்ட மொழி நமது தமிழ் மொழி என்று கூறும்போது இதன் பெருமையைச் சிறப்பித்துக் கூறுவார் யார்?

சூரியனிடமிருந்து வெடித்துச் சிதறிய ஒரு துண்டுப் பகுதியாகிய உலகத்தில் வெப்பம் குறைந்து, நிலப்பரப்புக் குளிர்ந்து பெரிது ஆகிய உயிர்வகைகள் முதன் முதலாகத் தோன்றப் பெற்ற சிறப்புடையது தம் பழந்தமிழ்ப் பகுதி அந்தப் பழந்தமிழக மக்களே மக்களிடையே தோன்றிய முதன் மக்கள் அத்த மக்கள் பெரிய தமிழ்மொழியே உலகின் முதன் மொழியாகும்.

இனிமை நிறை செந்தேன், இனிய பசுப்பால், இனிய தீஞ்சுவை நிறைந்த தன்மையுள்ள கனிச்சாறு, கருப்பஞ்சாறு, கனி முதலான வற்றோடு இனிய பருப்பு, முதலியவை நம்மிடம் இனிமை இல்லையே என்று வருத்திய நிலையில், அவற்றின் மீது இரக்கம் கொண்டு அவற்றிற்கு இனிமையைத் தந்து உதவிய சிறப்புத் தமிழ்க்கு உண்டு.

உரப்பியும், கனைத்தும், தலைமுதல் அடி நாக்குவரை குழறி ஒலித்தும், மூச்சை நிரப்பியும், கழுத்து, நெஞ்சு, உதடு முதலிய உடல் உறுப்புகளை நெகிழ்த்தும், உள் மூச்சு வெளியில் வரத் துணையின்றித் திணறியும், (வடமொழி போன்ற பலமொழிகளின் எழுத்துக்களை ஒலிப்பதற்குத் தொல்லைப்பட வேண்டிய நிலை இல்லாமல் மூடிய வாயைத் திறந்த அளவில் பன்னிரு உயிர்(12) எழுத்துகளும் பதினெட்டுமெய்களும் (18) ஆகிய முப்பது (30) எழுத்துகளும் எளிமையாக வெளிவரும் இயல்பினை உடையது செந்தமிழ்மொழியேயாகும்

எழுத்துகள் தனியே உள்ளபோது ஒருவகை ஒலிப்பும், ஒவ்வொரு சொல்விடத்து அவ்வெழுத்துகள் வேறான ஒலிப்பும், இடம்பெறும் எழுத்தை அழுத்தி

ஒலித்தால் ஒரு பொருளும் நெகிழ்த்து ஒலித்தால் வேறுபொருளும் நடுநிலையாக ஒலித்தால் ஒருபொருளும் தந்து எழுத்து ஒரு பயனும் இல்லாமல், அச்சொல்லிடத்தே வெறும் அடுக்கு வரிசையாக மட்டும் அமைந்து இவ்வாறான பல வேறுபாடுகள் கொண்டு ஒலிப்பதான குற்றம் குறைபாடுகள் இல்லாமல் ஒரே வகையில் ஒலிப்புக் கொண்டு விளங்குவது நம் வண்டமிழ் மொழி ஒன்றேயாகும்.

அகரமுதல் (அ) எனக் கூறுபவர் அதனைத் தெரிவிக்க முன்வருவீர்களாக!

அகரமுதல் (அ) எனக் கூறுபவர் அதனைத் தெரிவிக்க முன்வருவீர்களாக!

சொற்கள் தோறும் பொருள் சிறப்பும், பொருள் அமைந்த சொற்களின் சிறப்பும், சொற்றொடர்களில் அமைந்த சிறப்பும், அத்தகைய சொற்றொடர்களில் சொற்களும் பொருளும் அமைந்த சிறப்பும், கற்குந்தோறும், மனம் மகிழ்வுறும்படியாக அந்தச் சொற்றொடர்களில் கருத்துகள் அமைந்திருக்கும் சிறப்புமாக இத்துணைச் சிறப்புகளும் பெற்றிருக்கும் தமிழ்த் தாய்க்கு இனியும் ஒரு சிறப்புக் கூறுவது எனது பேராசையேயாகும்.

இதுநாள்வரை, உலகின் வேறு எந்த மொழியிலும் தேடினாலும் கிடைக்க முடியாத களவு, கற்பு எனும் இருவகை அகத்திணைக் கோட்பாடுகள் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை ஆகிய அன்பு வழிப்பட்ட ஐந்திணைகளொடு பெருந்திணை, கைக்கிளை என அகத்திணைகள் ஏழு வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை, காஞ்சி வாகை, பாடாண் எனப் புறத்திணைகள் ஏழு ஆகிய அகம் புறமெனும் பொருள் இலக்கணத்தைச் சிறப்பாகக் கொண்டுள்ள தொல்பழந் தமிழன்னையைப் பொருள் சிறப்பு இல்லாதவள் எனக் கூறுபவர்கள் மயக்கவுணர்வை மெய்யான பொருள் என்று கருதுபவர் ஆவார். நிலவுக்கு உவமை அந்த நிலவே ஆகும் (அதுபோலத் தமிழுக்குநிகர் தமிழேயாகும்)

பேச்சுமொழியாகும் நற்பண்பு: எழுத்துமொழியாகக் கூடி உயர் அழகு, பெரியோர் சொல் கடத்திடாத ஒழுங்கு முறைமை ஒளிவீசும் இலக்கியப் பரப்பு,

அரிய தொன்மையொடு கூடிய இளமை (கன்னிமை)த் தன்மை வேற்றுமொழிக் குற்றங்கள் இடைகலவாத தனிமொழி வழக்குடைமை ஆகிய இந்த ஆறு வகைச் சிறப்பொடுலிவுற்று, மாசிலா மாமணியாக ஒளிர்கின்ற தமிழ்த்தாயை பொலிவுற்று, தமிழ்த்தாயை வடக்கு மங்கை மேலை நாட்டு நங்கை இவர்களோடு ஒப்பிடலாமா?

உள்ள கருத்தை எடுத்துரைக்கத்தக்க பாட்டும் உரையும் ஆகி முதலாவதாக வைத்துச் சொல்லக்கூடிய 'இயல்தமிழ்' என்னும் பிரிவு, பொருத்தமான பாக்களைப் பண், திறன் எனும் வகையொடு பொருந்த இசைத்திடும் 'இசைத்தமிழ்' என்னும் பிரிவு, வாய்த்த இந்த இருவகையொடு உள்ளத்தில் தோன்றும் கருத்துகளைப் பிறர் மனம் கொள்ளுமாறு நடித்துக் காட்டும் 'நாடகத் தமிழ்' என்னும் பிரிவு ஆகிய மூன்று பகுப்புகள் கொண்ட தமிழை உறுப்பு அற்ற மொழி என்று அறிவற்ற வெறியர்களே உரைப்பார்கள்.

ஒரே வகையிலான எழுத்து ஒலிப்புமுறை: இயல்பு வழக்கு உலக வழக்கு எனப்படும் இருவகை வழக்குகள்: இயல், இசை, நாடகம் என உரியமுப் பெயர்கள் வெண்பா, ஆசிரியப்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா எனப்படும் நால்வகைப் பா' மிகத் தகுதி வாய்ந்த எழுத்து, சொல். பொருள், யாப்பு, அணி எனப்படும் இயல்பான அய்ந்து இலக்கண வகை: எழுத்து, அசை, சீர், தளை, அடி, தொடை எனப்படும் ஆறு யாப்பு உறுப்புகள்: அகத்திலும் புறத்திலும் வகையாக அமைந்த ஏழு வகைப்பட்ட திணைகள் அம்மை, அழகு, தொன்மை, தோல், விருந்து, இயைபு புலன், இழைபு எனப்படும் எண்வகை வனப்பு: நகை, அழகை, இழிவு, வியப்பு, அச்சம், வீரம், வெகுளி, உவகை, நடுநிலை ஆகிய ஒன் பான் சுவை சுருங்கச் சொல்லல், விளங்க வைத்தல் முதலான பத்து அழகு இத்தனையும் வகையாக அமைந்த தமிழ்மொழியைக் கோணல் புத்திக்காரர்கள் என்று பேசுவதை ஒப்புபவர் அத்தகைய கோணல் புத்திக்காரர்களோடு ஒப்பு ஆவார்கள்.

பகுத்தறிவுள்ள மக்களை ஆண், பெண் என இருபாலாகவும். உயர்திணை என்றும், வகுத்துப் பகுத்தறிவில்லாத உயிர் உள்ள -உயிர் இல்லாத அனைத்தையும் ஒன்றன்பால் - பலவிற்பால் என இருபாலாகவும் அ.றிணையாகவும் அமைக்கப்பட்டு இவற்றைப் பகுத்தறிய திணை, பாலுக்குரிய சொற்களின் இறுதியிலுள்ள விருதிகளாகவுள்ள எழுத்துகளால் பக்குவமாக

உணர்த்தக்கூடிய தமிழ்மொழிக்குப் பருத்தறிவுக்குப் பொருந்தாத பிரிவுகளை உடைய வேறு எந்த மொழியும் நிகராக முடியுமோ? முடியாது.

இவ்விடத்தே ஒரு புதுமையான கருத்து உள்ளது. இல் பொருள் உவமை என்று சொல்லத்தக்க சிறுமொட்டின் மணம் போல சிறப்பாடு மக்கள் பலரை ஈன்றெடுத்தும் பழைமை மேவும் நிலை என வயது கொண்ட துன்பமில்லாத கன்னியாய் இருந்து, இளமை ததும்பும் தண்டமிழன்னையை இளமை நீங்கிய கிழத்தன்மையினை ஒத்துள்ளவன் என்று உலக ஒழுக்க நெறியிலாதவர் கூறுவது சிறுமைச் செயலாகும்.

வண்மை மிக்க மூவேந்தரோடு, தமிழுக்காகத் தன் உயிரையே வழங்கிய குமண வள்ளல் ஆகிய) தலைமகனும் காத்துவந்த குளிர்ச்சோலை சூழ்ந்துள்ள தமிழகம் முழுவதும் தழைத்து இனிதிருந்த செந்தமிழ் மக்கள் கண்ணில் விளங்கும் பாவையாகிய கண்மணியினும், உயிரினும் பெரிதாகக் கருதி, அழகுற வளர்த்த உலகெலாம் செழித்த புகழ் கொண்ட தமிழ்த்தாயின் சிறப்பு முழுவதையும் வகுத்து உரைக்க வலிமை எனக்கு உண்டோ? (இல்லை)

அழகிய வடிவும், இயற்கையான எளிமையொடு வன மனைத்தும் ஒருங்கமைந்து எழுதி விளக்குதற்குரிய எழுத்து நலமும் அருமையான எழுத்துக்களால் அமைந்த செம்மையான சொல்வளமும் ஆகிய புறம் என்னும் பொருள் என்னும் இவற்றை உறுப்பாகவுடைய அகம் புறம் பெண்ணினை அரிதாகப்பெற்றெடுத்து, இயலோடுபொருந்திய இசை கூத்து என்னும் அழகிய அணி கலன்களொடுகூடிய மனம் மகிழ்ந்து, தமிழன்னை ஆடையணிந்து திகழ்ந்திருந்தாள்.

இன்னவாறு, வேண்டும் பெருமையை எல்லாம் தன்னகத்தே பொருந்தி, பெரும் தமிழகத்திடையே ஒளி வீசும் பொன் என்னும் படியாய்ப் பொலிந்து, பூவென மலர்ந்து, புலவர்களின் செம்மையான நாவினில் வளர்ந்த தன்னிகர் இல்லாத தனித்தமிழ் மொழியைத் தாய்மொழியாகக் கொண்ட நிலைத்த மாபெரும் தமிழர் எனும் பெயர் தாங்கிய தமிழ்நாட்டு மக்களே மக்களுள் முதன்மை வாய்ந்த சிறப்புடைய மக்கள் எனக் கூறுவதற்குத் தகுந்தவர்கள்.

வில்லையே ஏராகக் கொண்டு உழுகின்ற போர் வீரர்கள், வெவ்வேறானதொழில்வல்லார்கள் நெல்விளைவிக்கும் கலப்பையால் உழுகின்ற

வேளாண்குடி மக்கள், நிலம் காக்கும் மன்னர்கள், வளம் என்னும் வருவாயை விளைவிக்கும் பொன் வணிகர்கள், இல்லம் என்கின்ற ஏர் உழும் வீட்டு மாதர்கள் முதலான நாட்டு மக்களில் கல்லாதவர் என்று சொல்லும்படி அனைவரும் கல்வி கற்று அறிவு பெற்றிருந்தார்கள்.

பழந்தமிழகத்தில், கல்வி ஏடுகள் கையில் இல்லாதவர் எவரும் இல்லை, இயல், இசைத்தமிழ் கல்லாதவர் இல்லை, தமிழிழை பாடாதவர்கள் இல்லை பள்ளிக்கூடம் செல்லாதவர் எவரும் இல்லை, கூத்து ஆடி மகிழாதார் இல்லை, கூத்தின் பயன்களைப் பெறாதார் எவரும் இல்லை, நற்றமிழ் வளர்ச்சியினை விரும்பாதவர் எவரும் இல்லை.

தமிழ் மொழியே எனது இருவிழிப் பார்வை, 'தமிழ் எனது உடலைப் போர்த்தும் போர்வை' தமிழே எனது உயிரைக் காக்கும் கவசம், தமிழ் வளர்ச்சியே எனது உரைக் கருத்து, தமிழே எனது உடைமைகள் இடம்பெறும் பேழை' "தமிழே எனது எல்லாம் உறைவிடம் தமிழ் ஒன்றே எனது உரிமை" என்று தமிழர்கள் தனித்தனியே கருதித் தமிழை வளர்ப்பார்கள்.

நாடெங்கும் புலவர்களின் கூட்டம் நகரங்கள் எல்லாம் பள்ளிக்கூடங்களின் செறிவு, வீடுகள் எல்லாம் தமிழன்னையின் உறைவிடங்கள் ஆம் கோவில்கள்: விழாக்களில் எல்லாம் தமிழின் மகிழ்ச்சிக்கொண்டாட்டம், வேலைசெய்யும் இடங்களில் நம் தமிழே செல்வமாக விளங்கியது, வயல்களிலும்கூடத் தமிழே கூத்தாடியது திரும்பிய பக்கம் எல்லாம் தமிழிலே மக்கள் பேச நினைத்தனர்.

தமிழ் மொழியினைப் பயிலும் நிலை அல்லது சூழ்நிலை ஏற்பட்டுவிட்டால் அதற்காக மனம் வருந்திப் பழந்தமிழ்மக்கள் யாரும் உணவு உண்ணமாட்டார்கள்: அழகிய பட்டாடை உடுத்த நினைக்கமாட்டார்கள்: கருப்பங்கட்டியைப் பெரிதாகப் போற்றமாட்டார்கள், செம்பொன் அணிகலன்களைப் பூண மாட்டார்கள், அழகிய மலர்ச் செண்டினைச் சூடமாட்டார்கள், சந்தனக் கலவையை விரும்பமாட்டார்கள், யாழின் தண்டினைத் தொடமாட்டார்கள்.

பாக்களைப் பாடும் பாவலர்களுக்கும் அவற்றை விரித்து உரை செய்பவர்களுக்கும், நூல்களைப் படித்து விரிவுரை செய்பவர்களுக்கும், நாடு,

நகரோடு அவர்கள் விரும்பிய அனைத்தையும் கொடுத்து, அவர்களை எங்கிருந்தாலும் தேடிக்கொண்டு சென்று வரவழைத்தும் செந்தமிழ் மொழியை மக்கள் வளர்த்து வந்தார்கள்.

சொற்சுவையோடு எதுகை, மோனை, இயைபு முதலான தொடைச் சுவைகள் எல்லாம் நிறைந்து, பொருள் நலச்சுவை செறிந்த பலவகையான சுவைகள் உண்டாகும்படி செய்யுள் இயற்றிடும் பாவலர்கள் பெற்றுக்கொள்ளும் வண்ணம் அவர்களுக்குப் பொன்னாகிய இனிய சுவையைத் தந்து இயற்றமிழை வளர்த்து வந்தார்கள். செய்யப்பட்ட முழவு என்னும் மத்தனம் குழலிசைக்கருவிகள். இசைபொருத்தும் யாழின் நரம்பின் ஓசையளவு கலந்து விலங்கும் குரல் துத்தம் கைக்கிணை விளரி, தாரம், இளி, உழை ஆகிய ஏழிசையும் பொருந்திடப் பண், திறம் இவற்றின் வகை தெரிந்திடப் பாடும் பாணர்கள் பெற்றுக்கொள்ள அவர்கள் விரும்பியவற்றைத் தந்து மக்கள் இசைத் தமிழை வளர்த்துவந்தனர்.

உள்ளத்தின்கண் ஏற்படும் கருத்துகள் அவர்தம் உடலுறுப்புகளில் வெளிப்பட்டுத்தோன்ற, நகை, அழகை, இழிவு, வியப்பு அச்சம்வீரம் வெகுளி, உவகை ஆகிய எட்டுவகை மெய்ப்பாடு பொருந்துமாறு உயர்ந்த இன்பத்தினைக் காண்பவர் அடையும் வண்ணம் நடிப்பொடு சேர்ந்த கூத்தினை ஆடுபவர் விரும்பியவற்றைத் தந்து குறைநீக்கி பெருந்தன்மையொடு நாடகத் தமிழினை வளர்த்துவந்தனர்.

நலத்துடன் இனிமையமைந்து ஒலிக்கின்ற நரம்புக் கருவிகளோடு இசைபாடும் சொல்நயம் அமைந்த குழல்களாகிய மிடற்றுக்கருவிகளோடு, தோலில் பல நயம் பொருந்துமாறு இசைக்கும் தோற்கருவிகள் இவற்றொடு பலவகை இசைக்கருவிகளை இசைக்கும் இசைவாணர்கள் நினைத்தவற்றைக் கொடுத்து உயர்கின்ற முத்தமிழையும் வளர்த்து வந்தனர் தமிழ்மக்கள்.

வாய்மொழிகள் உள்ளடங்கிய சொன்மாலை பல இயற்றித் தாய்மொழியாம் தமிழை வளர்திட தமிழ்ப்புலவர்களைத் தேர்ந்தெடுத்த புகழ்ச் சொற்களைப் பலபடப் புனைந்து விளங்கும் அரியணையில் வீற்றிருக்கச் செய்து வாய்ச் சொற்களால்பெறமுடியாதுவிளங்கும் சிறப்புடைய பொன்முடியை அவர்களுக்குச் சூட்டி மகிழ்வர் மன்னர்கள்.

நிறைவான புகழ் பொருத்திய செழுந்தமிழ்ப் புலவர்கள் ஏற்றுக் கொள்ளும் வண்ணம், ஓங்கி உயர்ந்த மேகம் தவழும் உயர்த்த மலையிலே ஏறி, அங்கிருந்து அவர்களின் கண்ணுக்கு எட்டிய தொலைவுப் பரப்புள்ள நிலங்கள் அனைத்தையும் பாங்கொடு பரிசாகக் கொடுத்துப் பைந்தமிழ் வளர்த்தனர் அரசர்கள்.

என்றென்றும் உயர்புகழ் கொண்ட செந்தமிழ் இயற்புலவர்கள் பெற்றுக்கொள்ளுமாறு, இளங்கன்றுடன் அசைந்து வரும் பெண் யானையுடன் சேர்ந்து பகையரசர்களை வென்று கைப்பற்றிக் கொண்டுவந்த மத யானைகளைத் தந்து நன்றியுணர்வோடு தொன்று தொட்டுத் திகழ்ந்துவரும் நற்றமிழை அந்த அரசர்கள் வளர்த்துவந்தனர்.

சிறந்த இழையணிகலன் புனைந்து மணமலர்களை அணிந்து பாணரோடு அவருடன் வரும் பாடினியரும் பெற்றுக்கொள்ளுமாறு சேணம் பொருந்தும் குதிரை தேர் இவற்றை அளித்து அவர்கள் வனம் காணும் வண்ணம் தமிழ்க் கலைகளை வளர்த்துவந்தனர்.

தமிழ் கொலைபுரிந்தவர்கள் தாய்க் கொலைபுரிந்தவர்களுக்குச் சமமானவர்களாகக் கருதப்பட்டுக்கொலைக் குற்றம் புரிந்த வட ஆரியர் அறியாமையைப் பேணும் குணமில்லாத இழிந்த நீயவர்களைத் தண்டித்துத் தாய்க்கு நிகராகிய தமிழ்மொழியை வளர்த்து வந்தனர்

பல வனங்களும் உடைய தென்பாலி நாட்டில் நடுவே மலையிலிருந்து புறப்பட்டு வளம் கொடுக்கும் ப.:றுளி யாற்றில் கரையில் அமைந்து நல்ல வளங்கள் நிறைந்த தொன்மையான தளத்தில் பொருந்திய சொல் வளம் மிளிர்ந்த தமிழ்ச் சுவையைச் சுவைத்த பாண்டிய மன்னன்.

தங்கள் அறிவுக்கண்களால் உணர்ந்து நின்ற தமிழ்ப் புலவர்கள் இயற்றிய இலக்கிய இலக்கணம் முதலான எண்ணற்ற நூல்கள் பலவற்றை நலம் நிறை புலவர் குழாத்தின் இடையிருந்து பகுதி பகுதியாக அமைந்த பொருள் நலங்களை ஆராய்ந்து அறிய எண்ணம் கொண்டான்.

பாண்டிய மன்னன், தான் எண்ணியவண்ணம் ஊக்கம் மேலோங்க, பொதுமைக் கண்ணோட்டம் உடைய அறிஞர் மக்களைப் பொருத்தமுற ஒன்று சேர்த்துக் கூட்டி பெருந்தகையையொடு தமிழ்க் கழகம் ஏற்படுத்தினான்.

தான் ஏற்படுத்திய தமிழ்க் கழகத்தில் முன்னிலையில் தன் உள்ளக் கருத்தினை முன் வைத்து வளமான தமிழ்நூல்களை எல்லாம் ஒழுங்குபட வரையறைத்துத் தண்டமிழகத்தில் தமிழ் மொழியின் வளர்ச்சியால் வாழ்வு பெறும் ஒளி பொருந்திய தமிழ்ப் புலவர்களை எல்லாம் ஒருங்கு சேர்த்தான்.

அவ்வாறு ஒன்று கூட்டப்பெற்ற புலவர் பெருமக்களைக் குமரிநாட்டின்கண் நிலைநாட்டப் பெற்றுத் தமிழ்க் கொடி ஆடி பறக்கின்ற நாளில் கூடும் அவையின்கண் இருக்கச் செய்து அவரவர் இயற்றிக் கொண்டு வந்திருந்த பாக்கள் அடங்கிய ஏடுகளை அங்கே ஆய்ந்து இருந்து அரங்கேற்றச் செய்தான்.

அவ்வாறு பொருந்தியிருந்த புலவர்கள் தமிழ்க் கழகப் பேரவையின் கண், தங்கள் பாக்களில் தாம் கருதிப் பாடி வைத்த அரிய கருத்துகளை, அந்தப் பேரவையோர் கேட்டு உடன்படுமாறு தம் மனத்தில் எண்ணிவந்தவாறு அரங்கேற்றம் செய்து வந்தனர்.

அவ்வண்ணம் அரங்கேற்றம் செய்யப்பெற்ற அருமையான நூல்களை எல்லாம், தமிழர் ஒவ்வொருவரும் படித்து இன்புறும் வண்ணம் அந்தப் பேரவையிலேயே ஏட்டில் எழுத்தாணி கொண்டு பயில செம்மையான இலச்சினை (முத்திரையை) பொறித்து வைத்தான்.

கருணைக்கடல் இராமானுஜர் காவியம் - காஞ்சிக் கற்பகம்

கருணைக்கடல் இராமானுசர் காவியம் - அறிமுகக் குறிப்பு

இருபதாம் நூற்றாண்டின் எழுந்த காப்பியங்கள் இந்திய மற்றும் தமிழ்த் தேசிய அரசியல் தலைவர்களின் வரலாற்றினைப் படைக்கும் காப்பியங்களாகவே எழுந்துள்ளன. அவ்வகையில் மணிமகுடமாகச் சமயம் சாரா ஒருவரின் வாழ்க்கையைப் படைக்கும் காப்பியமாக இராமானுசர் காப்பியம் மலர்ந்துள்ளது. சமயம் சார்ந்த பொதுவுடமைக் கருத்துகள், பகுத்தறிவு கருத்துகள், சாதிசமயச்

சிக்கல்கள், சமுதாய ஏற்றத்தாழ்வுகள் போன்ற அக்காலச் சூழல்களைக் கருத்தில் கொண்டு இக்காப்பியமானது இயற்றப்பட்டுள்ளது.

சமுதாயத்தில் புரையோடிக் கிடக்கும் மூடப் பழக்கவழக்கங்களையும் பிற்போக்கு எண்ணங்களைப் போக்குவதற்கும் சமுதாயத்தில் மறுமலர்ச்சியை உருவாக்குவதற்கும் இராமானுசரின் வாழ்க்கையை மீண்டும் மீண்டும் பலவடிவில் எழுதவேண்டியது காலத்தின் தேவையேயாகும். இதைக் கருத்தில் கொண்டே இக்காப்பியமானது படைக்கப்பட்டுள்ளது. துறவற நெறியில் நின்றாலும் தருமத்திற்கு உட்பட்டே உலக உயிர்களை அதனதன் இயல்புகளுடனே ஏற்றுக்கொள்ளும் மனப் பக்குவத்தை இராமானுசர் பெற்றிருப்பதைக் கவிஞர் காவியம் நெடுக உணர்த்தியபடியே செல்கிறார். நம் பாடப்பகுதியில் கருணைக்கடல் இராமானுசர் காவியத்தில் இருந்து காஞ்சிக் கற்பகம் பகுதியானது இடம்பெற்றுள்ளது

எம்பெருமானார் பிறந்தார்

பெரும்பூதூரில்

பிங்கள ஆண்டில்

பிறந்தார் எங்கள் பிரான்- வந்து

பிறந்தார் எங்கள் பிரான்!

அருமைச் சித்திரை

ஆதிரை நன்னாள்

பிறந்தார் எங்கள் பிரான்- வந்து

பிறந்தார் எங்கள் பிரான்!

சோம யாஜி

காந்தி மதித்தாய்

தோன்றல் எங்கள் பிரான்- வழித்

தோன்றல் எங்கள் பிரான்!

மாமன் திருமலை

நம்பி மகிழ

வந்தார் எங்கள் பிரான் – இங்கு

வந்தார் எங்கள் பிரான் !

இராமனின் தம்பி

இளையாழ் வான் என

நாமம் பெற்ற பிரான் – திரு

நாமம் பெற்ற பிரான் !

பூமி வியக்கும்

புதுநெறி காட்டப்

போந்தார் எங்கள் பிரான் – இங்கு

போந்தார் எங்கள் பிரான்!

இளம்நெஞ்சில் விழுந்த விதை

‘அடியன்’ என்ற சொல்கேட்டு களைப்பு நீங்கி

ஆலமரத் தடிநின்ற நம்பி பார்த்தார்

வடிவழகில் சிவப்புநிறக் கண்ணன் தானோ?

வாலிபத்தைத் தொடமுயலும் இளைஞர் நின்றார்

இடையிலொரு கௌபீனம் பட்டு வேட்டி

இளமுறுவல் வசியம்செய் காந்தக் கண்கள்

நடுமார்பில் நெற்றியின்மேல் திருமண்கோலம்

நம்பிமனம் களிதுளும்பும் கலச மாகும்!

‘அடியன்’ என்ற சொல் மீண்டும் செவியில் கேட்க
 ‘யார் பிள்ளாய்?’ என நம்பி வினவ லானார்
 முடிசாய்த்து வாய்பொத்தி இளைஞர் சொல் வார்
 “முதுபெரியீர் பெரும்பூ தூர்இது என் ஊராம்

தொடுபுகழ்சேர் ஆசூரி குலத்தில் வந்த
 தூயகே சவசோம யாஜி தந்தை
 மடியிலிட்டுச் சீராட்டி வளர்த்தார் காந்தி
 மதித்தாயார், இன்னுமொன்று சொல்வேன் அய்யா.

பெரியதிரு மலைநம்பி எந்தாய் மாமன்
 பெரிதுவந்தே இளையாழ்வான் என்றென்றே

பிரியமுடன் என்றனுக்குப் பெயரை வைத்தார்”
 பேசிமுடித்தார் இளைஞர் உணர்ச்சி வெள்ளம்

கரைபுரளும் முகத்தோடு நம்பி சொல்வார்
 கற்றுயர்ந்த வேதவித்து தாங்கள் நானோ
 காஞ்சியிலே அருளாளப் பெருமா ளுக்கு
 கைங்கர்யம் செய்யும் திருக் கச்சி நம்பி

தினந்தோறும் பூவிருந்த வல்லி சென்று
 தேன்மலர்கள் கொய்துவந்து மாலை சூட்டி
 வினயமுடன் பெருமாளுக் கால வட்டம்
 வீசுவதென் பணி” என்றார் நம்பி ஆ!ஆ!

தனைமறந்த இராமாநு சனும் ஆங்கே
 தண்டனிட முற்படுமுன் நம்பி,“அய்யோ
 எனையுமொரு மறைவல்லார் வணங்க லாமோ?”
 எனச்சொல்ல இளையவரோ விம்மி விம்மி

அகமுருகி இராமா நுசனும் கேட்பார்:

“அய்யனே திருக்கச்சி நம்பி நீரோ?

தகப்பனார் தந்தசெல்வம் தானம் செய்தீர்
 தந்தை நொந்து சேமிப்பின் விவரம் கேட்க

‘இகத்திலே செலவிட்டுப் புண்ணி யத்தைப்
 பரத்திலே சேமித்தேன்’ என்று சொன்ன
 புகழ்ப்பெரியோர் நீர்தாமோ உம்மை இங்கே
 புகலடைந்தேன்” எனக்கூற நம்பி நொந்தார்!

“அந்தணர்தம் பிள்ளைக்கு நெறிபு கட்டும்
 அருகதையா எனக்குண்டு? மேலும் காலம்
 பிந்தியது பெருமாளின் சேவைக் கன்பா
 பின் காண்போம்” எனநம்பி விரைந்தார் காஞ்சி

சிந்தனையில் மூழ்கியது இளைஞர் உள்ளம்
 சேவைக்கும் பக்திக்கும் குலங்கள் உண்டா?
 விந்தை இது விந்தை இது என்றே எண்ணி
 மெல்லடிகள் வைத்தபடி நடக்க லானார்

“வானமழை அனைவருக்கும் பொதுவே யன்றோ

வைகறையில் எழும் கதிரும் பொதுவே யன்றோ
 ஞானமழை மட்டுமென்ன சிலர்க்குச் சொந்தம்?
 நதிநீர்போல் எல்லார்க்கும் உரிய தன்றோ?

போனதெல்லாம் போகட்டும் இனிமேல் இந்தப்
 பொல்லாங்கே இல்லாத உலகம் வேண்டும்
 நான்அந்தத் திருக்கச்சி நம்பி யாரை
 நாடுவேன்' என இளைஞன் உறுதி பூண்டான்

இளையாழ்வாருக்கு இனிய திருமணம்

சின்னப் பிள்ளைகள் ஆடித் திரிந்தனர்
 வண்ண உடைகளில் மினுக்கிப் பறந்தனர்
 தெருக்களில் எல்லாம் மலர்த்தோ ரணங்கள்
 தென்னம் பாளைகள் கழுகங் குலைகள்

வாழை மரங்கள் பந்தற் கால்களில்
 வணங்கி நின்று வரவேற் பளித்தன
 தாழம் பூக்களில் செய்த கிளிகள்
 மஞ்சள் வண்ணத்தில் காற்றில் அசைந்தன

தமிழ்ப்பா சுரங்களும் நாக சுரங்களும்
 செவிகளில் வந்து சந்தனம் பூசின

தன்பங் குக்குப் பெருமாள் கோயிலின்
 பொன்கல சம்மெரு கேற்றிற்று ஞாயிறு

விருந்தினர் உண்டு விட் டெறிந்த இலைகளில்
சொரிந்த பசுநெய் வாசம் கமழ்ந்தது...

இன்று பெரும்பூதார் எழிலுற்று நின்றதேன்?
மன்றல் நாளிது மணநன் னாளிது

வாழை தலையசைக்க வருந்தென்றல் மணம் சொரிய
பாளை முத்துதிர்க்கப் பசுங்கீற்றுப் பந்தலின்கீழ்

மந்திரம் முழங்கும் வேள்வித் தீவிளங்கும்
செந்திரு மணமகள் கழுத்தில் மங்கல

நாணை இராமா நுசன் அணி விக்க
நாணச் சிவப்பில் நங்கை பொலிந்தாள்!

பாங்கியர் பாங்கர் புடைசூழ்ந்திருக்க
தேங்காய் உருட்டியும் பூப்பந் தாடியும்

இளம்மண மக்கள் இனிது மகிழ்ந்தனர்
உளம்களி கூர்ந்த ஒருபே ரிளம்பெண்

நிறைகுடம் ஒன்றை மணமக் கள்முன்
தரையில் வைத்தொரு போட்டியும் வைத்தாள்

முத்து மோதிரத்தைக் குடத்தில் போட்டு
தத்தும் நீரினில் கைவிட்டு எடுக்க

மணமக் களுக்குப் போட்டியை வைத்தார்

இணைக்கை முந்த இராமா நுசனிடம்

அகப்பட்டது கணை யாழி மணமகள்
முகம்பட் டதுகண்டு விட்டுக் கொடுத்தார்

இரண்டா வதுமுறை மரகத மோதிரம்
மருண்ட மனைவிக்கு மறுபடியும் தந்தார்

மூன்றா வதுமுறை வைர மோதிரம்
ஊன்றிய இராமா நுசனின் விரல்களில்

வந்து சேர்ந்தது குடத்தை விட்டுச்
செந்தா மரைக்கை வைரம் சுமந்து

வெளியே வரவும் பெண்கள் பட்டாளம்
களிப்புக் கூக்குரல் கடலை வென்றது

“விட்டுக் கொடுப்பார் ஆயினும் உயர்ந்ததை
விட்டுக் கொடுக்க உடன்படார் மாப்பிள்ளை”

கொஞ்சம் கிளிகள் கூச்சல் எழுப்பத்
தஞ்ச மாம்பாள் தலை குனிந்திருந்தாள்..

யாதவர் நினைத்த பாதகம்

அருளாளப் பெருமான் வைகும்
அணிநகர், மனதை ஆளும்
திருக்கச்சி நம்பி வாழும்
திருநகர், கல்வி யென்னும்

கரையிலாச் செல்வம் நல்கும்
காஞ்சிமா நகரில் வந்து
பொருவரும் கீர்த்தி கொள்ளப்
புகழ்ச்செல்வி அழைக்கலானாள்

காலமோர் கணக்குப் போட்டு
கண்மணி இளையாழ் வாரை
மால்திரு மார்பி லுற்ற
மாணிக்க மாய்ச் செதுக்க

சாலவே சூழ்ச்சி செய்து
தமிழ்க்காஞ்சி வருக வென்றே
ஏலவே தூண்டத் தூண்ட
எழில்இரா மாநுசரும் சென்றார்

வேதவே தாந்தம் கற்று
வேந்தராய் வீற்றி ருந்த

யாதவப் பிரகா சர்பால்
இளையவர் சீட ரானார்

கோதை சிற்றன்னை பிள்ளை
கோவிந்தர் இதனைக் கேட்டு
பாதுகை தொடர்வ தேபோல்
பள்ளியில் தாமும் சேர்ந்தார்

யாதவர்க் கணுக்கத் தொண்டு
யாவையும் புரிந்த வண்ணம்

காதலால் வேதாந் தத்தைக்
கரும்பென நுகரும் போதில்

பாதியில் கணுவந் துற்ற
பான்மையில் குருவி னோடு
மோதிடும் சூழல் ஒன்று
விளைந்ததை என்ன சொல்வோம்?

எண்ணெய் தேய்த்துடலை நீவும்
இளையாழ்வார் கேட்டிருக்க
அண்ணல் யாதவப் ரகாசர்
அருமறை உபநிடத்தில்

நண்ணிய சொல் கப்யாசம்
நாயகன் கண் குரங்கின்
வண்ணப் பின்புறம் போலென்று
வரும்பொருள் விளக்க லானார்

தீட்டிய சரம்பட்டாற்போல்
திருவிழி கண்ணீர் கொட்ட
வாட்டமே வடிவாய் நின்ற
மாண்புறு சீடர் தம்மை

மூட்டிய வெஞ்சி னத்தில்
முற்றிய குருநாதர்தாம்
காட்டிய அபசாரத்தின்
கருத்தென்ன? என்று கேட்டார்

“அய்யனே மன்னியுங்கள்

ஆதவன் கிரணம் பட்ட

செய்யதா மரைபோல் கண்கள்

சிவந்துள் என்ப தன்றோ?

மெய்யான பொருளாம்” என்று

இளையவர் விளக்கிச் சொல்ல

நெய்ப்பட்ட நெருப்பாய்ப் பொங்கி

யாதவர் கொதிக்க லானார்

“என்னினும் வல்லார் பால்சென்

றினிக் கற்கப் போ போ” என்று

வன்மைகொண்டுரைத்த பின்னும்

வண்பதம் தொழுத வாறு

பின்னரும் யாத வர்பால்

பெருமானார் கற்க லானார்

தன்மீது விழுந்த மாசு

தங்கத்தை மறைப்ப துண்டோ?

பத்திமை யோடு சென்ற

பன்னாட்குப் பின்னர் ஓர்நாள்

சத்யம் ஞானம் அனந்தம்

ப்ரம்மம்என் றோது கின்ற

தைத்ரிய வாச கத்தின்

தனிப்பொருள் ஆசான் சொல்ல

புத்துரை ஒன்று மெல்லப்

பூத்தது சீடர் நெஞ்சில்

தயக்கத்தில் தொடங்கிப் பின்னர்

தருக்கத்தில் ஊன்றி நின்று

மயக்கத்தை விடுத்து யர்ந்த

மாண்பொருள் சீடர் கூற

நயத்தகு கருத்தென் றாலும்

நமைஇவன் மிஞ்ச லாமோ?

பயங்கர முடிவொன் றுக்கு

யாதவர் வகுத்தார் திட்டம்!

நெருங்கிய சில சீ டர்பால்

நிகழ்த்தினார் “நாம் எல்லோரும்

விரைவிலே காசி செல்வோம்

மிகமிகக் கவனம் கேட்பீர்

கருவம்கொள் இளையாழ் வாணைக்

கங்கையில் மூழ்கடிப்போம்”

அறிவுக்குக் குருவாய் வந்தார்

அழிவுக்குப் பாடம் சொன்னார்

திட்டமிட்ட டமைத்த வாறு

யாதவர் சீட ரோடு

கட்டமு தெடுத்துக் கொண்டு

கருத்தில் நஞ்செடுத்துக் கொண்டு

எட்டியே நடந்தார் காசி

இலக்காக மனதில் வைத்து

வட்டமா மதிபோல் இராமா

நுசனும் அவ்விருளில் போனார்

வயல்களைத் தாண்டி ஓடும்

மாநதி பலவும் தாண்டி

பெயல்மழை வெய்யில் தாண்டிப்

பெருவனம் சென்றார் காலை

மயங்கிய நேரம் இராமா

நுசன் சற்றே தனித்தி ருக்க

அயலிலே பதற்றம் சூழக்

கோவிந்தர் வந்து நின்றார்

தமையனார் வியந்து பார்க்கத்

தம்பியார் அருகில் வந்து

“இமைதிறந் திடுமுன் ஓடி

இவ்விடம் நீங்க வேண்டும்.

சமயம்பார்த் தும்மைக் கொல்லச்

சதித்திட்டம் விரைவீ ராக

உமையந்தப் பெருமாள் காப்பார்”

உரைத்துஓடிப் போனார் தம்பி

திசைகளே தெரியா வண்ணம்

திமிர்ந்து அடர்ந்திருந்த காடு

தசையில்தீப் பிடித்த தேபோல்

வஞ்சத்தில் நொந்த நெஞ்சம்

நிசி வந்து மூடுமுன்னம்

நெடு வனம் கடக்கும் அச்சம்

வசையிலா இளைஞர் தாமும்

மலைத்துப் போய் நின்று ருந்தார்

கானகத்தில் ஓர் அதிசயம்

கல்லில் முள்ளில் பாதங்கள் நோகப்

பிள்ளை நடக்கின்றார்- இளம்

பிள்ளை நடக்கின்றார்!

சொல்லில் நெஞ்சில் பெருமாள் இருக்கத்

துணிவுடன் நடக்கின்றார் - மிகத்

துணிவுடன் நடக்கின்றார்!

மேடுகள் பள்ளம் ஏறி இறங்கி

விரைந்து நடக்கின்றார்- உள்ளம்

கரைந்து நடக்கின்றார்!

ஓடைகளில் கொஞ்சம் தாகம் தணிந்து நம்

உத்தமன் நடக்கின்றார்- பெருமைக்கு

உரியவர் நடக்கின்றார்!

தளரும் கால்கள் வளரும் காடு

தலைமகன் நடக்கின்றார்- நமது

தமிழ்மகன் நடக்கின்றார்!

வளைய வரும்பல விலங்குகள் நடுவில்

ஓடி நடக்கின்றார்- ஒளி

தேடி நடக்கின்றார்!

வேங்கை முழங்கும் அச்சம் அகற்றி

வீரர் நடக்கின்றார்-நம்

வீரர் நடக்கின்றார்

தீங்குயில் பாடும் கேட்கும் நினைவின்றி

திருமகன் நடக்கின்றார்- தெய்வத்

திருமகன் நடக்கின்றார்!

மாலை மயங்கும் இருளும் நெருங்கும்

மேலும் நடக்கின்றார்- ஐயன்

மேலும் நடக்கின்றார்!

காலை வரும் வரை காவல் அரண்எது

கலங்கி நடக்கின்றார்- மனம்

கலங்கி நடக்கின்றார்!

ஆகா கா என்ன அதிசயம் அங்கொரு

ஆலமரத்தடியில் - ஒரு

வேடத் தம்பதிகள்

மேகம்போலக் கருத்த வடிவினர்

வெள்ளை உள்ளத்தார்- இப்

பிள்ளையினைப் பார்த்தார்

“எல்லையறியாக் கானகம் அதனில்
எப்படி வந்தாயோ? – பிள்ளாய்
எப்படி வந்தாயோ?”

வில்லைப் பிடித்த அவ்வேடன் கேட்க
மிகுந்த மகிழ்வோடு – பிள்ளை
உவந்து பதில் சொன்னார்

காஞ்சி நகருக்கு வழிதெரியாமல்
காட்டில் அகப்பட்டேன் – உங்கள்
காட்சியில் சுகப்பட்டேன்!

ஊஞ்சலைப்போல அங்கும் இங்கும்
ஓடிக் களைப்புற்றேன் - பாதை
தேடிக் களைப்புற்றேன்!”

இளையவர் இப்படிச் சொன்னதும் வேடன்
இனிய கனிகள் சில - எடுத்தே
இவரிடத்தில் கொடுத்தான்!

களைத்தவர் பசியுடன் கனியை விரும்பி
உண்டு மகிழ்வுற்றார்- வேடன்
கண்டு மகிழ்வுற்றான்!

“நாங்களும் பிள்ளாய் காஞ்சி வழியில்தான்

யாத்திரை செல்கின்றோம்- பிள்ளாய்

யாத்திரை செல்கின்றோம்

ஈங்கு படுக்கை அமைத்துத் தருவோம்

இளைப்பை நீக்கிவிட -நடந்த

களைப்பை நீக்கிவிட”

இலைகள் குவித்தொரு படுக்கை சமைத்தார்

இளையவர் படுப்பதற்கு- உறக்கம்

இன்னும் வரவில்லை

தலையைச் சாய்த்தார் தம்பதிகள்தாம்

தமக்குள் பேசுவது- இளம்

செவிக்குள் விழுகிறது

“வெயிலில் நடந்து தாகம் கொண்டேன்”

என்றாள் வேடப்பெண்- வேடன்

இடைமறித்துச் சொல்வான்

“அயலில் அங்கொரு கிணறுண்டு ஆயினும்

அடர்ந்த இருட்டல்லவா? – காலையில்

அங்கே சென்றிடலாம்”

“நாளை விடிந்ததும் தாகம் தணித்திட

நானே விரைந்திடுவேன்- கிணற்றில்

நன்னீர் கொணர்ந்திடுவேன்”

நாளை நாளை என்ற நினைப்புடன்

நம்பி உறங்கிவிட்டார்- வேடரை

நம்பி உறங்கிவிட்டார்.

காஞ்சியில் இராமாநுசன்

பொன்னுருக்கிக் கொண்டிருந்த கிழக்கு வானம்

புலர்வதன்முன் துயில் நீங்கிக் கிணறு தேடி

அன்னை நிகர் வேடப்பெண் தாகம் தீர்க்க

அணிலோடி வருவதுபோல் இளையாழ் வார்தாம்

தொன்னையொன்றில் நீர் எடுத்து வந்து பார்த்தார்

தோலாடை வில்லியரை எங்கும் காணோம்

மின்னுகின்ற பேராழி சுடர்வதே போல்

மேலெழுந்து முகம்காட்டும் பரிதி வட்டம்

அதிர்ந்து நின்ற இளையவரின் கண்ணில் அங்கே

அடிவானில் ஒரு கோயில் உச்சி தோன்றி

புதிர் போடும் காட்சி கண்டார்- அருகில் வந்த

புதியவர்பால் ‘அது என்ன கோயில்?’ என்றார்

‘அது காஞ்சி அருளாளன் கோயில் நீயும்

அறியாயோ’ என்று அவரும் விலகிப் போக

இது என்ன பெருவியப்பென் றெண்ணி எண்ணி

இளையாழ்வார் எக்களிப்பும் திகைப்பும் ஆனார்

விந்தியத்துக் காடெங்கே அருளா ளர்தாம்

வீற்றிருக்கும் காஞ்சி நகர் எங்கே இங்கே
மந்திரமா? ஓர் இரவில் என்னைத் தூக்கி
மாமாய் மாய் இங்கே இட்ட வர்யார்?

எந்தை அருளாளன்தன் தேவி யோடும்
எனைக் காக்க வந்ததுவும் மெய்ம்மை தானோ?
சிந்துகின்ற கண்ணீரில் குளித்த வாறு
திருமனையை இளையாழ்வார் தேடிச் சென்றார்

பிரிவென்னும் பெருந்துயரால் வாடி நைந்த
பெற்றதாய் காந்திமதி களிப்பில் மூழ்க
அருந்துணைவர்க் காய் ஏங்கும் தஞ்ச மாம்பான்
ஆனந்தத்தால் துள்ளி மகிழ்வு கொள்ளப்

பெரும்புதூர்த் தவச்செல்வர் தம் இல்லத்தில்
பெருகிவரும் கிளர்ச்சியுடன் அடியை வைத்தார்
திரண்ட புதுவெள்ளத்தில் வறண்ட ஆறு
திருவிழாக் கண்டதுபோல் உவகை எங்கும்

எழில் இராமா நுசன் திரும்பி வந்த செய்தி
இருசெவிக்குத் தேனாகப் பொழித லோடும்
தழைய வரும் திருக் கச்சி நம்பி அன்பில்
தாம் விரைந்து தழுவி மகிழ்ந் திட்ட போது

பழைய கதை இளையாழ்வார் பகரக் கேட்டு
பனித்தெண்ணீர் அச்சாலைக் கிணற்றி னின்றும்
மழைமேகம் அருளாளன் கோயிலுக்கு

மறவாமல் தினம் கொணர வேண்டிக் கொண்டா

அன்று முதல் அது இளையார் பணியாயிற்று

ஆராதனை வாழ்வின் வழி ஆயிற்று

கொன்று ஒழிக்க நினைத்த குரு யாதவர்தாம்

கோயில் நகர் காஞ்சிக்கு வந்த பின்னர்

தன்சீடன் உயிர்தரித்து வாழும் செய்தி

சகிக்க இயலா நெஞ்சில் தழலா யிற்று

பின்னும் அவர் கல்விகற்க வந்தபோது

பிடரியின்மேல் அறைவிழுந்த கதையா யிற்று

இன்னுமொரு நிகழ்ச்சியினால் குருசீடர் தம்

இதயத்தின் பிளவு சற்றே மிகுதியாகும்

மன்னுபுகழ் காஞ்சிமன்னன் மகளுக்கு ஏதோ

மனநோயோ பேயோ வந்து ஒட்டிக்கொள்ள

தன்சீடர் குழாத்தோடும் யாத வர்போய்

தந்திரமும் மந்திரமும் செய்துபார்த்தார்

‘என்முன்னே நில்லாத போடா மூடா’

என்றாள் அம்மன்னன் மகள் மனநோ யாளி

அந்நேரம் இளையாழ்வார் எதிரே செல்ல

ஆச்சரியம்! அடங்கினாள் மன்னன் செல்வி

பொன்னடியில் கிறுகிறுத்து வீழ்ந்தாள் ஈதோ

போகிறது எனைப்பிடித்த தீமை யெல்லாம்

என்றுரைத்தாள் இளையவரைத் தொழுதெ முந்தாள்
 இயல்பான களைவந்து முகந்து லங்க
 தன்மகளை அரவணைத்து மகிழ்ந்தான் மன்னன்
 தலைவணங்கிப் போற்றினான் பெருமா னாரை!

அரங்கநகரில் ஆளவந்தார்

கரைபுரண்டோடு கின்ற
 காவிரி வெள்ளம் பார்த்து
 திரைகள்போல் சிந்தனைகள்
 சிந்தையில் வந்து மோதத்
 தரையினில் தண்டை ஊன்றித்
 தான்நின்றார் ஆளவந்தார்
 அரையினில் காவி ஆடை
 அழகினுக்கு அழகு சேர்க்கும்
 ஓர்அலை அதன்பின் மற்றும்
 ஓர்அலை வருதல் போலச்
 சீரிய நினைவோட் டங்கள்
 திருநெஞ்சில் வந்து தோன்றும்
 சீரங்கம் வந்த வாறும்
 செந்திரு மணாள னான
 ஆரமு தரங்கன் தன்னை
 அரவணைத்து ஆண்ட வாறும்
 வைணவக் குலத னத்தை

மாமழை பொழிவ தேபோல்
பெய்து உளம் மகிழ்ந்த வாறும்
பெரிய நம் பிகள் தொடங்கி

எய்திய சீடர் தம்மோடு
ஏற்றமாய் இருந்த வாறும்
அய்யன் தம் ஆள வந்தார்
அசைபோட்ட வண்ணம் நின்றார்

தொடித்தலை விழுத்தண் டீன்றும்
முதியவர் ஆள வந்தார்
படித்துறை இறங்கிமெல்லப்
பளிங்கு நீர் படிந்து எழுந்து

அடியவர் தோளில் சாய்ந்தே
அணுகினார் திருமடத்தை
முடிவிலாத் துயரம் ஒன்று
முகத்திலே விளங்கித் தோன்றும்

சீடர்கள் திரண்டிருந்த
திருமடம் அடைந்த பின்னர்
வாடிய அய்யன் நெஞ்ச
வருத்தத்தை இறக்கி வைத்தார்

“ஓடிடும் காலம் நானும்
உடல்நலிவு அடைந்துவிட்டேன்
ஈடிலா வைணவச் சீர்

எனக்குப் பின் யாவர் காப்பார்?

“ஞானநல் ஒழுக்க சீல
நலம்பெற்ற ஓர் இளைஞன்
வானமு தன்ன தொன்மைத்
தரிசனம் காக்க வேண்டும்

நானும் அத்தகைய பிள்ளை
ஒருவனைத் தேடி நின்றேன்
தேனை இனிய செய்தி
திருக்கச்சி நம்பி சொன்னார்

“இளையாழ்வான் என்னும் பிள்ளை
எழும் ஞான இளங்கொ முந்தாய்
வளநகர் காஞ்சி யின்கண்
வாழ்வதாய்ச் சொன்னார் நம்பி

அளப்பரும் அவாவி னோடும்
அணிகாஞ்சி நகரம் செல்ல
விளைகின்ற வயலைக் காணும்
உழவன்போல் விருப்பம் பூண்டேன்”

அள்ளிய ஆர்வம் உந்த
ஆளவந்தாரும் சொல்ல
தள்ளாத வயதில் அன்னார்
சலிப்பின்றிப் பயணம் செய்ய

வெள்ளத்தில் மிதக்கும் அன்னம்

நிகர்த்த ஓர் சிவிகை ஏற்றி

உள்ளத்தாற்கலந்த சீடர்

ஊர்ந்தனர் காஞ்சி நோக்கி

உருக்கத்தால் கண்பனிக்க

உவகையால் உடல் சிலிர்க்கத்

திருக்கச்சி நம்பி யாரும்

தெண்டனிட்டு உபசரிக்க

அருளாளன் கோயில் நண்ணி

ஆளவந்தார் தாமும் தருக

அவ்வியையாழ் வாணைத்

தமக்கென வணங்கிக் கேட்டார்

ஆலயப் பிரகா ரத்தை

அணைந்தனர் ஆள வந்தார்

மேலெழுந்து உவகை பொங்களகத்

திருக்கச்சி நம்பி யாரும்

வாலிபச் சூரி யன்போல்

வரும் இராமாநுசனைக் காட்ட

மால்கொண்ட குருநா தர்தாம்

மனதுக்குள் கிளர்ச்சி கொண்டார்

மாணிக்கச் சுடர்போன் றாரை

மகிழ்வுடன்றோக்கி நோக்கி

காணவும் ஆள வந்தார்
கழிபெரும் உவகை பூண்டார்

“பேணிஇப் பிள்ளை தன்னைப்
பின்னர் யாம் அழைத்துக் கொள்வோம்
ஆணிப்பொன் திறவு கோலை
அப்பொழுது அளிப்போம்” என்றார்!

பூவிலே விழுந்த வண்டாய்ப்
பொன்மனம் களிப்புக் கொள்ள
காவிரித் தீரம் நோக்கிக்
கடுகினார் ஆள வந்தார்

யாவதும் அறியார் ஆகி
வழக்கம்போல் கச்சி நம்பி
சேவையில் ஆழ்ந்து போனார்
திருமிகும் இளைய ஆழ்வார்!

முதல் குற்றம்

பாறையிலே நெற்பயிர்தான் தழைப்பதுண்டோ?- செல்லும்
பாதையிலே முள்ளடர்ந்தால் சகிப்பதுண்டோ?
ஏறுக்குமாறான யாதவர்பால் - இனி
இல்லை உறவென்றுவிட்டார் இளைய ஆழ்வார்

நானினி உம் சீடன் எனை ஏற்றுக்கொள்ளும் - கச்சி
நம்பியிடம் வேண்டினார் மறுத்தார் நம்பி
மேனியெலாம் நடுங்கியது அவ்விளையவர்க்கு - சாதி

வேலிவந்து பிரிக்கிறதே எனக்குமைந்தார்

திருக்கச்சி நம்பியொரு தந்திரத்தால் - மெல்லத்

திசைமாற்றம் செய்வித்தார் இளையாழ்வாரை

பெரியநம்பி குருவாக அமைவார் என்றே - நம்

பெருமாளே சொல்லியதாய் நம்ப வைத்தார்

ஆயினுமவ் விளையாழ்வார் புனித நெஞ்சம் - அந்த

அடியவர்பால் கன்றுபோல் ஓடிச்செல்லும்

தாயைநிகர் திருக்கச்சி நம்பி உண்ட - சேசம்

தனையுண்டு புனிதமுறத் துணிவு பூண்டார்

ஒருநாள் அப்பெரியவரை மனைக் கழைத்தார்- வந்து

உணவுண்ண வேண்டுமென விண்ணப்பித்தார்

சரியென்ற அவர்பதிலில் களிப்புப் பூண்டார்- வீட்டில்

சம்பிரமமாய் விருந்து சமைக்கச் சொன்னார்

சாற்றமுதும் கறியமுதும் தஞ்ச மாம்பாள் - செய்யத்

தள்ளாத உவகையொடும் இளைய ஆழ்வார்

காற்றாகவே பறந்து நம்பியாரை - தம்

கைப்பிடித்தே அழைத்துவர வெளியே சென்றார்

அக்கணமே திருக்கச்சி நம்பியாரும் - இளைய

ஆழ்வாரின் திருமனைக்கு வந்து சேர்ந்து

‘மிக்கபசி கொண்டேன்’ என்றுரைத்தலோடும் - அங்கே

விருந்துடனே படைத்துவிட்டார் தஞ்சமாம்பாள்

உண்டுவிடை பெற்றுநம்பி சென்ற பின்னர் - சாணம்

உறமெழுகி இடம் தூய்மை செய்தாள் நங்கை

தண்ணீரில் தலைமுழுகித் தீட்டு நீக்கி –

ஈரத் தலைகோதி நின்றிருந்தாள் தஞ்சமாய்ப்பாள்

திண்ணையிலே புதுமெழக்கின் ஈரம் கண்டார்-நெஞ்சம்

திகைப்புற்றார் இங்குமந்த நம்பி இல்லை

நண்ணிய ராமாநுசரும் வியப்பினோடு- ஏன்

‘நம்பியின்னும் வரவில்லையா’ என்று கேட்டார்

“அவர்வந்து அமுதுண்டு போய்விட்டாரே – அவர்

அமர்ந்த இடம் மெழுகியபின் குளித்துவிட்டேன்

அவிடம் ஒரு நொடி இருங்கள் சமைத்துப்பின்னர்- உமை

அழைக்கின்றேன் அமுதுண்ண” என்றாள் பேதை

வடிவழகர் கண்களிலே அனல் தெறிக்கும்-“ஏடி

வரவழைத்து விட்டாயே பழிபாவங்கள்

கொடியவளே பெருங்குற்றம் இழைத்துவிட்டாய்-நம்பி

கோயிலன்றோ? நடமாடும் கோயிலன்றோ?

திருக்கச்சி நம்பி உண்ட மிச்சில் தானே- எனக்குத்

தெய்வம் தந்த பிர சாதம் என்றிருந்தேன்

ஒருகணத்தில் குறைமனதால் தொலைத்துவிட்டாய்- அய்யோ

உத்தமர்பால் பெருங்குற்றம் இழைத்துவிட்டாய்

இன்னுமிந்தத் தவறுகளை நீ இழைத்தால் - என்

இதயத்தில் மன்னிப்பை எதிர்பாராதே

என் கொள்கை எல்லையற்ற மனிதநேயம்”- என்றே

எச்சரித்தார் இளையாழ்வார் வரும் அபாயம்

ஆளவந்தார் ஆணை

பொன்னி நதிக்கரைப் புகழ்சேர் நகரம்

தன்விழாத் துறந்து சோகத்தில் ஆழ்ந்தது

அருள்மா நிதியாம் ஆள வந்தார்

மருந்தேற்காது நோய்ப்பட்டிருந்தார்

வைணவ மாமணி வாழ்வின் இறுதியை

எய்த விருப்பதை இறையும் ஏற்காது

திருக்கோட்டி யூர்நம்பி பெரிய நம்பிகள்

இருவரும் தம்உயிர் போக்கவும் எண்ணினர்

அறிந்த பெரியவர் அருகில் அழைத்து

சிறந்த அரங்கனைச் சேவித் திருப்பதே

பிறந்த பயனெனப் பேசித் தேற்றினார்

திறந்த மனதுடன் செப்பினார் அறிவுரை

பரமனை வணங்கும் அதனிலும் உயர்ந்தது

பாக வதர்க்குச் செய்யும் கைங் கர்யம்

ஒருநாளும் நீர் சாதி குலங்களைப்

பெரிது படுத்தி பேதம் காட்டாதீர்

ஆசாரியன்அடி ஞான தீபம்

பேசும் அவ்வொளியில் நித்தமும் திளைப்பீர்

தேச மிகுந்த ஆழ்வார் தம்முள்
திருப்பா ணாழ்வார் என்வழி காட்டி

இத்தனையும் நீர் மனதில் இருத்துவீர்
இத்தரை வாழ்வைநான் விட்டு நீங்குமுன்

தேன்மலர் அனைய இராமா நுசன்பால்
ஞானத் திறவுகோல் நல்க விரும்பினேன்

இளங் கனலான இராமாநுசனை
வளநகர் காஞ்சி மாநக ரிருந்து

பெரிய நம்பியே அழைத்து வருக
விரைக விரைக” என்றார் தலைவர்

தண்டனிட் டெழுந்து பெரிய நம்பிகள்
வண்டுகள் பாடும் காவிரி சோலைகள்

கடந்து நடந்தார் இதயம் ஏனோ
கிடந்து துடித்தது காஞ்சி அழைத்தது

காஞ்சியில் பெரிய நம்பி

பொன்னிமா நதிக டந்து

புகழ்க்காஞ்சி நோக்கிச் செல்லும்

மென்மனப் பெரிய நம்பி

மெய்க்குரு தம்மை விட்டுச்

சென்றிடத் துயருந் றாலும்
 தேர்ந்தெனைப் பணித்தா ரென்றே
 அன்புறு பெருமிதத்தால்
 அணிகாஞ்சி நோக்கிச் சென்றார்

ஏவிய தொண்டு செய்ய
 இறும்புது கொண்ட நம்பி
 வாவிடில் குளித்தும் நல்ல
 வைணவர் மனையில் உண்டும்

நாவினில் தோத்ர ரத்ன
 நறும்பாக்கள் இசைத்தவாரும்
 காவிய நகர மான
 காஞ்சியைச் சென்ற டைந்தார்

திருக்கச்சி நம்பி யாரின்
 திரு மா ளிகையை நண்ணி
 இரவினைக் கழித்த பின்னர்
 இராமா நுசன் நாள்தோறும்

திருமஞ்சனத்துக் காகத்
 தீர்த்தம் கொள் கிணற்றின் ஓரம்
 ஒருபக்கம் பெரிய நம்பி
 உதயத்தில் காத்து நின்றார்

மனஇருள் விலக்கா நின்ற
 மாணிக்கச் செஞ்சுடர்போல்
 தனதொரு தோளில் தீர்த்தம்
 தாங்கிய குடத்தின் நீரால்

நனைந்த பொன் மேனியோடு
 ஞானத்தின் உருவ மாக
 இனும் இருள் பிரியாதேரம்
 இளஞா யிறாய் எழுந்தார்

கவியழ கார்ந்த ஆள
 வந்தாரின் ஸ்தோத்ர ரத்னம்
 செவியில் தேன் துளிகளாகச்
 செப்பினார் பெரிய நம்பி

உவகையும் சிலிர்ப்பு மாக
 “உரைத்த இப் பாடல் செய்த
 தவமுனி யாவரோதான்?”
 என்றனர் இளைய ஆழ்வார்

வனத்துளே தேடிச் சென்ற
 மூலிகை கைப்பட்டாற்போல்
 மனத்திலே உவகை பொங்க
 “மாமுனி ஆளவந்தார்

புனத்துழாய் அழகன் சீரைப்
 புனைந்துள ஸ்தோத்ர ரத்னம்
 கனத்த மாமேகம் கொட்டும் கவிமழை”
 என்றார் நம்பி

“பெரியவர் தளர்ந்தார் என்று
 பேசினார் கேட்டு நொந்தேன்”
 திரு மிகும் இளைய ஆழ்வார்

செப்பினார் பெரிய நம்பி

“அரியவர் ஆள வந்தார்
அன்பினால் உம்மை அங்கு
பரிவுடன் அழைத்துச் செல்லப்
பணித்தனர் என்னை” என்றார்

திருவா ராதனைக் குரிய
தீர்த்தத்தை ஆல யத்தில்
தருகிற கடமைக்குப் பின்
தம்மோடு வருவேன் என்று

அருளாளன் கோயில் நண்ணி
அத்தீர்த்தம் அளித்த தன்பின்
பெருமிதத் தோடு நம்பி
பின்சென்றார் இளைய ஆழ்வார்

திருமா ளிகைக்குச் சென்று
தேவிபால் விடையும் கேட்டு
வருவாரோ என்று நம்பி
மரபெண்ணிக் காத்தி ருக்க

அரையுடை இறுக்கிக் கட்டி
அப்போதே பயணமானார்
தெரிந்தவர் யாவர் முற்றும்
தெளிந்தவர் செய்கை எல்லாம்?

“நிறைதவ ஆள வந்தார்
நித்தமும் காத்திருப்பார்

இறைஞ்சியென் உள்ளம் அன்னார்

இணையடி காத்தி ருக்கும்

அறிதுயில் கொள்ளும் அந்த

அரங்கனும் காத்திருப்பான்

குறைவரும்படி நடக்கக்

கூடாதே” என்றார் சென்றார்

அதிர்ச்சி தந்த அரங்கம்

ஆழமிகு தத்துவங்கள் பகிர்ந்து கொண்டும்

ஆளவந்தார் திருச்சரிதம் நுகர்ந்து கொண்டும்

தாழாத ஆர்வத்தைச் சுமந்து கொண்டும்

தாய்ப்பசுவும் கன்றுமென நெருக்கம் கொண்டும்

வாழ்நாளின் தவம்பலித்த தென் றென்றெண்ணி

வரலாறு படைக்குமொரு பயணமாக

யாழோடும் இசையென்னப் பெரிய நம்பி

தன்னுடனே செல்லுகின்றார் இளைய ஆழ்வார்

பாசுரங்கள் பெரியநம்பி விளக்கிச் சொல்வார்

பாலமுதம் எனப்பருகிப் பெரும்பூ தூரின்

ஆசூரி குலச் செல்வர் சிலிர்த்துக் கொள்வார்

ஆனபழ வேதத்தின் நுட்பம் சொல்வார்

பேசரிய பரவசத்தில் பொழுது செல்லும்

பின்தொடரும் இளையவரின் மனத்தை அள்ளும்

நேசமிகு பயணத்தின் எல்லை யாக

நெடியவட காவேரிக் கரையும் தோன்றும்

அடடேஅத் தென்கரையில் என்ன கூட்டம்..!
அருகில் வந்தோ ரிடம் கேட்டார் பெரிய நம்பி

இடிவந்து விழுந்த தென்னக் கொடிய செய்தி
இறங்கியதே ‘ஆளவந்தார் திருநா டுற்றார்’

கடிமணத்தில் இடும் தாலி நாகப்பாம்பாய்க்
கடித்ததுபோல் நடுக்குற்றார் பெரிய நம்பி
தடுமாறித் தரைவிழுந்து முர்ச்சை யுற்றார்
தரைதட்டும் கப்பலெனச் செயலி ழந்தார்

இப்படியோர் சோதனையா? துயரில் ஆழ்ந்த
இராமா நுசன் ஆற்று நீரை அள்ளி
அப்படியே பெரிய நம்பி முகம் தெளிக்க
அய்யோ என்ற முதபடி எழுந்தார் நம்பி

கைப்பிடியில் அவரைமெல்ல நடத்திக் கொண்டே
காவிரியைக் கடந்துதென் கரையுற் றார்கள்
எப்படியென் றியம்புவது திரண்டு நின்றார்
இருகண்கள் மழைபொழியக் காட்சி தந்தார்

சிந்துரமும் திருமண்ணும் துலங்கும் நெற்றி
திகழ்ந்திருக்கக் கண்துயின்றார் ஆள வந்தார்
நொந்துருகும் உளத்தோடே இளையாழ் வார்தாம்
நோன்பிருந்த திருவுடலை வலமாய் வந்து

சிந்தனையில் ஆழ்ந்தவராய் உற்று நோக்கச்
செம்பதுமம் போன்ற வலக் கையில் அங்கே
முந்துமொரு மூன்றுவிரல் மடங்கிக் காண

முதுபெரியோர் தம்பால்ஓர் ஐயம் கேட்டார்
 “எப்போதும் இவ்விரல்கள் மடங்கித் தானா
 இருந்ததென” அவர்கேட்கச் சீடரெல்லாம்
 “இப்போது தானிந்தக் காட்சி கண்டோம்
 இதன்முன்னர் கண்டதில்லை” என்று செப்ப

அப்போதிவ் வடையாளம் ஏதோ அண்ணல்
 அறிவிக்க நினைந்ததற்குக் குறியீடாகும்
 செப்புங்கள் அவர் விரும்பி நிறைவேறாத
 செயலிருந்தால்?” எனக்கேட்டார் இளைய ஆழ்வார்

“நம்மாழ்வார் அருளுதிரு வாய்மொ ழிக்கு
 ஞானஉரை எழுதிவைக்க ஆசைப்பட்டார்
 செம்மையறு புகழ்ப் பிரம்ம சூத்திரத்தின்
 சிறப்புணர்த்தும் உரைவரைய ஆசைப்பட் டார்

நம்மில் ஒரு நம்பிக்குப் பாராச ரர்பேர்
 நாவார வழங்குதற்கும் ஆசைப்பட் டார்
 இம்முன்றும் ஆளவந்தார் வாழ்ந்த நாளில்
 இதயத்தில் வைத்திருந்த ஆசை” என்றார்

இதுகேட்டுப் பரவசத்தில் உணர்ச்சி பொங்க
 இளையாழ்வார் உரைக்கின்றார் “அடியே னுக்குக்
 கதியான ஆசார்யன் ஆசி யென்னும்
 கருணைவந்து பூரணமாய் வாய்க்கு மானால்

மதில்புடை சூழ் அரங்கன்அருள் இருக்கு மானால்
 மன்னும்இவ் வுடல் திடமாய்த் தொடரு மானால்

எதுதடையென் றானாலும் திண்ணம் திண்ணம்
 இவைமுன்றும் இறையாணை முடிப்பேன்” என்றார்
 பேருரையை நம் திருவாய் மொழிக்கு நல்கப்
 பெருந்துணையாய்ப் பின்னிற்றேன் பண்டைநாளின்
 சீர்மிகுந்த பராசர்பேர் வியாசர்பேரும்
 சிறப்புமிகும் தக்க வர்க்குச் சூட்டி வைப்பேன்

பேர்படைத்த பழம்பெரிய பிரம்ம சூதர்ப்
 பெருநூலுக்கு அரிய உரை வரைந்துவைப்பேன்
 நீரோடும் காவிரியின் சாட்சி யாக
 நிச்சயமாய் சத்தியம்ஈ தென்று சொன்னார்

என்ன அதிசயம் ஆளவந்தார் கையில்
 இறுக்கமுற்ற விரல்முன்றும் விரிந்து கொள்ளும்
 மன்னு திருக் கோட்டி யூர் நம்பி யோடு
 மாறனேர் நம்பி திரு மாலை யாண்டான்

பின்னுமந்தப் பெரிய நம்பி திருவரங்கப்
 பெருமாளாம் அரையரோடு பெரியா ரெல்லாம்
 பொன்னையை ஆளவந்தார் அருளை எண்ணிப்
 புல்லரிப்புப் பூண்டார்கள் வியப்பி னோடு

திருப்பள்ளிப் படை செய்யும் பணியில் அங்கே
 சீரடியார் முனைந்திருக்க இளைய ஆழ்வார்
 அருட்காஞ்சி நகர் செல்ல விடையும் கேட்டார்
 அரங்கனைக் கண்டதன்பின்னே செல்லு மாறு

பெரியநம்பி ஆதூரத்தால் வேண்டிக்கொள்ள
 “பெருஞ்சோ தனைக்குள் எனை ஆழ்த்திவிட

அரங்கனை நான் பின்னொருநாள் காண்பேன்” என்றே
ஆழ்ந்த துய ரோடிளைஞர் பயண மானார்

மீண்டும் காஞ்சியில்

திருக்கச்சி நம்பியைக் காணல்

மாஞ்சோலை விட்டு வந்த
மணிப் புறாத் துயரம் தோயப்
பூஞ்சிற கசைத்து நம்பி
பொற்கரத் தமர்ந்த தேபோல்

ஊஞ்சலிட்டாடும் உள்ளம்
உடைபட இளைய ஆழ்வார்
வாஞ்சையால் கண்ணீர் மல்க
வந்தனர் தொழுது நின்றார்

ஆறுதல் பலவும் கூறி
அரவணைத் தருளா என்பால்
மாறாத பக்தி செய்து
மாற்றலாம் வழிகள் சொல்லித்

தேறுதல் செய்த காஞ்சித்
திருக்கச்சி நம்பியார் பால்
ஈறிலாக் காதல் கொண்ட
இளையாழ்வார் ஒன்று சொன்னார்

அடியேன்மேல் கருணை சாத்தி
அன்புறு சீட னாகத்
தொடு கழல் சூட்டும் என்று

சுடர்இராமா நுசனும் வேண்ட

வடிவுறு பெரிய நம்பி

வாய்ப்பார்உம் குருவாய் என்று

தடுத்தாண்டு கச்சி நம்பி

தயவுடன் மறுத வித்தார்

மதுராந்தகத்தில் மறக்கமுடியாத சந்திப்பு

ஆளவந்தார் இல்லாத திருவ ரங்கம்

அணியிழந்து விட்டதெனச் சீடர் கூடி

வேளைஇது நம் இராமா நுசனை இங்கு

விரைந்தழைத்து வாரீரோ பெரிய நம்பி

நாளையெனத் தாமதிக்க வேண்டாம் இன்றே

நடந்தருள்க எனவேண்டத் துணைவி யோடும்

மீளவுமக் காஞ்சிநகர் பயண மானார்

இடையில் மதுராந்தகத்தை அடைந்தி ருந்தார்

குருபதத்தை மறுத்த திருக்கச்சி நம்பி

குணக்குன்றென் றறிந்தாலும் மனதுக்குள்ளே

வருத்தத்தை மிகச்சுமந்த இளைய ஆழ்வார்

மன அமைதி கொள்ளாமல் தவித்தார் பின்னர்

திருவரங்கப் பெரிய நம்பி தாள டைந்து

திருச்சின்னம் பொறிப்பேன்என்று உறுதி பூண்டு

மருவாரும் பூம்பொழில்கள் கடந்து சென்று

மதுராந்த கம்வரவும் அந்தி கூடும்

மங்கலத்தைக் குறிப்பதுபோல் மஞ்சள் பூசி

மழைக்கூந்தல் தனில் மலராய் விண்மீன் சூடி

கொங்கலரும் முல்லைகளால் முறுவ லித்துக்
குளிர்நூவும் தென்றலினால் வாசம் வீசி

இங்குவரும் திங்கள் உலாக் காண் பதற்கு
ஏரிகாக் கும்பெருமாள் கோயில் வாயில்
தங்களைநான் எதிர்பார்ப்பேன் என்பாள்போலத்
தளிர்விரலால் அழைத்திட்டாள் இரவுப் பெண்ணாள்

கடல்போலே அலைவீசும் ஏரி காத்த
கருணாக ரப்பெருமாள் ஆல யத்தின்
இடைநின்ற மண்டபத்தில் பெரிய நம்பி
எம்பெருமான் தனை வணங்கி ஓய்வுகொள்ள

நடைவாயில் தாண்டிவந்த இளைய ஆழ்வார்
ஞானகுரு தரிசனத்தில் அதிர்ந்தார் பின்னர்
நெடுமேனி நிலம்படிய விம்மி விம்மி
நெகிழ்வுற்றார் மகிழ்வுற்றார் கண்ணீர் விட்டார்

“அடியேனைத் தாங்கள் ஏற் றருள வேண்டும்
அரங்கநகர் புறப்பட்டேன் சுவாமி தாங்கள்
மடியிலெடுத்த தணைக்கின்ற தாய்போல் இங்கு
மதுராந்த கத்தில் எனைக் காக்க வந்தீர்

உடனே நல் லாழி சங்கு பொறித்து வைப்பீர்”
உருக்கமுடன் இளையாழ்வார் பணிந்துகேட்டார்
மடைதிறந்த கருணையினால் பெரிய நம்பி
மார்போடவ் விளையவரைத் தழுவிக் கொண்டார்

“கரத்தமர்ந்த அமுதத்தைப் புசித்தி டாமல்
காலந்தாழ்த் திடுவேனோ காஞ்சி சென்று
வரதர்திருக் கோயிலிலே செய்வோ” மென்று
மனமாரப் பெரிய நம்பி உரைத்தலோடும்

“இரவகன்று விடிந்ததும் இத்தலத்தி லேயே
எனையாள வேண்டுமினிப் பொறுக்க மாட்டேன்
தரித்த உயிர் எப்போது போமோ இன்னும்
தாமதித்தல் தீதெ”ன்றார் இளைய ஆழ்வார்

அருள்வாழ்வில் இப்படியோர் ஏக்கம் கொள்ளும்
அடியவரைப் பார்த்ததில்லை வைண வத்தின்
அருந்தலைமை ஏற்பதற்குப் பிறந்த பிள்ளை
ஆசைநிறை வேற்றிடுவேன் என நினைந்து

“வரும் விடியற் காலையிலே ஏரி நீரில்
மனம்குளிர நீராடி வாரும் அங்கே
பொருளார்ந்த மந்திரசம்ஸ் கார மெல்லாம்
புகன்றிடுவேன்” என உரைத்தார் பெரிய நம்பி

இளையாழ்வார் அன்றிரவில் உறங்க வில்லை
எப்போது விடியுமென்று காத்துக் காத்து
வளையவந்து நின்றிடுவார் வானம் பார்ப்பார்
மறுபடியும் உறங்குதற்கு முயன்று தோற்பார்

தளையவிழ்ந்த நினைவுகளில் ஆளவந்தார்
தனக்காசி வழங்குவதாய்க் கனவு காண்பார்
தளராத வைராக்ய நெஞ்சம் காணத்

தவித்ததுபோல் கதிரவனும் உதய மானான்

பொங்குபுனல் நீராடிச் சிவந்த மேனி

புதுநெருப்பாய்ச் சுடர்வீச ஆழ்வார் வந்தார்

சங்காழிச் சின்னங்கள் பொறிப்ப தற்குச்

சன்னத்தராய் அமர்ந்தார் பெரிய நம்பி

‘மங்கலங்கள் பொழியு’மென்று பெரிய நம்பி

மலர்ப்பாதம் தண்டனிட்டார் இளைய ஆழ்வார்

அங்கிருந்த மகிழ்மரம் இருவர் மீதும்

அரும்புநறு மணப்பூக்கள் தூவி நிற்கும்

வலப்பக்கம் இளையாழ்வார் அமா ஆழி

வலம்புரிநற் சின்னங்கள் முறையே அண்ணல்

வலக்கரத்தும் இடக்கரத்துக்கும் பொறித்து வைத்தார்

மாண்புமிகு குருநாதர் பெரியநம்பி

இலகு திரு மண்நெற்றி முதுகு ஈறாக

இளையவரின் மேனியில்பன் னிரண்டி டத்தில்

நலமாகத் திருநாமம் பன்னி ரண்டை

நாவாரவே சொல்லித் தரிக்க வைத்தார்

வலக்கரத்தை ஆழ்வாரின் தலையில் வைத்து

மன்னுமிடக் கரத்தை நெஞ்சின் மீதே வைத்து

விலக்காமல் கூரியதம் பார்வைதன்னை

புகழ்ச்சீடர் கண்களில் ஊ டுருவ வைத்து

சொலச்சொல்லத் தித்திக்கும் துவய மான

சுடர்வீசும் மந்திரத்தை வலக்கா தின்கண்

நலந்தருமோர் சொல்லிணையாய் ஓதி வைத்தார்
நாயகற்கு ஞானகுரு பெரிய நம்பி

இன்னும் நான் காவதெனும் தாஸ்ய நாமம்
இராமாநு சன் என்றே இட்டார் நம்பி
தன்னளவில் நாள்தோறும் வழிபட்டுய்யத்
தனி அர்ச்சை விக்கிரகம் தேர்ந்துகொள்ளச்

சொன்னதுடன் பஞ்சசம்ஸ் கார மென்னும்
தூய ஐந்து நியமங்கள் வகுத்துக் காட்டிப்
பின்னும் ஒரு திருவார்த்தை ஆழ்வா ருக்குப்
பெரியநம்பி மிகப்பரிவோ டெடுத்து ரைத்தார்

“பரதனுக்குப் பாதுகையைத் தந்த இராமன்
படர்வனத்திற் சென்றதுபோல் ஆளவந்தார்
திருவடியை என் தலையில் வைத்துப் போனார்
தீட்சையிதை என்வழியாய் அவரே தந்தார்

குருவழியாய்ப் பெற்றதெல்லாம் உமக்குத் தந்தேன்
குரு உமக்கும் அவரேகாண் ஆசார் யன்தாள்
வரங்கள்தரும் கற்பகம்காண், எந்த நாளும்
மறவாது தொழுதுவர வேண்டும்” என்றார்

பேறுகளில் பெரும்பேறாய் வைணவத்தின்
பெருஞ்சின்னம் அணிந்ததன்பின் இளைய ஆழ்வார்
யாரெமக்கு நிகரென்னும் கம்பீ ரம்கொள்
இளம்சிங்கம் இவரெனுமா றுயர்ந்து நின்றார்

மாறுகொண்ட தத்துவங்கள் கீழடங்க

மாமேரு பருவதம்போல் தோற்றம் கொண்டார்
 ஊறுபடும் நம்சமய வரலாற் றில்ஓர்
 ஒளிமிகுந்த பொற்கதவம் திறக்கும்போலும்

மனமடங்கத் துயரடங்க மகிழ்ச்சி பூத்த
 மலரடங்கும் சோலைவனம் இதய மாக
 இனமடங்கும் மனிதகுலம் ஒன்றே என்னும்
 இயற்கை உயிர் இறை சிறந்த கோட்பாடான

தனமடங்கும் களஞ்சியத்தை உலகுக் கெல்லாம்
 தருகின்ற உரம்பெற்ற இளைய ஆழ்வார்
 வனமடங்கல் போலெழுந்து நம்பி யோடும்
 மணிக்காஞ்சி நகர் நோக்கிப் பயண மானார்

தேவியார் செய்த இரண்டாம் குற்றம்

பாலாற்றங் கரையி ருந்த
 பசுஞ்சோலை சூழ்ந்த காஞ்சி
 மேலையில் நிகழ்ந்த வெல்லாம்
 தெரிந்தனள் மகிழ்ந்தா ளாகி

சாலவும் தன் புதல்வன்
 சரித்திரப் புகழில் மூழ்கி
 ஏலவே தென்றல் காற்றை
 ஏவினாள் வரவேற் பாக

மடைதிறந் திட்ட அன்பால்
 மாளிகைக் கழைத்துச் சென்று

நடையினில் உயர்ந்து நின்ற
நாயகன் இளைய ஆழ்வார்

வடுவிலாப் பெரிய நம்பி
தாளிணை விளக்கிப் பின்னர்
நெடுமனை மேற் புறத்தில்
வீற்றிருந்த தருளு கென்றார்
தஞ்சமாம் பாளுக் கும் நற்
சங்காழி பதித்த பின்னர்
கொஞ்சமும் குறைவில் லாமல்
குருமனைக் குதவச் சொல்லிச்

செஞ்சொலார் பெரிய நம்பி
திருக்கச்சி நம்பி யோடும்
கொஞ்சமோர் குழந்தை யானார்
குணக்கடல் இளைய ஆழ்வார்

எளியவர் வாழ்வென் றில்லை
ஞானியர் வாழ்வில் கூட
வளர்கின்ற சோத னைகள்
வருவது வந்தே தீரும்

விளைந்தநன் மரத்தில் செய்த
சக்கரம் வலிய தேனும்
உளதாகும் மேடு பள்ளம்
உருண்டுதான் தீர வேண்டும்

எண்ணெய் நீராட்டு தற்காய்

இளையவர் வீடு வந்து

நண்ணிய ஏழைக்கன்மம்

நல்கென்றார் இளைய ஆழ்வார்

தண்ணீரில் இட்ட சோறும்

தருவதற் கிலையே என்றாள்

ஒண்ணுதல் தஞ்ச மாம்பாள்

உரைத்ததில் ஐயம் கொண்டார்

அடுக்களை சென்ற அண்ணல்

அன்னம்அங் கிருக்கக் கண்டு

திடுக்குற்றார் வெஞ்சினத்தால்

திருமுகம் சிவக்க நின்றார்

படுபசிக்கன்மம் ஈயாப்

பாவிக்கு மன்னிப் பேது?

நெடும்பழி காரி யுன்முன்

நிற்பதும் பாவ மென்றார்

வெய்யதாம் சாதி யென்னும்

வேரினைப் பொசுக்க வந்த

ஐயனின் உள்ளம் வேகும்

அனல்படு மெழுகாய் ஆகும்

துய்யவர் இளையாழ் வார்தம்

துணைவியாய் வாய்த்திருந்த
மைப்பும் கண்ணி யார்மேல்
மனக்கசப்பேறும் ஏறும்

இல்லறம் துறந்த நம்பி

எல்லாமாய் இருக்கின்ற அருளா என்தன்
இசைமிகுந்த திருக்கோயில் ஓர்நாட் காலை
பல்லாண்டு பல்லாண்டு பல்லாண்டென்னும்
பாசுரத்தை இளையாழ்வார் இசைத்துப் பாடி
நல்லகுரு பெரியநம்பி அடிசே விக்க
நாடிவந்தார் மாளிகைக்கங் கெவரும் இல்லை
இல்லமெல்லாம் திறந்திருக்க அக்கோ யில்தன்
இறையான நம்பி இல்லை துணையும் இல்லை

பரபரத்த மனத்தவராய்த் தஞ்ச மாம்பாள்
பக்கமெய்திப் பெரியவர்கள் எங்கே என்றார்
அரவிருக்கும் வாய்திறந்தாள் நஞ்சு பெய்தாள்
“அவர்கள் குலம் நம் குலத்தில் தாழ்ச்சி தானே

குருமனைவி கிணற்றில் நீர் இறைத்த போதென்
குடத்தில்வந்து தெறித்ததனால் சினந்து வைதேன்
இருவரும்தம் மூட்டைமுடிச் செடுத்துக் கொண்டே
எப்போதோ ஊர்சென்று விட்டார்” என்றாள்

இதுவரைநாம் காணாத விசுவ ரூபம்

இராமாநுசன் எடுத்தார் “கெடுத்தாய் பாவி
கதை முடிந்து விட்டதினி உன்னைக் கண்ணால்

காண்பதுவும் பெரும்பாவம் சேமிப் பான

விதை நெல்லை அழித்துவிட்டாய், இல்ல றத்தின்

வேறுத்துத் தொலைத்துவிட்டாய் பாவி பாவி

இதுபொறுப்ப தில்லையினி இப்போதே செல்

இனிப்பிறந்த மனை நாடிப் போபோ” என்றார்

பத்தினியைப் பிரிந்துமற்றோர் புதிய வாழ்க்கை

பல பெரியோர் வாழ்வினிலும் நேர்ந்ததுண்டு

இத்தரையில் இனியவராம் இளையாழ் வாரும்

இக்கசப்பை நுகர்ந்ததிலே வியப்பே இல்லை

சித்தமொரு கல்லாக உறைந்த வாறு

சிறிதேனும் கலங்காத நெஞ்சத் தோடு

மெத்த மன அழுத்தத்துடன் தஞ்ச மாம்பாள்

விலகினாள் அண்ணல்திரு வாழ்வை விட்டே

யதிராஜர்

ஞானச் செழுமையினை - இந்த

ஞாலமெல்லாம் பெறவே

தேனொத்த செய்தி ஒன்று - நன்கு

தெளிந்தது காஞ்சியிலே

வானம் நிகர்த்த பிரான் - திரு

மாலவனுக் கடிமை

ஆன இராமாநுசன் - காவி

ஆடை அணியலுற்றார்

ஆளவந்தார் பெயரும் - பெரிய

நம்பி திருப்பெயரும்

மீளவும் கச்சி நம்பி - தனது

மேன்மைமிகு பெயரும்

நீள நினைந்தவராய் - தமது

நெஞ்சினில் முன்னிறுத்தி

நாளும் தொழுதிருக்கும் - ஆலயம்

நாடி நெருங்கி நின்றார்

அள்ளும் உவகையுடன் - பேர்அரு

ளாளன் திருக்கோயில்

வெள்ளம் அலைபாயும் - குளத்தில்

மூழ்கி எழுந்திருந்தார்

உள்ளதெல்லாம் துறந்தேன் - மும்முறை

ஓங்கி உரைத்தவராய்

தள்ளவொண்ணாத் துறவின் - மேலாம்

சத்தியம் செய்தெழுந்தார்

ஆவியை லட்சியத்தின் - முன்னர்

அர்ப்பணிக்கும் நினைவில்

காவியமான பிரான் - அரையில்

காவி யினைத் தரித்தார்

மேவிக் குளக்கரையில் - நல்ல

வேள்விக் களம் அமைத்தார்

தாவும் அழலதனில் - ஆசைகள்

அனைத்தும் சுட்டெரித்தார்

செந்துவர் ஆடையுடன் - மிளிர்ந்த

துறவி வேந்தர் தமை

முந்து பெருமையுடன் - கண்ட

மூத்தவர் கச்சி நம்பி

“எந்தம்பெருந்தவமே - ‘யதி

ராஜரே” என்றழைத்தார்

பந்தம் துறந்த மகான் - ஞானப்

பழமாய்க் காட்சி தந்தார்

தத்துவ நன்னகரில் - முக்கோல்

தாங்கி இளையாழ்வார்

வித்தகச் சீடருடன் - மடத்தில்

வீற்றிருக்கும் செய்தி

எத்திசையும் செல்ல- அடியார்

இங்கு வந்தே குவிந்தார்

தித்திக்கும் தேன்குடத்தை- வண்டுகள்

திரண்டு மொய்ப்பது போல்

அடியார் திருக்கூட்டம்

முதலி ஆண்டான்

பெருமான் உடன்பிறந் - பூமி

பெற்ற திருமகனாம்

மருமான் தாசரதி - ஐயன்

மலர்ப்பதம் பணிந்தான்

உரிமையுடன் தழுவி – மேலாம்

உபதேசம் அளித்தே

அருமைச் சீடன்தனை- முதலி

ஆண்டான்என அழைத்தார்

கூரத்தாழ்வான்

கூரம் எனும் ஊரில்- பிறந்த

கொடை நலச் செம்மல்

மாரி எனப் பொழியும் – திருமறு

மார்பன் எனும் பெயரார்

தாரம் என அமைந்த – ஆண்டாள்

தன்னுடனே இணைந்து

ஈரமனதாலே – தானம்

எவர்க்கும் அளித்து வந்தார்

மெய்யன் இராமாநுசன் - புகழ்

மேவி வரக் கேட்டு

ஐயனிடம் தானும் - துணை

ஆண்டாள் நாச்சியரும்

உய்ய அடைக்கலமாய்- என்றும்

உறைந்திடவே கருதி

கைப்பொருள் தானமிட்டு- பின்

காட்டுவழி நடந்தார்

கடும் இருட்டினிலே - ஆண்டாள்

“கள்வர் பயம்” என்றாள்

“மடியில் கனமிருந்தால் - அன்றோ

வழியில் பயமிருக்கும்

சடுதி சொல்” என்றார் - ஆண்டாள்

“தாங்கள் உண்ணுதற்கு

எடுத்த பொன்வட்டில் - மட்டும்

என்னிடம் உள்ள”தென்றாள்

“என்ன பிழை புரிந்தாய்- இன்னும்

எதற்கு வட்டி” லென்று

தன்னுடைத் தேவியிடம் இருந்த

தங்க வட்டில் பறித்து

மின்னல் வேகத்தில்-வனத்தில்

வீசியெறிந்துவிட்டு

“உன்பயம் போனதன்றோ”- என

உரைத்து வழிநடந்தார்

வெள்ளக் கருணையென- மடத்தில்

வீற்றிருந்த பெருமான்

தெள்ளமுதப் பாதம்- கூரேசர்

தேவியுடன் அணைந்தார்

பள்ளமடையாக – அன்பு

பாயும் யதிராஜர்

அள்ளியெடுத்தணைத்தே-கூரத்

தாழ்வான் என உவந்தார்

முக்கோல் போலிருந்தே – ஒளிரும்

முதலி யாண்டானும்

தக்க பவித்திரம்போல்- கூரத்

தாழ்வானும் விளங்க

மிக்க யதிராஜர்- காவி

மிளிர அருள்புரிவார்

எக்கா லத்தினிலும் – இனிய

பொற்காலம் இதுவாம்

யாதவப்பிரகாசர்

துறவி வேந்தரென-யதி

ராஜர் விளங்கிடும் நாள்

மருவும் யாதவனார்- நமது

மாமுனி பாலணைந்தார்

குருவும் சீடரென – வந்து

கோலம் அதிசயம் காண்

இருக்க எனப் பணிக்க – அவரும்

இனிய துணையானார்

கோவிந்த சீயரெனும் – பெயரைக்

கொண்டனர் யாதவனார்

பாவித்த அத்தைதம்- விட்டுப்

பரம வைணவராய்

யாவையும் அர்ப்பணித்தார்- யதி

தரும சமுச்சயத்தைச்

சேவித் தெழுதிவைத்தார் – புது

ஜென்மம் எடுத்தவராய்...

தொகுப்புரை :

- தமிழில் காப்பியங்களானது ஐம்பெருங்காப்பியங்கள், ஐஞ்சிறுங்காப்பியங்கள், பிற காப்பியங்கள் என்கிற வகைப்பாடுகளை உடையதாக அமைகிறது.
- இராவணனைக் கதைத்தலைவனாகக் கொண்டு புலவர் குழந்தை படைத்த இராவண காவியம் காப்பியப் பண்புகளைப் பெற்றுள்ளது
- தாய்மொழிப் படலத்தில் தமிழ்மொழி குறித்தான சிந்தனைகளை உள்ளடக்கிய பாடல்களைத் தெளிவுற எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். தமிழர்கள் தாய்மொழிக் கொள்கையை விட்டுக்கொடுக்காமல் பின்பற்ற வேண்டும் என்பது தெளிவாகிறது
- வைணவத்தின் வளர்ப்புத் தாயாகக் கருதப்படுகின்ற இராமானுசர் அவர்களின் வாழ்க்கையை கவிதை நடையில் படைத்த சிற்பி ஐயா, காப்பியத்திற்குரிய பண்புகளோடு படைத்திருப்பது தெளிவாகிறது.

தன்மதிப்பீட்டு வினாக்கள்

அருஞ்சொற்பொருள் விளக்கம் :

மைந்தர் - மகன்

விசம்பு - மேகம்

செப்புதல் - பேசுதல்

கோலம் - உருவம்

சேவகம் - தொண்டு

சரியான விடையைத் தேர்ந்தெடுத்து எழுதுக.

1. இராவண காவியத்தில் உள்ள காண்டங்களின் எண்ணிக்கை?

அ) 5 ஆ) 6 இ) 7 ஈ) 8

2. இராவண காவியத்தில் உள்ள பாடல்களின் எண்ணிக்கை?

அ) 3100 ஆ) 4200 இ) 3200 ஈ) 5200

3. இராவண காவியத்தில் உள்ள படலங்களின் எண்ணிக்கை?

அ) 57 ஆ) 58 இ) 59 ஈ) 60

4. திருவாய்மொழியின் செவிலித்தாய் எனப் போற்றப்படுபவர் யார்?

அ) ஆளவந்தார் ஆ) ஆண்டாள் இ) பெரியாழ்வார் ஈ) இராமானுசர்

5. வைணவத்தின் வளர்ப்புத் தாயென அழைக்கப்படுபவர்?

அ) இராமானுசர் ஆ) ஆளவந்தார் இ) ஆண்டாள் ஈ) பெரியாழ்வார்

விடைகள்

1. அ) 5

2. அ) 3100

3. அ) 57

4. அ) இராமானுசர்

5. அ) இராமானுசர்

குறுவினாக்கள்

1. பிற காப்பியங்களுக்கான செய்திகளை விளக்குக.
2. தாய்மொழிப் படலத்தில் வருகின்ற கதைமாந்தர் பண்புகளை எழுதுக.
3. இராமானுஜர் காவிய மாண்புகளைக் குறிப்பிடுக.

நெடுவினாக்கள்

1. தமிழில் எழுந்துள்ள பிற காப்பியங்களின் வரலாற்றைத் தொகுத்துரைக்க.
2. தாய்மொழிப் படலத்தில் இடம்பெறுகின்ற செய்திகளைத் தொகுத்துரைக்க.
3. காஞ்சிக் கற்பகத்தின்வழி அறியலாகும் தகவல்களை விவரிக்க.

பாடம் தொடர்பான புத்தகங்கள்

1. புலவர் குழந்தையின் இராவண காவியம் மூலமும் உரையும் - பேராசிரியர் ந. வெற்றியழகன், சாரதா பதிப்பகம் - 27வது பதிப்பு - 2019
2. கருணைக்கடல் இராமானுசர் காவியம் - சிற்பி - பழனியப்பா பிரதர்ஸ் பதிப்பகம், சென்னை - 14, இரண்டாம் பதிப்பு 2018

பாடம் தொடர்பான இணைய இணைப்புகள் :

- Tamil Heritage Foundation – [www. Tamilheritage.org](http://www.Tamilheritage.org)
- Project Madurai – www. Project Madurai.org
- Tamil Universal Digital Library – www.ulib.prg<[http: www.ulib.prg](http://www.ulib.prg)>
- Tamil E – Books Dwonloads – tamilebooksdownloads.blogspot.com
- ChennaiLibrary – www.chennaiLibrary.com<[http: www.chennaiLibrary.com](http://www.chennaiLibrary.com)>